

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SPOTLIGHT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

REBECCA JENSHAK

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SPOT IŞIĞI
HOLLAND KARDEŞLER
KİTAP 4

REBECCA JENSHAK

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Bölüm 1

Olivia

Bölüm 2

Flynn

Bölüm 3

Olivia

Bölüm 4

Flynn

Bölüm 5

Flynn

Bölüm 6

Olivia

Bölüm 7

Flynn

Bölüm 8

Olivia

Bölüm 9

Flynn

Bölüm 10

Olivia

Bölüm 11

Flynn

Bölüm 12

Flynn

Bölüm 13

Olivia

Bölüm 14

Olivia

Bölüm 15

Flynn

Bölüm 16

Olivia

Bölüm 17

Flynn

Bölüm 18

Olivia

Bölüm 19

Flynn

Bölüm 20

Olivia

Bölüm 21

Flynn

Bölüm 22

Olivia

Bölüm 23

Olivia

Bölüm 24

Flynn

Bölüm 25

Olivia

Bölüm 26

Flynn

Bölüm 27

Olivia

Bölüm 28

Olivia

Bölüm 29

Flynn

Bölüm 30

Olivia

Bölüm 31

Olivia

Bölüm 32

Flynn

Bölüm 33

Flynn

Bölüm 34

Olivia

Bölüm 35

Olivia

Epilog __

Flynn

Bonus Epilog __

Flynn

Rebecca Jenshak'ın Diğer

Eserleri Yazar Hakkında

© 2025 Rebecca Jenshak

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Rebecca Jenshak

www.rebeccajenshak.com Kapak

tasarımı: Lori Jackson Designs

Kapak illüstrasyonu: Sarah Jane

Düzenleme ve düzeltme: Fairest Reviews Editing Services'ten Rebecca ve All Encompassing Books'tan Sarah

Bu eser, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Eserde geçen isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişi, yer veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüf veya kurgusal olup,

Bu kitap, kendini sevilmemiş hissetmiş tüm kızlar için. Flynn'i sizin için yazdım.

YAZARIN NOTU

Spotlight'ı satın aldığınız için teşekkür ederiz. Flynn ve Olivia'nın hikayesini beğeneceğinizi umuyorum.

Spotlight, hikaye boyunca Amerikan İşaret Dili'ni kullanmaktadır. ASL, yazılı ve sözlü İngilizce'den farklı kendi sözdizimi, gramer kuralları ve yapısına sahiptir. Kurguda işaret dilini doğru bir şekilde nasıl yazılacağı konusunda farklı görüşler vardır.

Çoğu zaman karakterlerim aynı anda hem işaret diliyle hem de konuşarak iletişim kuruyor. Bu durumlarda, tırnak işaretleri ve italik yazı kullanmayı tercih ettim. Karakterler işaret diliyle iletişim kurarken konuşmuyorsa, sadece italik yazı kullanıldı.

Ayrıca, bu süreçte bana yardımcı olan herkese teşekkür etmek istiyorum. Herhangi bir hata varsa, bu benim hatamdır ve benim deneyimlerime veya danıştığım kişilerin deneyimlerine dayanmaktadır.

OLIVIA

"Yarın eve gitmeye hazır değilim," diyor Ruby, otel kapısı arkamızda kapanırken.

"Ben hazırım." Çantamı giriş masasına atıyorum. "Greer'ı özledim ve Gigi hala mesajlarıma cevap vermiyor."

Kız kardeşim mini buzdolabını açar ve dün gece açtığımız küçük beyaz şarap şişesini çıkarır. "Her şey yolunda. Gigi, senin iyi bir genç adamla tanışmanı ve ona bir torun daha vermeni çok istiyor."

"Ben ona bir tane verdim. Sıra sende."

"Oh hayır. Yapacak çok işim var." İyi bir mazeret bulamadan elini havada sallayarak konuşmayı bitirir. "Son bir içki?"

"Evet. Neden olmasın?" Pencereye doğru yürüdüm ve New York şehrinin ışıklarını seyrettim.

Ruby'nin yayıncısıyla görüşmesi ve gelecek hafta çıkacak olan yeni kitabının kopyalarını imzalaması için onunla birlikte ülkenin diğer ucuna uçtum. Kız kardeşimin en çok satan yazar olarak kendi alanında başarılı olduğunu görmek çok güzeldi, ama artık eve dönmeye hazırım. Kızımın yanına. Hatta işimin yanına.

"Bardaki adamın numarasını aldın mı?" diye soruyor, iki kadehe şarabı doldururken.

"Hayır," diyorum, sanki bu imkansız bir şeymiş gibi. "Neden yapayım ki?" "Belki de yakışıklıydı ve senden gerçekten hoşlanmıştı."

"Değildi." Tecrübelerime göre, erkekler sadece barda gördükleri halime ilgi duyuyorlar, bekar bir anne olarak gerçek hayatıma değil.

"Hoşlanıyordu. Neden hoşlanmasın ki? Sen güzel ve zekisin ve..." "Şu anda flört etmek istemiyorum."

Hala pencerenin önünde durduğum yere doğru yürürken bana gözlerini devirir. "Yirmi dört yaşında flört etmeyi bırakamazsın. Doğru erkek dışarıda bir yerde."

"Şimdi Gigi gibi konuşuyorsun."

Hatırlayabildiğim kadarıyla Gigi diye çağırdığımız büyükanne Gloria harika biridir, ama kafasına benim deneyimlerden mahrum kaldığımı takmış. Bunu açıkça söylemedi, ama bu hafta sonu Greer'e bakıp

bu hafta sonu Greer'a bakıp benim Ruby ile seyahate çıkmama izin verip vermeyeceğini sorduğumda, hemen kabul etti ve hatta bir iki gün daha kalmamızı önerdi. Greer'ı sürekli evine yatıya davet ediyor ya da "dışarı çıkıp eğlenmemi, yeni insanlarla tanışmamı" sağlamak için yardım teklifinde bulunuyor. Ve insan derken, kesinlikle erkekleri kastediyor.

Ancak ben sıradan bir 24 yaşındaki genç değilim. Normal rutinimden çıktığımda tanıştığım insanlar hayatlarının en güzel günlerini yaşıyor, dışarı çıkıyor ve geç saatlere kadar uyuyorlar. Birlikte eğlenceli bir gece geçiriyoruz ve sonra ya bekar bir anneyle çıkmanın sorumluluğunu üstlenmek istemediklerini çok iyi bildikleri için beni terk ediyorlar ya da benim programımın onlarınki kadar boş olmadığını fark edince çabucak vazgeçiyorlar. Bekar bir babayla çıkmaya çalışmaktan bahsetmeye bile gerek yok. Bir saat önce çocuğuna ayakkabılarını giymesi için kavga eden birinin karşısında oturmak kadar yorgunluğunu gözüne sokan başka bir şey yoktur.

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Teşekkürler," diyorum ve şarap kadehlerinden birini alıyorum. "İnanılmaz yetenekli kız kardeşime. Seninle gurur duyuyorum."

Ruby'nin yüzü utangaç bir ifadeye bürünür. Dikkatlerin odağı olmaktan açıkça hoşnutsuz olmasına rağmen, kadehini benimkine çarpar. "Sen olmasaydın bunu başaramazdım."

"Kesinlikle yapabilirdin ve yaptın da."

"Hayır. Sen önce okudun ve bana bir sürü harika geri bildirimde bulundun. Sen doğuştan bir editörsün. Sorunları görüyorsun ve kitaplarımı çok daha iyi hale getiren harika önerilerde bulunuyorsun."

Benim katkımı çok abartıyor. "Birkaç küçük öneride bulundum."

"Hayır." Kafasını sallar ve gözleri eğlenceyle parlar. "Bu değerlendirme çok yanlış; nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Eğer bu işte iyiye, bunun tek nedeni senin en büyük hayranın olmamdır."

Buna gülümsüyor ve pencereye dönüp, sessizce içkilerimizi yudumlarken birlikte dışarıya bakıyoruz.

Sonunda Ruby başını benimkine yaslar. "Toplanmam lazım. Sabah uçağımız kaçta?"

"On. Araba bizi almak için saat yedi kırk beşte burada olacak."

O inler. "Tamam. Ben yatmaya gidiyorum. Sen uyanık mı kalacaksın?"

"Evet. Henüz yorgun değilim."

"Belki de otelin barına inip, o sevimli adamın hâlâ orada olup olmadığına bakmalısın."

"İyi geceler," diyorum gülerek.

Ruby odasına girip kapıyı kapatırken gülümser.

Şarabımın kalanını içip süitin etrafına bakındım. Yayınevi bizi gerçekten çok güzel bir otele yerleştirmişti. Her birimizin kendi yatak odası vardı ve oturma odası tek başına Arizona'daki dairemden neredeyse daha büyüktü. On iki kişinin oturabileceği bir yemek masası ve kalabalık caddelere bakan bir balkonu vardı.

Ruby'nin aksine, ben çoktan valizimi hazırladım, bu yüzden telefonumu alıyorum. Arkadaşlarımdan onlarca mesaj bekliyor beni, ama gözüme çarpan Gigi'den gelen yeni bir mesaj. Sonunda. Mesajı açıyorum ve gülümseyen Greer'ın bir fotoğrafını görüyorum. Kızımın yüzünü görmek beni mutlu ediyor, ama bu onu daha çok özlememe neden oluyor.

Telefonumu hala elimde tutarken, Jake'den gelen bir arama ile titriyor.

Ekranında yanıp sönen eski sevgilimin ismini görünce gözlerim kısıılır. Aslında Jake'i eski sevgilim olarak adlandırmak, birlikte geçirdiğimiz tek güzel gece için ona çok fazla değer vermek olur, ama ona bebeğimin babası olduğunu açıklamaktan daha kolaydır.

"Alo?" diye cevap veriyorum, sesimi alçak tutarak.

"Hey, sonunda." Sesi kısmen sinirli, kısmen rahatlamış. "Mesajlarımı almadın mı?"

"Bir saniye," derim ve balkona açılan sürgülü kapıyı açıp dışarı çıkarım.

Bazı insanlar gibi New York'u sevmiyorum, ama geceleri ışıklandırılmasını seviyorum.

Jake ile konuşurken her zaman ortaya çıkan hayal kırıklığını bu manzara ile uzaklaştırıyorum. Ebeveynlik zor bir iş. Telefonu kulağıma geri koyarak, "Ruby ile New York'tayım. Gitmeden önce sana ulaşmanın zor olacağını söylemiştim," diyorum.

Karşı tarafta sessizlik var.

"Ne oldu?" diye soruyorum. Arkadaş değiliz, ama dostça davranıyoruz. Yine de, sebepsiz yere aramıyor.

Jake, "Gelecek hafta sonu Greer'in doğum günü partisine gelemeyeceğim" derken soğuk rüzgar etrafımda esiyor.

"Ne?" Unutmaya çalıştığım o hayal kırıklığı yeniden içimi kaplar. "Söz vermiştin."

Çıplak kollarım ve bacaklarımdan bir ürperti geçer. Kısa elbisemi ve kış rüzgârını lanetlerim, ama son geceyi burada geçirmek istiyorum, her ne kadar

geri dönmek için sabırsızlanıyor olsam da.

"O zamanlar ciddiymdim, ama işte bir iş çıktı ve kaçırمام," diyor Jake, her kelimedede biraz daha sinirlenerek, sanki bana açıklamak gerçek bir sıkıntıymış gibi, kızının doğum gününü kaçırmak değil.

"Sözler böyle verilmez." Dişlerimi sıkarak balkonun kenarına doğru yürüdüm, dirseklerimi pervaza dayadım ve aşağıya baktım. Sokak hala yoğun trafikle doluydu. İnsanlar gecenin tadını çıkarıyor, partilere, barlara ya da evlerine aceleyle gidiyorlardı. Keşke ben de orada olsaydım. Evimde, eşofmanımı giymiş, bu konuşmayı yapmıyor olsaydım.

Jake iç geçirerek, benim mantıksız olduğumu düşündüğünü daha da vurguluyor. "Haziran başında biraz tatilim var. O zaman San Diego'ya gelebilir, onu plaja veya Sea World'e götürürüm."

"Haziran mı?! O zaman altı ay var."

Benim standartlarıma göre bile bu uzun bir süre, ama söz konusu beş yaşındaki çocuk için bu bir ömür gibi gelecektir. Greer, gerçekten heyecanlandığı bir şeyi bir hafta beklemeyi bile zor anlıyor, birkaç ayı beklemek ise hiç söz konusu bile olamaz.

"Bu onun doğum günü, Jake. Sen orada olmazsan çok üzülecek. Programını yeniden düzenleyemez misin ya da başka birine senin yerini tutmasını söyleyemez misin?"

"Yapamam. Üzgünüm. Elimden gelenin en iyisi bu," diyor, kesin bir tonla. Onu buraya gelmeye zorlayamam. Bunu biliyorum, çünkü bu onun ilk kez vazgeçışı ya da benim onu vazgeçirmeye çalıştığım ilk sefer değil. Ama onun doğum gününü hiç kaçırmadı.

Ona haberi verdiğinde Greer'in yüzünü hayal edince içimi bir korku kaplıyor. Gelecek hafta sonu doğum günü hakkında her konuştuğumuzda babasından bahsediyor ve aslında konuştuğumuz tek şey bu. Haftalardır geri sayım yapıyor ve herkesin orada olacağı için ne kadar mutlu olduğunu söylüyor.

"O gün onu arayacağım, asistanım hediyelerini çoktan postaya verdi. Greer'in seveceğinden emin olduğum yeni bir prenses kostümü ve pembe bir iPad seçti."

"Bu, harcama konusunda anlaştığımız miktardan fazla." Doğum günleri için her zaman 50 dolarlık sıkı bir sınır koyduk. Hediyeler konusunda ortak ebeveynlik zor olabilir. Sanki her doğum günü, tatil veya kutlamada, ikimiz de kızımızı ayrı ayrı yetiştirdiğimiz gerçeğini telafi etmeye çalışıyoruz. İkimiz de kendi yöntemlerimizle elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Jake'in yöntemi para harcamak, ama ben kızımızın anılardan çok eşyalarla büyümesi istemiyorum.

"Siktir, Liv, seninle kazanmak imkansız."

Belki de mantıksız olan benim. Şu anki hayal kırıklığım, mantıklı düşünmemi zorlaştırıyor. Bütçe kuralı benim fikrimdi. Evet, iyi niyetle konulmuştu, ama Jake'in benden çok daha fazla para harcamaması için bu kurala çok minnettar olduğumu inkar edemem. Greer'in kalbinin istediği her şeye sahip olmasını istiyorum, ama aynı zamanda hayal gücünü ve yaratıcılığını kullanması için ona alan bırakmak istiyorum.

İçimden çıkan iç çekiş, kalan tüm enerjimi alıp binanın kenarından aşağıya fırlatıyor. Bu yüzden, tipik bir yirmili yaşlarındaki bekar gibi bir gece veya hafta sonu kaçamıyorum. Sorumluluklar her zaman orada ve ben bunları koli bandı ve çengelli iğnelerle bir arada tutuyorum.

"Neyse. Pazar günü konuştuğunda ona söyleyebilirsin, ama işe yarayacağından emin olmadıkça June'dan bahsetme."

Tüylerimi diken diken eden bir duraklama var.

"Senin ona söylemeni umuyordum. Haftalık görüşmemizi mahvetmek istemiyorum. Yarın ona haber verirsen, bu fikre alışması için bir günü olur."

Beni kötü adam yapıyor, ama dürüst olmak gerekirse, ona ben söylemek istiyorum. Böylece, ağlarken ona sarılabilir ve onu ne kadar sevdiğimizi hatırlatabilirim. Ve ben de onun kadar onların Pazar öğleden sonraki görüntülü sohbetini mahvetmek istemiyorum. Haftanın tek günü onun ilgisini çekebildiği gün bu ve onun bunu ne kadar dört gözle beklediğini biliyorum. Her çocuk ebeveynleriyle vakit geçirmeyi hak eder. O ebeveyni burnuna yumruk atmak istesem bile. Onun kararını beğenmeyebilirim, ama yine de Greer'ı bundan mümkün olduğunca korumak isterim.

"Peki." Nefes verip gözlerimi kapatıyorum, şehirden uzaklaşıp odaya dönüyorum.

Jake vedalaşırken, tutacağından emin olmadığım daha fazla sözler verirken, ben çatıya sızan şehir seslerine odaklanıyorum. Aşağıdaki yolda lastiklerin kayması ve frenlerin gıcırdaması. Uzakta bir korna çalıyor. Başka bir otel odasından gelen hafif bir bas sesi ve ara sıra kahkahalar ya da yüksek sesler.

Telefonu kapattıktan sonra, telefonumu iki elimle tutarak bir süre daha oyalanıyorum ve Jake ile yaptığım telefon görüşmesinin sinir bozucu yanlarını kafamdan atmaya çalışıyorum. New York'taki son gecemi ve Greer'in doğum gününü mahvedemez.

Tabii, gecenin geri kalanı için planım yatmaya hazırlanmak ve uyumak, ama şimdi her ikisini yaparken de onu düşüneceğim gibi görünüyor.

Jake hakkında gördüğüm kötü rüyaların sayısı gerçekten etkileyici.

"On saniye daha," diye yüksek sesle söylüyorum ve şehrin seslerini birkaç dakika daha içime çekiyorum.

"On. Dokuz. Sekiz. Yedi. Altı. Beş. Dört. Üç. İki." Duruyorum. "İki buçuk..."

Gölgelerden derin bir kahkaha yükselir ve ben şaşkınlıkla nefesimi tutarım.

"Merhaba?" İçeriye açılan kapıya yaklaşırken dikkatlice soruyorum. Tanrıya yemin ederim, burada öldürülürsem çok kızacağım.

"Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim." Sonunda onu, ya da bir kısmını görüyorum. Komşu odanın balkonunda duruyor, gölgelerin içinde. Hareket etmiyor, ama yine de burada bir yabancıyla birlikte olmak beni tedirgin ediyor.

"Bütün bu zaman boyunca burada mıydın?" diye soruyorum, kaçmam gerekirse diye kapıya tekrar bakarak. Balkon duvarını atlaması için gereken sürede ondan daha hızlı koşabileceğime oldukça eminim.

"Konuşmanızı duyup duymadığımı soruyorsanız, evet, ama sadece araya girmek kabalık olur diye düşündüğüm için."

"Kulak misafiri olmak kabalık değil mi?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak. Muhtemelen bu garip adamı kışkırtmamalıyım, ama kendimi tutamıyorum. Jake ile konuştuktan sonra hala sinirliyim.

"Ben buraya senden önce geldim, yani teknik olarak sen beni dinliyordun." "Sen konuşmuyordun," diyorum.

"Aslında, sen gelene kadar kendimle oldukça hoş bir sohbet ediyordum."

Küçük bir kahkaha atıyorum. Sözlerinde bir neşe var ve ses tonu, içimde biriken endişeli enerjiyi biraz olsun gevşetiyor.

Sesi yumuşayarak ekliyor: "Üzgünüm. İçeri girmeliydim ya da bir şey demeliydim, ama burası hoşuma gitti ve sen de benim kadar berbat bir gece geçiriyor gibisin. Ayrıca ben bir beyefendiyim. Seni burada tek başına bırakamazdım."

Tamamen yabancı birinden gelen tuhaf bir şekilde tatlı bir itiraf.

"Jake kim?" diye sordu. "Erkek arkadaşın mı? Kocan mı? Baban mı?" "Seni ilgilendirmez."

"Zaten önemi yok. Aptalın teki gibi konuşuyordu."

Jake'i savunmak için ağzımı açtım, çünkü genelde böyle yaparım, ama bu gizemli adam bana fırsat vermedi.

"Bu hafta sonu gelemeyecekse, onun yerini seve seve alırım."

"Ne?"

"Doğum günü partilerini severim ve şu anda boşum."

Bu cüretkarlık neredeyse çekici. Neredeyse. Erkekler konusunda şansım yaver giderse, bu adam bir tür psikopat seri katildir.

"Seni tanımıyorum bile." Karanlıkta profilini inceliyorum. Balkonun taş duvarına yaslanmış. Uzun kot pantolonlu bacakları ayak bileklerinden çaprazlanmış. Hafifçe öne eğilmiş, ama omuzlarının genişliğinden ve pazılarının şişkinliğinden onun uzun ve kaslı olduğunu anlayabiliyorum. Keşke yüzünü daha iyi görebilseydim. Profili düz bir burun ve geniş bir ağızla dikkat çekiyor. Saçları, kafasındaki beyzbol şapkasının altından kıvrılıyor, ama rengini ayırt edemiyorum. Siyah değil, ama sarışın da değil, ikisinin arasında bir şey.

"Elbette biliyorsun. Ben senin bir sonraki erkek arkadaşınım."

Gülümserim ve kendi kendime hafifçe gülerim. Ay ışığı dişlerine yansıyor, onun da gülümsediğini anlayabiliyorum.

"Güldürdüğün için teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı." Kendini beğenmiş erkekler benim tipim değil, ama en azından artık burada somurtarak durmuyorum. Kapıya doğru yönelip içeri giriyorum.

"Bekle," diye seslenir. "Beni burada bırakamazsın. Kiminle konuşacağım konuşacağım?"

Durup ona bir göz attım. "Ben gelip seni rahatsız etmeden önce konuştuğum . Kendinle olan o güzel sohbetini bitirebilirsin."

"Seninle konuşmayı daha çok seviyorum. Adın ne?"

"Sana söylemeyeceğim." Bu kadarla yetinip yürümeye devam etmeliyim, ama bir şey beni olduğum yerde tutuyor.

"Peki. O zaman bana kendinle ilgili başka bir şey söyle." "Neden?"

"Çünkü henüz içeri girmek istemiyorum ve senin de istemediğini hissediyorum."

Onun dürüstlüğünde beni düşündüren bir şey var. Bir iki dakika daha ne fark eder ki?

"Soğuktan nefret ediyorum," diyorum sonunda.

Derin kahkahası tenimde tüylerimi diken diken ediyor.

"O kadar da soğuk değil." Elleri pantolonunun ceplerine sokulmuş, rüzgarı engellemek için omuzları hafifçe kamburlaştırmış.

"Bana soğuk geliyor."

"Buralı değilsin galiba."

"Hayır, değilim."

Sanki ona nereli olduğumu söylemeyeceğimi anlarmış gibi tekrar gülüyor.

"Ben de değilim. Ama seviyorum. Ben de gerçek kışlarla büyümemişim, ama karı, buzu ve tüm bunları seviyorum."

Sadece düşünmek bile beni titretir. "Ben değil. Kışlık aksesuarlarım sadece gösteriş içindir." Her yıl bir iki hafta boyunca dolabımın arkasından çıkardığım sevimli botlar ve atkılar. Arizona'da kış günlerinin çoğu bir sweatshirt veya hafif bir ceketle geçinebilir, ama genellikle sabahları sıcaklığın sıfırın altına düştüğü kısa bir dönem vardır.

"Bana başka bir şey anlat," diyor.

"Şey..." Aklıma hemen bir şey gelmediği için biraz utanıyorum. Birincisi, bu tuhaf bir durum, bu yüzden seri katil olabilecek bir adamla boş boş sohbet etmek aklımın ucundan bile geçmiyor. Ayrıca, erkeklerin benim hakkımda olağan soruların ötesinde şeyler bilmek istemelerine de alışkın değilim: Ne iş yapıyorsun? Kaç yaşındasın? Ardından, benim evime gelmek ister misin? Ve nadiren bana kendimle ilgili ilginç bir şey anlatmamı istedikleri zaman, donup kalıyorum. Bu çok fazla baskı. Son altı yıldır, benim dünyam Greer etrafında dönüyor.

Ama burada karanlıkta tamamen yabancı biriyle dururken, çekici olmak için herhangi bir baskı hissetmiyorum. Bu adamı bir daha görecekmışim gibi değil. Bu yüzden, bir saniye düşünüyorum ve sonra aklıma gelen ilk şeyleri sıralıyorum.

"Bir bahçe kurmak istiyorum, ama şu anki dairemde daha fazla bitki için yerim yok. Aksiyon filmlerini severim, ama sadece romantik bir alt hikayesi varsa. Haftada birkaç kitap okurum. Kabak baharatlı içeceklerin cazibesini anlamıyorum. Lisedeyken, eyalet çapında kros şampiyonasına katıldım. Ve bir daha kötü bir randevuya çıkamam."

Bu sefer kahkahasını duymuyorum, ama vücudu hareketle titrerken omuzlarının hafifçe kalkıp alçalmasını hissedebiliyorum. Onun tepkisi, genellikle beni donup kalmaya iten engeli yıkıyor.

"Koşucu mu?" diye soruyor, etkilenmiş gibi.

"Artık değil. Birkaç üniversiteden burs aldım ama gitmedim."

"Neden gitmedin?"

"Hayat." Bu benim her zamanki hazır cevabım, ama sonra bu adamı bir daha asla görmeyeceğimi hatırlıyorum. "Hamile kaldım."

"Çocuğun mu var?" Dudakları beklediğimden daha büyük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Çoğu erkek dehşete kapılmıyor, ama nadiren bu kadar... mutlu görünüyorlar.

"Bir kızım var. Haftaya altı yaşına girecek."

Sessiz kalıyor, sanki cevabımı düşünüyormuş gibi ya da belki daha fazla konuşmamı bekliyormuş gibi. Ağzımı sıkıca kapatıyorum. Zaten fazla şey paylaştım, ama nedense hala gitmek istemiyorum. Biri sorarsa, beynimi uyuşturan soğuktan bahsedeceğim, ama aslında, bence sebebi o.

"Adın ne?"

Ona söyleyebilirdim. Seri katil olsa bile, ki bu noktada bunu neredeyse tamamen ekarte ettim, bir ismin neyi değiştireceğini bilmiyorum, ama zaten çok fazla konuştuğumu hissediyorum.

"Tamam. Önemli değil."

Şimdi gülüyorum. "En azından dürüstsün. Zaten bir saat sonra unutacaksın, değil mi?"

"Seni sadece birkaç dakikadır tanıyorum, ama sen bir erkeğin kolayca unutabileceği türden bir kadın değilsin."

Bunun tamamen bir laf olduğunu bilsem de yanaklarım kızarıyor.

Hafifçe hareket etti ve ışıklar keskin çene hattını ve gülümsemeyle kıvrılan dolgun dudaklarını ortaya çıkardı. "Bir kişinin adı genellikle onun hakkında en az ilgi çekici şeydir, bu yüzden sadece birkaç bilgi vereceksen, bana senin gerçekte kim olduğunu daha iyi anlatan bilgileri istiyorum."

Bu, beklediğimden daha anlamlı bir cevap. Muhtemelen yine de bir sözdür.

"Seninle yatmayacağım."

Gece havasında kahkaha atıyor ve bu gerginliği biraz azaltıyor. Güzel bir kahkahası var, derin ve boşuk.

"Aklımdan geçmedi diyebilirim, ama yalan söylemiş olurum." İtirafından sonra dudaklarından bir başka sessiz kahkaha dökülür. "Bana adını söylemiyorsun, benimle yatmıyorsun, ama burada durup benimle konuşuyorsun?"

Erken saatteki uçağımızdan önce içeri girip biraz uyumalıyım.

"Biliyorsun, aşağıda muhtemelen konuşmaktan çok daha fazlasını yapmaya istekli kadınlarla dolu bir bar var." Bu adamı eğlendiren başka bir

bu adamı eğlendiren başka bir kadının görüntüsü zihnimde canlanıyor ve beklenmedik bir kıskançlık duyuyorum.

Muhtemelen buraya çıkan herkesle konuşurdu. Ben özel değilim. Doğru zamanda doğru yerdeydim. Ama bu tür anların özelliği, içgüdüleriniz ne olursa olsun, özel hissettirmeleridir. Kader. Alın yazısı. Şans. Ne dersiniz deyin. Ben içten içe umutsuz bir romantikim ve karanlıkta bana sorular soran bu yabancı, uzun zamandır başıma gelen en romantik şey. Ne kadar üzücü, değil mi?

"Hayır mı?" diye soruyor.

"Henüz karar vermedim," diyorum, ama içeri girmeye hiç niyetim yok. "Telefondaki adam erkek arkadaşın mıydı?"

"Hayır. Ben bekârim." Ve bunun bir davet olduğunu düşünmesi ihtimaline karşı, "Şu anda biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum" diye ekliyorum.

"O kadar mı kötü?" diye soruyor, sesinde inanmazlık var, sanki flört etmek harika bir şeymiş gibi. Belki onun için öyledir. Aslında, onu tam olarak görmesem de, çok flört ettiğini ve bu konuda çok başarılı olduğunu hissediyorum.

"Çıktığım erkekleri suçlamak isterdim, ama dürüst olmak gerekirse, sorun bende.

Ben berbat bir randevu partneriyim."

"Ne? Olmaz. Buna inanmıyorum." Gözleri üzerimde dolaşüyor ve ilk kez onun beni benim onu gördüğümünden daha iyi görebildiğini fark ediyorum.

"Doğru. Sana söz veriyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Şimdi bana kendinden bahset."

"Ben açık bir kitabım. Ne bilmek istersin?" "Neden bu şehirde yaşıyorsun?"

Sözlerini dikkatlice düşünür gibi bir an durur. Belki de o kadar da açık bir kitap değildir.

Sonunda cevap verdiğinde, "Bugün bir iş görüşmem vardı," dedi.

"Ve iyi gitmedi mi?" diye soruyorum, çünkü berbat bir gün geçirdiğini söylemişti.

"Zor bir işti. Gelmeden önce bunu biliyordum, ama denemek zorundaydım." "Üzüldüm."

"Teşekkürler. Peki ya sen? Seni şehre getiren ne?"

"Kız kardeşimle birlikte geldim. Onun bir iş görüşmesi vardı, ben de ona eşlik ettim." "Güzel. Senden büyük mü, küçük mü?"

"Benden üç yaş büyük." "Başka kardeşin var mı?"

"Hayır, sadece bir tane."

"Sen de benim gibi ailenin en küçüğü. Benim ağabeylerim var."

Kendimi genellikle en küçük çocuk gibi hissetmem. Ruby her zaman bana abla gibi göz kulak olmuştur, ama hamile kaldığımda çabuk büyümek zorunda kaldım ve son altı yıl içinde bir şekilde en büyük çocuk havasını daha çok benimsedim. Yine de bana ters gelenleri hâlâ keserdi.

"Kardeşlerden bahsetmişken," diyor, cebine uzanıp telefonunu çıkarıyor. Telefonuna bakıyor, ağzının bir tarafında bir gülümseme beliriyor. "Bütün gün beni arayıp denemeyi, yani mülakatı sordular."

Gülümsemesi kaybolur ve telefonunu cebine geri koyar. Etrafındaki hava değişir. Kendine güvenen bir oyunculuğu vardır, ama bu, onun gerçekte ne kadar berbat hissettiğinin ilk göstergesidir.

"O kadar kötü müydü?" diye soruyorum.

Karanlık gecede görülebilen bir nefes verir ve duygularının ağırlığını, muhtemelen hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Belki de utanç.

"Hayır. Aslında iyi gitti. Ya da ben öyle düşünmüştüm. Onlar farklı bir yöne gitmek istiyorlar."

"Üzgünüm." Ve gerçekten üzgünüm. Bu adamın adını ya da hakkında hiçbir şeyi bilmiyorum, ama bir şeye ulaşmak için çabalamak ve ne kadar çok istesen de elde edememek nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

"Neyse, benden bu kadar." Balkonun kenarından iterek, tüm boyuyla ayağa kalktı.

O bana doğru yaklaşırken kalbim biraz daha hızlı atıyor. Düşündüğümünden daha uzun boylu. Daha geniş omuzlu. Attığı her adımda ışık onu daha net gösteriyor. Giydiği siyah tişört göğsünü gererek altındaki kasları ortaya çıkarıyor.

Kendinden emin bir havası var. Akıcı, atletik hareketlerinde ve benimle rahatça konuşma tarzında bu kendini gösteriyor. Işık en son yüzüne vuruyor. Koyu kahverengi saçları beyaz bir Minnesota Twins beyzbol şapkasıyla örtülü. Sanırım oralı, ama aynı soruyu cevaplamaya hazır olmadığım için sormuyorum.

Ağzı, ona belli bir çekicilik katan başka bir yarım gülümsemeye çekilmiş. O, ne kadar uzun bakarsanız o kadar yakışıklı olan erkeklerden biri. Şu anda birkaç dakikadır bunu yaptığımı fark ediyorum.

Soğukta duruyor olmasaydık, eminim kızarırdım. "Güzel olduğunu biliyordum, ama yaklaştıkça, kendimi daha da
"Sen tam bir yalancısın." Yine de, ihanet eden kelekler yine de kanat çırpıyor.

"Saçmalıyorsun." Hain kelebekler yine de kanat çırpıyor.

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım." Kaşları çatıldı. "Seni daha önce görmüşüm gibi hissediyorum."

Bunun bir numara olduğundan eminim, ama lanet olsun, işe yarıyor. Yüzüm kızardı ve gülümsüyorum. Sanırım o yarım kadeh şarap başımı döndürdü.

"Belki başka bir hayatta."

"Her halükarda, ikimizin de bu balkonda bir araya gelmesine sevindim." "İçeri girmeliyim," diyorum, ama kıpırdamıyorum.

"Gel, benimle bir içki iç." Başını odasına doğru eğiyor.

"Sanmıyorum."

"Neden?"

"Belki istemiyorum."

"Yok canım." Gülümser ve başını sallar. "Sebep bu olamaz."

Dudaklarımdan küçük bir şaşkınlık sesi çıkar. Bu adamın cesareti yok mu yok.

"İstersen kız kardeşini de davet et. Mükemmel bir beyefendi olacağıma söz veriyorum."

Dudakımın köşesini ısırarak içeriye bakarım. Ruby muhtemelen uyuyordur, ama onun bunu bilmesini istemiyorum. Ayrıca onun gelmesini de istemiyorum. İşte o zaman gitmek istediğimi anlıyorum. Bu adamla daha fazla konuşmak istiyorum ve bunu fazla irdelemek istemiyorum. Ve gerçekten, ne zararı olabilir ki? Onu bir daha asla görmeyeceğim ve bu New York'taki son gecem. Gigi gurur duyardı. Ona bir yabancıyla flörtlü bir sohbet yaptığımı söyleyebilirim ve en azından bir iki hafta boyunca daha fazla dışarı çıkmam için beni taciz etmeyi bırakır.

"Tamam. Bir içki."

Gülümsemesi genişliyor ve midemi gergin bir şekilde altüst ediyor. Umarım pişman olmam.

FLYNN

Cebimde titreyen telefonum ve bana yaslanmış sıcak, yumuşak bir vücutla uyanıyorum. Gözlerimi açıyorum ve karşımdaki kadını görünce dudaklarım gülümsüyor. Saçları hindistan cevizi gibi kokuyor. Dün gecenin anıları kafamda bir film gibi geçiyor.

"Güzel kokuyorsun," diyorum ona. "Ve ne kadar güzel olduğunu bir türlü unutamıyorum."

Kızarır. "Sen de çirkinsin," der.

Kahkaha atıyorum ve dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüşüyor. Benimle dalga geçiyor. Sorun değil. Bana ilgi duyduğunu söylemesine gerek yok. Bunu hissediyorum.

Bütün gece konuştuk. Sadece konuştuk. En son ne zaman böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Çok... güzeldi. Güzelden de öte. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Hâlâ adını bilmiyorum, aslında onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, ama onu tanıdığım diğer kadınlardan daha iyi tanıyor olabilirim.

Çok dikkatli bir şekilde hareket ediyorum. Tüm vücudum ağrıyor. Dünkü seçimler ve küçük otel kanepesinde bir kolumu onun altına koyarak uykuya dalmam arasında, en az on yıl yaşlanmış gibi hissediyorum. Buna değdi.

Telefonum yine titriyor. Gizemli kadını uyandırmamak için dikkatlice yavaşça hareket ediyorum. Konuşmaktan boğazım ağrıyor ve uykusuzluktan gözlerim yanıyor. Buna değer. Lanet olsun, buna değer.

Telefonumu cebimden çıkarırım ve ekranda menajerimin adını görünce yüzümü buruştururum. Everly, pes etmemem için bana moral verici bir konuşma yapmak ve "senin için doğru takımı bulacağız" gibi bir şey söylemek için arıyor. Henüz bu tür bir iyimserliğe hazır değilim.

Telefonumu cebime geri koyarken, kapı çalındı. Hala, bunu hayal mi ettim diye merak ediyorum. Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha yüksek sesle.

Önümdeki kadını uyandırmadan kalkmayı başarır ve kapıya doğru yürürüm. Everly kapının diğer tarafında durmaktadır.

"Hemen aşağı inmen gerekiyor." Sesindeki aciliyet beni alarma geçirir.

"Sana da günaydın."

"Al." Bana ağız gargarası uzatır. Diğer elinde fırça vardır. "Daha az kırışık bir gömleğin var mı? Boş ver. Bu da olur."

Gmleğime bakıyorum. Kırışık. Sanki onunla uyumuşum gibi. "Neler oluyor?"

"Asansörde açıklarım. *Hemen gitmeliyiz.*"

"Bir saniye. Ben..." Kanepeye bakıyorum. Daha rahat olmak için kıvrılmış. Sarı saçları yüzünün bir kısmını kaplıyor, ama hafif bir gülümseme görünüyor.

"Tamam, senden hoşlanıyorum," utangaç bir gülümsemeyle itiraf ediyor. "Biliyordum." Biliyordum, ama bunu duymak beni heyecanlandırıyor. "Kafana takma, Hotshot."

"ok geç. Tanıdığım en güzel kadın az önce benden hoşlandığını söyledi."

O gülüyor. "Ben yle demedim." "yle mi? Yanlış anlamış olmalıyım."

"Hadi," Everly düşüncelerimi bölerek, "Uzun sürmez," dedi.

Everly, acil bir durum olmasaydı hemen aşağı inmem gerektiğini söylemezdi, ama odamdan uzaklaştıkça paniğim biraz daha artıyor.

Bu muhteşem gizemli kadının adını bile bilmiyorum. İkimizin de başka kimseye anlatmadığımız samimi detayları itiraf etmemize rağmen, kişisel bilgilerini paylaşmamakta ısrarcıydı.

"Bu şarap seksten daha iyi."

Kaşlarım yükseldi. "O kadar da iyi değil."

Boğazının derinliklerinden düşük bir ses çıkarır ve sarı saçları omzunun üzerine düşer.

"Doğru insanlarla seks yapmıyorsun galiba."

"Muhtemelen haklısın. En son ne zaman birinin beni tatmin ettiğini hatırlamıyorum."

"Ciddi misin?" diye soruyorum, o gülmeden.

O başını sallar ve şarabından bir yudum daha alır. Mavi gözleri daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Güneş ışığında safir gibi parlak ve ışıltılı.

. Kardeşlerim bunu yüksek sesle söylersem bana çok kızarlardı, ama umurumda değil.

"Gidelim, Holland." Everly koridorda hızlı adımlarla yürür. Asansörün aşağı düğmesine basar ve kapı hemen açılır. "Berbat görünüyorsun. Bütün gece kederini içerek mi geçirdin?"

"Ben..."

Everly beni asansöre itti. "Az konuş, çok yürü."

İçeriye sendeleyerek giriyorum. İyi bir günde bile menajerime yetişmek zor, ama şu anda bu imkansız. Benim akşamdan kalma olduğumu ya da hala sarhoş olduğumu düşünüyor. Ama zihnimi bulanıklaştıran alkol değil.

Vücudum, onun iyi seksin ne olduğunu bilmediğini düşünmekten çok içgüdüsel bir tepki gösteriyor. Yani, ona bunun ne kadar iyi olabileceğini göstermek istiyor.

"Kesinlikle yanlış insanlarla seks yapıyorsun."

"Doğru kişinin olmadığını düşünmeye başlıyorum. En azından benim için benim için."

"Ben doğru kişi miyim değil miyim bilmiyorum, ama sana şunu garanti edebilirim

. Eğer benim olsaydın, seni sık sık ve iyi bir şekilde tatmin etmeyi hayatımın misyonu haline getirirdim."

Asansör kapıları kapanır kapanmaz Everly önüme geçer. Hiç uyarı yapmadan yüzüme bir tür çiçek spreyi sıkar.

Her neyse, tadı berbat ve yüzümü buruşturuyorum. "Ne oluyor, Ev?" "Colt Backer burada."

Midem düğümlenir. "Ne?"

"Bu sabah beni aradı ve görüşmek istedi. Tek bildiğim bu." Everly benimle uğraşmaya devam eder, gömleğimdeki kırıksıklıkları düzeltir ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirir.

Dünkü denememden sonra, Renegades'in genel menajeri beni arayarak farklı bir yöne gideceklerini söyledi. Bir ay içinde görüştüğüm tüm takımlardan aynı şeyi dördüncü kez duymamış olsaydım, bu kadar acı verici olur muydu? Bilmiyorum, ama ona doğru yürürken kalbimin hızla attığını hissediyorum ve neden burada olduğunu ve bunun ne anlama gelebileceğini merak ediyorum.

Colt, otel restoranındaki küçük masadan, bize yaklaştığımızı görünce ayağa kalkıyor.

"Tekrar görüşmek güzel," diyor. Benden bir boy daha kısa ama yine de saygı ve hayranlık uyandıran bir havası var. Tertemiz, özel dikim takım elbisesinden yeni cilalanmış ayakkabılarına kadar kusursuz bir şekilde giyinmiş.

cıllı ayakkabılarına kadar kusursuz bir şekilde giyinmiş. Everly'nin şımartmasına rağmen kendimi pasaklı hissediyorum, ama zaten beni kulübüne almayacağına göre umurumda değil. "Ben de, efendim." Ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı öğrenmek için Everly'ye bakıyorum, ama yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyor. "Sizin için ne yapabilirim?"

Colt bize oturmamız için eliyle işaret ediyor. Bana gülümserken koyu tenli gözlerinin etrafında hafif kırışıklıklar oluşuyor. "Bu ani görüşme için özür dilerim. Saat erken ve birkaç saat sonra eve dönüş uçağınız olduğunu biliyorum, bu yüzden kısa keseceğim."

Başımı sallayarak devam etmesini işaret ettim. Uçağım öğleden sonra kalkacak, ama otel odamdaki kadına dönmek için sabırsızlanıyorum. Colt, düşüncelerini toparlamak için birkaç saniye bekledi. Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ve elindeki kahve bardağından bir yudum aldı.

İçimden ayağımı yere vurup elimi sallayarak ona bir an önce konuşmasını işaret ediyorum, ama o sözlerini düşünürken ben hareketsiz ve sessiz kalıyorum. Terlediğimi bilmesini istemiyorum. Belki de soğukkanlı davranmak beni çok ilgisiz gösteriyor, ama dün hevesli ve heyecanlıydım ve bu da benim için iyiye işaret değildi.

"Bu sezon sana yerimiz olmadığı için üzgünüm. Bu kararı vermek kolay olmadı. Aslında, şu anda bile doğru kararı verip vermediğimi merak ediyorum." Sanki şimdi fikrini değiştirecekmiş gibi bana bakıyor. Umut damarlarıma doluyor ve nabzım hızlanıyor.

Renegades için oynamak benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Onlar babamın en sevdiği takım. Onun babası, hiç tanışmadığım dedem, onları çok severdi ve bu sevgisini babama aktardı, babam da bana aktardı. Garajda çalışırken televizyonda maçları izlediğini ve radyoda maçları dinlediğini hatırlıyorum. O formayı giymek bir hayalin gerçekleşmesi olur. Başardığım anlamına gelir.

"Sen harika bir atıcı olacaksın, Flynn," diyor Colt çok doğal bir ses tonuyla.

Ve işte böylece, tüm umutlarım suya düştü. Harika bir atıcı *olacaksın*. Harika bir atıcı *değilsin*.

"Teşekkür ederim." Bu sözlerin bu kadar kibar ve dostça çıkmasına şaşıyorum. İnsanların bana hazır olmadığını, yeterince iyi olmadığını, henüz o noktaya gelmediğini söylemesinden bıktım. Hayatım boyunca bunun için çalıştım ve her zaman ulaşılamaz gibi geliyor.

"Sen gençsin ve önünde uzun bir kariyer var. Şu anda benim ihtiyacım olan ile senin ihtiyacın olan birbiriyle çelişiyor. Seni takdir ediyorum ve

ilerlemenizi izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum, ama şu anda takımın daha istikrarlı ve deneyimli birine ihtiyacı var. Birkaç sezon daha deneyim kazan, sağlığını koru ve o hızlı topu kontrol altına almaya çalış, o zaman seni transfer etmek için mücadele eden *birçok* genel menajerden biri olacağım."

"Saygısızlık etmek istemem efendim, *ihtiyacımız olan* şey farklı olabilir, ama *istediğimiz şey* aynı. Sizi şampiyonluğa taşıyacak bir atıcı istiyorsunuz ve size söz veriyorum, o atış tepesinde benden daha fazla durmak isteyen kimse yok. Genç olduğumu ve hala yapmam gereken işler olduğunu biliyorum, ama buna hazırım. Kadronuzdaki diğer tüm oyuncuları geride bırakacağım. Profesyonel sporcuların olduğu bir aileden geliyorum, bu yüzden bu iddiayı hafife almıyorum. Haklısınız, çok fazla deneyimim yok ve bazıları bunun beni riskli bir seçim yaptığını söyleyebilir, ama ben öyle görmüyorum."

"Nasıl görüyorsun?" Dudakları gülümsemeyle açılır. Ön dişleri arasında çoğu insanın diş teli ile düzelterceği kadar geniş bir boşluk vardır. Tanrı bilir, bunu karşılayabilecek parası vardır. Ama nedense ona yakışıyor.

Omuz silkerek, "Ligin en iyi atıcısı olacağım. Sadece bunu kanıtlayabilmem için topu elime verecek birine ihtiyacım var," diyorum.

Bana bakmaya devam ederken gülümsemesi genişler. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama sonunda ayağa kalkar. Sanırım bu, konuşmamızın bittiği anlamına geliyor.

Everly ayağa kalkıp onunla el sıkışır. Benim duymadığım birkaç kelime konuşurlar. Ben ayağa kalkmakta daha yavaşım. Söylediğim her kelimenin arkasındayım. Boş laflar etmiyorum ya da onun duymak istediğini düşündüğüm şeyleri söylemiyorum, ama bunun onun kararını etkileyeceğini ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Colt dikkatini tekrar bana çevirir ve elini uzatır. Elini tutarım ve o da avucumu sıkıca kavrar ve "Yollarımızın tekrar kesişmesini umuyorum" der.

Ne söyleyeceğimi bilemeden başımı sallayıp ona küçük bir gülümseme atıyorum.

O gider gitmez Everly derin bir nefes alır.

"Seni yataktan kaldırdığım için üzgünüm. Ama iyi iş çıkardın. İyi idare ettin."

"Yeterince iyi değil," diyorum kuru bir şekilde.

"Sana uygun takımı bulacağız ve Colt ve seni reddeden diğer tüm takımlar bunu pişman olacaklar. Sözlerimi unutma." O ateşli biridir ve bir takım başka bir yöne yöneldiğinde, sanki benim kadar kişisel olarak hakarete uğramış gibi, ölümcül bir intikam bakışı takınır. Bu bakışı ve insanları

insanları bir şekilde kibar ve profesyonel bir şekilde azarlama yeteneği, onu işe almamanın nedenidir.

Beni koruyan dört ağabeyim var ve gerçek şu ki, büyürken buna pek ihtiyaç duymadığım için kendimi savunmakta her zaman başarılı olamıyorum. Profesyonel sporda çok fazla formalite ve engel olduğunu öğreniyorum ve tüm bunları ona bırakıp sahada işimi yapmaktan mutluyum. Sadece sahaya geri dönmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. "Havaalanına gidiyorum. Eve git, dinlen, sabah erken saatlerde seninle iletişime geçeceğim. Haftaya. Bu öğleden sonra Kansas City ve Baltimore ile bir görüşmem var ve diğer takımlardan da bir düzine mesaj aldım. New York'un vazgeçmesi, ligin en iyi atıcısını başka birinin transfer etme fırsatı yakalaması anlamına geliyor.

Buna gerçekten inanıyor mu bilmiyorum, ama Everly bana gülümsüyor, ela gözleri eğlence ve kararlılıkla parıltıyor ve en azından öyle davranacağını biliyorum. Bu benim için yeterli.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Başını sallayarak, topuklarını döndürüp mermer lobinin zemininde ön kapıya doğru yürüdü. İnsanlar onun yolundan çekilmek için acele ettiler. Tanrım, o çok korkutucu.

Kendime iki saniye daha acımak için zaman veriyorum ama sonra yukarıdaki odamda muhteşem bir kadın olduğunu hatırlıyorum.

Asansöre doğru koşmaya başlıyorum ve avucumla yukarı düğmesine basıyorum. Dün gece, o kadın bana beyzbolla ilgili her şeyi unutturdu. Onunla birlikte o balonun içine geri dönmek istiyorum.

Kapılar sonunda açılır, içeri girerim ve kat numarasını basarım. Asansör salyangoz hızında ilerlerken başparmağımı bacağımın yan tarafına vururum. Üçüncü katta durur ve temizlik arabası olan bir kadın nazıkçe gülümser. Yeterli yer açmak için yana çekilirim. Dördüncü katta tekrar durduk ama kimse yoktu, sonra beşinci katta temizlikçi için durduk. On birinci kata geldiğimde sabırsızlıktan titriyordum.

Sıkışıp çıkabildiğim anda kapıdan çıkıyorum ve odama gelene kadar koridorda koşuyorum. Cebimde anahtarı arıyorum, ama getirmediğimi fark ediyorum. Bunun yerine telefonumu çıkarıp uygulamaya giriyorum.

"Hadi, hadi," diye fısıldayarak ışığın yeşile dönmesini bekledim. Işık yeşile dönünce odaya girdim ve onu bıraktığım kanepeye doğru baktım.

Oda, onun burada olmadığını zaten belli eden bir sessizliğe bürünmüştür, ama emin olmak için her odayı ve hatta balkonu bile kontrol ederim. Sonra

adımlarımı geri takip edip, bana onunla iletişim kurmam için bir not ya da herhangi bir işaret bırakmış olup olmadığını arayacağım.

Hiçbir

şey

yoktu.

Siktir.

Dur. O yan odada kalıyor. Koridora koşup yanımdaki kapıyı yumruklarım. Kapı açılır ve bir hizmetçi bana nazikçe gülümser.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sorar.

Onun arkasındaki boş süiti işaret ettim. "Efendim?"

"Hayır. Ben... Teşekkürler." Saçımı elime alıp odama geri dönüyorum. Resepsiyonu arıyorum ama bana tek söyleyebildikleri, onun çoktan çıkış yapmış olduğu.

Yenilgiye uğramış bir şekilde kanepeye çöküyorum. Kenarında pembe ruj izleri olan şarap kadehini alıyorum.

O gitmiş ve ben onun adını bile öğrenememişim.

OLIVIA

"Yine yeni bir dekor mu?" Ruby'nin sesi, ön pencereyi çevreleyen ışıklandırmayı ayarlamak için çıktığım merdivenin tepesinde beni rktt.

Kendimi toparladıktan sonra kız kardeşime bakıyorum. "Beni korkuttun. Boynum kırılabilirdi."

"Yapma. Yerden sadece birkaç metre uzaktasın. En kötü ihtimalle kolun kırılırdı." Küçük bir gülümsemeyle bana bir kahve fincanı uzattı.

"Sonsuza kadar Sevgililer Günü temalı tutamazdım," diyorum. Zaten istemiyordum da. Aşk falan yok. "Ne dersin?"

O, neredeyse hiç bakmadan başını salladı. "Güzel görünüyor."

Aşağı inip fincanı ondan alıyorum. Sırt çantasını omzuna asmış ve kırmızı saçlarını dağınık bir topuzda tutan bir kalem var.

"Bugün yazma nasıl gitti?" diye soruyorum. Sabahlarının çoğunu caddenin aşağısındaki küçük bir kafede bir sonraki kitabını yazarak geçiriyor.

"İyi gitmedi." Gözlerime bakmadan ekliyor: "Ama Royal Match'te üç seviyeyi geçtim, yani bana sorarsan oldukça başarılı bir sabah oldu."

Yazma konusunda zor bir gün geçirdiğinde onu kızdırmamam gerektiğini iyi bilirim. Ne kadar konuşursam konuşayım, ne kadar ilham verici konuşmalar yaparsam yapayım, onu bu durumdan ıkaramam. Birkaç saat düşünmeye ihtiyacı var, sonra kaçınılmaz olarak benim fikirlerimi almaya başlayacak ve takıldığı noktada beyin fırtınası yapacağız, ta ki tekrar heyecanlanana kadar. "ğle yemeğı yemek ister misin?"

"Evet." Gözleri parladı. "Biraz sonra menajerimle grşeeğim ve karbonhidrat ve peynir olmadan hayatta kalamam."

"Pizza olsun o zaman," diyorum. "Merdiveni kaldırayım."

Gigi arka odadan bir yığın kitapla çıkar.

Ruby'yi görünce "Oh, iyi," der. "İmزالaman için bir yığın yeni sipariş var."

"ğle yemeğinden sonra yaparım," diyor Ruby. İki gündür bunu yapacağını söylüyor ve Gigi, Ruby'nin bahanelerinin tükendiğini belirten sevgi dolu ama ciddi bir bakışla ona bakıyor.

"Sen kitapları imzala. Ben pizza alıp getireceğim," diyorum. Yemek hakkında düşününce, midem guruldamaya başlıyor ve sabırsızlanıyorum.

"Tamam. Teşekkürler."

Onaylayarak başımı sallıyorum. "Gigi, bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Bugün artan çorba ve ev yapımı ekmek var." Yüzündeki heyecan, artan yemek fikriyle çelişiyor gibi görünüyor, ama hatırladığım kadarıyla büyükbabam ona öğle yemeğini hazırlıyor ve bu yemekler altın standarttır. Profesyonel gibi paketler, her zaman her besin grubundan bir şeyler ekler – tatlı da dahil. Gigi öğle yemeğini çıkardığında, etrafındaki herkes her zaman büyülenmiş gibi ona bakar. Ama en sevdiğim kısmı, ona yazdığı notlar. Her gün öğle yemeğine el yazısı bir not ekler, genellikle Post-it'e, bazen de fiş veya çizgili kağıda yazar. Bazen notlar tatlıdır, bazen komiktir. Şiirler, şakalar, çizimler veya sadece basit bir "Seni seviyorum".

Merdiveni kaldırdıktan sonra çantamı alıp Ruby'yi Gigi'ye bırakarak kitap imzalamaya gidiyorum. Dışarıda hava güneşli ve sıcak. Geçen hafta yağmurlu ve soğuk bir Sevgililer Günü geçirdik, ama o günden beri sanki bahar gelmiş gibi hissediyorum.

Pizza dükkanı sadece iki blok ötede ve öğle yemeği telaşından önce varacak kadar erken geldim.

"Merhaba Olivia." Dükkanın sahibi Tim, kasa arkasında gülümsüyor. Mustangs şapkası takmış ve gazete okuyor. "Bugün burada mı yiyeceksin, yoksa paket mi alacaksın?"

"Paket olsun lütfen. Her zamanki gibi."

Gazetesini bırakıp beni çağırıyor. Gazete spor sayfasında açılmış ve manşette Mustangs'tan bahsediliyor. Altında, sanırım oyunculardan birinin olduğu, grenli siyah beyaz bir fotoğraf var. Tim benim baktığımı fark edip gülümsüyor.

"Eminim büyükbaban sezon için çok heyecanlıdır. Umarım bu yeni oyuncu dedikleri kadar iyidir. Hayatımda bir kez olsun onların kazandığını görmek isterim."

"Beyzbol sezonu boyunca her zaman heyecanlıdır," diyorum, ona kartımı uzatırken gazeteye bir kez daha göz atıyorum. Fotoğraf ters ve pek net değil, ama adam tanıdık geliyor. Beynimde bir şey kaşınıyor, tam olarak hatırlayamadığım bir anı ya da bağlantı, ama bunu daha fazla çözmeye vakit bulamadan, Tim kartımı ve fişi geri veriyor.

"Bize on beş dakika verin."

"Teşekkürler," diyorum ve ön kapıdan dışarı çıkıyorum. Mavi bir tentenin altında masalar ve sandalyeler var, ama oturmak yerine, güneşin ve temiz havanın tadını çıkararak kaldırımda yürüyorum.

Lake City'nin şehir merkezini seviyorum. Sokaklarda küçük işletmeler sıralanıyor. Çoğu 1950'lerden beri burada. Şehir merkezinin çevresindeki diğer bölgeler büyümüş, zincir restoranlar, mağazalar ve konutlar yapılmış, ama bu beş bloklu alanda her şey eski şehrin cazibesi ve karakteriyle dolu. Burası sanat galerileri, rahat restoranlar ve kitapçılar için bir cennet. Aslında, bu bölge şehrin en iyi üç kitapçısına ev sahipliği yapıyor: bir ikinci el kitapçı, ailemin sahibi olduğu The Book Nook ve Plot Twist. Bu üç kitapçıdan en yenisi bu bölgeye açılan Plot Twist, ancak iki yıl üst üste en iyi şehir kitapçısı seçildi. Saydığımın değil tabii.

Plot Twist'in önünde duruyorum. Blokun sonunda, insanların park edip diğer mağazalara yürüdüğü harika bir konuma sahipler. Ön vitrininde her zaman orijinal sanat eserleri sergileniyor ve haftada bir değişiyor. Bu, onların bir özelliği. İnsanlar vitrine bakmak için duruyorlar ve bu haftaki vitrin beyzbol sezonunun başlangıcına adanmış. Çizimler inanılmaz, bir adamın atış yapmak için hazırlanırkenki profilini tasvir ediyor. Altında ise kurgudan anılara kadar beyzbolla ilgili çeşitli kitaplar var. Sadece sanat eseri değil, konsepti de çok iyi. O kadar iyi ki, bunu ben düşünemediğim için kendime kızıyorum.

Öğle yemeğimi alıp kitapçıya döndüğümde, kafam ön vitrin için yeni fikirlerle doluydu. Elbette onların fikrini kopyalamayacağım, ama en azından en popüler beyzbol kitaplarımızdan bazılarını ön masalara taşımamız. Bahar antrenmanları gelecek hafta başlıyor ve buradaki insanlar Mustangs'ı seviyor – elli yıldır yenilgi serisi yaşasalar da.

Yemeği arka masaya gürültüyle koydum.

Ruby ve Gigi karşı tarafta oturdukları yerden bana bakıyorlar. Gigi'nin öğle yemeği çoktan önüne konmuş ve her zamanki gibi bir şaheser. Çorba, ekmek, humuslu havuç ve kereviz dilimleri, karışık meyve, bir termos çay ve yulaf ezmeli kuru üzümlü kurabiye.

"Neyin var?" diye sordu Ruby, pizza kutusuna uzanırken bir kaşını kaldırarak.

"Plot Twist'in yeni vitrinini gördün mü?"

"Evet," diyor yavaşça, sanki bunun neden ruh halimin değişmesine neden olduğunu anlayamıyormuş gibi.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum. Beyzbol sezonunun başlangıcı için bir şeyler yapma fikri aklıma bile gelmedi. Büyükbabam benden çok hayal kırıklığına uğramış olmalı."

"Büyükbaban vitrinleri hiç umursamıyor, bunu sen de biliyorsun." Gigi kaşığı ağzına götürür ve küçük bir lokma alır, hala bana bakarak.

Haklı. Haklı olduğunu biliyorum, ama kimse beyzbolu ondan daha çok sevemez. En azından bunu düşünmeliydim.

"Herkesin bu mağazayı benim kadar sevmesini istiyorum. Onları mağazaya çekmemiz gerekiyor." Buna tüm kalbimle inanıyorum. Sonuçta, bana da öyle oldu. En eski anılarım, Gigi müşterilere yardım ederken ve mağazada çalışırken, çocuk bölümünde bir yığın resimli kitapla fasulye torbası koltukta oturmamdır. Burası sevgi ve kitaplarla dolu büyümlü bir yer – ve bunlar aslında aynı şey değil mi?

"Bu yüzden mi bu ay ön vitrini üç kez değiştirdin?" diye soruyor Ruby.

Koltuğuma çöküp kutudan bir dilim sebzeli pizza alıyorum. "Yaya trafiğini neyin cezbettiğini anlamaya çalışıyorum."

"Bu yıl en iyi kitapçı olmak için Plot Twist'i geçmeye çalışıyor," diyor Gigi o kadar doğal bir şekilde ki ağzım açık kalıyor.

Bu hayali hiç yüksek sesle dile getirmedim.

Şaşkınlığımı fark eden Gigi, "Geçen yılın ödülleri açıklandığında bir hafta boyunca burada ayaklarını yere vurup durmuştun" diyor.

Hayal kırıklığımı bu kadar belli ettiğimin farkında değildim. Aptalca bir hayal olduğunu biliyorum, ama bu kitapçı benim için her şey demek ve Gigi, otuz yıldır topluluğun bir parçası olan gerçekten harika bir şey yarattı. Tüm şehrin benim kadar sevmesini istiyorum.

"Önde sepeti olan o eski pembe bisikletin hâlâ duruyor mu?" diye soruyorum Gigi'ye.

Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Evet. Sanırım evdeki kulübede. Neden sordun?" "Sergi için ödünç alabilir miyim? Onlarınkini gölgede bırakacak bir fikrim var

onları gölgede bırakacak bir fikrim var."

Gigi bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verir. Belki de bunu çok ciddiye aldığımı düşünüyordur, ama benim için her şeyi yapar. "Tabii ki."

"Telefon görüşmemden sonra seninle birlikte almaya gidebilirim. Yolda planla ilgili konuları konuşabiliriz belki?" Ruby umutla sorar.

"Anlaştık."

Saat beşe kadar yeni vitrin dekorasyonunu bitirip Ruby'nin hikaye konusunu çözdük. İşimiz biter bitmez dizüstü bilgisayarını çıkardı ve dergi bölümünün önündeki rahat beyaz koltuklardan birine yerleşip rahatça oturdu. Parmaklarının tuşların üzerinde uçtuğunu görmek beni çok mutlu ediyor.

Greer de aynı enerjiyle ön kapıdan içeri daldı. Kızım son zamanlarda tek bir hızda koşuyor ve o da tam hız koşmak.

"Anne!" diye bağırarak bacaklarıma atladı. Gün boyu dağınık kalan sarı bukleleri, kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu.

Büyükbabası da birkaç adım arkasında mağazaya girer. Greer'e sarılmadan önce ona kısa bir gülümseme atarım.

"Merhaba tatlı kız. Günün nasıl geçti?"

"İyiymi," diye cıvıldıyor, kolları hala belime dolanmış halde bana bakıyor. "Dedem beni dondurma yemeye götürdü ve bu akşam kurabiye pişirebileceğimizi söyledi."

Ağzının bir tarafı çikolata ile kaplıdır — dondurmanın kanıtı — ve evet, şimdi benim pantolonum da öyle. "Görünüşe göre büyükbaban şekerin etkisinden kurtulmak için seni evin içinde kovalayacak!"

Kıkırdayarak benden ayrılır ve Gigi'ye doğru yönelir.

"Onu aldığın için teşekkürler," diyorum dedeme. Her cuma onu okuldan alıyor, böylece ben mağazada daha fazla zaman geçirebiliyorum. Her zamanki gibi lacivert pantolon ve kısa kollu düğmeli gömlek giymiş. Gigi'nin büyük hayal kırıklığına uğramasına rağmen, otuz yıldır gardırobunu yenilememiş, kafasındaki Mustang şapkası bile son on yıldan kalma değil.

"Ne zaman istersen." Arkamdaki pencereye doğru başını sallıyor. "Güzel görünüyor. Bu büyükannenin eski bisikleti mi?"

"Beğendin mi?" Gülümsemem genişliyor. "Baharın capcanlı havasını yansıtmak istedim."

"Ne demek olduğunu bilmiyorum ama çok güzel görünüyor tatlım." Önümde durup başımın üstüne bir öpücük kondurur.

Onu tezgaha kadar takip ediyorum. Gigi günün kasasını kapatıyor ve Greer taburede oturmuş ayaklarını sallayarak okulda yaptıkları hakkında dakikada bir kilometre hızla konuşuyor.

"Sonra Axel spor salonunun zeminine kusana kadar donma oyunu oynadık. Sonra biz gittik dışarı ve..." o devam ediyor, detaylandırıyor tüm en unutulmaz

gününün en unutulmaz kısımlarını anlatıyor.

Konuşmasını bitirip nihayet nefes aldığında, Gigi, "Oldukça yoğun bir gün geçirmişsin" der.

Büyükbaba eğilip Gigi'nin yanağına öpücük kondurur. "Senin günün nasıldı?" diye sorar ona.

"Çok iyi." Başını sallar, ağzı gülümser. "Yeni skor tahtası kuruldu ve çalışıyor, banklar da yeni boyandı."

Büyükbabam, Mustangs'ın oynadığı Fletcher Stadyumu'nun tesis müdürüdür. Hayatım boyunca bir şekilde bu takım için çalışmıştır. Ben hiç büyük bir hayranı olmadım. Hepimiz ailece bahar antrenmanlarına gideriz ve büyükbabam geçen yıl yapılan tüm yenilikleri gösterir.

"Bu akşam çikolatalı kurabiye yapabilir miyiz?" diye sorar Greer. Konuyu, konuştuğu kadar hızlı değiştirmek gibi bir alışkanlığı vardır.

"Çift çikolatalı kurabiye yapmaya ne dersiniz?" Ruby, bütün gün gördüğüm en neşeli ifadesiyle ortaya çıkar. Bunun nedeni, sonunda kitabını çözmüş olması mı, yoksa Greer'in bulaşıcı gülümsemesi ve mutluluğunun ona da sirayet etmesi mi, emin değilim – muhtemelen her ikisi de.

"Sen de geliyor musun?" diye sorar Greer teyzesine.

Ruby başını sallar ve önündeki tezgaha yaslanır. "Tabii ki. Büyükbabamın kurabiyelerini kaçırmam. Ayrıca, market alışverişine gitmem lazım ve spagetti yapacağınızı duydum."

"Spagetti mi?" Greer, Gigi ve büyükbabasına bakarak onay beklerken yeşil gözleri komik bir şekilde büyür.

"Köfte ve sarımsaklı ekmekle." Büyükbaba karnını ovuşturur.

"Şimdi kendimi dışlanmış hissediyorum," diye şakacı bir şekilde sızlanıyorum, ancak içimden bir parçam bu gece ailemle vakit geçirmek istiyor. Daha büyük bir parçam ise arkadaşlarımla geçireceğim gece için heyecanlı. En iyi arkadaşım Sabrina'nın nişan partisi olduğu için eğlenceli bir gece olacak, ancak akşamın bir noktasında Greer'ı o kadar çok özledim ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Bu daha çok benimle ilgili, onunla değil. O oradayken sevildiğini ve iyi bakıldığını biliyorum ve Greer büyük anne ve büyük babasının evinde kalmayı iple çekiyor. Ama yarın sabah onu almaya ve tatlı yüzünü görmeye can atacağım.

"Sana bir kurabiye ayırıyorum," diyor Gigi.

"Ayırmazsın," diyor Ruby alaycı bir gülümsemeyle.

"Aptal," diyorum ve ona dilimi çıkarıyorum.

O da bana surat yapıyor ve bir anda çocuk oluyoruz, Greer kahkahalara boğulup tabureden düşecek hale gelene kadar birbirimizi dürtüp alay ediyoruz.

"Sanırım eve gitme vaktimiz geldi." Büyükbabam onu kucağına alır.

Öne çıkıp kızımın yanağına öpücük konduruyorum. O da kollarını boynuma doluyor.

"Brina teyzeme selam söyle, Archer amcama alfabenin tüm harflerini işaret dilinde öğrendiğimi, Brogan amcama da touchdown dansımı çalıştığımı söyle."

"Tamam. Hepsini hatırlamaya çalışırım." Elini sıkarım. "Uslu dur.

Eğlen. Sabah görüşürüz."

"Hoşça kal anne!" Büyükbabası onu kucağına alırken el sallıyor.

"Bekle. Ben de sizinle gelebilir miyim?" Ruby sırt çantasını alır ve onların peşinden koşar, beni ve Gigi'yi mağazada bırakır.

"Sen de buradan çıkmalısın," diyor Gigi. "Bir saat daha kapanmayacağız."

Sessiz mağazaya bakarak iki kaşını da kaldırır. Şu ana kadar, yeni vitrinim yeni müşterileri içeri çekmeyi başaramadı. Belki de büyükbabam haklıdır. Karpisli bahar havası da ne demek ki?

"Ben biraz daha kalacağım. Sen git eğlen. Arkadaşlarınla gecenin tadını çıkar." Beni bir eliyle kovuyor.

"Henüz erken. Kimse gelmedi."

"O zaman eve gidip üstünü değiştir." Beni baştan aşağı süzer. "Belki önce bara git, hoş genç erkeklerle sohbet et."

Ben gülerek burnumu çekerim. "Cuma akşamı barda hoş genç erkekler olmaz."

Bana onaylamayan bir şekilde başını sallar ve hala onları kucağına alabiliyorken daha fazla torun istediğini mırıldanır.

"Tamam. Tamam. Gidiyorum." Arka odadan çantamı alıp, gitmeden önce mağazada yapılması gereken bir şey var mı diye bakarım, ama her şey olması gerektiği gibidir.

Gigi, oyalanmamı görünce başıyla işaret eder.

Kendi kendime gülerek, elimi kaldırıp veda ediyorum ve kitapçıdan çıkıyorum. Evime arabayla kısa bir mesafe var. Bu gece için bir elbise giyiniyorum, makyajımı ve saçımı yeniden yapıyorum ve Greer'in küçük kulakları için uygun olmadığı için genellikle atladığım en sevdiğim pop şarkılarını son ses açıyorum.

Acele etmeden hazırlanmama rağmen, gitme zamanı gelmeden hazır oldum. Sabrina ve Archer bu gece için popüler bir restoran ve barın arka odasını kiraladılar. Midemde heyecan dalgaları var. Konuk listesi çığınca. Archer, Mavericks takımında profesyonel futbolcu ve en iyi arkadaşı, Sabrina'nın kardeşi Brogan da öyle. Tüm takım arkadaşları da orada olacak. Onlarla daha önce sadece bir kez bir araya geldim, ama büyük, gürültücü, korkutucu ama sevimli bir grup.

Sanırım Gigi gizlice Archer'ın takım arkadaşlarından biriyle tanışmamı, ona deli gibi aşık olmamı ve ona bir düzine daha bebek vermemi umuyor. Hala Greer'ı alıp, benim dışarı çıkıp insanlarla tanışmam için her fırsatı değerlendiriyor.

Aklım, Ruby ile New York'a gittiğimde Greer'a son kez baktığı zamana gidiyor. Kahverengi gözler, şakacı bir gülümseme, pürüzlü eller. Onu hatırlayınca midem bulanıyor.

Biriyle tanıştım. Ve neden çıkmayı bıraktığımı hemen hatırladım. Ben uyurken gizlice kaçtı. Daha önce de utanç yürüyüşü yapmışım, ama o sabah uyanıp veda etmeden gittiğini fark ettiğimde hissettiğim kadar kötü hissetmemiştim. Yani, benden kaçmak için kendi odasından çıkmak zorunda kalması ne kadar utanç verici?

Anıları ve olumsuz düşünceleri kafamdan silip, kapıdan çıkmadan önce aynada son bir kez daha görüntümü kontrol ediyorum.

Arabamda müziğin sesini açtım ve önceki mutlu, heyecanlı ruh halimi geri kazanmaya çalıştım, ama düşüncelerim sürekli o otel odasına geri dönüyordu. O geceyi baştan sona defalarca tekrar yaşadım. Her seferinde ipuçları aradım. Yani, tabii ki, o çok çekici ve karizmatikti, ama sahte biri gibi görünmüyordu. Sanırım iyi sahteciler asla öyle görünmezler.

Çıkışın yanındaki bir reklam panosu dikkatimi çekiyor. Kahverengi gözler. Şakacı bir gülümseme. Kalbim hızla atıyor ve birkaç kez gözlerimi kırıyorum. Yemin ederim, tıpkı ona benziyordu. Başımı çevirip bir kez daha bakmak istiyorum, ama çoktan geçmişim.

"Tamam, resmen aklını kaçırmışsın," diye kendi kendime gülerek otoyoldan çıkıyorum. Şimdi de onu devasa tabelalarda mı görüyorum? Depresif bir duruma geldim. Arizona'ya döndüğüm ilk hafta, onu her yerde gördüğümü sanıyordum — televizyonda, sokakta ve telefonum her çaldığında kalbim atıyordu. Ona telefon numaramı veya adımlarımı vermediğim için bu mantıksızdı.

Restoranda grubumuzu hemen görüyorum. Archer ve takım arkadaşları diğerlerinden daha uzun ve iri oldukları için göze çarpıyorlar. Sinirlerim

geri geliyor, ama Sabrina'yı ve yüzündeki mutluluk dolu gülümsemeyi görür görmez rahatlıyorum.

"Tebrikler!" diyerek onu sıkıca kucakladım.

Kıkırdaması kulağımın yanında çınlıyor. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Birbirimizden ayrılıyor ve o, takdirle başını sallayarak beni baştan aşağı süzer. "Çok seksi görünüyorsun."

"Sen de öyle." Zaten her zaman öyledir. Uzun, kıvılcık saçları kıvrılmış ve omzunun üzerine dökülmüş. Soluk tenine çok yakışan soluk mor bir elbise giymiş ve bu elbise kahverengi gözlerini daha da belirgin hale getiriyor.

Nişanlısı Archer yanına yaklaşıyor, bir kolunu beline dolayarak bana başını eğiyor. "Merhaba Olivia. Bu gece gelebildiğine sevindim."

"Ben de. Greer, tebriklerini iletmemi ve alfabe işaret dilini öğrendiğini bilmeni istedi."

"Öyle mi?" Gülümsemesi daha da genişler ve ela gözleri hayranlıkla parlar. Archer sağırdır. İşitme cihazı takar, ama aynı zamanda işaret dili de bilir — Greer, onunla tanıştığından beri kendini bu dili öğrenmeye adanmıştır. Nasıl başardığını bilmiyorum, ama Archer rekor sürede kızımın kalbini kazandı. Genelde erkeklere ısınması biraz zaman alır. Bunun hakkında pek çok şey söyleyebilirim, ama basit gerçek şu ki, kızım çoğunlukla kadınlarla birlikte. Tabii büyükbabası hariç.

"Seni bir dahaki görüşünde sana göstermek için çok heyecanlı."

"Görmek için sabırsızlanıyorum. Çarşamba günü dersinden sonra stüdyoya uğrayacağımı söyle ona."

"Buna çok sevinecek."

Yakınımızdaki biri yüksek sesle güler ve üçümüz de gürültüye bakmak için başımızı çeviririz. Sabrina yumuşak bir şekilde gülerek, "Sana bazı erkekleri tanıtayım. Onları tanıdığında o kadar da korkutucu gelmeyecekler," der.

Bundan pek emin değilim, ama Sabrina ve Archer erkeklerin arasına girerken ben de onları takip ediyorum.

"Sabrina!" Erkekler hep birlikte bağırır ve içkilerini kaldırarak gelin adayı

"Bana ne olacak?" Archer, arkadaşlarına bakarak sorar. Erkekler güler, ama birkaçı bira bardaklarını ona doğru kaldırır.

Bakışlarım çemberin etrafında dolaşıyor. Sanki bir işaret almış gibi, erkekler mutlu çiftten bana bakıyor.

"Ne demiştım? Bu gece en iyi davranışlarınızı sergileyin," diye şakacı bir şekilde onları azarlıyor. Elimi tutup beni daha da merkeze doğru çekiyor ve erkekleri tanıtmaya başlıyor.

Cody St. James, Merrick Thomas ve tabii ki Sabrina'nın kardeşi Brogan Six gibi, daha tanınmış Mavericks oyuncularından bazılarını tanıyorum. Kalabalığın üstünden elini kaldırıp bana el sallıyor. Ben de aynısını yapıyorum, ama sonra Sabrina beni başka bir grup erkeğin yanına çekiyor. Archer sanırım, bana bir kadeh şampanya uzatıyor.

Sabrina beni Archer'ın kardeşleriyle tanıştırmaya başlarken, ben küçük bir yudum alıyorum. Motokros sürücüsü Knox, eski NFL oyuncusu Hendrick. Archer ile aralarındaki benzerliği görebiliyorum. Gülümsüyorum ve son Holland kardeşine bakıyorum.

"Ve bu da Archer'ın en küçük kardeşi Flynn."

Çemberin sonundaki adama, ilk tanışmalarda kullanılan dostça, fazla parlak gülümsemelerden biriyle bakıyorum. Flynn hakkında çok şey duydum. Twins'ten kovulduktan sonra Archer ve Brogan'ın yanında kalmaya başlayan profesyonel bir beyzbol oyuncusu. Sabrina ondan birkaç kez bahsetmişti ve ben de daireye uğradığımda onu bir kez kısaca görmüştüm. Kanepede baygın yatıyordu, bu yüzden konuşmadık, ama önemli olan onu tanımam ve Archer, kardeşlerinin de aynı derecede iyi insanlar olduğuna inanmamı sağlayan türden iyi bir adam.

Muhtemelen bu yüzden tanıdık kahverengi gözlerle karşılaştığımda midem bu kadar şiddetli bir şekilde bulanıyor. Onu bir optik yanılsama gibi izliyorum, önümdeki adamın başka birine dönüşmesini bekliyorum.

Çünkü bu adamı tanıyorum.

Hatırladığım şakacı sırıtış, tanıma ve şokla karışıyor.

"Bu benim en iyi arkadaşım Olivia," diyor Sabrina. Sesi, sanki bir tüneldeymiş gibi uzak geliyor. Ya da belki de ben öyleyim.

Hendrick ve Knox'un selamlarını duyuyorum, ama New York'tan beri her gün düşündüğüm adamdan gözlerimi alamıyorum. Kimi kandırıyorum? Her dakika. Elbette, bu düşüncelerin çoğu, ben uyurken gizlice kaçıp veda bile etmeden gittiği için duyduğum öfkeydi, ama onu aklımdan çıkaramadım.

Ağzımı açıp bir şey söylemek istiyorum... herhangi bir şey, ama hiçbir şey çıkmıyor. Bütün bu zaman boyunca biliyor muydu? O gece gülerek benim onu fark etmemi mi bekliyordu? Onun için hepsi bir şaka mıydı?

Utançtan yüzüm kızarıyor.

"Olivia," Flynn adımı sanki yeni çözdüğü bir bulmacanın parçasıymış gibi yavaşça söylüyor. Elini uzatıyor.

"Dalga geçiyorsun," diye fısıldarım, ama Sabrina'nın duyabileceği kadar yüksek sesle.

Kaşları çatılır, bana ve Flynn'e bakıp tekrar bana bakar. "Siz ikiniz tanışmış mıydınız?"

"Greer'ı izlediğimiz gece Flynn bizim evde kalıyordu," diye hatırlatır Archer.

"Ah, doğru."

"Öyle değil," diyorum, sonra başımı sallayıp Flynn'e bakarak, "Yani, hayır, tanışmadık," diyorum.

Flynn elini geri çeker, şakacı bir gülümsemeyle, sanki onu hatırlamıyormuş gibi davranmamdan eğlenmiş gibi. Oh, onu hatırlıyorum, ama tanışmadık. En azından resmi olarak.

Flynn Holland, New York'tan gelen adam. Düzeltme, o New York'tan gelen *pislik*.

.

FLYNN

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. *Olivia*. Kahretsin. Gerçekten o.

Bir adım öne çıktım ve vücudu gerildi. Beynimde binlerce düşünce dolaşüyor. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ona sormak istediğim sorular, söylemek istediğim şeyler.

"Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum."

Uzun, sarı saçlar. Büyük, mavi gözler. New York'tan bu yana yüzünü milyonlarca kez hayal ettim, ama şimdi ona bakarken, hafızam ona haksızlık etmiş.

O parlak mavi gözler, bakışları şaşkınlıktan şoka, belki de öfkeye dönüşürken kesilmiş safir gibi parıldıyordu. Bana mı? Emin değilim.

"Bir şeyi mi kaçırıyorum?" Archer, koyu renk kaşlarını kaldırarak sordu. Konuşmadan, "*Ne oluyor?*" diye işaret etti.

"Tanışmıştık," diyorum ona. "Belki loş ışıktaki beni tanıyamadın."

Eğer birlikte geçirdiğimiz geceyi herkese anlatmak istemiyorsa, benim için sorun değil. Tek umursadığım şey onu burada görmek. *Şimdi*.

Yorumuma cevap vermek yerine, Sabrina'ya zayıf bir gülümseme dener. Ne yazık ki, kimse bu garip anı geçiştirmez.

"Her neyse, tanıştığımıza memnun oldum." Ona elimi uzattım.

Onun çarpıcı mavi gözleri avucuma ve yukarıya kayıyor. "Flynn, değil mi? Daha çok Richard ya da *Dick'e* benziyorsun."

Pençeleri dışarıda. *Miyav*.

Ona sırtıyorum ve o da bana şeytanın dölüymüşüm gibi bakıyor.

Etrafımızda sessizlik hakim. Hendrick bu sessizliği bozan ilk kişi olur, gergin bir şekilde güler ve sonra öksürerek bunu örtbas eder.

"Şampanya isteyen var mı?" diye soruyor Sabrina.

"Çok isterim," diyorum *Olivia*'dan gözlerimi ayırmadan.

Gözleri kısılıyor, ama bakışlarımı kırmıyor. Diğer herkes kibarca bara doğru ilerliyor ve bizi bu kalabalık yerde olabildiğince yalnız bırakıyor.

"Sen olduğuna inanamıyorum. Seni daha önce gördüğümü söylememiş miydin?" diye soruyorum, inanamıyormuş gibi başımı sallayarak. "Ve sen dedin ki..."

"Belki başka bir hayatta," diye cümlemi tamamlar ve bir anlığına öfkeli tavrı yumuşar.

"Bir içki daha içmem lazım," der, sanki sisin içindeymiş gibi uzaklara bakarak.

Onunla birlikte barın açık bölümüne doğru yürüdüm. Bar tezgahında dolu şampanya kadehleri duruyordu, o da birini aldı, dudaklarına götürdü ve uzun bir yudum aldı, sonra da sanki benim de burada olduğuma inanamıyormuş gibi bana yan gözle baktı.

Bu his karşılıklı. Aslında ona hayran hayran bakıyorum, ama kendimi durduramıyorum. Hâlâ çok şaşkınım. Tanrım. Onu milyonlarca kez düşünmüş olmalıyım. Ve o bunca zaman boyunca hep buradaymış.

Bardağı tamamen bitirdiğinde, sonunda vücudunu bana doğru çevirir. Gözlerinde önceki ateş geri dönmüştür. "New York bir tür şaka mıydı? Bütün bu zaman boyunca kim olduğumu biliyor muydun?"

"Ne? Hayır." Şu anda ciddi mi?

Bana inanmadığından emin değilmiş gibi keskin bakışları daralıyor. O kim olduğunu bilseydim, onu çoktan bulmuş olurum demek istiyorum. O gece o zamandan beri kafamdan çıkmıyor. Biriyle tanışıp bizim gibi bağ kurmak pek sık olan bir şey değil. Buna ilk görüşte aşk demezdim, ama ilk görüşte şehvetten çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirim.

"Kim olduğunu bilmiyordum," diyorum, sesim alçak ve ciddi. "Ama seni tekrar gördüğüme çok sevindim."

O, bir kahkaha atarak, bakışlarını geriye çevirip barın arkasındaki içki şişelerinin bulunduğu raflara doğru bakar. "Eminim öyledir."

"Şu anda çok ciddiym. O geceden beri seni binlerce kez düşünmüş olmalıyım." Bu sayı az, ama şimdiden söylediklerime inanmakta tereddüt ettiğini anlayabiliyorum. Azı daha iyi gibi görünüyor.

Olivia omuzlarını dikleştirip bana sert bir bakış attı. Hiç bu kadar mavi gözler ve öpülesi bir ağız görmemiştim. Kaşlarını kaldırarak bir şey söylemiş olabileceğini ima etti.

"Pardon, ne?" diye soruyorum. O kadar güzel ki dikkatimi dağıtır.

Sinirli bir alaycı gülümseme dudaklarından dökülür ve "İnanılmaz" diye mırıldanır.

Yürümeye başlar ve onu durdurmak için koluna elimi koyarım. Onun sıcak, yumuşak teninin dokunuşuyla kolumda bir karıncalanma hissediyorum.

"Bekle," diyorum, sesim istediğimden daha yalvarır bir tonda. "Numaranı alabilir miyim ya da bir ara seni dışarı çıkarabilir miyim?"

"Ciddi misin?"

"Şey..."

"Sanmıyorum." O bir adım atar, ben de öyle.

"Neden?" diye sorarım.

"Ben kimseyle çıkmıyorum."

"Hiç mi?"

"Son on denemeden beri çıkmıyorum."

"Hiçbiri seni tatmin edemediği için mi?" diye sessizce soruyorum.

Yüzü kızarır. "Aman Tanrım. Sana bunu söylediğime inanamıyorum."

"Utanacak bir şey yok."

Yüzü sevimli bir şekilde buruşur ve başını hafifçe sallar. "Bak. Kardeşini seviyorum ve Sabrina en iyi arkadaşım, o yüzden New York'u ve orada söylediğimiz ve yaptığımız her şeyi unutalım ve onlar için bu geceyi keyifli geçirelim. Tamam mı?"

"Olmaz."

Yüzünde öfke belirir. "Görüşürüz."

Bu sefer gitmesine izin verdim. Onun arkasından bakarken, dudaklarımın köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Buna güvenebilirsin."

Bar, Archer'ın arkadaşları ve takım arkadaşlarıyla doludur. Çoğuyla tanışmıştım ama Brogan'a doğru yürürken, başıyla bana onlara katılmamı işaret etti ve "Baby Holland, seni arkadaşlarımla tanıştırayım" dedi.

"Çocuklar, bu Flynn. Namı diğer Flynn the Flame. Namı diğer Baby Holland.

Diğer adıyla..."

"Anladılar," diyorum ve etrafta toplanan gruba gülümsüyorum. Brogan onları işaret edip isimlerini söylerken, her birine selam vererek başımı sallıyorum. Tripp, Cody ve Merrick.

"Seni tekrar görmek güzel," diyor Tripp. "Kolun nasıl?"

İçgüdüsel olarak sağ elimle yumruk yapıp omzuma kadar kaslarımın gerildiğini hissedene kadar sıkıyorum.

"Dinlendim ve sahalara dönmeye hazırım." Çok hazırım. Ne kadar çabuk dönersem, kendimi o kadar çabuk kanıtlayabilirim.

"Eminim öyledir." Tripp'in gülümsemesi genişliyor. "Mustangs senin gibi birine sahip olduğu için şanslı."

Merrick birayı bana doğru kaldırır. "Umarım onları bu kötü durumdan kurtarabilirsin."

"Durgunluk mu?" Tripp kaşlarını kaldırır. "Seksenlerden beri galibiyet almadılar."

"1976," diyorum.

Çemberin etrafında garip bir sessizlik hakim. Mustangs ligin en kötü takımı, ama bana şans veren tek takımdı, bu yüzden onlara sadakat gibi bir şey hissediyorum. Yanlış anlamayın, gelecek sezon başka bir yerde oynamayı tercih ederdim, ama bu fırsatı değerlendirmek niyetindeyim.

"Ben, şahsen, kalacağın için çok mutluyum. Seni özledim, kardeşim." Brogan elini omzuma koyup sıkıştırdı, sonra beni bez bebek gibi salladı. Ben ondan daha uzunum, ama o iri, kaslı bir adam ve sanırım bunu bana her fırsatta hatırlatmaktan hoşlanıyor.

"Sezon biletlerimi kullanmak için bir nedenim olduğu için heyecanlıyım," diyor Cody. O, Maverick'in oyun kurucusu ve diğerlerinden daha ciddi bir havası var. "Twins'le olanlar için üzgünüm. Son dakikada oyuna girip etkileyici bir atış yaptın. Çok az kişi o tür bir baskıyla başa çıkabilir."

"Ben de dahil," diyorum, sanki binlerce taraftarın önünde sahada durmuş, tekrar tekrar sağa sola vuruşlar yapıyormuşum gibi hissederek.

"Endişelenme. Bir şans daha yakalayacaksın," diyor Brogan, her zamanki gibi iyimser.

"Evet, elbette," diye ekledim, onun iyimserliğini taklit etmeye çalışarak, ama içimden öyle hissetmiyordum. "Bir içki alacağım."

Bara gitmek yerine, birkaç dakika huzur bulmak için yan kapıdan dışarıdaki terasa çıkıyorum.

Olivia'yı gördüğümde adımlarım yavaşlar.

Beni görmüyor ve sesi yumuşak bir şekilde süzülüyor. "Beş. Dört. Üç. İki."

Duraklıyor.

"İki buçuk," diyorum.

Bana dönüyor.

"Üzgünüm. Buraya kaçmak için geldim. Görünüşe göre büyük beyinler aynı şekilde düşünüyor." Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Sana katılabilir miyim?"

"Senin yerin. Ben de tam çıkmak üzereydim," der.

"Kal. New York'tan beri sana sormak istediğim çok soru var."

"Bu yüzden mi ben uyurken kaçtın?"

Ah. Şimdi neden kızgın olduğu daha mantıklı geliyor. Onu terk ettiğimi düşünüyor. Yani, onu terk ettim, ama istediğim için değil. "Bir şey çıktı. Birkaç dakikalığına aşağı indim ve geri geldiğimde gitmiştin."

"Ben de şimdi oraya gidiyorum. Hoşça kal, Flynn. Bu..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışır gibi tereddüt ediyor, "seni tekrar görmek ilginçti."

Cevap veremeden o gitmişti. Harika, hatta iyi derdim, ama ilginç de olur sanırım. Onu görmek de *ilginçti*. Ve ilginç derken, lanet olası harika demek istiyorum.

FLYNN

Oh, ne kadar da düşmüşler.

Mustangs'ın antrenman merkezini gezerken aklıma gelen tek düşünce bu.

Hayatım boyunca birçok beyzbol tesisine girdim. Hiçbiri bu kadar küçük ve bakımsız değildi. Bu pek adil bir ifade değil. Temiz ve bakımlı görünüyor, ama diğer takımların sergilediği ısıltı ve ihtişamdan yoksun.

Duvarların yakın zamanda boyandığını ve zeminlerin yeni cılayla parladığını görebiliyorum, ama kulübe gerçek anlamda para yatırılmadığı açık... belki de hiç yatırılmamıştır.

Mustangs'ın genel menajeri Charles Harper beni bir dizi koridordan geçirirken, odaların önünden geçerken isimlerini homurdanarak söylerken, yüzümden tüm bunları belli etmemeye çalışıyorum. Ağırliklar. Terapi. Medya. Mutfak. Herhangi birine iyice bakabilmem için çok hızlı yürüyor ve belki de amaç budur. Çok yakından bakmamak en iyisi.

Onu takip ederken sol elimle spor çantamı daha sıkı tutuyorum. Ligin en kötü takımıyla sözleşme imzalamak bir uyum süreci gerektireceğini biliyordum, ama kapıdan içeri girdiğim anda sahip olduğum tüm iyimserlik uçup gitti.

Karnım korku ve altı ayda kariyerimin zirvesinden dibe vurmuş olduğum hissiyle kıvrılıyor. Sadece bir yıl. Herkese yeteneklerimi gösterip tekrar yoluma devam etmek için bir sezon.

Geçen sonbahar, inanılmaz bir takım için playofflarda atış yaptım. Zirveye doğru ilerlediğimi sanıyordum. Burası, zirvede kalmanın çok fazla çalışma gerektirdiğini her gün hatırlatacak.

"Hepimiz burada olduğun için çok heyecanlıyız," diyor Charles. Bıyığı köşelerinden yukarı doğru çekiliyor, bu da gülümsemeye çalıştığını gösteriyor.

Cevap veremedim, tanıdığım bir adam yaklaşıyor.

"Bu senin yakalayıcın, JT Ryan." Charles, JT bize katılmak için yaklaşıırken duruşunu açıyor.

"Flynn Holland. Takıma hoş geldin." JT Ryan önümde durur, beni süzerek değerlendirir, ama çatışmacı bir şekilde değil. O beyzbolun kraliyet ailesinden. Babası, kariyeri boyunca dört farklı takımda oynamış ve üçünde şampiyonluk kazanmış bir Hall of Famer. JT, altı yıl önce draft edildiğinden beri Mustangs'ta oynuyor. Ondan önce, üniversitede oynamış ve takımının ulusal şampiyonluğu kazanmasına yardımcı olmuştu. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Ya da neden ayrılmadığını. Ama Mustangs onu kadrosunda bulundurduğu için çok şanslı.

"Teşekkürler. Ben..." Doğru kelimeyi arıyorum. Mutlu doğru kelime değil. Heyecanlı? Tam olarak değil. "Sabırsızlanıyorum."

O, beyzbol sezonu. Herkese yeteneklerimi göstermek için sabırsızlanıyorum.

"JT sana daha ayrıntılı bir tur attıracak," diyor Charles, işine dönmek için sabırsızlanan insanların yaptığı gibi cebinden telefonunu çıkarıyor. "Burada olman gerçekten harika, Flynn. Sorun olursa bana haber ver."

"Teşekkürler, efendim." Charles uzaklaşırken ona başımı sallayarak selam veriyorum.

JT iki elini beline koyar ve gülümser. "Burada olduğun için çok heyecanlıyım. Aslında senin hayranınım. Kansas City'ye karşı oynadığın altıncı maçta atışını gördüm."

Islık çalar, sakızını hızlıca çiğnerken gülümsemesi daha da belirginleşir ve yürümeye başlar, bana onu takip etmekten başka seçenek bırakmaz. "Kolun nasıl? Sezon bittikten sonra biraz dinlendin mi?"

"JT, cevaplayamayacağım kadar hızlı sorular soruyor. Küçük bir ofisten çıkan yaşlı bir adamın önünde durur.

"Bu Earl," diye tanıttı JT. "Burada bir şeye ihtiyacın olursa, o senin adamın."

Earl'ü kibarca süzdüm ve burada ne iş yaptığını tahmin etmeye çalıştım. Bir organizasyonu çalıştıran birçok insan vardır, ama nadiren onlara "gidilecek adam" denir.

"Merhaba," diyorum.

Earl, televizyon dizilerindeki büyükbabalara benziyor. Gri saçlı, hafif bronz tenli, gözleri ve ağzının çevresinde kırıksıklıkları var, sakalı tıraşlı. Sol tarafında cebi olan, kirli beyaz renkli, kısa kollu bir gömlek giyiyor. Kalem ve gözlüğü cebinde duruyor ve hafif bir nane kokusu geliyor.

"Ben tesis müdürüyüm," diyerek elini uzatıyor. Sıcak bir gülümsemesi ve sıkı bir el sıkışması var. "Hoş geldin. Ne güçlü kolların var, evlat."

Çocuk. Nereye gidersem gideyim, insanlar yaşıma takılıyorlar, sanki birkaç yıl yeteneklerimde bir fark yaratıyormuş gibi. Hayatımı insanlara yanıldıklarını kanıtlamakla geçirdim ve sanırım burada da buna devam edeceğim. Ne zaman yeter? Ama Earl, bu kelimenin beni çok fazla rahatsız etmemesini sağlayan bir samimiyet yayıyor.

"Teşekkürler, çok nazıksın," diyorum ve kolumu geri çekmeden önce elini sıkıyorum.

"Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, seslen." Yine gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Evet, seslenirim."

Başını eğerek selam verdikten sonra uzaklaşıyor.

JT turuna devam ediyor. Yavaş yürüyor ama hızlı konuşuyor, Charles'ın yaptığı gibi küçük tesislerin her köşesini ve her ayrıntısını gösteriyor, ama çok daha ayrıntılı bir şekilde. Ziyaret ettiğim diğer takımların büyüklüğü ve lüksüyle arasındaki fark beni yine şaşırtıyor. Gerçekten şaşırtıcı. En iyi takımlarla en kötü takımlar arasındaki farkı hiç düşünmemiştim. Yetenekli oyuncularını transfer etmekte zorlanmalarına şaşmamalı.

JT bana kapalı batting kafeslerini ve yan otoparka açılan garaj kapısı olan bir ağırlık odasını gösteriyor. Müzik çalıyor ve birkaç kişi squat rafını kullanıyor.

İkisi de JT'ye selam veriyor ve sonra bakışları bana yöneliyor. Elimi sallayarak selam veriyorum, ama ikisi de selamı karşılık vermiyor.

"Onlar Gunnar ve Bo," diyor JT. "Onları her zaman ağırlık odasında bulabilirsin. Ve onların müziğini değiştirmeyi aklından bile geçirme. Ama tanıyınca iyi adamlardır. Seni sonra tanıştıırım."

Soğuk bakışlarına bakılırsa, benimle tanışmak için pek istekli olduklarını sanmıyorum. Geçen hafta sözleşme imzaladığımdan beri her şey çok hızlı gelişti. Röportajlar ve fotoğraf çekimleri, çoğunlukla Arizona eyaletinde profesyonel spor yapan üç kardeşin heyecanını vurguluyordu. Brogan'ı da sayarsanız dört, ama o kan bağı olmadığı için manşetlerin çoğunda sadece ben, Archer ve Knox yer aldık. Bir beyzbolcu, bir futbolcu ve bir motokros sürücüsü. Onlarla bu anı kutlamak eğleneliydi, ama takım arkadaşlarımla benim aldığım ilgiye pek sevinmediklerini görebiliyorum. Ya öyle ya da geçen sezonki performansından endişe duyuyorlar. Gerçi, takımı daha da kötü hale getirebileceğimi sanmıyorum.

Sonra, büyük bir televizyon ve büyük deri kanepelerin bulunduğu bir salon görüyorum. Kahve ve yanmış patlamış mısır kokan mutfakın yanında.

"Mikrodalga, buzdolabı, su soğutucu." JT her birini işaret ediyor ve sonra duvarda asılı olan bir klip tahtasına parmağıyla dokunuyor. "Kayıt burada. Fırsat bulduğunda, birkaç günlüğüne kendini yazabilirsin."

"Ne için kayıt?"

"Sezon boyunca, takım ve personel için her zaman yiyecek olmasını sağlamak için hepimiz katkıda bulunuyoruz," diyor. "Karım en iyi kahveli kek muffinleri yapar. Benim günlerimde erken gelmelisin çünkü çabuk bitiyorlar."

Bu potluck da neyin nesi? Twins'teyken yediğim catering yemekleri ve lezzetli kafeterya seçeneklerinden çok uzaklara düşmüşüm.

"Benim yaptıklarımı yemek istemezsin," diyorum.

"Bekar erkeklerin çoğu donut getiriyor ya da pizza falan sipariş ediyor." O eliyle işaret ediyor, ben de öyle yapıyorum. Bir yıl. Hepsi bu. Harika bir sezon geçirdikten sonra buradan ayrılacağım.

Sonunda binadan çıkıp sahaya adım atıyoruz. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Beyzbol stadyumlarında her zaman aynı olan bir şey var, o da kokusu. Çim. Toprak. Güneş ışığı. Bundan daha güzel bir koku olabilir mi?

Birkaç kişi dış sahada koşuyor, diğerleri ise top oynuyor. Bahar antrenmanları yarın başlayacak, ama havada heyecan verici bir enerji var ve bu, takıma katıldığımdan beri ilk kez heyecanlanmamı sağlıyor.

"Bana birkaç atış yapar mısın?" diye soruyor JT.

Kot pantolon ve tişört giyiyorum, ama yüzündeki coşkulu ifade beni başımı sallamaya itiyor.

Gülümsemesi genişliyor. Eğilip yerden bir beyzbol topu alıyor ve bana atıyor.

Parmaklarım topu kavriyor ve o tanıdık rahatlık hissi içimi kaplıyor. Ben çantamdan eldivenimi alıp atıcı tepesine doğru ilerlerken, JT de ekipmanlarını giyiyor.

Ben ısınırken birkaç dakika top oynuyoruz. Burada olmak harika bir his. Sezon dışı kaosun ortasında, bir takım bulmak için seçmelerde ve toplantılarda kendimi paralamakla meşgulken, bu sporu ne kadar sevdiğimi neredeyse unutmıştım. Elimde top ile güneşin altında burada durmaktan daha güzel bir şey yok.

"Isındın mı?" JT topu bana geri atarken soruyor.

"Neredeyse."

"Tamam o zaman. Hızlı topunu görelim." JT eldivenine yumruk atar ve home plate'in arkasında çömelir.

Omuzlarımı geriye çekip kaslarımı gererim, sonra başımı sağa sola eğerim. JT'nin istediği gibi hızlı bir top atarım, ama sadece yüzde sekseni kadar.

O topu yakalar ve geri atar. Kolum gevşeyene kadar bunu üç dört kez daha yaparız ve bu, diğer takımlarla oynadığımız diğer sahalarda olduğu gibi hissettirir. Beyzbolda, muhtemelen çoğu sporda olduğu gibi, bir tanıdıklık vardır. Takımdan takıma geçtikçe her şey değişir, ama her şey bir şekilde tamamen aynıdır.

Konsantre olduğumda güneş enseme yakıyor. JT hazır olduğunu başıyla onaylıyor, ben de tüm gücümle atış yapıyorum. İyi hissettiriyor. Hayır, harika hissettiriyor. Aylardır koçların ve genel müdürlerin önünde atmadığım ilk atış bu. Onlar, takımlarına uygun olup olmadığımı karar vermek için her hareketimi inceliyorlardı.

Artık bir yerim olduğu için bu yükün bir kısmının kalktığını fark ediyorum. Belki de istediğim yer burası değildi, ama artık buradayım ve çalışmaya hazırım.

Birkaç tam hız atıştan sonra, JT ayağa kalkar ve tek eliyle maskesini kaldırır. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Harika atıyorsun" diye bağırır.

Anlamını hemen anlamadım ama sonra onun bakışını takip ederek sağ sahaya baktım ve orada oyuncular yaptıkları işi bırakıp beni izliyorlardı.

Anlıyorum. Ben yeni oyuncuyum ve hepsi benim gelip berbat atışlar yapıp onlara bir sürü maç kaybettirmeyeceğime dair güvence istiyorlar. Ama dürüst olmak gerekirse, bu takımda herhangi bir maçı kazanmak, önceki sezonlara göre bir gelişme olur.

Onları fark ettiğimizi anladıklarında, tekrar top oynamaya başlarlar. Artık bu işin tadını aldım. Durmak istemiyorum.

"Biraz daha zamanın var mı?" diye umutla soruyorum. Hemen başını sallıyor.
"Kesinlikle."

Bu yüzden devam ediyoruz. Ona atışlar yapıyorum, tüm atışlarımı deniyorum ve hangilerinin diğerlerinden daha paslanmış olduğunu görüyorum. Yapacak işlerim var, buna şüphe yok, ama kolum harika hissediyor ve içimde bir heyecan var. Burada, son seçilen takımda oynadığımı ve birkaç ay önce hayatım boyunca hayalini kurduğum muhteşem bir fırsatı kaçırdığımı unutabiliyorum.

JT'ye atış yaparken tüm bunlar beynimde dolaşıyor. Topun havada uçarken çıkardığı tanıdık ses ve ardından topun yakalayıcının eldivenine tekrar tekrar çarpması, vücudumdaki tüm kasları gevşetiyor. O sesi hayal ediyorum.

Ne kadar süre devam edeceğimizi bilmiyorum, ama bir noktada sert atmaya çalışmayı bırakıp ritmimi yakalamaya odaklanıyorum. Hız önemlidir, ama bir atıcıyı başarılı ya da başarısız yapan şey hassasiyet ve isabetliliğidir.

JT sonunda ayağa kalkıp mound'a doğru koşmaya başladığında, şakaklarımda ter damlaları oluşur. Yüz maskesini çıkarmaz ve midemde bir boşluk hissederim. World Series'in altıncı maçında attığım son inning'e geri dönmüşüm gibi hissederim. O ana kadar vurulamaz durumdaydım, ama sonra birdenbire kontrolü kaybettim. Ne oldu bilmiyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, topu istediğim yere atamıyordum. Her yere atıyordum. İçeriye. Dışarıya. Yukarıya. Aşağıya. Hızı azaltıp isabetliliği geri kazanmaya çalıştığımda, sanki softbol topu atıyormuşum gibi oluyordu.

Bunun olacağını biliyordum. Kendimi toparlayamazsam oyundan çıkarılacağımı biliyordum. Yine de, elimden geldiğince uzun ve sıkı mücadele ettim.

Hiçbir atıcı oyundan çıkarılmak istemez, özellikle de bu şekilde. Ve kariyerinin buna bağlı olduğunu bildiğinde. O tepeden inerken, geri dönmenin zor olacağını biliyordum. En azından öyle düşünüyordum. Son dört ay, tüm ligin sana ne kadar çabuk sırtını dönebileceğini gösterdi.

JT topu eldiveninde tutuyor. İki adım uzaklıkta duruyor ve sonunda maskesini kaldırıyor. Kahverengi gözleri heyecanla parlıyor ve o tedirginlik hissi karışıklığa dönüşüyor.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye sorar.

Kahretsin. Belki de hala yumuşak toplar atıyorum.

Sağ elimle boynumun arkasını ovuştururken bir cevap bulmaya çalışıyorum.

Gülüyor, sonra sağ elindeki eldiveni çıkarıyor ve avucunu önüne uzatıyor. Avucunu birkaç kez açıp kapatıyor, anlamadığım bir ifadeyle ona bakıyor.

"Sen kendini tutarken bile, hiç böyle bir şey hissetmemiştim," diyor, sesi hayretle dolu.

Bir saniye daha kafam karışık. Ama onun yüzünü aydınlatan, benim de artık alıştığım çocuksu gülümsemesi ile birlikte, anlıyorum. Ve rahatlıyorum.

Elini yumruk yapıp bana hafifçe vuruyor. "Bütün sezon böyle atarsan, kimse bizi durduramaz."

Archer, daireme girerken, hala boş, boş duvarlar ve seyrek mobilyalarla dolu alanı gözleriyle tarıyor.

"Sahip olduğun her şey bu mu?" diye sorar.

"Evet." Üniversiteden ayrıldığımdan beri kiralık evde yaşıyorum, son zamanlarda ise Archer ve Brogan'ın kanepesinde kalıyorum, bu yüzden çok fazla eşyam yok: kanep, sehpa, televizyon, yatak.

"*Bu geçici bir durum,*" diyorum kardeşim, konuşurken işaret diliyle de anlatıyorum. Kardeşlerim ve ben işaret dilini öğrendik. Gürültülü ortamlarda, kalabalık yerlerde veya kardeşim benim sıkıcı dairemi incelerken yüzüme bakamayacak kadar meşgul olduğunda bu çok yardımcı oluyor.

"Çok iç karartıcı," diyor.

Gülmekten göğsüm titriyor. "Konumu iyi ve burada çok fazla zaman geçireceğim de değil. Mustangların tesislerine yakınım ve yürüme mesafesinde restoranlar ve barlar var."

"*Öyle diyorsan öyle*" der gibi bir ifadeyle Archer, tek mobilyamın üzerine çöküyor.

Buzdolabından iki Gatorade alıp kanepeye getiriyorum ve diğer ucuna oturuyorum. "Altı aylık kira sözleşmesi. Yine taşınacaksam neden bir sürü eşya alayım ki?"

İçeceği kabul eder ve bir saniye boyunca yüzümü inceler, kaşlarını çatıp ağzını düz bir çizgi haline getirir, sonra yavaşça başını sallar.

"Takımla tanıştın mı?" diye sorar.

"Bazılarıyla. Bugün stadyuma uğradım ve JT Ryan ile birkaç atış yaptım."

"Öyle mi?" Ağzının bir tarafı gülümsemeye çekildi.

Kardeşlerimden hiçbiri, takımımdan kovulmama ve sonraki birkaç ayı başka bir fırsat bulmak için çabalarken geçirmeme neden olan World Series'deki performansımdan bahsetmedi. Elbette, bana destek oldular ve moralimi bozmamamı söylediler, ama berbat atışlarım konusunda çok dikkatli davrandılar.

Ama şimdi, benim geri dönmem ve işlerin yolunda gitmesi düşüncesinden çok heyecanlandığını görebiliyorum. Dört ağabeyimin olması, bir sürü ebeveynim olması gibi, ancak onlar daha otoriter ve daha az rahatlatıcı. Oh, ve çok daha fazla alay var. Ya da öyle olduğunu varsayıyorum, çünkü kardeşlerimden başka ebeveyn figürleriyle büyümedim. Annemiz ben küçükken öldü ve babamız pek ortalarda yoktu.

"Sezon bittiğinden beri ne yapıyorsun?" diye soruyorum, bir ayağımı sehpaye uzatarak.

"Pek bir şey yapmadım. Uyudum, spor yaptım, dans stüdyosunda Sabrina'ya yardım ettim." Nişanlısından bahsedilince Archer'ın yüzü yumuşadı. Çocuklar için dans stüdyosunda yardım etmek, profesyonel futbolun zorlu programından uzak geçirdiği ayları geçirmek için en heyecan verici yol gibi gelmiyor, ama onu mutlu ediyorsa, sanırım önemli olan da bu.

"Sabrina demişken." Bana yan gözle bakıyor ve bu bakış beni koltuğumda kıpırdanmak istememe neden oluyor. Bu klasik bir ağabey bakışı, *hoşuna gitse de gitmese de senin özel işlerine burnumu sokacağım* diyen bir bakış. "Olivia'yı New York'ta gördüğünü bana söylemedin."

Sözlerinde soru yok, ama kafasında en az bir düzine soru olduğunu biliyorum.

"Onun olduğunu bilmiyordum," diyorum.

Bana, Olivia'nın yaptığı gibi aynı inanmaz bakışı atıyor. Onu bir bakışta tanıyamadığım için kendime çok kızgın mıyım? Kesinlikle. Ama onu ilk gördüğümünden ikinci kez görene kadar iki ay ve binlerce kilometre geçti. Onu beklemiyordum.

"Ciddiyim."

"Tamam." Sesi bir oktav yükseldi.

"Sabrina onu nereden tanıyor?"

"Sabrina orada dans ederken Lilac Lounge'da birlikte çalışmışlar," diyor Archer.

Bu bilgiyi hala kafamda sindirmeye çalışırken, kardeşim dizimle dizime çarptı.

"Peki, ne oldu?" diye sordu.

"Eh..." Elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum.

Archer inler. "Lütfen onunla yatmadığını söyle." "Ya yatmışsam?"

"O Sabrina'nın en iyi arkadaşı."

"Tamam." Bunun neyi değiştireceğini anlamıyorum.

"Seni kardeşim gibi seviyorum,
ama..." "Ben senin kardeşinim,"
diye araya girerim.

Gülümseyerek devam eder, "Sen gençsin ve eğleniyorsun, bunu tamamen anlıyorum, yargılamıyorum, ama o, birlikte olup sonra ortadan kaybolabileceğin türden bir kız değil."

"Öncelikle, canım yandı." Ona sert bir bakış attım. "Ben öyle bir şey yapmam." O inanmaz bakış yine geri döndü.

"İkincisi, Olivia'yı asla ortadan kaybolmam. O..." Onu tanımlayacak bir sıfat bulmaya çalışırken sözlerim kesilir. Çarpıcı. Enerjik. Duygularını ve düşüncelerini saklamıyor ve bunu inanılmaz seksi buluyorum.

Kardeşim hala bana saçmaladığımı düşünüyormuş gibi bakıyor.

"Tamam, evet, kadınlarla birlikte oldum ve bir daha görüşmek için onlara mesaj atmadım, ama bir gecelik ilişkiden fazlası olacağına dair asla söz vermedim. Altı ay ya da bir yıl sonra nerede olacağımı bilmiyorum, bu yüzden onları aylarca oyalayıp sonra şehirden kaçmaktan daha iyi."

"Öyle mi? Böyle mi satıyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar da naziksin."

"Siktir git." Gülerek kanepeye uzanıyorum ve haftalardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. "Önemli değil. Olivia ile olanlar öyle değildi. Onunla tesadüfen otelde tanıştım ve bütün gece konuşarak geçirdik."

"Sadece

konusarak mı?"

"Çoğunlukla

konusarak."

Yine inledi. Onu bu ızdıraptan kurtarıp, onunla yatmadığımı söyleyebilirdim, ama bu daha eğlenceli.

"Rahatla." Ona dirsek atarım.

"Sadece, daha sonra benim özür dilemem gerekecek bir şey yapmayacağına söz ver. Sabrina senden hoşlanıyor, ama en iyi arkadaşını incitirsen yine de senin ölümünü planlayacaktır."

"Mükemmel bir beyefendi olacağım. Tıpkı ağabeylerimin bana öğrettiği gibi."

Bu sefer o düşük bir inilti çıkardığında, ben güldüm. Ağabeylerini terletmek, en küçük çocuk olmanın birkaç avantajından biridir.

OLIVIA

Her ayın ilk Cumartesi günü, blogun sonunda bir çiftçi pazarı kurulur. Bu pazar büyük bir kalabalık çeker ve yakındaki tüm dükkanlar erken açılır, bazıları dışarıda tezgah kurar ve insanlar sokaklarda dolaşır. Her zaman çok fazla yaya trafiği olur ve bu, topluma burada olduğumuzu hatırlatmak ve onları içeri davet etmek için iyi bir fırsattır.

Mağazanın önünde durup, zaten mükemmel olan vitrinleri düzenliyorum. Elimde değil. Sinirli bir enerjim var, insanları içeri çekip onlara kitaplar hakkında coşkuyla anlatmak ve benim kadar burayı sevmelerini sağlamak istiyorum.

Ruby, dün gelen yeni kitaplarını imzalamak için burada. Mağazadaki en sevdiğim vitrin, onun kitaplarına ayrılmış olan. Onun başardığı her şeyden çok gurur duyuyorum.

Greer, Gigi ile birlikte markette ve mağaza hala boş. Ruby yanımda esniyor ve sonra "Ben bittim" diyor. "Oh, uh, aslında arka odada başka bir kutu daha var."

Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve bana alaycı bir ifadeyle bakıyor.

"Kahve alırsam yardımcı olur mu?"

"Sadece yanında çörek varsa," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

"Tamamdır." Hafifçe gülerek, açık ön kapıdan dışarı çıkıyorum. Hava biraz serin ama güneş parlıyor ve etrafta dolaşan onca insanı görmek içimi ısıtıyor. Normalden daha kalabalık.

Belki de pazarın haberi daha geniş bir kitleye ulaşmaya başlamıştır?

Kaldırımda yürürken gülümsüyorum, merhaba ve günaydınlar alıp veriyorum. Plot Twist'e yaklaşıpna kadar midem ağrımıyor. Bizim dükkan boşken, burası şimdiden insanlarla dolup taşıyor.

"Nasıl?" diye sessizce sızlanıyorum.

[illegible]

İki kadın sıranın arkasında durmuş, sırtarak ve boyunlarını uzatarak ön tarafı görmeye çalışıyorlar.

"Ne oluyor?" diye soruyorum onlara.

"Mustangs'ın yeni yakışıklı beyzbol oyuncusu burada." Yüzü heyecandan kızarmış.

"Seksi yeni beyzbolcu mu?" diye soruyorum, daha çok kendime. Sıranın ön tarafına dolaşıp kapıdan içeri giriyorum.

"Affedersiniz. Özür dilerim. Sıraya kaynamıyorum. Söz veriyorum," diyorum, birkaç kişi bana kötü bakınca.

Plot Twist'e hiç girmedim ve dürüst olmak gerekirse, biraz düşman topraklarına girmiş gibi hissediyorum.

Kitapçı bizimkinden daha küçük ve daha eski bir havası var, kütüphane ya da büyükbabanızın çalışma odası gibi. Işık loş, renkler ise tamamen ahşap ve koyu tonlarda. Mağaza sahibi Walter'ı arıyorum. O, dinlenirken bile suratını asmayı başarmış huysuz bir ihtiyar.

Onu göremediğimde, mekanı incelemeye geri dönüyorum. Raflar kitaplarla çok sıkı bir şekilde doldurulmuş ve masa üstündeki sergiler, neden bir araya getirildiklerine dair net bir gösterge olmadan, temelde sadece kitap yığınlarından ibaret. Her bölümü belirten tabelalar, *tarih*, *kurgu dışı*, *spor*, *kurgu*, *çocuk gibi*, el yazısı gibi görünüyor. Adil olmak gerekirse, el yazısı sanatsal ve güzel, ama yine de bana son iki yıldır en iyi kitapçı ödülünü kazanan bir yerden ziyade, ucuzluk mağazasının yapacağı bir şey gibi geliyor.

Tüm bunları kataloglamak ve sonra kendi işlerime karşı genellikle sergilediğim eleştirel bakış açısını kapatmak birkaç saniye sürüyor. Çok çalıştım ve etrafıma bakıp mağazamızın daha iyi olduğunu düşündüğüm yönleri görmemek zor.

Yine de, tüm kitapçılarda olduğu gibi, burada da aynı ev hissi ve neşe var. Eski ve yeni kitapların kokusunu seviyorum. Çocukken kütüphaneye gider, bir kitap açar ve burnumu tam ortasına sokup derin bir nefes alırdım. Ruby bunun iğrenç olduğunu söylerdi, ama ben kitaplarla ilgili her şeyi seviyorum. Kitaplar benim ailem ve arkadaşlarım, dışarıdaki büyük dünyayla bağlantım.

Hoparlörlerden klasik ama canlı bir müzik çalıyor. İnsanlar, mağazanın sağ tarafında, yemek tarifleri kitaplarının önünden ve minik romantizm bölümünden geçerek kıvrımlı bir sıra oluşturuyor. Düşünmeden, kız kardeşimin kitaplarını arıyorum. Hiç bulamadığımda pek şaşırıyorum. Bu pazarı oldukça iyi kapladık. Ruby Madison kitaplarımız imzalı ve yazar hakkında anekdotlar içeriyor. "O,

" ya da "Bu kitabın New York Times En Çok Satanlar Listesi'ne girdiğini öğrendiğinde yanındaydım!" gibi şeyler. İnsanlar bu tür küçük ayrıntıları çok seviyor ve Gigi ile ben Ruby ile o kadar gurur duyuyoruz ki, bu sözler ağzımızdan kolayca çıkıyor.

Sonunda, sıranın başını görüyorum. El yazısı ile yazılmış SPORTS tabelasının altında, bir adam kitap raflarının önünde duruyor. Sağ elinde bir Sharpie kalem var ve sol eli, Mustangs forması giyen küçük bir çocuğun omuzlarına dolanmış.

Hayır, bir adam değil. *Flynn Holland*. Uzun kollu gri bir gömlek ve kot pantolon giymiş. Kendine özgü bir yakışıklılığı var. Sportif, rahat, ama inkar edilemez bir çekiciliği var. O, Flynn'e hayranlıkla bakmaktan kendini alamayan çocukla fotoğraf çektirirken, ben birkaç saniye boyunca ona hayran hayran bakıyorum.

Çocuğun annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın fotoğraf çekmeyi bitirdikten sonra, Flynn çocuğun seviyesine çömelir ve ona benim duyamadığım bir şey söyler. Ne olursa olsun, çocuk daha da parlar. Sonra Flynn yumruğunu uzatır ve çocuk yumruğunu ona çarpar.

Bu çok içimi ısıtan bir an, ama şu anda içimin ısınmasını istemiyorum. Özellikle de onun tarafından. *Başkasının kitapçısında*.

Küçük çocuk koşarak uzaklaşırken, Flynn ayağa kalkar. Bakışları sıradan bana doğru kayar. Ayaklarım kendiliğinden ona doğru hareket eder.

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir, ama hemen geniş bir gülümsemeye dönüşür. "Burada ne yapıyorsun?"

"*Sen* burada ne yapıyorsun?"

"Bekle, bu senin kitapçın mı?" Sanki ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"Hayır."

Başka bir açıklama yapmadığımda (açıkçası, hala şoktan bir açıklama yapamıyorum), Flynn şöyle diyor: "Menajerim, bazı topluluk etkinlikleri yapmanın iyi olacağını düşündü. Bir kitapçının en iyi destekçi olacağından emin değildim, ama sahibi bir hayranım. Ve şu sıraya bak."

"Gördüm," diye mırıldanıyorum, sonra alaycı bir şekilde gülüyorum.

"İnanılmaz."

"Sırayı ilerletmemiz gerekiyor," diyor genç bir kadın sessizce. Konuşma tarzından anlaşıldığı kadarıyla kitapçı çalışanı. En azından özür diler gibi bir ifadeyle söylüyor bunu.

"Bir şey imzalamamı ister misin?" diye sorar Flynn.

"Hayır." Bu kelime biraz fazla sert çıkıyor.

Ne Flynn ne de ben hareket etmediğimiz için sıra bekleyenler rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başlar.

"Bize bir dakika daha verin." Flynn, Sharpie kalem tutan elini kadına doğru uzatır. Vücudunu, sırtı sıranın geri kalanına dönük olacak şekilde eğirir.

"Seni tekrar görmek çok güzel. Sana rastlamayı umuyordum." Masadan bir gömlek alır. "Arkanı dön."

"Ne?"

Parmağıyla daire hareketi yapar.

Hala şaşkınlıktan itiraz edemedi arkanı dönerim. Gömleği sırtıma koyar ve kumaşın üzerine bir şeyler karalarken kalemin izini hissederim.

"Bu düzenli bir olay mı olacak yoksa tek seferlik mi?" diye soruyorum. Bir sporcuyu getirdiklerine inanamıyorum. Neden en azından bir yazar getirtilmediler?

"Ona, mümkün olduğunca sık uğrayıp formalarımı imzalayacağımı söyledim. Gelecekteki etkinlikler konusunda emin değilim. Sezon başladığı için çok fazla vaktim olmayacak. Mağazanız nerede? Formam sizde mi? Bir ara gelip görmek isterim." Konuşmasını bitirir ve ben ona dönerek bakarım.

"Hayır."

"Hayır, mağazada benim formam yok mu, yoksa onu göremez miyim?"

"İkisi de."

"Neden?" diye sorar, hafifçe gülerek.

"Biz spor hatıraları satmıyoruz ve başka bir mağazada kitap satıp sonra benim mağazama gelemezsin."

"Neden...?"

"Gerçekten üzgünüm," sabırsız sırayı yöneten kadın tekrar sözümü kesiyor.

"Sorun değil. Gidiyorum," diyorum.

Yürümeye başlıyorum, ama Flynn beni çağırıyor.

"Olivia."

Durup arkama bakarım. Elindeki tişörtü kaldırır ve bana atar. Ellerimi zamanında kaldırmadığım için tişört yüzüme çarptı. Nişastalı pamuk ve kalıcı kalemin kokusunu içime çektim. Ellerimle kumaşı kavradım ve aşağı doğru çektim. Topuklarımı döndürdüm ve kaldırımı çıkana kadar kuyrukta geriye doğru yürüdüm. Kuyruk daha da uzamıştı. Sonunda bana verdiği tişörtü inceledim.

Önünde Mustangs logosu, arkasında soyadı ve on sekiz numara var. Bu, tüm kardeşlerinin anneleri için giydikleri numara. O gün annesinin doğum günüydü. Bunu biliyorum çünkü Sabrina'nın nişan partisinde karşılaştığımızda

Şimdi Flynn Holland hakkında çok şey biliyorum. O gece birlikte geçirdiğimiz zaman, kişisel bilgileri paylaşmamayı talep etmeseydim, aylar önce öğrenebileceğim şeyler.

Sekizin hemen yanında Flynn, *Dick* yazmış. Ve sanırım onun numarası da altına karalanmış.

"Bugün neyin var senin?" Ruby, ön masamızdaki tüm kitapları kaldırıp raflara geri koymak için arabaya yerleştirirken soruyor. Her kitap *gürültüyle yere* düşüyor. Dikkatliyim, ama içimde biriken öfke o kadar büyük ki nazik davranamıyorum.

"Hiçbir şey. Sadece masayı yeni kitaplarla tazelemek istiyorum. Romantik kitap okurları çok açgözlüdür. Kitapları nereye koyarsak koyalım, en sevdikleri kitapları bulurlar. Bizim yakalamak istediğimiz, kapıdan içeri girer girmez dikkatlerini çeken daha genel okurlardır. Bence harika görünecek ve daha geniş bir kitleye hitap edecek bazı yeni yemek tarifleri kitapları aldık."

Ruby, kitabı diğerlerinin üzerine atmadan önce elinden alır. Ben onun zümrüt yeşili gözlerine bakana kadar ikimiz de kitabı tutarız.

"Başın dönüyor. Nefes al," diyor. Tüm öfkem kayboluyor.

Kız kardeşim, kitabı bıraktığımda tatlı bir gülümsemeyle onu arabaya değil masaya geri koyar.

"Masa harika. Masalar her zaman harikadır. Kitapları eşleştirmek ve güzel vitrinler oluşturmak konusunda harika bir gözün var. Biraz rahatlamalısın. Bir komite Plot Twist'i Lake City'nin en iyi kitapçısı seçti diye kimin umurunda? Çok sadık bir müşteri kitlemiz var ve geçen yıl sen devraldığından beri gelirimiz arttı. Mağazayı tamamen yeniledin. Gigi kapatmayı düşünüyordu, şimdi buraya bak. İşler tıkırında."

"Kapanacaklar mıydı?" diye soruyorum, bu düşünce beni paniğe sevk ediyor. "Benim uzun konuşmamdan tek duyduğun bu mu?"

Derin bir nefes alıyorum. "Teşekkür ederim."

Bu yer için çok çalıştım ve onun bunu görmesi benim için çok önemli. Diğerlerinin de bunu görmesini istemeden edemiyorum.

"Rica ederim." Masada kalan kitaplara bakıyor. "Hâlâ masayı değiştireceksin, değil mi?"

"Düzenlemek beni akıl sağlığımı koruyor," diyorum daha rahat bir gülümsemeyle.

Kitapları birlikte arabaya koyduk ve ben onları mağazanın çeşitli yerlerindeki raflara yerleştirirken o da benimle birlikte yürüdü.

"Kitapçıyı gerçekten kapatacaklar mıydı?" diye soruyorum ona.

O da başını sallar. "Bunu gerçekten yapacaklar mıydı bilmiyorum, ama bu konuyu konuşuyorlardı. Gigi seyahat etmek istiyordu ve büyükbabam, o kötü düşüşünden sonra burayı tek başına idare etmesinin çok zor olacağını düşünüyordu. Ama sonra sen devreye girdin."

Ruby bana hayranlık ve gurur dolu bir gülümseme atar. Bu yeri benim kadar sevdiğini biliyorum, ama burada çalışmak istememişti. Çocukken bile okumaktan çok yazmayı severdi. Ben bir haftada üç dört kitap okurdum ve okuyacak başka bir şey kalmadığında, bazen bana kendi hikayelerini okuturdu.

Mağazanın kapanacağı, her gün buraya gelemeyeceğim düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor. Küçüklüğümde beri burada çalışmak istediğimi biliyordum. Tabii, önce üniversiteye gideceğimi, belki birkaç yıl kütüphanede veya bir yayınevinde çalışacağımı düşünüyordum, ama sonunda burada çalışmak her zaman planlarımın bir parçasıydı.

Liseden sonra yazın Greer'e hamile kaldığımda, planladığım gibi üniversiteye gitmek yerine burada kalıp yerel derslere katılmaya karar verdim. Gigi bana bir iş verdi ve Greer doğana kadar mağazada tam zamanlı çalıştım. Sonra o anaokuluna başlayana kadar yarı zamanlı çalışmaya geçtim.

Bu mağaza birçok yönden benim için gerçekten bir can simidi oldu. Hayatımın her aşamasında, tıpkı büyükannem ve büyükbabamın her zaman yanımda olduğu gibi, bu mağaza da benim yanımda oldu. Bu mağaza, onların sarsılmaz desteğini ve sevgisini yansıtıyor. Onların yarattığı şey, bir kitapçıdan çok daha fazlası. Kapanacağını düşünmek kalbimi kırıyor.

Son kitapları raflara yerleştirirken ön kapının zili çınladı. Ruby'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Olamaz, boş ön masayı görünce ne düşünecekler?" diye sahte bir dehşetle sorar.

"Kapa çeneni." Ona hafifçe bir tokat atıp müşterimizi karşılamaya gittim.

"Hoş geldiniz," derim köşeyi dönerken. Ama kim olduğunu görünce adımlarım kesilir.

"Sen." Ellerimi belime koyarım.

Ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor ve bana o rahat, seksi gülümsemesini gösteriyor. "Sen de."

"Beni nasıl buldun?" Kollarım yanlarıma düşer. Görünüşe göre bu adamdan kaçınmak mümkün değil.

"Etrafa sordum." Gözlerini kaldırır ve dükkânı incelerken gülümser. "Burası harika. Tam da tarif ettiğin gibi."

"Liv, ben..." Kız kardeşimin sesi, önündeki manzarayı incelerken kesilir. Bana, sonra Flynn'e bakar. "Üzgünüm. Sözünü kesmek istemedim."

Flynn elini uzatarak ona doğru bir adım atana kadar garip bir sessizlik uzar. "Ben Flynn."

"Ruby."

"Kız kardeşi, değil mi?"

"Doğru." Flynn'in elini sıkarken bana yine yan gözle bakar. "Siz ikiniz nasıl tanışıyorsunuz?"

"O, bu sabah Plot Twist'te imza dağıtan beyzbol oyuncusu." "Oh." Ruby çekinerek gülümser. "Sen Flynn Holland'sın. Yeni atıcı. Büyükbabamız..."

"Beyzbolu sever," diye sözünü tamamladım ve kız kardeşime haince bir bakış attım. "Burada düşmanla eğlenmen sorun olmaz mı?"

Dudakları gülümsemeyle seğirir. "Kitapçıların rekabet içinde olduğunu bilmiyordum." "Oh, evet." Ruby başını sallar. "Yılda bir kez rekabet ederiz. Kim

En çok kitabı kim istifleyebilir ya da en iyi vitrin dekorasyonunu kim yapabilir." Flynn'in göğsü sessiz bir kahkaha ile titrer.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diyorum ona.

"Üzgünüm. Müşterimize nazik davranıyoruz sanıyordum."

"O müşteri değil."

"Ben olabilirim." O, sanki kitaplara bakıyormuş gibi dükkânın içlerine doğru uzaklaşır.

Ruby gülmemek için kendini zor tutar ve ben onun peşinden giderim.

"Buraya gelip... ve... kitaplara bakamazsın."

"Neden olmasın?" diye sorar Flynn ve devam eder. "En son okuduğun kitap hangisi?"

"Beni kitap okumadığım için utandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Ne? Hayır, tabii ki değil. Sadece bir noktaya değinmek istedim."

"Kitaplar harikadır. Okumayı yeni bir hobi olarak almayı düşünüyorum. Kız kardeşinin kitapları nerede?"

"Senden hoşlandığımı biliyordum," Ruby, dinlediği yerden bağılıyor.

"Gerçekten, hiç yardımcı olmuyorsun," mırıldanıyorum, ama Ruby'nin Madison vitrinine doğru yola çıkıyorum. En yeni kitabını alıyorum.

Gülümseyerek elime alır. "Vampirler. Anlıyorum."

İki tane daha alıyorum ve o da onları alıyor.

"Başka bir şey var mı?"

"Numaran."

Topuklarımı döndürerek ön kasaya doğru yöneliyorum. Flynn beni takip ediyor, diğer tarafta duruyor. Aramızda birkaç adım mesafe olması beni biraz rahatlatıyor.

"Bana numaranı zaten verdin," diyorum, kasada hesabı yaparken ve kitaplarını bir çantaya koyarken. Her hareketimi izlediğini hissedebiliyorum ve bu beni tedirgin ediyor.

"Evet, ama mesaj atmadın."

"Bana numaranı sadece üç saat önce verdin."

"Yani mesaj atmayı mı planlıyordun?"

Cevap vermediğimde, "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor.

Dirseklerini tezgahın üzerine dayadı. "Beni gördüğünde daha heyecanlanacağını düşünmüştüm. New York'taki o geceyi yüzlerce kez düşündüğümü söylerken ciddiydim. Adını ve numaranı almadığım için kendime çok kızmıştım."

"Binlerce kez."

"Ne?"

"Sabrina'nın nişan partisinde, o geceyi bin kez düşündüğünü söylemiştin."

Gülümsüyor. "Muhtemelen bir milyon kez."

"Dur. Sen New York'taki adam mısın?" Ruby birdenbire ortaya çıkar ve aramızda bakışlarını gezdirir.

İçimden ölmek istiyorum.

Flynn ise sevinçle parlar. "Benden mi bahsettin?"

"Sadece kötü şeyler söyledik." Kız kardeşim başka bir şey söylemeden onu kapıya doğru yönlendirdim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," Ruby arkasından seslenir.

"Kitapların keyfini çıkar!" Omzunun üzerinden elini sallar. "Evet.

Sen de."

Onu dışarıya kadar geçiririm. Flynn gülüyor, hala bana sırtıtıyor. "O gece hakkında ne kadar kötü şeyler söylemiş olabilirsin ki?"

"Bilmiyorum, belki uyandığımda senin gizlice kaçtığın kısmı." Keşke bu sözleri geri alabilseydim, çünkü çok fazla şey ifşa ettiklerini düşünüyorum

. O sabah çok utanmıştım. Hala da utanıyorum.

"Gizlice çıkmadım." Kafamda dönen, ona inanmadığımı haykıran düşüncelerimi okumuş olmalı ki, "Yemin ederim" diye ekliyor.

"Uyandığımda orada değildin, yani ya beni orada bıraktın ya da saklanıp benim kendim çıkmamı umuyordun."

"O sabah erkenden menajerim kapıma geldi ve Renegades'in genel müdürünün lobide benimle konuşmak için beklediğini söyledi. Onunla görüşmek için aşağı indim. Uzun sürmedi. En fazla otuz dakika. Sen uyuyordun. Sen uyanmadan geri döneceğimi düşünmüştüm. Sen yokken kendimi çok kötü hissettim. Komşu odanın kapısını çaldım ve otelin her yerinde seni aradım. Kapıcıya bile seni görüp görmediğini sordum, ama senin hakkında tek söyleyebileceğim şey, gördüğüm en güzel mavi gözlere sahip, akıllı bir ağızlı, muhteşem bir sarışın olduğun olduğu için ona pek bir şey anlatamadım."

Ağzımı açtım ve cevap olarak söyleyecek tek bir şey bulamadığım için kapattım. Benden kaçmıyor muydu? Belki de aklımın otomatik olarak bu noktaya gitmesi, erkeklerle olan şansım hakkında bir şeyler söylüyor, ama dürüst olmak gerekirse, başka bir senaryo hiç aklıma gelmemişti.

"Seni dışarı çıkarayım. Akşam yemeğinde veya içkide sohbet edebiliriz. O zamandan beri neler yaptığını duymak istiyorum."

Bunun cevabı, pek bir şey yapmadım. İş ve Greer tüm zamanımı alıyor. Ve kızımın hatırası bana bunu sonlandırmak için başka bir neden veriyor. Flynn, New York'ta tanıştığı bekar, kaygısız kadına ilgi duyuyor. Çok fazla hayal kırıklığına uğradığı için randevulardan vazgeçen, meşgul, bekar bir anneye değil. O, benim olduğumu düşündüğü kişiyi seviyor. Gerçekte olduğum kişiyi değil.

"Yapamam."

Şaşırtıcı bir şekilde, ısrar etmiyor. Sanki fikrimi değiştireceğimi umuyormuş gibi bir an daha oyalanıyor.

Kararımı değiştirmedim, sonunda başını sallar. "Seni tekrar görmek güzeldi. Kitaplar için teşekkürler."

Midem, hayal kırıklığı olabilecek rahatsız edici bir hisle kasılır. En iyisi bu, ama yine de hoşuma gitmiyor.

"Rica ederim." Zorla gülümsüyorum. "Onları bardak altlığı olarak kullanmamaya çalış."

FLYNN

Bahar antrenmanlarının ilk haftasından sonraki Cuma günü, JT beni kendisi ve birkaç arkadaşıyla dışarı çıkmaya davet eder. Stadyumun yakınındaki bir bara gideriz ve sessiz bir köşede iki uzun masayı kaplarız.

Çoğu gün, atıcılar ve yakalayıcılar günün büyük bir bölümünde diğer pozisyonlardan ayrı olarak çalışırlar. Bu da takımı tanımak için fazla vaktim olmadığı anlamına geliyor. Günde iki kez birlikte yemek yiyoruz, takım toplantıları ve antrenman maçları var, ama oturup dinlenmek için vaktimiz yok.

Ve dürüst olmak gerekirse, takımın büyük bir kısmı benim hakkımda bir yargıya varmış durumda. Sezonlarını mahvedeceğimden mi endişeleniyorlar, yoksa bir sezon için gelen ve sonra terk eden oyunculara o kadar alışmışlar ki yeni gelenleri tanımaya zahmet etmiyorlar mı, bilemiyorum.

Sebepten ne olursa olsun, bu gece buzlar kırılıyor gibi görünüyor. Mustangs'ın birinci baz oyuncusu Gunnar Cruise ve dış saha oyuncusu Bo Mitchell, *The White Lotus* hakkında derin bir sohbete dalmışlar. JT, yedek atıcılarımızdan biri olan Freddie ve ben ise sessiz ve dostane bir sessizlik içinde oturuyoruz.

Uzun günlerle dolu uzun bir hafta oldu ve hepimiz yorgunuz.

"Bir tur daha isteyen var mı?" Freddie, neredeyse boşalmış bira bardağına bakarak soruyor. Benden sadece birkaç yaş büyük ama iki yıl önce dirseğinden sakatlandı ve o zamandan beri sakatlığıyla mücadele ediyor, bu da onun sahada fazla zaman geçirememesine neden oluyor.

"Hayır. Eve, karıma ve çocuklarıma gitmeliyim," diyor JT. "Bu hafta onları neredeyse hiç görmedim."

Freddie bana bakar.

"Ben kalabilirim." Dairem, uyumak dışında neredeyse hiç bulunmadığım halde, çok sessiz. Bütün gece boş duvarlara bakmak istemiyorum.

"Hey, Gunnar," Freddie masanın diğer ucundan seslenir. "Bir bira daha ister misin?"

"Evet, ama kadınların kapıdan içeri girmeye korkmayacakları bir yere gidebilir miyiz?" Barın içindeki iri yarısı erkeklere başını sallayarak işaret ediyor. Harley'leri ön tarafta park edilmiş, hepsi deri giysiler giymiş ve sakallı. Sert görünüyorlar, ama çoğunun motosikletlerine dokunmadığın sürece son derece dost canlısı olduklarına eminim.

Kardeşim Knox ile olan deneyimlerimden biliyorum. Onu kızdırmanın en hızlı yolu, motosikletine... ya da kadınına dokunmaktır. İkisini birden yaparsan, öldün demektir.

Freddie yine bana bakar.

"Hadi yapalım," derim.

JT bizi stadyumdan buraya kadar getirdi, o eve giderken, geri kalanımız bir Uber'e biniyoruz. Nereye gittiğimizi sormuyorum, çünkü evim dışında herhangi bir yer benim için uygun.

Popüler bir gece kulübü olan Lilac Lounge'un önüne geliyoruz. Sabrina eskiden burada dansçı olarak çalışıyordu. Burası havalı bir yer. İçeride oturup dinlenmek isteyen gruplar için bir bar ve masalar var. Ama dışarıda dev bir havuzun etrafını çevreleyen bir teras var. Hafta sonları bir DJ var ve o, sahnenin her iki yanında kafes dansçıları ile birlikte arkada yer alıyor.

"İşte şimdi oldu." Gunnar, kulübe girerken avuçlarını ovuşturuyor. Bu gece burası tıklım tıklım, yürümek zor.

"Bu mekanın barmenleri çok seksi," diyor Freddie bana.

Kafamı sallıyorum, ama beynimde Archer'ın söylediğı bir şey dönüp duruyor: Olivia burada barmenlik yapıyor. Ya da yapıyordu. Olivia ve Sabrina bu şekilde tanışmış ve arkadaş olmuşlar. Olivia, kardeşlerimle ve Sabrina'yla geldiğim gece burada değildi, belki de işi bırakmıştır? Ama şimdi düşündüm de, o gece New York'ta barmenlik yaptığını söylemişti.

Grubun geri kalanından uzaklaşarak omzumun üzerinden, "Sizinle dışarıda buluşuruz," diyorum.

Freddie başını sallar ve ben iç mekandaki bara doğru yönelirim. Sipariş vermek için yeterince yaklaşmaya çalışan kaotik bir kalabalık vardır. Uzun boylu olmam, bu çılgınlığı görebilmem için bir avantaj sağlar. Geride durarak, tanıdık bir sarışın bomba aramak için bakışlarımı barın tamamını tararım. Esmer, esmer, dostum... ama Olivia yok.

Hayal kırıklığı içime sızıyor. Bahar antrenmanları nedeniyle, oturup başka şeyler hakkında düşünmek için pek vaktim olmadı. Ama onu düşündüm. O, kırılması zor bir kız. Bana ilgi duyduğunu biliyorum çünkü New York'ta öyle söylemişti. Belki de en iyi arkadaşının nişanlısının kardeşi olmam onun için garip geliyordur ama bu pek olası görünmüyor. Onu engelleyen başka bir şey var ve ben bunu öğrenmeye niyetliyim.

Telefonumu çıkarıp Sabrina'ya mesaj atıyorum. Onu Olivia'nın numarasını bana vermeye ikna edebileceğimi ya da en azından ona tekrar rastlamama yardım edebileceğini düşünüyorum. Müstakbel baldızım beni seviyor. Bu his karşılıklı.

komik ve kardeşimi koruyor. Archer'ı onun kadar mutlu eden herkes benim için iyidir.

Mesajımı yazarken, biri arkamdan bana çarptı.

"Üzgünüm dostum," diyor adam.

Yukarı bakıp sorun olmadığını söylemek için ona dönerim, ama o anda onu görürüm. Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken başının üzerinde bir tepsi taşıyor. Kollarını kaldırması mor tişörtünü yukarı çekiyor ve pürüzsüz, mermer gibi tenini ortaya çıkarıyor. Göğüsleri yukarı doğru itilmiş ve saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış. Onu gördüğüm diğer zamanlardan daha seksi giyinmiş. İnsanların ona bakması için tasarlanmış bir üniforma olduğunu bilsem de, bir anda sahiplenme duygusu hissediyorum.

Kalabalığın arasından geçip barın arkasına ulaşması biraz çaba ve zaman alıyor. Tepsiyi yere bırakıp barın diğer tarafına geçerek diğer barmenlere yardım ediyor.

Ben de o yöne doğru ilerliyorum, ama onu izlerken geride kalıyorum. Dudaklarım gülümsüyor. Çok hızlı, içkileri dolduruyor ve bir sonraki siparişi etkileyici bir kolaylık ve beceriyle alıyor. Diğerleri de bunu fark ediyor ve onun yanına doğru ilerliyor. Çoğu erkek. Bazı erkeklerle yaptığı konuşmaları duymadan bile, ona asıldıklarını anlayabiliyorum. Ona doğru eğilmelerinden veya gereğinden fazla oyalanmalarından anlaşıyor.

Birkaç flörtöz gülümseme ve hatta yaşlı bir adama göz kırpmaya bile yapar, ancak o kadar hızlı hareket eder ki, kimse onu hızlıca karşılıklı birkaç sözden daha fazlasını söyleyecek kadar uzun süre tutamaz.

Birinin doğum gününü kutlayan bir grup erkek, içkiler ve shotlarla bardan ayrılıyor, ancak hepsi doğum günü çocuğunun omzuna vururken hayal kırıklığına uğramış bir hava var. Reddedilmiş olmalı.

Acını anlıyorum dostum.

Kadın barmenler sık sık yer değiştiriyorlar, böylece her biri daha önce çalıştıkları bölümün karşısındaki bölümde çalışmaya başlıyorlar. Nedenini bilmiyorum, ama Olivia her yeni bir alana geçtiğinde, onun geride bıraktığı sıradaki erkeklerin hayal kırıklığıyla inlediklerini fark etmeden edemiyorum.

Bu durumu ne kadar süre izlediğimi bilmiyorum. Henüz elimde bir içki bile yok, ama bu manzarayı kaçırmak istemiyorum. Karar vermeden yavaşça yaklaşıyorum. Bütün gece onu uzaktan izlemeyi planladığımdan değil,

ama uzaktan en azından onu eve götürme umutlarımı ve hayallerimi yıkamaz.

Sonunda bir bar taburesi boşalır ve ben onu kaparım. Bu tarafta yeni barmen, septum piercingli güzel bir esmer, bana gülümser.

"Ne alırsınız?" diye soruyor.

"Jack ve kola."

Başını sallar ve içkimi hazırlamakla meşgul olur. Geriye yaslanıp, barın karşısındaki Olivia'ya bakarım. Kalabalık yavaş yavaş dışarı çıkmaya başlar ve barmenler biraz yavaşlar, siparişleri almak için biraz daha zaman harcar, daha çok gülümser ve konuşurlar. Olivia hariç hepsi. O aynı telaşlı hızla hareket eder. Sanki kendi dünyasında gibi, etrafındaki hiçbir şeyi ve kimseyi görmüyor gibi.

Barmenler tekrar yer değiştirdiğinde içkim neredeyse bitmişti. Olivia bana doğru ilerliyor, son anda başını kaldırıyor.

"Sana bir tane daha getireyim mi..." Mavi gözleri benimkilere kilitlendiğinde cümlesi aniden kesildi.

"Merhaba." Bardağımın etrafındaki parmaklarımla el sallarım.

Archer ve Sabrina'yı ya da benim burada olmamı açıklayacak birini görmeyi beklermiş gibi arkama bakıyor. Kimseyi bulamayınca, "Beni takip mi ediyorsun?" diye soruyor.

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçır. "Takım arkadaşlarımla geldim. Dışarıdalar."

"Oh." Tank topunun eteğini çekştirir.

"Mor sana çok yakışıyor. Aslında yeni favorim."

"Bu sözün bende işe yarayacağını mı sanıyorsun?" Yakındaki gürültücü kadınların sesini bastırmak için sesini biraz yükseltir.

Onun sözlerinden tanıdık bir heyecan dalgası hissediyorum. Onun bu kadar sert bir kadın olmasını seviyorum.

"Duruma bağlı. Öyle mi?"

"Hayır." Başını sallar, ama ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirir. Bakışları içkime düşer. "Bir tane daha ister misin?"

"Evet. Teşekkürler. Jack ve kola."

O içkiyi doldururken, "Yirmi sekizinci bölüm için beni daha iyi hazırlamalıydın," diyorum.

Sanırım baharatlı seks sahneleri beklemeliydim, ama bu türün (ya da herhangi bir türün) yeni bir okuyucusu olarak, beklemedim.

Kaşlarını kaldırarak donakaldı. "Kitabı okudun mu?"

"Evet. Neredeyse tek oturuşta okudum. Şimdi ikincisini okuyorum."

"Ruby'ye haber vereceğim. Erkek kitlesinde de bir yer edindiğini öğrenince çok sevinecek." Olivia yeni içkimi önüne koyar.

"Tek bir eleştirim var."

Vücut dili aniden sertleşir. Öne eğilirim, aramızdaki mesafeyi biraz kapatırım. "23 santim mükemmel bir uzunluk değil."

Anlamımı kavradığında yanakları kızardı, ama kibirli vücut dilini korudu.

"Hayır mı?"

"Çok büyük." Geriye yaslandım. "Kızlar bu boyutta bir şey istediklerini sanıyorlar, ama buna asla hazırlıklı değiller."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Ona gülümserim, beklerim... beklerim... beklerim...

Ağzı açık kalır. *İşte bu.*

"Sana inanmıyorum." Ama gözlerime bakmıyor.

"Sana kanıtlayabilirim, ama o zaman buradan atılabilirim." Hızlıca kasıklarına bakıp tekrar ona döndüm.

"Muhtemelen tutuklanırım." Gülümsemesi genişledi. Birlikte geçirdiğimiz geceden hatırladığım o heyecan ve ısıltı, o zamandan beri ilk kez ortaya çıktı. Onu böyle gülümseten kişi olmak, insanı sarhoş eden bir şey. Onun kaygısız gülümsemeleri zor kazanılmış ve bu, onu gülümsetmeye daha da kararlı hale getiriyor beni.

"O zaman bu gece benim evime gelmen gerekecek. İşten ne zaman çıkıyorsun?"

Heyecanı ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolur. "Üzgünüm. Meşgulüm."

"Yarın akşam nasıl?" "O zaman

da meşgulüm."

"Pazar?"

"Meşgulüm," diye aynı anda söylüyoruz. Ne kadar meşgul olduğunu iddia ederse, o kadar az inanıyorum.

"Egom burada büyük bir darbe alıyor, Liv."

"Sadece arkadaşlarım bana öyle seslenebilir."

"Ah."

Gülümsüyor, beni kışkırtmayı benim onu kışkırtmayı sevdiğim kadar sevdiği belli.

"Sorun değil. Senin adını çok seviyorum, kısaltmak istemem. O-liv-ia," her hecesinin tadını çıkararak yavaşça söylüyorum.

"Bunu yapma. Adımı seksi bir şekilde söyleme."

"Yani konuşma şeklimi seksi mi buluyorsun?"

İnliyor ve benden uzaklaşıyor. Evet, kesinlikle benden hoşlanıyor.

Başka bir içki siparişi almak için yan tarafa geçerken bana sırtıtarak bakar. Sonraki yarım saat kadar oturup içkimi içerken onun çalışmasını izlerim. Müşteriler arasında benim yanımda oyalanır, ben de bunu onunla konuşmaya devam etmek için bir işaret olarak alırım.

"Kitapçıların rekabeti nasıl gidiyor?"

Kaşlarını kaldırır ve bana yine sinirli bir bakış atar. "Tamam, peki, işten konuşmayalım. İlk araban neydi?"

Bu rastgele soruya açıkça eğlenen kız, cevap vermeden önce kısa bir kahkaha attı. "Eski bir kırmızı Toyota kamyonetim vardı."

"Kamyonet mi? Gerçekten mi?"

"Büyükbabamındı. Bana ucuza sattı." "Peki şimdi?"

"Bunu hala bilmediğine şaşırdım, takipçi." "Bilgi toplama aşamasındayım."

Kısa bir kahkahanın ardından, "Honda SUV" diyor.

"Rengi?"

"Siyah."

"Güzel araç."

"Geçen yıl en güvenli araçlar arasında seçilmişti."

Şimdi eğlenmek sırası bende. İnsanlar araba satın almadan önce gerçekten bu tür şeylere bakıyorlar mı? Yani, bakmalılar ama daha önce bunu söyleyen birini hiç duymadım. Olivia sürprizlerle dolu.

"Dur tahmin edeyim, sen parlak yeni bir kamyonet kullanıyorsun. Ram olabilir, büyük lastikleri olan bir şey."

Kafamı sallıyorum.

"Dışarıda yeni bir Chevy'im var, tatlım," iki koltuk ötedeki bir adam diyor. Gri çizgilerle dolu gür bir sakalı var. Sakalını okşayarak devam ediyor, "Dün galeriden aldım. Bir tur atmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diyor kibarca ama kararlı bir şekilde.

Adam omuz silkiyor ve bir yudum daha bira içiyor.

"Spor araba seven birine benzemiyorsun." Gözleri kısılır.

"Bunun bir hakaret olup olmadığını bilmiyorum ama haklısın. Spor araba kullanmıyorum. Ama bir gün McLaren sahibi olmak isterim. Başka tahminlerin var mı?"

"Ürkütücü beyaz minibüs?"

Gülümsüyorum. "Diğer tahminlerinden daha yakın." Kaşlarını kaldırıyor.

"Benim eski bir 67 model Ford F100 Ranger'ım var."

"Vay canına." İki koltuk ötedeki adam açıkça kulak misafiri oluyor ama bana attığı takdir dolu ıslık hoşuma gidiyor. "O yıl iyi bir yıldı."

"Hatırlıyor musun?"

"Kamyoneti kastettim." Bana somurtarak bakar. "Sence kaç yaşındayım?"

"Şey..."

Olivia gülmek için uğraşıyor ve ben adama özür dilercesine başımı eğiyorum. "Ona bir içki ısmarla," diyorum ona.

Ondan sonra işine bakıyor ve Olivia ile ben rastgele bilgiler paylaşmaya devam ediyoruz. Daha derine inmek, yüzeyin ötesine geçmek istiyorum, ama bunu yaparsam bana karşı kapanacağından korkuyorum.

"Gerçekten takım arkadaşlarıyla mı geldin yoksa bu bir numara mıydı?" diye sorar, başka bir müşteriye içki doldururken.

"Oh, lanet olsun," diyorum, dış alana doğru bakarak.

Dudakları kıvrılır ve kıkırdamayı zorlukla bastırır.

Kahretsin, onları tamamen unutmuşum.

Ona utangaç bir gülümseme atıyorum. "Sanırım geri dönmeliyim, yoksa beni terk ettiklerini düşünürler."

Yüzünde hayal kırıklığına benzer bir ifade belirir, ama o kadar çabuk geçer ki emin olamıyorum.

"İyi eğlenceler!" Ben cevap veremeden barın diğer tarafına doğru uçar.

Önümdeki bara nakit para bırakıp içkimi alıp dışarı çıkıyorum. Burada müzik daha yüksek. Birçok kız bikiniyle, erkekler ise mayoyla suda ya da kenarda oturuyor. Bütün atmosfer daha... yoğun. İnsanlar sarhoş ve eğleniyor. Normalde tam da sevdiğim türden bir ortam, ama bu gece içeride oturup Olivia ile konuşmayı tercih ederim.

Yine de, onları bulana kadar etrafta dolaşıyorum. Terasın sağ tarafındaki bir masadalar. Üç kadın havuzun kenarında oturmuş, ayaklarını suya sarkıtmış, onlarla konuşuyorlar.

Kızlar ben yaklaşırken önce bana bakıyorlar, sonra erkeklerin dikkati de bana yöneliyor.

"Vazgeçtiğini sandık," diyor Gunnar, sonra daha sessiz bir sesle ekliyor, "Herkes hep vazgeçer."

Bu, bu gece ele almak istemediğim anlam yüklü bir ifade gibi geliyor.

"İçeride tanıdığım birine rastladım," diyorum ve sonra başımı

"Seni tanıyorum." Kadınlardan biri, beni tanımaya çalışır gibi gözlerini kısıyor. Kısa

"Seni tanıyorum." Kadınlardan biri, beni hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kısıyor. Kısa siyah saçları ve açık kahverengi teni var. Onun dev göğüslerinden başka bir şey fark ettiğim için kendimle gurur duyuyorum, çünkü lanet olsun, göğüsleri neredeyse üstünden düşecek.

"Flynn." Elimi sallayarak selam verip Freddie'nin yanına oturuyorum.

"Sen o reklam panosundasın." Parmakla işaret edip, sanki bunu söyledikten sonra daha da emin olmuş gibi heyecanla başını sallar. "Sen Holland kardeşlerden birisin, değil mi?"

"Doğru."

"Ooooh. Beni kardeşinle tanıştırebilir misin? Motokros yarışçısı olan." Karşımda oturan başka bir kız, cevabımı beklerken geniş bir gülümsemeyle, sonra hayranlık dolu bir iç çekişle, "O çok seksi."

"Üzgünüm, o evli."

"Çok yazık. O zaman sen de olur. Ben Sadie." Gülümser ve masumca kirpiklerini kırıştırır. Benimle dalga geçiyor... Sanırım. Davranışları bana biraz Olivia'yı hatırlatıyor.

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçıyor. "Ne şanslıyım."

Yedi kişi sohbet ederken, Gunnar ve kızlardan biri birbirlerine ilgi duydukları belli olacak şekilde çift oluyorlar. Bo ve çok büyük göğüslü arkadaşı *The White Lotus* hakkında derin bir tartışma içindeler, bunun onun için sıcak bir konu olduğunu hissetmeye başlıyorum ve bu da beni ve Freddie'yi Sadie ile baş başa bırakıyor.

Sadie aslında oldukça havalı. Ondan hoşlanmıyorum, çünkü Olivia'yı düşünmeden edemiyorum, ama onunla konuşmaktan keyif alıyorum. Freddie ise sessiz. Sadie arkadaşlarıyla yeni içecek almaya gittiğinde, yanımdaki adama bakıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum ona.

"Evet, iyiyim." İki avucunu da uyluklarının üzerinde gezdiriyor.

İyi değil ve birkaç saniye daha ona baktıktan sonra, sonunda "Kadınlarla konuşamıyorum. Çok heyecanlanıyorum ve gergin oluyorum." diye ekliyor.

"Ciddi misin?"

Benim şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırmam ve alçak bir kahkaha atmam üzerine utanmış görünüyor.

"Üzgünüm, gülmek istemedim. Şaşırdım. Sen havalı bir adamsın ve görünüşün de fena değil." Onunla dalga geçiyorum. Onda şu eski usul

Üzerinde bir tür taşralı çocuk havası var. Sarı saçlı, mavi gözlü, altın rengi tenli. Burada gömleğini çıkarsa, popüler bir giyim markasının mankeni gibi görünür.

"En iyi ihtimalle, on üzerinden sekizim. Sonra ağzımı açtığımda ve hiçbir şey çıkmadığında üç veya dört puan düşer."

"Bütün gece onlara tek kelime bile etmedin mi?" diye soruyorum, buraya geldiğimden beri onun bir kelime bile söylediğini hatırlayabildiğimi düşünerek.

Kafasını salladı.

Siktir.

Kızlar bize doğru yürüyorlar, bu yüzden ona daha fazla soru soracak vaktim yok. Sadie bir sandalyeyi yanıma çekiyor. Beyaz bikini üstüyle bir çift kot şort giymiş. Çok seksi, ama Olivia'yı düşünmeden duramazken ona ilgi duyuyormuş gibi davranarak onu kandırmış olurum. Ve Freddie'nin bir galibiyete ihtiyacı var.

Boğazımı temizliyorum. "Hey, sana bir sorum var."

"Tabii," diyor Sadie.

"Bir erkek bir kızı etkilemek istiyor ama sürekli işleri batırıyor. Yanlış şeyler söylüyor ya da yanlış şeyler yapıyor, ya da belki de hiçbir şey söylemiyor ya da yapmıyor."

Yanımdaki Freddie birasını içiyor ve öksürüyor. Yanakları pembeleşiyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"İyiyim." Sesi biraz sertleşir, kızarır ve Sadie'ye utanmış bir bakış atar.

"Kötü bir ilk izlenim, ilişkiyi bitirecek bir şey değildir," diyor, benim Freddie'den bahsettiğimi hiç fark etmeden. Aslında... sadece ondan bahsetmiyorum.

"Bunu bilmek güzel. Nasıl toparlanıyor?" diye soruyorum.

Bunu düşünmek için bir saniye bekler. "Kadınlar özünde, bireysel olarak kim oldukları için kabul görmek ve tanınmak isterler. Günümüzde her şey çok yüzeysel. Ona sorular sor, onu tanımak için ilgi göster. Çoğu erkek, hatta diğer kadınlar bile, kendi gündemleriyle araya girerler ve bu benim enerjimle sihirli bir şekilde uyuşmadıkça, asla bağ kuramayız."

Kahretsin. Saçını övmek gibi belirsiz bir cevap bekliyordum. Sadie bana sığ bir insan gibi gelmiyor, ama onun gerçekleri yüzüme vurmasına da hazır değildim.

“Bu gerçekten çok iyi bir cevap,” diyorum, Olivia ile son birkaç karşılaşmamı düşünürken. Aramızda harika bir bağ olduğundan o kadar emindim ki, kaldığımız yerden devam edecekmişiz gibi hemen atıldım. Açıkçası, bu işe yaramadı.

"Teşekkürler," diyor gülümseyerek. "Kız kim?" "O kadar belli mi?"

"Diyelim ki son bir saat boyunca bana asılıyordun, bu konuda çok başarısızsın."

Kahkaha atıyorum. Freddie de kıkırdıyor.

"Tüm detayları bilirim daha fazla yardımcı olabilirim." Uzun bacaklarını birbirinin üzerine atar ve öne doğru eğilir.

Ona her şeyi anlatırım. Ya da en azından çoğunu. New York'u ve şimdi Olivia'yla karşılaşmamı.

"Belki başka biriyle görüşüyordur. Aylardır görüşmüyorlar." Freddie sonunda sesini bulur.

Olivia'nın başka biriyle çıkması fikri beni kızdırıyor. "Öyle olduğunu sanmıyorum

öyle

düş "Emin misin?" diye soruyor Sadie. "Aslında bu iyi bir nokta."

ün "Teşekkürler." Freddie gevşiyor ve daha az kızarıyor.

mü

yor

um.

"

onları bir araya getirebildiğim için mutluyum.

"Bence öyle değil." Olivia bunu kendine saklayacak türde birine benzemiyor. Sebep bu kadar basitse, öyle söylerdi.

"Ona sordun mu?" Sadie kaşlarını kaldırarak bana sorar. "Tabii ki.

Şu anda hiç kimseyle çıkmadığını söylüyor."

"Bu saçmalık," diyor Freddie, sonra Sadie'ye bakıyor. "Değil mi?"

Sadie ona gururla bakıyor. "Evet, *ama* bunun bir hikayesi var. Bunu çözersen, gerçek sorunun ne olduğunu anlamaya bir adım daha yaklaşırsın."

Konuşma bundan sonra başka bir konuya geçer. Freddie rahatlamış görünüyor, ama onlar konuyu değiştirirken ben Olivia'ya takılıp kalırım. Son zamanlarda sıkça karşılaştığım bir sorun gibi görünüyor.

"Ben gidiyorum." Freddie'ye dirsek atarım. "Sen iyi misin?"

"Evet. Sen?" Beni kısa bir süre inceler, sonra Olivia'yı hatırlatmak istercesine kulübün içini gözetler.

"Harika." Gülümserim. "Yarın görüşürüz."

Yumruklarımızı çarpıştırırız ve ayağa

kalkarım.

Sadie yumuşak bir gülümsemeyle

"İyi şanslar" der. "Teşekkürler."

Kulübün içine girmeden önce içki bardağımı küçük boş bir masanın üzerine koyarım. Dışarıda beklediğim süre içinde yeni bir kalabalık toplanmıştır ve bara ulaşmak için yine insanları itip kakmam gerekir.

Üniversite adı ve tişörtleri ile şapkaları üzerindeki Yunan harflerinden anlaşıldığı üzere, bir kardeşlik kulübüne üye olan büyük bir grup erkek, odanın ortasında büyük bir topluluk halinde toplanmış. Gürültülü, sarhoş, gülüyor ve eğleniyorlar.

Kısa bir an için, o tür kaygısız eğlenceye duyduğum özlem içimi kapladı. Çok da uzun zaman önce değil, üniversiteden arkadaşlarımla buna çok benzeyen bir yerdeydim. Profesyonel olarak oynamaya, bir sonraki seviyeye geçmeye o kadar hazırdım ki, muhtemelen olması gerektiği kadar eğlenemedim. Yaşımdan daha yaşlı hissediyorum, ama bu her zaman böyleydi.

Belki de başarılı sporculardan oluşan bir ailenin en küçüğü olmamdan kaynaklanıyor, ya da belki de ruhum yaşıldır, ama hayatımı bir sonraki adıma ulaşmak için çok çalışarak geçirdim, o anların tadını çıkarmayı kaçırdığımı sık sık merak ediyorum.

Minör liglere veya üniversiteye geri dönmek istemiyorum, ama her zaman şu an bulunduğum yerde olmak için bu kadar hevesli olmasaydım, işler nasıl farklı olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

Üniversiteli gençlerin etrafından dolaşırken Olivia'yı görüyorum. Yine barın arkasından çıkmış. Bir elinde bir tepsi shot tutarken, kalabalığın içinden seksi ve etkileyici bir zarafet ve kararlılıkla ilerliyor.

Onu izlerken vücudum titriyor. O çok çekici, ama bundan daha fazlası var. Onu seviyorum ve New York'taki o gecenin, birlikte ne kadar iyi olabileceğimizin bir göstergesi olmadığını kabul etmiyorum.

Ona doğru yürürken, kardeşlik grubundaki erkeklerden biri ona yaklaşıyor. Onu duyamıyorum, ama onun tepkisi, onun ona asıldığını anlamam için yeterli. Bu gece diğer birçok erkeğe gösterdiği aynı kararlı ama kibar bakışla başını sallıyor. Onun başka bir erkeği reddetmesini izlemekten hoşlandığımı itiraf etmekten nefret ediyorum, özellikle de o bana birkaç kez aynı şeyi yaptığı için.

Ancak bu duyguyu uzun süre tadını çıkaramadım, çünkü o uzaklaşmaya çalışırken, adam arkadan beline kolunu doladı ve ben "oh lanet olsun" tepkisi verdim. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ve kanım kaynadı. Bir kadına izni olmadan dokunmak çok iğrenç bir şey ve buradan bile onun teklifine ilgi duymadığını anlayabiliyordum.

Hızla onlara doğru ilerledim, ama oraya vardığımda kız çoktan onun kollarından kurtulmuştu.

"Hadi ama," diyor. Gözleri ağırlaşmış ve bira kokuyor. Sanki ona tekrar dokunacakmış gibi elini uzatıyor, ama ben onu kolundan tutuyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum ona, adamı tutarken.

"İyiyim." Gözlerinde bir anlık bir rahatlama beliriyor.

"Dostum." Sarhoş adam kurtulur ve bana küçümseyerek bakar. Bu gece *bar kavgası* yapmak hiç niyetim değildi. *Siktir*.

Ona dikkatimi bile vermiyorum. Bakışlarım Olivia'da kalıyor. Olivia çabucak sakinleşiyor ve o aptal adamla arasındaki mesafeyi biraz daha artırıyor.

"Ne oluyor lan? Biz konuşuyorduk," diyor bana. "Ona dokundun."

Sonunda bakışlarımı ona çeviriyorum.

"Sadece şakalaşıyordum."

"Gerçekten. Ben iyiyim." Olivia'nın sesi sert ve çarpıcı mavi gözleri bana karışmamam gerektiğini açıkça belirten bir bakış atıyor.

Ama bir sapık onun kişisel alanını ihlal ederken ben öylece durup izleyecek değilim.

"Gördün mü?" Sanki haklı olduğunu kanıtlamış gibi bana sırtıyor.

Hoşuma gitmiyor, ama durum kontrol altında gibi görünüyor.

"Dediğim gibi." Önüme geçip sallanıyor.

Orospu çocuğu. Bu sefer ona uzandığında, onu zamanında yakalayamadım. Parmakları karnına yayıldı ve ben onu gömleğinin arkasından tutup Olivia ile bu pislik arasına girerken, Olivia daha iyisini yaptı. Tepsisindeki birayı onun yüzüne fırlattı. Ya da benim yüzüme, çünkü onu engelliyordum.

"Her şey yolunda mı?" Soruyu sağımdan derin bir ses sorar.

Gözlerimi yakıp batıran birayı silerek, güvenlik görevlilerinden birinin Olivia'nın önüne geçtiğini görüyorum.

"Harika," diye mırıldandım, soğuk sıvı yüzümden damlayıp gömleğime sızarken.

Kapı görevlisi durumu gördüğünde, aslında pek de harika olmadığına karar vermiş olmalı, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, beni ve sarhoş adamı ön kapıya doğru yönlendirmesi.

Birkaç arkadaşı da bizi takip ediyor ve kardeşleri itiraz etmeye başlayınca bana sempatik gülümsemeler atıyorlar.

"Onu buradan çıkarın," diyorum onlara. "Ve ayıldığında, bir daha bir kadına elini sürerse, onun rızası olduğundan emin olması gerektiğini söyleyin."

"O da benden hoşlanıyordu," diye benimle tartışmaya devam etmeye çalışır, ama arkadaşları onu benden uzaklaştırırlar. Akıllıca bir seçim.

Binanın yan tarafına doğru yürürken tişörtümü çıkarıyorum. Elimden geldiğince biray ı sıkıp sonra iç çekiyorum. Ne boktan bir gece.

Adrenalinim hala yüksekken, araç paylaşım uygulamasını açtım. Lyft'i çağırmak üzereydim ki Olivia çalışanların kapısından çıktı. Beni görünce adımları sendeledi.

"Çok üzgünüm," diyorum onu incelerken. Elinde anahtarları ve omzunda çantası var. Hala korkmuş hissediyor olabilir diye kıpırdamıyorum.

"Ben de aynı şeyi söyleyecektim. Belki anlaşılmadıysa, seni hedeflemedim." Bakışları çıplak göğsüme ve sonra daha aşağıya kayıyor. Gereğinden fazla uzun süre bakınca içimi bir şehvet dalgası kaplıyor.

Gözlerim tekrar onun gözlerine değdiğinde dudaklarımdan bir gülümseme kaçır. "Özür dilemene gerek yok. Senin halledeceğini bilmeliydim."

"Seni uyarmaya çalıştım."

"Seni o adam yüzünden eve göndermediler, değil mi?"

"Hayır. Otuz dakika önce işim bitmişti. Saatimi damgalamadan önce son turumu yapıyordum."

Kafamı sallıyorum, hala ona doğru hareket etmiyorum. O da kıpırdamıyor.

"Peki, ben gitsem iyi olacak." Karanlık otoparkı gözden geçirir. "Seni geçireyim," derim.

Tartışacakmış gibi ağzını açtı ama ben başımı salladım ve bir adım attım.

"Hadi. Güvende olduğunu bilmek beni rahatlatır. Ve bar kavgasına karışmamı engeller," son kısmı mırıldanırım.

Hafifçe güldü ve birlikte yürümeye başladık. Öncü olmasını sağladım ve küçük siyah bir SUV'ye doğru yürüdü. Anahtarlığı bastı ve araç kilidi açıldı, ışıklar yanıp söndü.

"Başardım. Sağ salım."

Ona kapıyı açtım ve o bir kaşını kaldırdı. "Kendini tutamıyorsun, değil mi?"

"Beyefendi olmak mı demek istiyorsun?" "Bu kaybolmuş bir sanat," diyor.

"Benimle çıkman için bir neden daha." "İyi geceler, Flynn."

Sadie'nin, şu anda onu gerçekten dinlemediğimi söylediği sözleri aklıma gelir, ama sonra sarhoş aptal ve onun hayır cevabını kabul edememesi aklıma gelir.

Tekrar şansımı denemeli miyim diye karar verirken, o arabasına biniyor. Ben de kapıyı kapatıp geri çekiliyorum, sonra elimi kaldırıp el sallıyorum.

OLIVIA

Sinirlerim bozuldu. Flynn bunun bana elini süren sapık yüzünden olduğunu düşünüyor ama ben daha çok onun yüzünden heyecanlandım. Onunla konuşmak, onu görmek, onun gömleksiz halini görmek. Hazırlıklı değildim. Uzun ve geniş omuzlu olduğu için altının kaslı olduğunu tahmin etmiştim ama bunu görmek bambaşka bir şey.

Emniyet kemerimi iki kez takmaya çalıştıktan sonra yerine oturtup motoru çalıştırdım. Kalbim hala hızla atıyordu, bu yüzden SUV'yi vites takana kadar tüm gösterge paneli ışıklarının yandığını fark etmedim.

Soluma bakıyorum. Flynn bir adım ötede durmuş, kapalı camdan beni izliyor. Ona titrek bir gülümseme atıp tekrar çalıştırmayı deniyorum.

Motor yavaşça dönüyor ama çalışmıyor. İnliyorum. "Hadi ama. Bana bunu yapma."

İki deneme daha yapıyorum ama sonuç aynı.

Yaklaşır ve camın arkasından konuşur. "Çalışmıyor mu?" Camı indiririm. "Sanırım öyle."

"Kaputu aç. Bir bakayım."

"Sorun yok. Yeterince uğraştın. Ben bir..."

"Lanet kaputu aç, Olivia." Otoriter sesi, şu anda incelemek istemediğim bir etki yaratıyor bende, bu yüzden dediğini yapıyorum ve sonra arabadan inip SUV'nin ön tarafına dolaşıyorum.

Flynn kaputu açmış ve telefonunun fenerini kullanarak altına bakıyor.

"Ne yaptığını biliyor musun yoksa bu da centilmenlik kitabından bir oyun mu?"

Gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor. "Neden ikisi de olmasın?"

O tekrar arabamın motoruna bakmaya başlar ve ben orada garip bir şekilde dururum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Al." Telefonunu bana uzatıyor.

Yanına yaklaşıp, ışığı onun tuttuğu yere doğru yönlendiriyorum. Onun dikkati arabada olduğu için, ben de bu anı onu incelemek için kullanıyorum.

Öne eğildiğinde etkileyici sırt kasları dalgalanıyor. Bazı düğmelere, kablolarla ya da her neyse onlara dokunmak için uzandığında pazı kasları geriliyor. Yüzünde düşünceli bir ifade var ve dilinin ucunu dişlerinin arasına sokuyor.

Kırmızımsı kahverengi saçları mavi bir Mustangs şapkasıyla örtülü. Düz bir İskandinav burnu ve sürekli sıkılıymış gibi görünen bir çene hattı var.

Sağ kolunun iç kısmındaki dövme, görünen tek dövmesidir. Yatay bir çizgi üzerinde beş siyah daire. Son daire doldurulmuş, ama diğerleri boş. Flynn Holland ile ilgili her şeyi derinlemesine araştırırken, Brogan'ın sosyal medya sayfasında dövmelerini yaptırdıkları anın fotoğrafını gördüm (Flynn'in sayfası çok daha az aktifti). Beş kardeş için beş daire ve dolu nokta, doğum sırasını temsil ediyor.

Geri çekilirken kolu benimkine geliyor. Cildi sıcak ve kolonyası veya deodorantının kokusu burnuma geliyor.

"Arabanda atlama kablosu var mı?"

"Şey..."

Bana yine gülümsedi. "Akün oldukça yeni görünüyor, ama kablo olan varsa aküyü şarj edebiliriz."

"Aküyü birkaç ay önce değiştirdim."

"O zaman muhtemelen alternatörün bozulmuştur," diyor. Telefonu benden alıyor ve sorunun olduğu yere yaklaşıyor. "Bu kablo biraz aşınmış."

Işığın parladığı yere bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, neye baktığımı bilmiyorum."

Bunun çok klişe bir kız cevabı olduğunu biliyorum, ama araba konularında her zaman büyükbabama danışırdım. O da gülümser, anahtarlarımı alır ve voila, arabam yola çıkmaya hazır olurdu. Arabalar hakkında bildiğim her şeyi ondan öğrendim. Muhtemelen onun istediğinden daha azını.

"Bu alternatör." Serbest eliyle ona dokunur. "Aküyü şarj eder ve araçtaki elektronik aksamla güç sağlar."

Ben de başımı sallarım.

Sanki anlamadığımı anlayabiliyormuş gibi, "Kolayca tamir edilebilir. Aletlerim ve parçalarım olsaydı, senin için yapabilirdim" diye ekler.

"Tabii ki yapabilirsin." Oops. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Bu gece çekici çağırmanın zahmetiyle uğraşmak hiç istemiyorum. "Teşekkür

. Eve birinin arabasıyla gideceğim ve sabah birini arayacağım."

Gülümseyerek kaputu kapatır ve sonra sorar, "Bunu bir geceliğine burada bırakabilir misin?"

"Evet."

Başını sallar ve telefonunu kaldırır. "Birlikte gidelim mi?"

"Lastik değiştirebilirim, biliyor musun? Yağ da değiştirebilirim. Ama bunu sadece bir kez yaptım çünkü çok kirli bir iş."

Islak tişörtünü giyerken bilmiş bir gülümseme takınır. Birayla ıslanmış olsa bile, tişört ona yakışır. Muhtemelen, onun beni tam bir aptal olarak görmesini istemediğimi ifade ediyor, ama bu sadece benim için değil. Tüm kadınlar için. Arabalar veya spor hakkında bilgi sahibi olabiliriz. Stereotipleri sevmiyorum. Bazılarına uysam bile. Arabalar konusunda iyi olabilirim. Sadece olmak istemiyorum.

"Yolculuğu paylaşmak istemiyor musun? Xavier otuz saniye içinde burada olacak," diyor Flynn.

Arabamın kapısını açtım, taksi çağırırken tek başıma oturup bekleyecektim. Her şeyi kendi başıma yapmaya alışkınım, kimseye ihtiyaç duymam ya da kimseye bağımlı değilim. Elbette ailem var ve onlar harika insanlar, ama bunun dışında pek fazla insanı hayatıma almam. Kesinlikle tek bir amaç için hizmetlerini sunan erkekleri almam. Belki bu adil değil. Flynn iyi birine benziyor ve muhtemelen benimle arabasını paylaşmayı veya arabama bakmayı teklif ederken gizli bir amacı yok, ama bu küçük yardımların içinde kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu çok iyi biliyorum. Çok geçmeden bunu bekler veya buna güvenir hale gelirsiniz. Ve onlar gittiğinde, acı daha da fazla olur.

Zaten istediğimden daha fazla başkalarına güveniyorum. Ailem Greer'e yardım ediyor, dedem ve ninem beni ellerinden geldiğince şımartıyor, kız kardeşim bu gece benim için bebek bakıcılığı yapıyor. Ve programım o kadar kaotik ki, nadiren onlara iyiliklerini ödeyebiliyorum.

Arabamın güvenliğinden Flynn'e el sallıyorum. O, arabası gelene kadar birkaç metre uzakta bekliyor. Arabam, şoförüm birkaç dakika sonra gelene kadar hareketsiz duruyor.

Uber'e bindikten sonra Flynn'in şoförü nihayet yola çıkıyor. "Tam bir beyefendi," diye mırıldanıyorum, ama gülümsemeden edemiyorum gülümsemeden edemiyorum.

Daireme girdiğimde rahat bir nefes alıyorum. Işıklar kapalı ama oturma odasındaki televizyon açık ve ekranın renkleri o kadar parlak ki kanepede oturan kız kardeşimi görebiliyorum.

Uzak köşeye oturduğumda uyanıyor.

"Selam." Sesi sert. "İş nasıldı?"

"Her zamanki gibi," diyorum, Flynn'in yüzü ve sözleri sürekli kafamda dönüp durmasına rağmen. "Greer nasıldı?"

"Mükemmel. Her zamanki gibi."

Kıkırdayarak güldüm. Kızım teyzesini parmağında oynatıyor.

"Bu gece ona baktığın için teşekkürler." Kızımla ilgilenmek için birine ihtiyaç duyduğum için biraz suçluluk duyuyorum. Kitapçı şehirdeki en iyi kitapçı seçilir ve daha fazla müşteri çekecek ilgi ve tanınırlık kazanırsa, belki sonunda kulüpten ayrılabilirim.

"Dalga mı geçiyorsun?" Ruby esniyor. "Onunla vakit geçirmeyi çok seviyorum. Kitabımdaki bir sahneyi yeniden yazmama yardım etti."

"Greer'a okuttun da bana okutmadın mı?"

"Hayır." Yumuşak bir kahkaha atar ve tekrar esner. "Bana *Tangled*'ı izlettirdi ve bu bana bir fikir verdi."

"Öyleyse, ben onu milyarlarca kez izledim, belki bana okumanıza izin verirseniz, daha fazla yardımcı olabilirim."

"İyi deneme." Gözleri zar zor açıkken gülümser.

"Burada kalacak mısın?" diye soruyorum ayağa kalkarken. Yorgunluk beni sarıyor ve yüzümü yıkayıp, dişlerimi fırçalayıp yatağa uzanmak için sabırsızlanıyorum.

"Ben evime dönmeliyim," diyor ve gözleri tekrar kapanmadan önce yanına kıvrılıyor. Ruby aynı binada, iki kat yukarıda oturuyor.

"İyi geceler." Kanepenin arkasından ona battaniyeyi atıyorum ve televizyonu kapatıyorum.

Greer'in yatak odasının kapısı aralık. Kapıyı biraz daha açıp içeriye bakıyorum. Komodin lambası odaya sıcak bir ışık yayıyor. Burası kiralık olduğu için duvarları boyayamıyoruz, ama bunun yerine resim ve posterler asarak ve pembe ışıklar takarak telafi ediyoruz.

Sırt üstü yatmış, açık pembe yorgan ve çarşaflara sarılmış, kolunun altında pembe tavşan peluşunu sıkıca tutuyor. O peluşu çok seviyor. Bir şey olursa diye dolabında yedeği var. Ama şu anda onu o kadar çok sevdi ki, artık orijinaline benzemiyor. Kalbim sıkışıyor ve vücudum saatler sonra ilk kez gevşiyor.

Bu, yaptığım her şeyin buna değer olduğunu hatırlatıyor bana. Kitapçada geçirdiğim uzun saatler, ardından Lilac Lounge'da geç saatlere kadar süren geceler. Ona her şeyi vermek istiyorum. Fırsatlar, sevgi, güvenlik. Mutlu anılarla dolu harika bir çocukluk geçirdim, birbirlerini ve beni ve Ruby'yi seven iki ebeveynim vardı. Ayrıca, aktif ve hayatımıza dahil olan büyükanne ve büyükbabam vardı. Temel olarak, çoğu insanın sadece hayal edebileceği bir ailem var. Benim sahip olduklarımla onun durumunu karşılaştırmamak zor. Harika bir ailesi ve hayatı var, ama anne babası onu birlikte yetiştirmiyor ve babasını çok sık görmüyor. Bazı günler bu durum beni diğerlerinden daha fazla etkiliyor. Onu dünyadaki her şeyden daha çok sevmemin yeterli olmasını umuyorum.

Odaya doğru yürüyüp, omuzlarına yorganı daha sıkı çekiyorum. Kırpikleri açılıyor ve hemen tekrar kapanıyor.

Eğilip, yüzündeki sarı bukleleri çekip alına bir öpücük konduruyorum. Dış macunu ve lavanta kokuyor. Tanrım, birini bu kadar çok sevebileceğimi hiç bilmiyordum. Onun için her şeyi yaparım.

"Anne," diye fısıldadı, hala yarı uykulu halde. Tavşanını bıraktı ve kollarını boynuma doladı.

"Merhaba, bebeğim." Onun yanındaki küçük boşluğa uzanıp kollarımı ona doladım.

Göğsüme sokulur ve tekrar uykuya dalar. Ben de öyle.

İnleyerek uyanıyorum.

"Acıktım." Greer'in ses tonu, birbirimize olan yakınlığımızı veya saatin erken olduğunu hesaba katmıyor.

Bir gözümü aralarım. Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, yeşil gözleri tek bir büyük göz gibi görünüyor.

"Ben de. Bana omlet yapmalısın," diyorum, uykulu sesimle. "Oh, ve çilekli yoğurt da lütfen."

Yana dönüp uyumaya devam ediyormuş gibi yapıyorum.

Greer bir saniye bile aldanmaz. "Ocağı kullanamayacağımı söylemiştin, hatırladın mı?"

"Doğru."

Kıkırdayarak yanıma tırmanıyor. Bana bakarken sarı bukleleri yüzüme düşüyor. "Pankek istiyorum!"

"O zaman ikimiz için mısır gevreği yiyelim mi?" diye öneriyorum, oturup boynumu çeviriyorum. Giysilerimle, ayakkabılarımla birlikte uyudum ve başımı sağa çevirdiğimde acı verici bir ağrı hissediyorum.

"Tamam!" Yataktan atlayarak odadan çıktı. Sonsuz bir enerjisi var, ama çok mutlu ve memnun edilmesi kolay bir çocuk.

İnleyerek ağrıyan kaslarımı ovuşturuyorum ve kızımdan çok daha yavaş kalkıyorum. Onu mutfığa kadar takip edip mısır gevreğini almasına yardım ediyorum.

Ruby çoktan gitmiş. Battaniye düzgünce katlanmış ve kanepenin koluna serilmiş, gitmeden önce bir demlik kahve de hazırlamış. Tanrı onu korusun.

Güne hazırlanırken yanıma almak için kendime bir fincan kahve dolduruyorum. Duş alıp giyinip kahvemi bitirdiğimde, neredeyse tekrar insan gibi hissediyorum.

Yatak odamdan çıktığımda, Greer televizyonun önünde yerde oturuyor. Pijamalarını çıkarıp, sahip olduğu birçok prenses kostümünden birini giymiş. Bugün, büyük sarı elbise ve eldivenleriyle, başına da taç takmış Belle.

Pembe tulumumu görünce "Kreşe mi gidiyoruz?" diye soruyor.

"Evet. Onu giymek ister misin?" diye soruyorum.

Hızla başını sallayarak ayağa kalkar ve dönerek dans eder. "Güzel ve Çirkin'deki gibi güller alabilir miyiz?"

"Bakalım." Sessizce gülüyorum. "Ayakkabılarını bul."

Boş kahve fincanımı lavaboya götürüp yıkadıktan sonra bulaşık makinesine koyuyorum.

Greer, elinde parlak tenis ayakkabılarıyla odasından çıkarken kapı zili çalıyor.

Greer, kapıdan onun daha iyi görebildiğini düşünerek bana bakar.

"Belki Ruby teyzen?" Kapıya doğru yürür ve kapıyı açarım, kim olduğunu görünce gülümserim.

Greer'e bir bakış atıp kapıyı yavaşça açarak Sabrina'yı ortaya çıkarırım.

"Brina teyze!" Greer kanepeye tünemiş, yukarı aşağı zıplamaktadır. yukarı aşağı zıplamaya başlar.

Ona mobilyaların üzerine çıkmamasını söylemeden önce, çoktan atlamış ve bize doğru geliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kızım Sabrina'nın beline sarılırken en iyi arkadaşşıma soruyorum.

"En sevdiğim kızları özledim." Sonra bana bakar. "Ve ilginç bir gece geçirdiğini duydum."

Flynn'den dolayı olarak bahsedilince yüzüm kızardı. "Nasıl bu kadar çabuk Ö ğ rendin?"

"Archer," diye aynı anda söyleriz.

"Çocuk odasına gidiyoruz," der Greer Sabrina'ya.

"Eh, kıyafetin çok uygun." Greer'in elini tutar ve onu döndürür. İkisi kıkırdar.

"Eğer takılmak isterseniz, daha sonra gidebiliriz," diyorum. "Ben de gelebilir miyim?" diye sorar Sabrina.

"Evet," diyoruz Greer ve ben aynı anda.

Kreş yürüme mesafesinde, apartmanımızın konumunun avantajlarından biri. Greer, Sabrina'nın elini tutar ve yol boyunca dakikada bir kilometre hızla konuşur, beni kendi düşüncelerimle baş başa bırakır.

Flynn'in dün gece ve benim hakkımda ne söylediğini merak ediyorum. Onun beni etkilemediğini iddia etmek istesem de, etkiledi. Ondan hoşlanıyorum. Tamam, onu her zaman sevdim. Aslında, onu gördüğüm andan itibaren bir şeyler hissettim. Ama duygularım ve ilişkilerim konusunda yıllardır kendimi sorguluyorum. Ona güvenmediğim kadar kendime de güvenmiyorum.

Çocuk yuvasında, Greer kesme çiçeklerin sergilendiği yere koşar. Her sabah, bitkilerden düşen veya budanması gereken çiçekleri, çocuklar için paletlerden yapılmış, vazolar olarak su dolu mason kavanozların takılı olduğu sevimli bir sergiye koyarlar.

"Bu sabah sessizsin," diyor Sabrina, Greer'ın vazolardan birinden pembe bir gül koparmasını izlerken.

"Dün gece Greer'in yatağında uyuyakaldım," derim, dalgın dalgın boynumdaki ağrılı yeri tekrar ovuşturarak.

"Bunun, belli bir beyzbol oyuncusuyla karşılaşmanla bir ilgisi olmadığına emin misin?"

Ona korkutucu olmaması gereken bir bakış attım, çünkü gülüyor.

"Tamam. Bunun hakkında konuşmaya hazır değilim," diyor.

Greer, elinde çiçekle koşarak geri geliyor.

"Büyülü bir gül!" Sabrina onu eline alır ve burnuna hafifçe vurur. "Umarım korkunç bir canavara dönüşmezsin!"

Bir el arabası alıp, fidanlığın koridorlarında dolaşmaya başlarız. Bitkiler ve çiçekler dikkatimi kolayca dağıtırken, Sabrina ve Greer güller ve canavarlar hakkında neşeyle sohbet ederler.

Küçük yaşta annemle birlikte bahçeciliğe başladım. Annem beni ve Ruby'yi çiçek veya bitki seçmeye götürürdü, sonra eve dönerdik ve biz bahçede oynarken o da onları dikerdi.

Kendi evime taşınır taşınmaz, daireyi yeşilliklerle doldurdum. Yeşilliklerin her alanı daha çok ev gibi hissettiren bir yanı var.

Sulu meyvelerin bulunduğu bölüme uğruyorum. Banyomdaki raf için çok fazla güneş almayan, küçük ve bakımı kolay bir şey arıyorum.

Sabrina yanıma gelirken, Greer önümüzde dolaşıyor ve onu hala görebiliyorum.

"Bekarlığa veda partisiyle ilgili haberlerim var."

"Ooooh." Aloe bitkisinden Sabrina'ya bakıyorum. Haftalardır yaklaşan düğününü nerede ve nasıl kutlayacağı konusunda kararsız. O ve Archer bu yaz evlenecekler. Düğünü sade tutmak istiyorlar, ama düğüne kadar olan tüm eğlenceli etkinlikleri büyük çapta yapmayı planlıyorlar.

"Dağ tatili nasıl olur?"

"Vegas'a ne oldu?" Bu onun en son planıydı. Bir gece striptiz kulüplerinde kumar oynamak, çok içmek ve sabaha kadar dans etmek. Ardından bir spa günü.

"Diğer insanlarla uğraşmak istemediğimi fark ettim. Sadece arkadaşlarımla vakit geçirmek istiyorum."

"Dağlar bana uyar."

"Harika. Şehrin hemen dışında çok şirin kulübeler var. Cuma günü hep birlikte oraya gideriz, rahat bir gece geçiririz ve Cumartesi günü bekarlığa veda partisi için her zamanki eğlenceli şeyleri yaparız."

"Kulağa harika geliyor."

"Bu hafta her şeyi kesinleştirmeye çalışıyorum. Gelecek ayın ilk hafta sonu senin için uygun mu?"

Başımı salladım. "Greer'e bakabilirler mi diye dedemlere sordum bile."

Onu o kadar uzun süre yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor, ama arkadaşlıklarımı da korumak ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Sabrina benim için gerçek bir arkadaş oldu. Hamile kaldığımda en yakın kız arkadaşlarımdan çoğunu kaybettim. Birkaç tanesi iletişimde kalmaya çalıştı,

ama hayatımızın farklı aşamalarındaydık. Onlarla dışarı çıkamıyordum ve onlar üniversiteyi planlarken ya da erkek arkadaşlarıyla uğraşırken ben emzirmeyi düşünüyordum. Hepsi onların suçu değildi. Ben de onların hayatlarına gerektiği kadar ilgi göstermediğimden eminim.

Ama Sabrina ile durum farklı. Belki yaşımızdan dolayıdır, belki de birbirimizi anlıyoruz. Lake City'ye ilk taşındığında Lilac Lounge'da tanıştık. O dansçı olarak çalışıyordu, ben de barmenlik yapıyordum. Kızımдан bahsettiğim anda kulüp dışında buluşmak istemeyecek iş arkadaşlarımdan biri olacağını düşünmüştüm. Ama beni şaşırttı. Sadece takılmak istemedi, Greer'le tanışmak da istedi ve çocuklara uygun aktiviteler önerdi. Şehrin tüm parklarına ve müzelerine gittik ve Greer kriz geçirdiğinde ya da Greer'in kendini iyi hissetmemesi veya uykuya ihtiyaç duyması nedeniyle planlar değişmek zorunda kaldığında gözünü bile kırpmadı.

Ebeveyn olmak sürekli bir çeviklik oyunudur ve bunu yaşamamış insanlar bunu her zaman anlamazlar. Ben de anlamamıştım.

"Evleneceğine inanamıyorum," diyorum, baştan aşağı solgun tenini kızartan o yumuşak, mutlu ifadeyi gördüğümde gülümseyerek. "Archer bekarlığa veda partisinde ne yapacak?"

"Henüz karar vermedi. Brogan bir düzineden fazla fikir buldu ve her gece ona tek tek sunuyor. Dün gece Maldivler'de okyanus üzerindeki bungalovları önerdi. Slayt gösterisi hazırladı ve Hawaii gömleği giydi."

"Yanlış partiye davet edilmişim gibi hissediyorum."

Oyuncak gibi dirsek atıyor. "Archer'a benim gitmediğim hiçbir yere gidemeyeceğini söyledim. Hala balayı yerini seçmemiz gerekiyor."

Ben sükulentlere bakmaya devam ederken bir an sessiz kalıyoruz. Her iki elimde birer aloe bitkisi var.

"Belki de daireye bir bitki almalıyım." Sabrina güzel bir Paskalya kaktüsü aldı. Evimde, eğlence sehpanızın üzerinde, tam doğru miktarda dolaylı güneş ışığı alan bir tane var.

"Oh hayır, o çok hassastır." İki aloe bitkisini de almaya karar verip sepete koyuyorum. Saksıdaki bir ay kaktüsünü alıp ona uzatıyorum. "Bu bitkiyi öldürmek neredeyse imkansızdır."

Gülerek onu alır. "Teşekkürler. Sanırım."

Kaktüsü ondan alıp benim arabama da koyuyorum.

Çok fazla bitki satın aldıktan sonra, ödemeyi yapıp daireye doğru yola çıkıyoruz.

Greer, fidanlıkta dönüp durmaktan yoruldu ve Sabrina onu taşıırken ben de bitkileri kağıt torbada taşıyorum.

"Tamam, bunu gündeme getirmeyeceğime kendime söz verdim, ama Flynn hakkında bilgi sahibi olmam gerek."

Vücutuma çok sıkı gelen o rahatsız edici his içimi kaplar. "Anlatacak pek bir şey yok. Takım arkadaşlarıyla birlikte kulübe geldi."

"Ve duyduğuma göre seni korumak için neredeyse kavga edecekti."

"Neredeyse unutuyordum," diye itiraf ettim. "O kadar da önemli bir şey değildi. Bir adam elini kolunu sallıyordu. Ben durumu kontrol altına aldım."

"Yine de, o anda yanında birinin olması iyi hissettirmiştir." Kulüpte sarhoş insanlarla yaşadığı kendi deneyimlerini hatırlıyor gibi titriyor. Neyse ki bu çok sık olmuyor, ama bu tür olaylar beni her zaman iğrenç hissettiriyor.

"Evet, ta ki yanlışlıkla birayı ona fırlatana kadar."

"Ne?" diye sordu, o kısmı duymamış olduğu belliydi.

"Diğer adama nişan almıştım ama Flynn araya girdi," diye kendimi savunuyorum, sonra sonunda gülüyorum. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Alnından bira damlayıp gömleğini ıslatmasına rağmen çok sevimliydi.

"Bu arada, arabamla ilgili birini aramam lazım." Bu gece çalışmam gerekmiyor ve her zamanki pazar öğleden sonra hazırlıklarımı yapmak için kitapçıya yürüyerek gidebilirim, ama eninde sonunda arabama ihtiyacım olacak. Telefonumu çıkarmaya başlıyorum ve Sabrina elini koluma koyuyor.

"O zamana kadar benimkini ödünç alabilirsin. Archer her sabah beni stüdyoya götürüyor zaten."

"Ne kadar tatlı." Ona gülümserim ve telefonumu tekrar cebime koyarım. Kaç erkek, sadece partneriyle vakit geçirmek için onu işe götürmek için erken uyanır ki? "Ruby arabasını nadiren kullanır, eminim onunkini ödünç alabilirim, ama teşekkürler. Çok nazıksın."

"Ne zaman istersen," diyor ve ciddi olduğunu biliyorum.

Apartman kompleksi görünür hale gelince, Greer başını Sabrina'nın omzundan kaldırır.

"Stüdyoya gidip dans partisi yapabilir miyiz?" diye sorar, o büyük, yalvaran gözleriyle.

"Üzgünüm tatlım," der Sabrina ve onu önündeki kaldırıma indirir. "Bayan Zoey bu öğleden sonra yetişkinlere tap dansı dersi veriyor."

Greer alt dudağını dışarı çıkarır ve ayaklarına bakar.

"Yeni bitkilerimizi saksılara dikmeme kim yardım edecek?" diye sorarım ve elini tutarım.

Bir an düşünür ve sonra "Saksıları boyayabilir miyim?" diye sorar.

"Tabii ki."

Greer bu cevapla büyük ölçüde yatıştır, ama eminim ki, kendi istediği olsaydı, beni bahçe işleriyle baş başa bırakıp Sabrina'nın stüdyosunda dans etmeye giderdi.

Bir kamyon önümüze yanaşır. Sürücüye dalgın dalgın bakarım ve sonra gözlerimi kısıyorum.

"Bu Archer mı?" diye Sabrina'ya soruyorum.

"Evet." Sürücü kapısını açarken ona doğru yürüdü. "Anne. Bu bizim arabamıza benziyor," dedi Greer, başka bir araç Archer'ın kamyonetinin arkasına yanaşırken.

"Çünkü öyle," diyorum, şaşkınlık içinde. Büyük, iri Brogan'ın benim küçük SUV'umun sürücü koltuğunda oturması garip bir manzara.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar Sabrina, kollarını Archer'ın omuzlarına dolayarak ona sarılır.

Ayrıldıklarında, bana bakar.

"Olivia'nın arabasını bırakıyoruz." Archer gülümser, başını hafifçe bana doğru eğip Greer'a bakar.

Nasıl? Ve neden? Ve ne halt oluyor? Bunlar ve daha birçok soru beynimde dolaşıyor, ama hiçbirini sormuyorum çünkü zaten biliyorum.

Flynn.

"Arch amca!" Greer, adını işaret dilinde yazarken, onu son gördüğünden beri öğrendiği tüm yeni işaret dili kelimelerini ve cümlelerini ona göstermeye başlar.

Amca çömelir ve ona işaret diliyle cevap verir, onu överek ve ona ilgi ve sevgi gösterir, bu da benim kalbimi sıkıştırır. Onun için bunu istiyorum. Beni yanlış anlamayın, Archer, Brogan ve Earl dedesi ile bunu yaşıyor olması beni çok mutlu ediyor. Ama her gün ona bu anları yaşatacak bir babası olsaydı nasıl olurdu?

Brogan SUV'umdan inip, kafamdaki tuhaf düşüncelerden kurtulmadan önce, kocaman bir gülümsemeyle önümde duruyor.

"Rüya gibi sürüyor." Göz kırparak anahtarı bana uzatıyor. Anahtar, üzerinde Sabrina'nın adı yazılı küçük mor bir etikete takılı. Onu

aylar önce arabamı ödünç almak istediğinde vermiştim ve geri almaya hiç zahmet etmemiştim.

Sabrina'ya bakıyorum, yüzünde uygun bir suçluluk ifadesi var. "Ona benim anahtarlarımı verdin, değil mi?"

"Yedekli anahtarım vardı ve iyi bir amaç için verdim." Tereddütle gülümsedi.

"Arabayı teklif etmek buraya kadarmış. Bütün bu zaman boyunca biliyordun, değil mi?" diye soruyorum

Gülerek şöyle diyor: "Teklif gerçektir. Onun bunu düzeltebileceğini bilmiyordum düzeltip düzeltemeyeceğini bilmiyordum, sadece deneyeceğini biliyordum." Brogan alaycı bir şekilde, "Ben ona bunu söyleyene kadar bekle. Flynn her şeyi tamir edebilir. O da Knox gibi."

Archer başını sallıyor. "Doğru. Motorlarla arası çok iyidir ve olmasa bile, ne gerekiyorsa yapacak kadar inatçıdır. Özellikle de bir kız için."

"Ne şanslıyım," diyorum alaycı bir şekilde, sonra iç çekiyorum çünkü şanslıyım ve bu çok güzel. Fazla güzel, ama gerçekten çok güzel. "Teşekkürler çocuklar. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Parçaları ve işçiliği tabii ki ben ödeyeceğim, ne kadar borçlu olduğumu bana söyleyin."

Çok tanıdık olan bu minnettarlık ve rahatsızlık karışımı duygu, hiçbirinin gözlerine bakmamı zorlaştırıyor.

"Gerek yok. Yardımcı olmaktan mutluluk duyduk," diyor Archer.

"Biz neredeyse hiçbir şey yapmadık," diyor Brogan. "Hepsi Flynn'in eseri."

"Kendisi bırakmak isterdi, ama sahaya erken gitmesi gerekiyordu," diye ekliyor Archer.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Arabamı tamir etmek için ne zaman zaman buldu?

Ben düşüncelere dalmışken, Brogan Greer'ı kucağına alır ve sevinç çığlıkları atana kadar onu döndürür. Bazen erkeklerle rahat hissetmesi biraz zaman alır, ama Archer ve Brogan eğlenceli, şakacı kişilikleri ve ona sürekli ilgi göstermeleriyle onu kendilerine hayran bıraktılar. Açıkçası, yetişkinlerin, özellikle de benim yaşlılarımın, Greer ve diğer çocukları tanımaya değermiş gibi davranması nadir bir şey.

Sabrina yaklaşır ve kolu benimkine değerek beni düşüncelerimden koparır. O, benim kafamın karıştığını ve bunun nedenini çok iyi bildiğini gösteren bir gülümsemeyle bana bakar.

"Bebek Holland aşık olmuş," diyor şarkı söyler gibi.

"Bunu desteklediğini söyleme." Elimi arabama doğru sallıyorum, ama aslında demek istediğim, onun beni ve

Flynn'in birlikte olmasını ya da çıkmasını ya da onun istediği her neyse onu istemesinin imkânsız olduğunu ima ediyorum.

"İnsanların sana iyi davranmasını destekliyorum," diyor çok doğal bir ses tonuyla. "Kim oldukları önemli değil."

FLYNN

"Bugün iyi attın," diyor JT, yanımdaki bankta çökerek. "Teşekkürler." Kolumu ovuyorum. "İyi geldi."

Freddie diğer tarafıma oturur. "Sadece birimiz öyle hissediyor. Ben kendimi berbat hissediyorum."

"Gece geç saatlere kadar mı çalıştın?" diye soruyor JT, ekipmanlarını çıkarmaya başlarken. "Sizlerin bunu nasıl yaptığını gerçekten anlamıyorum. Ben saat 10'da yatmışım ama bu sabah yataktan kalkmak yine de çok zordu."

"Bu hafta çok heyecanlıyım, erken eve gitsem bile uyuyamazdım." Freddie'nin sağ bacağı, tüm gün antrenman yaptıktan sonra bile içindeki enerjiyi vurgulamak istercesine zıplıyor.

"Birkaç çocuğun olana kadar bekle. Sen de her fırsatta birkaç dakika uyku çalacaksın."

"Bu yüzden mi bu sabah arabanda uyuyordun?" diye soruyorum ona. Stadyuma vardığımda, JT park etmiş kamyonetinde oturuyordu. Motor kapalıydı, sürücü tarafındaki cam açıktı ve bir kolu camın kenarına dayanmıştı. İlk başta, telefonla konuşuyor ya da gün için kendini motive ediyor sandım, ama yakından baktığımda gözleri kapalı ve ağzı açık olduğunu gördüm. Piç kurusu uyuyordu.

"Bella saat dörtte beni çay partisi için uyandırdı." Bunu söylerken yüzünü buruşturuyor, ama sonra dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kalkıyor. "O sevimli yüzüne hayır diyemedim. Bir saat sonra kardeşi de çığlık atarak uyandı. Dış çıkarıyor."

Çocuklarından bahsetmesi aklıma Olivia'yı getirdi. Kızından pek bahsetmemişti ama bu sabah arabasını tamir ederken, her yerde onun izleri vardı. Arkada araba koltuğu, yerde terk edilmiş bir peluş hayvan ve vites kolunun etrafına dolanmış parlak boncuklu bir kolye.

Olivia, arabasını tamir ettiğimi fark ettiğinde çok kızmış olmalı. Keşke orada olabilseydim. Bunun gerekli olmadığını ve benim bunu yapmam gerekmediğini ısrarla söylemiş, hatta belki de her şeyi kendi başına halledebileceğini anlatmış olacaktı. Ama dürüst olmak gerekirse, çok da zor bir iş değildi. Alternatör

iyi çalışıyordu. Sadece yeni bir kabloya ihtiyacı vardı. Kolay bir tamir. Onun için bunu yapmaktan hoşlandım. Ve tamam, hala onu etkilemek istiyorum.

JT gittikten sonra, Freddie utangaç bir gülümsemeyle bana yaklaşır. "Bu hafta sonu yine Sadie ile çıkacağım."

"Öyle mi?" Yüzümde bir gülümseme yayılır. "Harika. Tebrikler dostum."

"Teşekkürler ve, şey, dün gece için teşekkürler. Çok nazıktın." "Önemli değil."

Ondan yayılan heyecan yeterince teşekkür.

Freddie gittikten sonra, yirmi dakika daha oturup koluma buz koyarak soyunma odasının boşalmasını izledim. Bazı çocuklar Gunnar'ın evinde takılmak için planlar yapıyordu ama kimse beni davet etmedi. Sorun değil. Bu gece gerçekten dinlenmeliyim. Yarın Chicago ile ilk bahar antrenman maçımız var ve bu, en iyilerin en iyileriyle birlikte oynamaya layık olduğumu herkese gösterme fırsatım olacak.

Takımla ilgili endişelerime rağmen, burada iyi bir hafta geçirdim. Ve JT'nin karısının kahveli kek muffinleri, onun söz verdiği kadar lezzetliydi. Midem guruluyor ve sonunda beni harekete geçiriyor. Duş alıp temiz kıyafetler giyiyorum.

Çıkarken Earl ile karşılaşıyorum. Diğerlerinin dolaplarının üzerinde olduğu gibi dikdörtgen şeklinde bir isim levhası tutuyor. Üzerinde benim adım yazıyor.

"Sonunda geldin," diyor gülümseyerek. "Bu akşam senin için asacağım. Artık resmi. Sen bir Mustang'sin."

"Teşekkürler."

Birbirimizi geçiyoruz ama o arkamdan sesleniyor.

"Bugün iyi atışlar yaptın. Atışların gelişti ve iç hızlı topu çok iyi kontrol ettin. Orada yerini buluyorsun ve bu sayede tüm takım daha iyi görünüyor."

Durup ona bakıyorum. "Mustang'lerde ne kadar süredir oynuyorsun?"

"Muhtemelen senin yaşından daha uzun süredir."

Gülümsedi. "Bebek yüzlü olduğum için. O kadar genç değilim."

"Uh-huh."

Kimi kandırıyorum? Muhtemelen doğduğum günü ve yılı tam olarak biliyor.

"Hiç oynadın mı ya da koçluk yaptın mı?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Çocukken oynadım. Ciddi bir şey değildi. Uzun zaman önce, burada birkaç yıl atıcı olarak oynadım. Başka bir hayatta."

"Biliyordum."

Kaşları kalkar ve yüzünde eğlenceli bir ifade belirir.

"Bunu anlatış şeklin. Çoğu insan atış mekanizmasını gerçekten anlamaz, anlamaları da gerekmez."

"Benim kadar uzun süredir bu işin içindeysen, birkaç şey öğrenmen kaçınılmazdır," diyor.

Hayır, bundan daha fazlası var. Ondan daha az bilgili görünen gerçek koçlar tanıdım. Ya da belki de onun tatlı büyükbaba görünüşü beni dinlemek istememe neden oluyor.

"Ne oldu?" Çantamı değiştirip cevabını bekledim. "Bir kızım oldu. Gözümün nuru."

Tamam. Beklediğim gibi değil.

"Ve?"

Gülümsemesi genişledi. "Hepsi bu. Artık evden uzak kalmak istemiyordum. Seyahat hayatı zor olabilir. Yılın dokuz ayında haftada iki veya üç gece evden uzakta olmak. Bu bana göre değildi."

Haksız değil, ama bunu öylece bırakacağına inanamıyorum. İnsanlar büyük lig takımlarında koçluk işi için canını bile verir, bu takımda bile.

"Tabii ki, o zamanlar durum farklıydı," diyor Earl. "Cep telefonlarımız ve görüntülü aramalarımız yoktu. Şimdi bağlantıda kalmak daha kolay."

"Kızın büyümüş olmalı. Neden geri dönmüyorsun?"

Kafasını sallayarak, dolabımın üstüne asılacak afişin yerini siliyor. "Çok uzun süre uzak kaldım. İşler değişti. Son trendleri ve tavsiyeleri bilmiyorum. Ayrıca, burayı kim idare edecek?"

Yavaşça gülümserim ve levhanın arkasını çıkarıp yerine yapıştırmasını izlerim. Earl'ü severim ve haklıdır, bu eski stadyum onun titiz bakımı olmasaydı muhtemelen çok daha kötü görünürdü. Yine de, o tür bir pozisyonu bırakıp şimdi herkesin arkasını temizlemesi üzücü geliyor.

"Plaketin için teşekkürler," diyorum ona.

Bana hızlıca bakar, hala gülümsüyor. "Yarın görüşürüz, evlat."

Arka kapıdan çıkıp otoparka giriyorum. Güneş, gözlerini kısmadan bakmanın imkansız olduğu mükemmel bir yükseklikte. Gözlerimi kapatmak için şapkamı daha da aşağı çekiyorum ve kamyonetime doğru ilerliyorum, ayaklarım mesafeyi kat ederken kaldırıma bakıyorum.

Yaklaştıkça yukarı bakıyorum, gözüm kamyonetime ve onun yanında park etmiş araca takılıyor. Durup, gözlerimi daha da kısıyorum.

Ya çölde bir serap görüyorum ya da Olivia beni görmeye gelmiş. Eğer ilk seçenek doğruysa, umarım o kaybolmadan önce susuzluktan ölürüm.

Yumuşak pembe bir elbise giymiş, SUV'sinin yanında duruyor. Sarı saçları omuzlarına dökülmüş, rüzgarda dalgalanıyor. Bir elinde saksı bitkisi var ve ben yaklaşırken rahatsızmış gibi bir ayağından diğerine geçiyor.

"Merhaba," diyorum, sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Selam." Sesi alçak ve belirsizlik dolu, bu da beni aynı şekilde hissettiriyor.

aynı hissettiriyor. Olivia'dan daha fazla... şey, herhangi bir şey hissettiren başka biri var mı bilmiyorum.

Heyecan, gerginlik, biraz da korku. Ama her şeyden çok, merak. Onu tanımak istiyorum: ne düşündüğünü, neleri sevdiğini, neleri istediğini, umutlarını ve hayallerini. Onunla ilgili sıkıcı bulacağım en ufak bir ayrıntı bile yok sanırım.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum, onun önünde durarak.

"İyi." SUV'sine bir göz atıyor. Tekrar gözlerime baktığında, gözlerinde o tanıdık küstahlık geri dönüyor. "Kendini tutamadın, değil mi?"

"Rica ederim." Kamyonetimin kilidini açıp çantamı içine atıyorum.

Ona dönünce, bana bir adım yaklaşır ve bitkiyi uzatır. "Teşekkürler."

"Bu ne?" Ondan alıyorum. Dikenli görünümlü kaktüse bakıyorum. "Bu, benim dikenli biri olduğumu söylemenin başka bir yolu mu?"

Ağzını seksi, eğlenceli bir gülümsemeye dönüştüren yumuşak bir kahkaha attı. "Bu bir melek kanadı kaktüsü. Dolaylı güneş ışığı en iyisidir ve haftada bir kez falan sulaman yeterlidir."

Keskin iğneli yeşil kürek benzeri yaprakları izlerken kaşlarımın kalktığını hissediyorum. Pembe ve mor lekelerle süslenmiş turuncu bir saksının içinde.

"İstemiyorsan," diye başlıyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

"Hayır." İlgüdüsel olarak onu kendime doğru çekiyorum. "Bu çok güzel. Daha önce kimse bana bitki hediye etmemişti."

Muhtemelen onu öldüreceğimi düşündükleri içindir, ki bu da olasıdır.

"Parçalar ve zamanın için de sana ödeme yapmak istiyorum. Archer, alternatörün bazı kablolarını değiştirmen gerektiğini söyledi. İnternette araştırdım ve burada böyle yazıyordu. Daha fazlası gerekiyorsa bana haber ver, kalanını da sana ödeyeceğim."

Biraz şaşkın bir şekilde bana uzattığı zarfı alıp içine bakıyorum. En az dört adet yüz dolarlık banknot görüyorum, sonra zarfı kapatıp ona geri veriyorum.

"Bu çok fazla, zaten paranızı istemiyorum."

"Saçmalama. Parçayı almak sana pahalıya mal olmuş olmalı, ayrıca tamir etmek için harcadığın zaman da var." Parayı geri vermeye çalışıyor ama ben onu atlatıp aramızdaki mesafeyi artırıyorum.

"Hiç de uzun sürmedi, aletlerim vardı ve parça ucuzdu."

Bana, yüzünden öpmek istememe neden olan, ciddi bir bakış atıyor. Nedense, insanların ona iyilik yapmasını istemiyor gibi görünüyor. Belki de gizli bir amacım olduğunu düşünüyor. Yok. Yani, pek yok. Tabii ki benimle çıkmasını istiyorum, ama her halükarda arabasını tamir ederdim.

"Kaktüs yeterince ödeme. Bu saksıyı çok sevdim. Sen mi yaptın?"

"Kızım boyadı," diyor ve ekliyor, "Kaktüs ve saksı on dolardan az tuttu."

Çocuğunun da bu işte parmağı olduğunu bilmek beni daha da gülümsetir.

"Bu eşsiz bir şey, bu da onu paha biçilmez kılıyor."

Sinirli ama eğlenceli bir iç çekişle, "Paramı almayacaksın, değil mi?" dedi.

"Hayır," diyorum gururla.

Bir an birbirimize bakıyoruz, ikimiz de pes etmiyoruz. Adrenalin vücudumu kaplıyor ve midemde hoş ama rahatsız edici bir his dolaşıyor.

"Teşekkür ederim," diyor

sonunda. "Rica ederim."

Bakışları sessiz stadyuma kayar. "Yeni takımla işler nasıl gidiyor?"

"Oldukça iyi. Yarın ilk maçımız var, gelip beni desteklemek istersen."

"Ailem sezonluk bilet aldı."

Beklenmedik ama heyecan verici bir gelişme. Onu maça getirmek için bir mucize gerçekleştirmem gerekeceğini düşünmüştüm.

"Yani, tribünde beni destekleyecek misin?"

Cevap vermeden, SUV'sine doğru geri adım attı. "Hoşça kal, Flynn. İyi şanslar."

"Hangi bölümdesin?" diye seslenirim.

Parmaklarını sallayarak el sallar ve arabasına biner. Motoru

çalıştırıp uzaklaşırken gülümserim.

Yeni bir kararlılık beni sarar. Şansa ihtiyacım yok. Yarın için çelik gibi bir kararlılığım var: a) tüm lige değerimi kanıtlamak ve b) Olivia'yı kazanmak.

OLIVIA

"Neden burada bu kadar çok insan var?" Ruby, Mustangs'ın oynadığı Fletcher Stadyumu'ndaki koltuklarımıza doğru yürürken sorar.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum, dar koridorda insanların yanından geçerek, bize yol vermek için kenara çekilenlere özür dilercesine gülümsüyorum. "Belki de diğer takım için buradadırlar."

Bu, Mustangs için ilk bahar antrenmanı maçı ve büyükbabamın gözünde yerel bir bayram. Ama gerçekte, bu maçlara genellikle bu kadar çok seyirci gelmez. Çoğunlukla, sadık yerel taraftarlar gelir. Ya da kış için buraya gelen ve yapacak bir şeyler arayan kar kuşları.

Hava, insanların dışarıda sadece havanın tadını çıkarmak için dışarı çıkmak için hala çok soğuk ve normal sezon maçlarındaki gibi, gelmeyi eğlenceli hale getirebilecek tüm gösterişli şeylerin olduğu bir coşku ve heyecan yok. Yine de, Mustangs'ın maskotu Mischief, biz içeri girdiğimizde kapıda bekliyordu ve Greer'in bütün gününü neşelendirdi.

Koltuklarımıza otururken sahayı gözden geçiriyorum. Oyuncular ısınmaya çalışıyor. Bazıları ellerinde sopalarla, diğerleri ise top oynuyor. Ama benim dikkatim, birkaç atıcının ısındığı tarafa yöneliyor. Flynn'i bulmam çok uzun sürmüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu işi çoğunlukla vücudum yapıyor. Onun geniş omuzlarını ve şişkin pazılarını gördüğüm anda kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve midem kıpır kıpır oluyor.

Ruby ve ben oturduk. Greer, aramızdaki boş koltuğun önünde durdu ve bizi çevreleyen metal çitlere yaslandı. Hatırlayabildiğim kadarıyla, hep aynı koltuklarda oturup birinci kaleyi izledik. Sahayı çok iyi görebiliyoruz, bu anda bunun için sonsuz minnettarım.

Flynn beyzbol formasıyla çok yakışıklı. Yani, evet, her zaman yakışıklıdır, ama vay canına. Kim olduğunu öğrendiğimden beri onu gerçekten hayranlıkla izlemeye izin vermedim, ama aramızda biraz mesafe olması ve onun şakacı gülümsemesinin bana yönelik olmaması, ona ne kadar çekildiğimi inkar etmemi imkansız kılıyor.

"Beni duydun mu?" Ruby koltuğundan eğildi.

"Pardon. Ne?" Birkaç kez gözlerimi kırptırıp kız kardeşime bakıyorum.

"Dedim ki, o tam bir enerji kaynağı." Başını Greer'e doğru eğiyor.

"Biliyorum," diyorum, kızımın moda zevkine hayranlıkla bakarken hafifçe gülümsüyorum. Üzerinde pembe tütü ve taçla birlikte Mustangs tişörtü var, her iki bileğinde de dirseklerine kadar uzanan boncuklu bilezikler takıyor. Kendi başına giyinebildiğinden beri, istediği şeyi giymekte ısrarcı. Başlangıçta, ona belirli bir görünüm kazandırmam gerektiğini düşündüğümde veya ona aldığım sevimli kıyafetleri giymesini istediğimde birkaç kavga çıkmıştı, ama ebeveynlik alçakgönüllülükten başka bir şey değildir. Ve şimdi, kendi tarzının olmasını seviyorum.

Isınma sırasında sahaya bakarken ara sıra sohbet ediyoruz. Çok geçmeden oyuncular kendi kulübelerine doğru koşmaya başlıyorlar.

Midem düğümlenir ve beyzbol şapkamın siperliğini aşağı indirerek yüzümü daha fazla gizlerim.

"Hey." Ruby beni çimdikliyor.

"Ah." İçgüdüsel olarak kolumu geri çekiyorum. "Bu ne içindi?"

"Burada kendi kendime konuşuyorum. Neyin var senin? Neden bu kadar gerginsin?"

"Değilim." Kesinlikle öyleyim. Nedenini bile bilmiyorum. Onun için gelmedim ki. Bunu her yıl yapıyoruz. Bütün aile ilk bahar antrenmanı maçına geliyor.

Sadece bu yıl iki boş koltuk var.

"Onlar yokken garip oluyor," diyorum Ruby'ye, kız kardeşimin arkasındaki boş koltuklara bakarak.

Telefonlarımız aynı anda çalışıyor ve Ruby bana anlamlı bir şekilde gülümsüyor. Ben de o da telefonunu kontrol ediyoruz ve evet, tam da beklediğim kişi. Annem Karayipler'den bir yerden "Go Mustangs!" yazan bir mesaj ve onunla babamın aynı Mustang tişörtlerini giydikleri bir selfie gönderiyor. Programları çok sık değiştiği için nerede olduklarını veya bir sonraki durağının neresi olacağını takip edemiyorum.

Geçen yaz, rastgele bir şekilde bir yolcu gemisinde aşçı pozisyonlarına başvurmaya karar verdiler. İki de aşçı ve düğünler, iş yemekleri ve özel partiler için hizmet veren küçük bir catering şirketi sahibiydiler. Şimdi ise okyanusta seyir halindeyken her gün binlerce kişiye yemek pişiriyorlar. Bu, hayatları boyunca yaptıkları en maceralı şey. Hala bunu yaptıklarına inanmakta zorlanıyorum.

"Gelecek sezon geri dönecekler," diyor Ruby, telefonunu ön şort cebine geri koyduktan sonra.

"Sence? Mutlu görünüyorlar."

"Greer'in okul işlerinde yanında olamamak annemi çok üzüyor. Geçen hafta müzik performansını kaydettiğimden emin olmak için bana kaç kez mesaj attığını sayamıyorum." Kız kardeşim sesini yüksek tonda, annemizin biraz burunlu sesini taklit ederek değiştiriyor: "Torunumun sahnede olduğu her saniyeyi görmek istiyorum."

"Tıpkı ona benziyorsun."

Ruby bana bir parça patlamış mısır fırlattı.

"Öylesin." Gigi hepimize limonata getirmek için koridordan geçerken ben arkama yaslanıyorum. Burası dünyanın başka hiçbir yeri gibi değil. Mustangs'ın maçını izlerken hot dog yiyip limonata içtiğim en güzel anılarım burada. Beyzbolu hiç sevmezdim ama ailemle burada olmak, maçı aşan bir deneyim.

"Dede de geliyor mu?" diye soruyorum, içkimi alıp koltuğuma yerleşiyorum.

Önümüzde, takımlar sahaya çıkıyor.

"Buralarda bir yerde. Muhtemelen son dakika bakım sorunu vardır." Spiker, Mustangs'ın ilk oyuncularını anons ederken, onlar alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde sahaya koşarlar.

alkış ve tezahüratlar eşliğinde sahaya koşarken başlangıç oyuncularını anons ediyor

"Sizin yakalayıcınız, JT Ryan." Stadyum gürültüyle doluyor. O, takımın en sevilen oyuncularından biri. Nedenini tam olarak bilemiyorum. Yakalamada iyi gibi görünüyor, ama bence bunun nedeni daha çok takımda uzun süredir oynaması. Birçok oyuncu gelir ve gider. Mustangs, kazanmasıyla pek tanınmaz, bu yüzden oyuncuların başka takımlara geçmesi mantıklı. Sürekli kaybeden bir takımda oynamak insanın moralini bozuyordur herhalde.

"Ve başlangıç atıcınız, Flynn Holland!"

Stadyumdaki alkışlar JT için olanlardan daha da yüksek. Diğer takım için burada olduklarını sandığım insanlar... şimdi Flynn için burada olduklarını düşünüyorum.

"Ooooh. İşte atıcınız." Ruby ellerini ağzına götürür ve diğer herkesle birlikte ona bağırır.

"O benim atıcım değil."

Karnımı burkan alaycı bir gülümseme atıyor.

"New York'ta tanıştığın bir adamın burada yaşama ihtimali ne kadar sence? *Ve* en iyi arkadaşının nişanlısıyla akraba olma ihtimali? Bu, en ufak bir romantizm bile içermemek için çok fazla tesadüf."

Aynı düşünceyi binlerce kez düşündüm. Kadere inanıp inanmadığımı bilmiyorum, ama evrenin bir mizah anlayışı olduğunu düşünüyorum. Soru şu ki

bunun anlamı ne?

"Onun Plot Twist ile çalıştığını unuttun mu?" diye soruyorum, konuyu saptırarak. Bu konuda gerçekten çok iyi oldum. Ruby'nin ne yaptığını tam olarak bilmediğinden değil. Kız kardeşler, senin saçmalıklarını ortaya çıkarmakta en kötüleridir.

"Kitaplarımı satın aldıktan sonra aklımdan çıkmış olmalı." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Okurlarımı seviyorum."

Onun yirmi sekizinci bölümü okuduğunu düşününce gülmekten kendimi alamıyorum ve sonra kızarıyorum.

Greer yerine oturur ve kız kardeşimin daha fazla sinir bozucu espriler yapmasını engeller, ben de Flynn'i izlemeye devam ederim.

Spiker vurucu hakkında konuşuyor ve onun çıkış müziği çalıyor, ama benim bakışlarım atıcının bulunduğu yerden ayrılmıyor.

Flynn odaklanmış ve biraz gergin görünüyor. Atış alanında, bir şekilde daha büyük görünüyor. Sağ ayağını yerde sürükleyip parmağını yere saplıyor. Aşağıya bakıyor, ama ağzı sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi hareket ediyor. Sonunda başını kaldırdığında, onu saran sükuneti neredeyse hissedebiliyorum. Omuzlarını geriye doğru itip yana dönüyor.

O, ilk atışı yapmak için hazırlanırken nefesimi tutuyorum. Top elinden çıktıktan sonra bile onu izlemeye devam ediyorum. Bir an için her şey durmuş gibi hissediyorum ve tek ses, havada süzülen topun sesi.

"Striiiiike," diye bağırır hakem ve kalabalık alkışlar.

JT topu ona geri attığında Flynn'in ifadesi değişmez. Onu tekrar tekrar izlerken, sanki orada ben varmışım gibi vücudum gerginleşir. Atışların sayısını takip edemiyorum ve vurucuları zar zor görebiliyorum. O mound'dan koşarak uzaklaşana kadar, üç out aldıklarını fark etmiyorum.

"Etkileyici." Ruby dönüp Greer'in başının üzerinden bana bakar. Etrafımızdaki alkışların arasında sesini duyabilmem için sesini yükseltir.

"Ne?"

"Tek bir vurucuya bile üs vermedi," diyor, sanki "duh, izlemiyor muydun?" der gibi.

"Gerçekten mi?" Flynn kulübeye doğru giderken sahaya bir göz atıyorum. Birkaç oyuncu, o bankete doğru ilerlerken ona başlarını eğiyor.

Kız kardeşimin tek tepkisi, benim şaşkınlığıma ve muhtemelen Flynn'den gözlerimi alamamama gülmek olur.

Innings aynı şekilde geçiyor. Mustangs vuruş sırası geldiğinde, Flynn'in sahaya geri dönmesi için acele etmelerini diliyorum.

Ve o sahada olduğuunda, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Gigi ve Ruby, Ruby'nin yayıncısının onu göndermek istediğı bir kitap turu hakkında konuşuyorlar; bu arada Greer, pembe tavşan peluşuyla mutlu bir şekilde oynuyor. Sessizce konuşuyor. Sadece, Bunny'ye oyunu anlatırken büyükbabasından veya spikerlerden öğrendiğı kelimeleri kullandığını anlayacak kadarını duyuyorum. Flynn bir atış daha yaparken, "Vay canına, bu çok güzel bir sliderdı" diyor.

Gülümsemeyi zor tutuyorum ve dikkatimi sahadaki adama çeviriyorum. JT topu ona geri atıyor. Flynn topu eldiveniyle yakalıyor ve sağ eliyle tutuyor. Pozisyonuna geri dönerken parmaklarını topun üzerinde gezdiriyor.

Zamanını iyi kullanıyor, şapkasını düzeltiyor, alnını siliyor, hatta tanıdık atıcı duruşuna geçmeden önce bir an için seyircilere bakıyor.

Onu izlerken heyecanım doruğa ulaşıyor.

Flynn vurucuya bakıyor. Saçları mavi şapkasının arkasında kıvrılıyor, geniş omuzları ve kaslı kolları formayı dolduruyor. Üniformasıyla uzun ve heybetli görünüyor ve her zamanki şakacı, çocuksu gülümsemesi yok.

İki işareti reddettikten sonra JT'ye başını sallar. Atıcıların yaptığı şeyi yapar, bazları kontrol eder. Birinci bazda bir koşucu vardır ve ikinci baza doğru iki adım yan adım atar. Flynn ondan gözlerini ayırır ve hemen geri döner, topu birinci baz oyuncusuna atar. Koşucu zar zor zamanında geri döner.

"Güvenli." Hakem işareti yapar ve top Flynn'e geri atılır.

O tekrar hazırlanırken koltuğumda öne eğiliyorum. O tüm rutinini yaparken içimi bir titreme kaplıyor. Ne kadar çok izlersem, o kadar çok heyecanlanıyorum. Beyzbolun bu kadar seksi olduğunu kim bilebilirdi?

İyi atışı kötü atıştan ayırt edemem, ama seyircinin tepkisinden onun hızlı ve sert attığını anlıyorum. Flynn, JT'ye bir atış daha yapınca, önümdeki yaşlı bir beyefendi şapkasını çıkarıp kendini serinletmek için onu sallamaya başlar.

Kıkırdayarak, "O çocuğun kolu çok güçlü" diyor.

Yanındaki adam başını sallayarak onaylıyor.

"Tuvalete gitmem lazım," diyor Greer, dikkatimi Flynn ve maçtan uzaklaştırarak.

"İning bitene kadar bekleyebilir misin?" diye soruyorum ona. Skoru takip etmeye başladım ve sayının dolu olduğunu ve iki out olduğunu biliyorum.

"Seni götürürüm. Bir hot dog ya da nachos almak istiyorum," diyor Ruby, ayağa kalkıp Greer'a elini uzatarak.

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme atar. "Bir şey ister misin? Buzlu su mesela?"

"Hayır, teşekkürler," diyorum kesin bir şekilde, ama küçük bir gülümseme kaçırmamak için kendimi tutamıyorum.

Kız kardeşler bir şekilde aynı anda hem en iyisi hem de en kötüsüdür.

Gigi, onlar gittikten sonra yanıma oturur. Bir an beni inceler. "İyi misin? Biraz kızarmış görünüyorsun tatlım."

"Sıcaklıktan olmalı." Bakışlarımı tekrar atıcının bulunduğu yere çeviriyorum.

"Sıcak mı?" Alaycı bir şekilde sorar. Haklı olarak, çünkü sweatshirt'ümü çıkarmamıştım. "Dört ining boyunca baktığın o yakışıklı atıcıdan değil mi?"

Ağzım açık kalır ve sanki onu yalanlayabilirmişim gibi tüm dikkatimi ona veririm. "Hayır, bakmıyordum."

Muhtemelen sesimin tiz çıkmasından dolayı gülüyordu – yalan söylediğimi ele veren bir işaret.

"O çok tatlı. Utanacak bir şey yok." Gerginliğim geçer ve ben de onunla birlikte gülerim.

"Dedenize seni tanıtmasını isteyeyim mi?"

"Kesinlikle hayır." Yeni bir panik dalgası beni sararken başımı sallarım. En son ihtiyacım olan şey, dedemin Flynn'e benden bahsetmesidir. Dedemlerin beni biriyle tanıştırmaya çalıştığını bilse, Flynn benim hakkımda ne düşünürdü? Muhtemelen çok komik bulurdu.

"Tamam. Tamam. O zaman ona bakmaya devam edelim. Belki bu kalabalıkta seni fark eder."

Söyleyişinden, bunun imkansız olduğunu düşündüğünü anlıyorum, ama bu sadece Flynn'i tanımadığı için. Ona hiçbir şeyin imkansız olduğunu söyleyemem. İçgüdüsel olarak koltuğuma biraz daha çöküyorum ve o yine gülüyor.

Ruby ve Greer geri döndüğünde, Gigi koltuğuna geri oturur. Greer'ın üzerinden kız kardeşime doğru eğilirim. "Gigi'ye Flynn'den bahsettin mi?" "Ne? Hayır, tabii ki hayır."

"Onun sevimli olduğunu söyledi ve onu izlediğimi söyledi."

"O çok tatlı ve sen ona bakıp duruyorsun." Bana bakarak, hot dog'unu ısırırken, her iki noktayı da tartışmaya cesaret etmemi bekliyor.

Orta parmağımla burnumun kenarını kaşıyorum.

"Ne kadar olgun." Ruby gülüyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum. Büyükbabam sonunda altıncı vuruşun sonunda bize katılıyor.

"Merhaba." Ayağa kalkıp ona sarılırım. Tanıdık Mustang şapkası altında yüzü gülüyor. "Gelebileceğinden emin değildim."

"Soyunma odalarından birinde su tesisatında bazı sorunlar çıktı," diyor.

"İğrenç." Ruby yüzünü buruşturur ama sonra gülümser ve ona sarılmak için yanına gider.

Greer sabırsızlıkla sırasını beklerken zıplıyor. Onu kucağına alıyor ve burnunun ucuna bir öpücük kondurur.

"Nasıl görünüyorlar?" diye Greer'e soruyor.

"Harika!" diye bağırır, iki elini havaya kaldırarak hepimizi güldürür.

Büyükbaba, Greer'ı kucağına alıp yanımdaki koltuğa oturuyor.

"Maçı izleyebildin mi?" diye soruyorum ona. Stadyumun çevresinde çok sayıda televizyon var, bu yüzden çalışırken maçı izlemiş olabilir.

"Hayır, ama yeni atıcımızın iyi bir gün geçirdiğini duydum." "Öyle," diyorum, onun için bir parça gurur duyarak.

"O kadar iyi ki Olivia gözlerini ondan ayıramıyor. Belki de ikimizden birini beyzbol hayranı yaparsın," diyor Ruby onun diğer tarafından.

Ona ölümcül bir bakış attım ve sonra büyükbabama gülümsedim. "Flynn, Sabrina'nın nişanlısının kardeşi, hatırladın mı?"

"Doğru." Başını salladı. "Sabrina ve kardeşleri burada mı?"

Greer tekrar ayağa kalkar ve büyükbabam kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesine yaslanır.

"Sanmıyorum. Sabrina bundan bahsetmedi."

Büyükbaba başını sallar. "İyi bir çocuğa benziyor. Bu sezon üzerinde büyük baskı var."

"Neden?"

Düşüncelerini tartıyormuş gibi cevap vermek için zaman ayırır. "Birçok kişi onun çok erken yetiştirildiğini, bu seviyedeki beyzbol için hazır olmadığını düşünüyor ve Kansas City'ye karşı gösterdiği performans da bunu kanıtladı."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Bu biraz sert görünüyor. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Ağzının bir tarafı, o tanıdık gülümsemesiyle yukarı kalktı. "Bence takımımızın, onun kadar kendini kanıtlaması gereken birine ihtiyacı var."

Tekrar sahaya bakıyorum. Flynn, bana profilden bakacak şekilde kulübede duruyor. Şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor, sonra

benim yönüme bakar. Donakalırim, ama bakışı hızla başka yöne kayar ve bu mesafeden beni kalabalığın içinden seçebileceğini düşündüğüm için kendimi aptal hissedirim.

Dedem maç biter bitmez bizi terk eder. Mustangs beş iki kazanır ve havada taraftarlar için umut dolu bir his vardır.

İnsanlar etrafımızda toplanıp ayrılmaya başladıkça Flynn'i gözden kaybediyorum. Ona iyi bir maç çıkardığını söylemek için garip bir istek duyuyorum. Eminim çoktan birçok kişi sırtını sıvazlayıp ne kadar harika olduğunu söylemiştir. Kim bilir, belki yakında onu tekrar görürüm.

"Bir limonata daha alabilir miyiz?" diye soruyor Greer. Yorgun görünüyor. Artık nadiren uyuyor, ama arabaya biner binmez uykuya dalacağına dair içimde bir his var.

"Hayır, ama akşam yemeğinden sonra kurabiye yapabiliriz," diyorum.

Bana sadece yarı yatıştırılmış bir omuz silkme hareketi yapıyor. Gigi oturup büyükbabasının işini bitirmesini bekleyecek, ben de ona sarılırim.

"Pazartesi sabahı görüşürüz," diyorum, o da bana sarılırken, ben de onun tanıdık çiçek kokusunu içime çekiyorum.

Sonra Greer'ı, ardından Ruby'yi kucaklıyor.

Sırtım sahaya dönük ve etrafımızdaki koltuklar neredeyse boşalmışken, arkamda tanıdık, kendini beğenmiş bir ses duyulur.

"Maçı beğendin mi?"

Flynn'in metal çitin diğer tarafında durduğunu görmek için hızla dönünce irkilirim ve bir çığlık atarım. Birkaç kişi onun etrafında dolaşıyor ve ona meraklı bakışlar atıyor. Bir kız onun fotoğrafını çekiyor. Onu suçlamak zor. Yakından bakınca üniformasıyla daha da yakışıklı görünüyor.

Yutkunuyorum ve onun varlığında hızlanan nabzımı görmezden geliyorum. "Evet, beğendim."

Cevap olarak gülümsemesi tamamen çekici ve egodan ibaret. Etrafıma bakınıyorum.

"Beni nasıl buldun?"

"Sana takip cihazı taktım," der, ben de şakacı bir şekilde ona ters ters bakarım.

Kıkırdayarak, "Atıcı tepesinden aşağı baktım ve seni gördüm," diyor.

Kaşlarımı kaldırdım. "Öylece mi?" Omuz silkti.

Greer'in yanıma yaslandığını hissediyorum ve Flynn'in bakışları ona, sonra bana, sonra tekrar ona kayıyor. Yüzündeki ifade yumuşuyor ve "Sen Greer olmalısın" diyor.

Onu rahatlatmak için elimi omzuna koyup, merhaba demesi için onu cesaretlendirmek için ağzımı açtım, ama şaşırtıcı bir şekilde o benden önce davrandı.

"Sen Archer Amca'nın kardeşisin," diyor kendinden emin bir şekilde.

Flynn başını sallar. "Doğru. Ben Flynn. Tanıştığımıza memnun oldum. Senin hakkında çok şey duydum."

Sonra ona işaret diliyle bir şey söyler, ben anlamam ama Greer anlar.

Gülümsemesi genişler ve o da işaret diliyle cevap verir. Bu çok küçük bir şey, ama kızımın Flynn ile bu kadar kolay iletişim kurmasını izlerken kalbim sıkışır. Archer ve Brogan'a bile ısınması biraz zaman almıştı.

"Bu, çok tatlı bir şey," diye fısıldadı Ruby. Yanıma geldiğini bile fark etmemiştim.

Onu susturmak için dirseğimle dürttüm. İşe yaramadı.

"Demek istediğim, ben bu hikayeyi yazsaydım, kahramanım şu anda bayılmak üzere olurdu."

"Ben bayılmam,"

diyorum. "Yalancı."

Flynn ve Greer birbirlerine imza verdikten sonra, Flynn başını kaldırıp Ruby'ye gülümser.

"Seni tekrar görmek güzel. Kitaplarını çok beğendim. Karakterlerin çok komik ve *Love Bites'in* sonundaki o sürpriz son? Hiç beklemiyordum."

"Teşekkürler." Kız kardeşim gülümsüyor.

Bana fısıldamak için eğildi: "Bayılacağım."

Ben cevap veremeden, tekrar dik durur ve Flynn'e daha yüksek sesle, "Mağazaya geri gel, Olivia sana biraz daha satar," der.

"Öyle yapacağım." Bakışları sonunda Gigi'ye kayar ve başını eğerek, ifadesi biraz daha ciddileşir.

"Torunlarımın yeni atıcıyı tanıdığını bilmiyordum," diyor Gigi ona, sonra benden bir açıklama bekliyor.

"Flynn, bu benim büyükannem Gloria."

"Memnun oldum," der ona.

"Ben de," diye cevapladı Gigi.

"Geçen hafta mağazaya geldi," Ruby veya Flynn daha fazla bilgi paylaşmadan önce ona söylerim. Gigi ve Ruby tüm hikayeyi bilselerdi, bizi zihinsel olarak bir düzine bebekle meşgul edeceklerini biliyorum.

"Kitap sever mi?" diye sorar ve bana sırtıtarak bakar. Kimi kandırıyordum ki? Ne dersem diyeyim, ne yaparsam yapayım, bizi sonsuza kadar mutlu yaşarken hayal edecek.

"Plot Twist ile çalışıyor," diyorum.

"Ah." Yüzü ciddileşir ve anlayışla başını sallar.

Flynn utangaç bir gülümsemeyle, "Doğru. Açıkçası, ben pek kitap okur biri değilim, ama senin dükkânını sevdim. Çok... çekiciydi."

"Hepsi Olivia'nın eseri," diyor Gigi beni överek. "O mağazayı devraldığından beri, iki kez en iyi kitapçı ikincisi olduk."

Ne yaptığını çok iyi anlıyorum ve yanaklarım kızarır.

"Öyle mi?" Flynn bana gülümser. "O halde, kutlamak için seni dışarı çıkarmama izin vermelisin."

"Mağazanın ikinci olması kutlanacak bir şey mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Tabii. Önemli bir şey gibi görünüyor."

Bir kahkaha patlar ve ağzımdan çıkar. "Bugün kaybetseydin, bunu kutlamak ister miydin?"

"Seninle mi? Muhtemelen." Gözleri hala parıltıyor, ama gülümsemesi biraz soluyor.

Bana tekrar soramadan önce, çünkü soracağını hissediyorum, "Greer ve benim eve gitmemiz gerekiyor" diyorum.

"Tamam." Kızına bakar ve ona bir şey işaret eder. Kızım da hemen cevap verir ve kalbim sıkışır.

"Archer amcama benziyorsun," der ve elini elime sokar. "Gerçekten mi?" diye sorar Flynn. "Daha yakışıklı olmadığımdan emin misin?"

Ona göz kırpar ve Greer tatlı bir şekilde kıkırdar.

Flynn çitten geri çekilir ve Gigi ile Ruby'ye el sallar, onlar da çok coşkuyla el sallarlar.

Sonra bizden uzaklaşarak geriye doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun? Kesinlikle onunla çıkmalısın," diye fısıldar Ruby.

"Şu anda kimseyle çıkmıyorum."

Gigi, inanamayan bir homurtu çıkardı.

Çıkmak için koridorda yürümeye başlarız, ama bir şey beni geri dönmeye zorlar.

Parmaklıkların üzerine eğilip ona sesleniyorum,

"Flynn!" Durup omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Bugün harika bir maç çıkardın."

Dudakları kıvrılır ve her yerde hissettiğim o çekici gülümsemesini gösterir.

"Ne dedin?"

"Dedim ki, sen..."

O gülmeye başlayınca duruyorum. Beni gayet iyi duymuştu ve sadece tekrar başırmamı istiyordu. Ona başımı sallıyorum ve o da Greer'e yaptığı gibi bana göz kırpmıyor ve arkasını dönüyor.

FLYNN

Bahar antrenmanlarımız bir haftadır devam ediyor ve hepsi birbirine karışmaya başladı.

Isınırken, bakışlarım birinci kalenin ötesindeki koltuklara kayıyor. Olivia ve ailesinin geçen hafta sonu oturduğu koltuklar. Olivia geri gelmedi, ama her maçta ne olur ne olmaz diye bakmaya devam ediyorum.

Bir atış daha yapıyorum. Bugün kendimi iyi hissediyorum. Odaklanmış durumdayım ve salı günkü tutarsız atışlarımla yaşadığım aksilikten sonra daha iyi bir performans sergilemeye hazırım. Bazı günler ne kadar uğraşırsam uğraşayım ritmi bulamıyorum, bazı günler ise çok kolay geliyor. Atış koçumuz Wayne, zaman tanımamı söylüyor, ama zaman benim sahip olmadığım tek şey gibi geliyor. Haftada sadece iki kez maça çıkıyorum ve geri kalan zamanlarda sabırsızlıkla sıradaki sıramı bekleyerek yedek kulübesinde oturuyorum. Fırsatlar ortaya çıktığında doğruyu yapmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bugün o anlardan biri gibi geliyor.

JT bir elinde top ile ayakta duruyor. Yüz maskesini kaldırıyor. "Hemen dönerim. Sanırım sol gözüme bir şey kaçtı. Hiçbir şey göremiyorum."

Ben başımı sallıyorum ve o kulübeye doğru koşuyor. Kafamda, şu anki bu duyguyu sabitlemeye çalışıyorum. Aklımda çevirip duruyorum, ezberlemeye çalışıyorum. Kahvaltıda ne yedim? Hangi ayakkabının bağcıklarını önce bağladım? Düşünmeden, koltuklarına oturan kalabalığa bakıyorum ve kalbim duruyor.

Olivia.

Sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve geçen sefer taktığı Arizona Mavericks şapkasını yine takmış. Kardeşlerimin takımının eşyalarını takarak bana işkence mi ediyor?

O koltuğuna otururken kalbim hızla atıyor. Yanındaki Greer'a bakıyor, ama ben ona yeterince uzun süre bakınca sonunda bana bakıyor. Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor ve elimi kaldırıp ona el sallıyorum. Sanki başka birine el sallıyormuşum gibi arkasını dönüyor.

Kendi kendime gülüyorum. Bu kız. "Bugün kolun nasıl?"

Bu soru beni şaşırttı ve dikkatimi bana yaklaşan tesis sorumlusu Earl'e çevirdim.

Ona bakıyorum, sonra artık bana bakmayan Olivia'ya dönüyorum. "Çok iyi," diyorum, dikkatimi ona vererek.

Bu adamı seviyorum. Onu her gördüğümde, bana nazik sözler ve gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Duymak istediğim şey bu. Karım bugün geliyor ve ona iyi bir maç izleteceğime söz verdim. iyi bir maç izleyeceğine söz verdim."

"Demek ikimiz de bir kadını etkilemek istiyoruz." "Kız arkadaşın mı?"

"Henüz değil, ama üzerinde çalışıyorum."

"Anlıyorum." Gülümsemesi genişliyor. "O halde şansımız var demektir. Erkekler bir kadın tarafından motive edildiklerinde en iyi performanslarını gösterirler."

JT bize doğru koşar. Earl'e gülümser ve başını sallar. "Hazırız. Kusura bakmayın."

"Bugün iyi maç çıkarın çocuklar," der Earl, bize şapkasının kenarını kaldırarak selam verip uzaklaşır.

JT ve ben ısınmaya devam ederken, Earl'ün sözleri aklımda dönüp duruyor. Koç Wayne yanımıza gelir ve birkaç atışımı izler, başını sallar ve bana birkaç ipucu verir.

"Her şey hazır mı?" JT, işimiz bittiğinde ve bankın yanına doğru yürürken soruyor. Maç başlamak üzere ve ben sahaya çıkmadan önce birkaç dakika kendimi toparlamak ve kafamı boşaltmak istiyorum.

"Evet."

JT bana tuhaf bir bakış attığına göre, kafamdaki düşünceleri yüzümden okunuyor olmalı. "Hemen bir şey yapmam lazım, sonra hazırım."

Bana bakmaya devam ediyor, sonra her şeyi anlamış gibi başını sallıyor. "Gergin mi?"

"Ne?" diye gülerek soruyorum.

"Sorun değil. Her şeyi gördüm. Freddie her maçtan önce sahadan kaçıp kusardı. Çaylak sezonunun sonunda bu alışkanlığı sonunda geçti. Sabahları hafif şeyler ye ve bol kahve iç, böylece vücudunu temizle."

"Midem iyi, ama tavsiyen için teşekkürler." Omzuna hafifçe vurup, saha kenarındaki kulübeyi geçip soyunma odalarına giden tünele doğru yola çıkıyorum. Sol tarafta stadyuma giden bir merdiven var.

koltuklar. Bir güvenlik görevlisine başımı sallayarak selam verip yanından geçiyorum, sonra hızla birinci kata çıkıyorum.

Greer, annesinden önce beni fark eder. Bana utangaç bir gülümsemeyle bakar ve "Archer'ın kardeşi!" der.

Olivia başını kaldırır ve o muhteşem mavi gözleri bana kilitlenir. Sürprizi hızla eğlenceye dönüşür.

"Flynn Holland. Bugün maçı tribünden mi izleyeceksin?" diye sorar, sesindeki alaycı ton vücudumu canlandırır.

"Gelmişsin!" Heyecanımı bastırmaya çalışıyorum, ama yüzümdeki gülümseme kaybolmak istemiyor.

"Gelmem mi gerekiyordu?"

Hayır, her maçta seni arıyordum.

"Burada olduğuna sevindim. Kitapçıya uğramak istiyordum ama antrenmanlar ve maçlar uzun sürüyordu."

"Ruby Madison'ın başka önerileri var mı?"

"Duruma bağlı. Seni benimle çıkmaya ikna etmek için bir kitabı var mı?"

Gergin bir kahkaha attı. "Seninle çıkamam."

"Flört etmediğini söylediğini biliyorum, ama bunun sebebi gerçek pisliklerle çıkmış olman..." Greer'in dinlediğini hatırlayınca kendimi durduruyorum. "Aptallar. Sana iyi erkeklerin hala var olduğunu kanıtlayayım."

"Bu senaryoda iyi erkeklerden biri misin?" diye sordu, alaycı bir şekilde ama gülümseyerek.

"Öyle olduğumu biliyorsun."

"Öyle mi? Çünkü beni bir otel odasında tek başıma bıraktığını hatırlıyorum."

"Bir daha asla yapmayacağım bir hata," diyorum şakacı bir şekilde, ama çok ciddiyim.

"Bu iyi bir fikir değil."

"En iyi arkadaşın benim kardeşimle nişanlı olduğu için mi? Gerekirse onları ayırabileceğimi bildiğin için mi?"

Yüksek sesle güler ve omuzları gevşer. "Sebep o değil."

"İyi, çünkü yalan söylüyordum. Archer ondan ayrılmaktansa beni reddetmeyi tercih eder."

Gülümsemesi daha da genişliyor.

"Benimle çık, Olivia," diyorum. Koçun benim kaybolduğumu ve hayranlarla kaynaştığımı fark etmeden önce fazla vaktim yok.

Bana bakıyor, yüzünde milyonlarca duygu geçiyor. Çelişkili olduğunu anlayabiliyorum, bu da onun bir kısmının evet demek istediği anlamına geliyor.

"Kazanman gereken bir maç var." Beni geçip sahaya bakıyor, bu da muhtemelen insanların benim yokluğumu fark ettikleri anlamına geliyor.

"Kazanırsak, benimle çıkar mısın?"

Bana inanmaz bir bakışla bakıyor, ama yine de pes etmiyor.

Kel kafalı, gözleri ve ağzı etrafında derin çizgiler olan yaşlı bir beyefendi ona sesleniyor: "Ona no-hitter attır, tatlım. Hiç görmedim ve bu benim son şansım olabilir."

Ona "*karışma yaşlı adam*" bakışı atıp Olivia'ya geri dönüyorum.

"Adamın dediğini duydun," diyor, gözlerinde eğlenceli bir ışıltıyla.

"Tamam. No-hitter atarsam, benimle çıkarsın." "Ciddi misin?"

Kaşları kalkar.

Kabul ettiğimi belirtmek için başımı salladım.

"Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?" diye sorar.

Şimdi gülme sırası bende. "Senin gibi bir kadınla tanışmak kadar nadir."

Sanki söylediklerime inanamıyormuş gibi ağzı açık kalır. Kardeşlerim böyle bir laf için bana çok sataşmışlardı, ama ben ciddiylim.

"Son üç yılda sadece üç tane oldu. Mustangs tarihinde hiç olmadı," diye yaşlı adam araya girdi.

Olivia benim için endişeleniyor. Artık çok geç.

"Anlaştık mı?" diye soruyorum.

"Tabii, Hotshot. No-hitter atarsan, seninle çıkarım." Sırtışından, bunu başarmanın imkansız olduğunu düşündüğünü anlıyorum.

Ama bu bahsi kaybetmeyeceğimi biliyorum.

FLYNN

Maçtan sonra, soyunma odası, no-hitter başaran bir takım için hayal ettiğim kadar coşkulu değildi. Son out'tan sonra herkes kutlama yaptı, ama coşku geçtikten sonra çoğu beni yine görmezden gelmeye başladı.

"Böyle bir şeyin parçası olacağımı hiç düşünmemiştim. Bahar antrenmanı maçında bile," diyor JT bana. "Teşekkürler."

"Sen olmasan bunu başaramazdım," diyorum ona içtenlikle. Kolum ağrıyor ve iç çamaşırım vücuduma yapışıyor. Sağ omzuma buz sardım. Koç, kolumu dinlendirmek için yedinci inningden sonra beni oyundan almak istedi, ama Olivia ile yaptığım bahsi kazanmaya çok yakındım, bu yüzden biraz ağrı beni durduramazdı.

No-hitter. Sadece bir avuç atıcı başarabilmiş bir şey. Tabii, bizden sadece biraz daha iyi bir takıma karşı oynuyorduk ve onların en iyi vurucusu sakatlık nedeniyle oynamıyordu, ama durum ne olursa olsun, no-hitter yapmak hala çok zor.

İlk beş inningde çok iyiydim, ama ondan sonra işi bitiren benim takımımdı. Ne yaptığımızı biliyormuşuz gibiydik. Hatasız, birlikte çalışarak, iletişim kurarak ve işi bitirerek. Bu, devam etmek ve gelecek yıl buradan ayrılmak için bana daha da ilham veriyor. Her gece bu tür bir sihir yaratan bir takımda oynamak istiyorum.

Kaslarıma buz tedavisi uygularken telefonumu kontrol ediyorum. Beni tebrik eden birçok mesaj var: arkadaşlarım, üniversite takım arkadaşlarım, menajerim ve tabii ki kardeşlerim. Brogan yine grup adını değiştirerek meşgul olmuş gibi görünüyor.

FLYNN HOLLAND SUPAFANS

BROGAN

Vay canına! No-hitter mı??!!!

ARCHER

Orada olmadığım için kendime çok kızıyorum.

HENDRICK

Tebrikler, kardeşim. Maçı barda izledik. Ortam çılgına döndü. Jane maç günleri için özel bir içki menüsü hazırlıyor – hepsi senin adını taşıyor.

BROGAN

Lütfen bana birinin adı "Alev Makinesi" olduğunu söyle?

KNOX

Harika bir maçtı. Umarım gelecek hafta da böyle bir maç oynarsınız. Avery ve ben hafta sonu için arabayla geliyoruz.

BROGAN

Dirty Slider?

Brogan'ın gönderdiği on içki ismi önerisini okumadan kapatıyorum. Şu anda cevap yazacak kadar yorgunum. Ama bir kişi eksik. Babam, bazı arkadaşları ve yakın zamanda çıkmaya başladığı kadınla birlikte ülke çapında bir araba yolculuğu yapıyor. Bir aydır ondan haber almadım. Sezon başladığında geri döneceğini düşünmüştüm, ama hala bir haber yok.

Duş alıp hazırlanınca, takımın çoğu soyunma odasından çıkmış. Olivia ile nasıl buluşacağımı daha önce düşünmemiştim, ama şimdi mesajlarımı tekrar açıp müstakbel baldızımdan en iyi arkadaşının numarasını almayı planlıyorum.

Soyunma odasından çıkarken yukarıya baktım ve sürpriz bir şekilde Olivia ve Greer'ı gördüm. Genelde bu alana sadece aile üyeleri girebilir, ama buraya nasıl geldiği önemli değil, şikayet etmeye niyetim yok.

"Bekledin," diyorum ve yüzümde bir gülümseme yayılıyor. Bahsi kazandığımı fark edince kaçacağını düşünmüştüm. Ama Olivia'yı bir meydan okumadan kaçan biri olarak görmüyorum.

"Tebrikler, Hotshot. Seni hafife almışım."

Greer annesinin elini tutarak bana gülümsüyor. Serbest eliyle bana "*Hotshot*" işareti yapıyor.

Acaba bunu ona Archer mı öğretti? Her halükarda, bu beni güldürüyor. Bu çocuğu çok seviyorum. O en havalı kız.

"*Teşekkürler*," diyorum ve işaret diliyle işaret ediyorum.

"Tebrik etmek istedik ve bu gece seninle çıkamayacağımı sana şahsen söylemem gerektiğini düşündüm."

"Neden?"

"Bakıcım yok ve yarın okul var. Yatma vaktinde yapmamız gerekenler var."

"Birlikte kitap okuyoruz ve şarkı söylüyoruz," diyor Greer gururla.

Doğru. Onun meşgul olabileceğini veya bakıcısı olmayabileceğini düşünmemiştim. Hayal kırıklığına uğradım ama en azından saçma bir bahaneyle vazgeçmiyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Hayal kırıklığımı bastırıp Greer'a küçük bir gülümseme atıyorum.

"İşte numaram. Bana mesaj at, gelecek hafta için bir şeyler ayarlayabiliriz." Olivia, mavi mürekkeple yazılmış numarasının yazılı olduğu bir kağıt parçası uzatır.

Sonunda numarasını aldığım için duyduğum heyecan kısa sürer. Gelecek hafta mı? O kadar uzun süre beklemek istemiyorum.

"Neden hemen gidip dondurma falan yemiyoruz?"

"Dondurma!" Greer'in gözleri parlar.

Oops. Olivia'ya özür dilerim anlamında bir gülümseme atıyorum. Çocuklar hakkında çok bilgim yok, ama sanırım tatlılar ebeveynlerin sınırlamaya çalıştığı şeylerden biri.

"Tek randevunu dondurma yemek için mi kullanmak istiyorsun?" diye sorar, benim yanımda olduğunda bir kaşı kalkık kalır, sanki ağzımdan çıkan her kelimeye itiraz etmeye hazırılmış gibi.

"Tabii. Buraya çok uzak olmayan bir yer biliyorum."

"Lütfen anne?" Greer, kafamın içindeki sesin aynısı olan yalvaran bir ses tonuyla sorar ve annesine büyük, köpek yavrusu gibi gözlerle bakar.

Olivia'nın bakışları hafifçe daralır. Savunmacı bir şekilde değil, daha çok meraklı bir şekilde.

"Lütfen?" Greer'in yalvarışını tekrarlarım.

"Tamam." Olivia başını sallar. Hissettiğim rahatlama hissedilir derecededir. "Eğer istediğin buysa, o zaman yapalım."

Olivia ve Greer, arabalarıyla beni dondurma dükkanına kadar takip ediyorlar. Burası parlak renkli, neşeli müziklerin çaldığı bir yer.

ve Greer pembe bir zıplayan top kazanmak için makineye bozuk paralar atıyor. Olivia ve ben ise birkaç metre uzaktaki bir masada oturuyoruz.

Onu izlerken "Çok tatlı" diyorum.

Olivia gülümsüyor, buraya geldiğimizden beri bana ilk kez içten bir gülümseme gösteriyor. Gergin olduğunu hissediyorum. Ya da bu randevuya evet demiş olmaktan ciddi şekilde pişman olduğunu.

"Archer için işaret dili kullanmasını seviyorum."

O içten gülümseme daha da genişliyor. "Onu çok seviyor."

"Bu his karşılıklı," diyorum ve sonra soruyorum, "Babası ne durumda? Hâlâ işlerini bırakıyor mu?"

"Sana bundan bahsettiğimi unutmuşum," diyor ve sonra Neapolitan dondurmasına bakıyor.

"O gece birçok şeyi paylaştık. Hiçbirini unutmadım." Başını kaldırıp bir anlığına gözlerime baktı, sonra başını salladı. "O Kaliforniya'da yaşıyor Kaliforniya'da yaşıyor, bu yüzden mesafe onu düzenli olarak görmesini zorlaştırıyor, ama her pazar arıyor ve görüntülü konuşuyorlar."

Bu, velayeti paylaştan ebeveynler için normal mi değil mi bilmiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Babam için normal değildi, ama o bile o zamanlar iyi bir örnek olmadığını kabul ederdi. "Çıkmamanın sebebi o mu?"

"Sadece kısmen. Boş gecelerim pek yok ve çalışırken zaten bakıcılara ve aileme çok güveniyorum. Sanırım ondan şu anda olduğumdan daha fazla uzak kalmak istemiyorum. Ve kesinlikle son zamanlarda çıktığım randevular için değil."

"Sen iyi bir annesin." Bu sözler hiç düşünmeden ağzımdan çıktı, ama anında bunların doğru olduğunu anladım.

"Bunu bilemem, ama elimden geleni yapıyorum."

"Biliyorum. O harika bir çocuk ve sen bunu çoğunlukla tek başına yapıyorsun. Sana hayranım." Annem de çoğunlukla tek başına yapmıştı. O durumla ya da onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Ben küçükken öldü, ama kardeşlerimden onun sert bir bekar anne olduğunu yeterince duydum. Tıpkı Olivia gibi.

"Teşekkürler." Yanakları hafifçe kızardı. "Bugünkü maç çok çılgın geçti. Hiç no-hitter attın mı?"

"Konuyu değiştiriyorsun, ha?" Ona gülümsüyorum. O övgülerden gerçekten nefret eder. Bunun üzerinde çalışacağız, ama şimdilik ısrar etmiyorum. "Kesinlikle atmadım. Belki bir daha da atmayacağım."

Ağızıma bir parça nane çikolatası atıp, kaşığı orada tutarak bunun etkisini hissediyorum. Hayır, daha fazlasını atacağım. Çok daha fazlasını. En iyi günlerimin geride kaldığı fikrini kabul edemem. Twins'le ve bugün değil. Başarmak istediğim çok daha fazla şey var.

Bana doğru eğilir, omzunu ve kolunu benimkine bastırır. "Hepsi benimle çıkmam için mi?"

"Gerekirse mükemmel bir oyun oynardım." Dudaklarım gülümsedi. "Fark etmemiş olabilirsin, ama senden hoşlanıyorum."

"Bunu anlamaya başlıyorum." Kuru ses tonunda bir parça alaycılık var.

"Anlamaya mı? Kadınları tavlama stratejimi yeniden düşünmem gerek.

"

Hafif bir kakhaha kaçırıyor. New York'tan beri onu hiç bu kadar mutlu ve neşeli görmemiştim.

"Bence bu konuda gayet iyisin."

Omuz silkiyorum. Doğru, randevu bulmakta pek sorun yaşamadım. "Sadece seninle ilgileniyorum."

"Neden?"

"Liste mi istiyorsun?" diye gülerek soruyorum.

"Senden çok daha az..." "Harika olan milyonlarca kadınla çıkabilirdin?"

"Karmaşık. Greer harika birisi ve ben utanmıyorum ama benim hayatım farklı."

"Farklı olanı severim."

"Yirmi bir yaşındasın. Plan yapmak için bir ay önceden programını kontrol etmek zorunda olmayan, gecelerini öğle yemeği hazırlamakla geçirmeyen ve bazen en son ne zaman saçını yıkadığını hatırlayamayan biriyle çıkmalısın."

O önümde dönüp dururken dudaklarım kıvrıldı. Ondan yayılan endişeyi hissediyorum ve bu komik olmasa da, yıkanmamış saçlarıyla beni korkutabileceğini düşünmesi çok komik.

Hâlâ Mavericks şapkası takıyor ve saçları bir omzunun üzerine sarkan at kuyruğu şeklinde. Elimi uzatıp ipeksi, sarı saç tutamını işaret parmağımla kavradım. "Biliyorsun, hayatımın büyük bir bölümünde bana ne yapmam ve ne yapmamam gerektiği söylendi. Dört tane ağabeyim var ve hepsi benim için en iyisinin ne olduğunu bildiklerini düşünüyorlardı. Ama ben onlar değilim. Ve senin çıktığın, neyi kaçırdıklarını açıkça fark etmeyen erkeklerden de değilim."

"Her şeye iyi bir cevabın var." "Bu bir evet mi?"

Gülümsememek için kendini zor tuttu. "Hayır da değil."

Tanrım, her seferinde beni uğraştırmasını çok seviyorum.

"İkiye katlayalım mı?"

"Ne?" diye gülerek soruyor.

Elimi saçlarından çektim. "Kızına o pembe topu kazanacağım ve kazandığımda, benimle tekrar çıkacaksın."

Sandalyeyi geri itip ayağa kalkıyorum ve Greer'in yanına gidiyorum. Mekanik pençe topun üstüne kapanırken, topu tutacak kadar sıkı kavrayamadığı için ayağını yere vuruyor.

"Ben denesem olur mu?" diye soruyorum ona.

Bir adım yana çekildi. Geldiğimizde beş dolarlık bozuk para almıştık ve o son üç bozuk paraya kadar oynamıştı.

Bir çeyreklik atıyorum ve makine çalışmaya başlıyor.

Greer yanımda parmak uçlarına basarak camın arkasından, pençeyi pembe topun üzerine getirirken beni izliyor.

"Bunu mu istiyorsun?" diye soruyorum.

Başını sallar, sarışın bukleleri hareketle sallanır.

Pençeyi bir santim daha sağa kaydırdım, sonra her açıdan dikkatlice pozisyonu inceledim. "Tamam. Düğmeye basmak ister misin?"

Greer'in gülümsemesi, küçük avucunu kırmızı düğmeye bastırırken gördüğüm en tatlı, en saf şey. Ona yaklaşmak için çömeliyorum ve vinç yavaşça alçalırken pençenin açılmasını izliyoruz.

Üzerimize bir gölge düşer ve hızla omzumun üzerinden bakınca Olivia'nın arkamıza geldiğini görürüm.

Tam zamanında dönüp pençenin pembe topun üstüne kapanışını ve sonra çok yavaşça onu tutup kaldırışını gördüm.

Greer, pençe ödülünü alabileceği şutu düşürdüğünde sevinçle zıplıyor. Kocaman bir gülümsemeyle topu kapıyor, ama benim onun için kazanma niyetimi yanlış anlamış olmalı ki gülümsemesi kayboluyor ve topu bana uzatıyor.

"İşte topun," dedi.

"Hepsi senin," diyorum ve o sevimli gülümseme anında geri geliyor.

Topu koruyucu bir şekilde göğsüne sıkıca bastırır. "Teşekkürler, Hotshot." "Rica ederim, ufaklık." O gerçekten çok sevimli bir çocuk.

Olivia'nın bakışlarına karşılık vermek için duruşumu değiştiriyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ama gülümsüyor. "Çift ya da hiç öyle işlemez. Sen zaten randevunu aldın."

"O zaman benimle çık, çünkü sen de istiyorsun."

Kızına, pembe zıplayan topunu tutarken bir göz atıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Tamam, zeki çocuk."

"Gerçekten mi? İşe yaradı mı?" Boğazımı temizlerim. "Yani, tabii ki yaradı." Gülüyor ve başını sallıyor. "Bu hafta bana mesaj atar mısın?"

"Bu akşam mesaj atarım."

OLIVIA

"Beni gerginleştirmeye başlıyorsun," der Ruby, ben tezgahın önünde volta atarken. Gigi bir arkadaşıyla erken bir akşam yemeği randevusu vardı, bu yüzden kız kardeşim kitapçıyı gözetlerken ben nihayet Flynn ile randevuma çıkıyorum. Onun ve benim programlarımız arasında iki hafta ve çok fazla planlama gerekti.

"İptal etmeliyim. Bu berbat bir fikir."

Kız kardeşim dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor. "Senin yerine ben gitsem mi? O oldukça yakışıklı. Ayrıca benim kitaplarımı seviyor."

Ona sert bir bakış attım, o da güldü.

Gülerek duran kız kardeşimin yanından uzaklaşırken, telefonumun kilidini açıp daha güven verici birini arıyorum.

"Alo?" Sabrina sesinde bir gülümsemeyle cevap verdi.

"YARDIM ET!"

"Bu gerçekten yardım çağrısı mı, yoksa randevun için panik mi yapıyorsun?" diye gülerek sorar.

Sinir sistemim mahvolmuş durumda ve Flynn'in kapıdan içeri girmesi yaklaştıkça midemde bir boşluk hissediyorum. "Neden ikisi de olmasın?"

"Harika olacak. Flynn iyi biridir."

"Biliyorum ama..." Sözlerim yarım kalır ve aramızda ağır bir sessizlik hakim olur. Bunun sadece bir randevu olduğunu, onun iyi bir adam olduğunu ve başkalarının gözünde bunun önemsiz bir şey olduğunu gösteren binlerce neden olduğunu biliyorum, ama benim için çok önemli.

Onun yanında hissettiklerim, sıradan bir ilk randevunun ötesinde. Bir kez daha kalp kırıklığına katlanabilir miyim bilmiyorum ve içten içe, ona kendimi açarsam onu daha da çok seveceğimi biliyorum. New York'taki o gece... büyülüydü.

Dans stüdyosundaki müzik, düşüncelerimin döngüsünü kırıyor.

"Greer nasıl?" Ben randevumdayken bu gece ona bakıyor. Bir saat önce onu dans dersine bıraktım ve Sabrina dersini bitirene kadar onunla birlikte kalacak.

"Her zamanki gibi bir melek. Bayan Beth'e üç yaşındaki çocuklara tap dansı öğretmesinde yardım ediyor."

Bunu hayal ederken gülümsüyorum.

"Sanırım elinde küçük bir dans öğretmeni ya da koreograf var," diyor Sabrina.

"Bu gece ona baktığın için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Onunla vakit geçirmeyi sevdiğimi biliyorsun."

Bunu biliyorum, ama yine de sürekli arkadaşlarıma veya aileme güvenmek zorunda kalmak bana bir yük gibi geliyor.

Ön kapının zili çınlar ve genç bir kadın içeri girene kadar kalbim hızla çarpar.

"Merhaba," Ruby onu selamlar.

"Sanırım bu senin ateşli randevun değil," diyor Sabrina.

"Hayır. Henüz değil, ama gitsem iyi olacak. Deodorantımı yeniden sürmem lazım. Sanırım benimki çoktan terlemiş."

Sabrina yine güler. "Onunla yatacak mısın?" "Ne?" diye bağırırım. "Tabii ki hayır."

"O kadar da çılgın bir fikir değil."

"Bu delilik. Daha öpüşmedik bile." "O zaman

oradan başla ve ne olacağını gör."

Vücudum terlemeye başlar. "Dişlerimi tekrar fırçalamam gerekebilir." Dilimi dişlerimin ön tarafına sürerim.

"İyi eğlenceler, akşam görüşürüz."

Başımı sallarım.

"Olivia?"

"Üzgünüm. Başımı sallıyordum. Evet. Sonra görüşürüz. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da Greer'in ihtiyacı olursa bana mesaj at."

"Biz iyi oluruz."

"Tamam, bir şeye ihtiyacım olursa bana mesaj at."

"İhtiyacın olacağını sanmıyorum ama her ihtimale karşı birkaç saat sonra sana mesaj atıp bir çıkış yolu sunacağım."

"Teşekkürler. Sen gerçek bir dostsun." "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp uzun bir nefes alıyorum. Ofise geri dönerken Ruby müşteriyle konuşuyor. Aynada dişlerimi kontrol edip bir kat daha deodorant sürüyorum, sonra saate bakıyorum.

Üç dakika. Midem olimpik düzeyde taklalar ve dönüşler yapıyor. Sabrina onunla yatmayı düşünmemi istiyor. Ciddi mi bu? Bu düşünceyle nefes almaya devam etmek için tüm gücümü kullanıyorum.

Ofisin içinde kapıyı kapatıp uzun bir nefes alıyorum. Büyükbabamın Gigi'ye yazdığı öğle yemeği notlarının asılı olduğu arka duvara doğru yürüyorum. Notların sayısı beni her zaman şaşırtıyor. Her gün bir tane çok fazla gelmeyebilir, ama on ya da yirmi yıl boyunca biriken notların sayısını görünce durum değişiyor. Duvarın tamamı notlarla kaplı.

Yeni notlar eskileri örtüyor, ama ara sıra onları kaldırıp beş ya da on beş yıl önce yazılmış olabilecek bir şeyi okumayı seviyorum. Şimdi de öyle yapıyorum, "*Seni seviyorum*" yazan sarı bir Post-it'in altını kaldırıyorum ve üzerine "*Sütü unutma*" yazılmış soluk bir fiş ortaya çıkıyor.

Romantik değil ama çok gerçek. Ve bazen en romantik şey bu değil midir?

Onlara dalıp, en sevdiklerimi tekrar okur ve yenilerini bulurum.

"Vay canına." Flynn'in hayranlıkla dolu derin sesi beni şaşırtıyor ve olduğum yerde donup kalıyorum. Yavaşça ona dönünce kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken oluyor.

Onu gördüğümde nefesim kesildi. Kot pantolon ve düz beyaz tişört giymişti. Bu gece şapka takmamıştı ve kırmızımsı kahverengi saçları dalgalıydı ve kulaklarının etrafında kıvrılıyordu.

"Sen..." Beni izlemeye devam ederken sözü kesilir, sonra boğazı yutkunur.

"Teşekkür ederim." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyorum. En sevdiğim elbiseyi giydim, bana çok yakışan sade siyah bir elbise ve ayak parmaklarımı sıkıştıran topuklu ayakkabılar. Flynn o kadar uzun ki, birkaç santim daha uzun olsam iyi olur diye düşündüm. "Beni burada nasıl buldun?"

"Ruby işini bitirdiğini söyledi. Bitti mi?"

Beni koruduğu ve burada panik atakla mücadele ettiğimi ona söylemediği için minnettarım. "Evet. Hazırım."

Başını salladı, sonra bakışları sonunda benden geçip notlarla dolu duvara kaydı. "Bu ne?" diye sordu ve ona doğru adım attı.

Onunla birlikte tekrar ona dönerek bakıyorum. "Büyükbabamın yıllar boyunca Gigi'ye yazdığı notlar."

Flynn kaşlarını kaldırır. "Çok fazla not var."

"Her gün bir tane. Onları öğle yemeğine koyuyor."

"Bunu çok sevdim," diyor, sol tarafında bir gülümseme beliriyor. Her şeyi içine sindirirken bakışları duvarda dolaşıyor.

Ondan uzaklaşıyorum, birkaç derin nefes alıp yavaşça vererek nefesimi düzenliyorum ve çantamı alıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum ona, sonunda bütün gün mücadele ettiğim tek şeyi hissetmeye izin veriyorum. Heyecan.

Dikkatini duvardan bana çevirir ve yüzünde kendini beğenmiş, flörtöz bir ifade belirir. "Aylardır hazırım."

Onun şakacı tavırları, gerginliğimin geri kalanını da ortadan kaldırır. Tamamen ortadan kalkmış değiller, ama kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum. "Tamam, Hotshot, gidelim."

"Nereye gidiyoruz?" Flynn'in kamyonetine bindiğimizde soruyorum.

Beklediğimden daha güzel ve rahat bir araç ve ilk başta onun yeni, gösterişli bir araç yerine böyle bir şeyi kullandığına şaşırmış olsam da, ona yakıştığını söylemeliyim.

"En son ne zaman paten kaymaya gittin?" "Paten kaymaya mı?"

"Evet." Gözlerini yoldan ayırıp bana gülümsedi. "Yemek ya da içki içilen milyonlarca randevuya çıktığını tahmin ediyorum. Seni farklı bir yere götürmek istiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, tam da böyle bir şey bekliyordum.

Penceresi olmayan, sıradan görünümlü büyük bir binanın otoparkına girdi. Ön kapının üzerindeki neon ışıklar olmasaydı, bir depo gibi görünebilirdi.

"Aşırı giyinmişim gibi hissediyorum," diyorum kamyonetten inerken. Daha önce hissettiğim gerginlik, heyecana dönüştü. Flynn ile randevudayım ve her şeyden önce paten kaymaya gidiyoruz.

Flynn ön taraftan benim yanıma geliyor. Yüzündeki gülümseme tam bir erkek çocuğu cazibesi. "Mükemmel görünüyorsun."

İçeride Flynn, patenlerimizin ve benim çoraplarımın parasını ödüyor. Ayakkabılarımızı değiştirmek için pistin yanındaki bir bankın yanına yürüyoruz. Şu anda sadece birkaç kişi paten kayıyor, ama müzik yüksek sesle çalıyor ve ışıklar yanıp sönüyor.

Flynn bir dolap bulur ve eşyalarımızı içine tıktırırken ben sallantılı bir baca şekilde ayakta duruyorum.
klar.

"Anladın mı?" diye gülümsemeyle soruyor. Kaykaylarla daha da uzun görünüyor.

"Sanırım."

Bana elini uzatıyor. "Yavaşça yapacağız."

Elimi onun eline koyduğumda kalbim hızla çarpmaya başlar. Parmakları benim parmaklarımı kavrar ve birlikte dikkatlice ilerleriz. Halıdan çıkıp pistin düz zeminine adım atmadan önce elimi güven verici bir şekilde sıkar.

Dengemi bulmam ve yüzüstü düşecekmişim gibi hissetmemem birkaç saniye sürer. Flynn de aynı dengesizlik hissini yaşıyorsa, bunu belli etmiyor. Her zamanki gibi zarif ve atletik görünüyor.

"En son ne zaman paten kaymıştın?" diye soruyorum ona.

"Bilmiyorum," diyor, adımlarını kısa tutarak benimle aynı hızda yürüyor.
"Lise, belki?"

"O zaman çok uzun değil mi?" Ona gülümsüyorum.

"Ha ha," diye kuru bir cevap verir. "Senden o kadar da genç değilim." "Üç yıl."

"Yaşıma göre olgunum."

"Beni paten kaymaya götüren adam böyle diyor," diye alay ediyorum.

Hızını artırarak beni peşinden sürükler. Beni daha hızlı çekince çılgılık atarım. Elim sıkıca tutar, sanki gerekirse parmak uçlarımdan beni ayakta tutmaya kararlıymış gibi. Dengemi yeniden kazandığımda, "Sadece elini tutmak için bir bahane arıyordum," der.

Gülerek ondan kurtulup öne doğru kayarım, sonra ona dönerek bakarım. Çenesi hafifçe düşer ve başını geriye atarak kıkırdar. Onun önünde gösteriş yaparken düşmediğim için minnettarım.

"Greer birçok paten partisine davet edilir," derim, geri dönüp tekrar onunla aynı hızda kaymaya başlarken.

"Etkileyici. Eminim grubun en seksi annesi sensindir. Özgünlük buraya kadarmış, ha?"

Bu beni şaşırtarak güldürdü.

"Greer nasıl? Archer ve Sabrina'nın bu gece ona baktığını duydum." "İyi. Muhtemelen Archer'ı giydirip ona

"Ona işaret dilinde yeni kelimeler öğretmesini zorluyordur."

"Onu hiçbir şeye zorlamasına gerek yok."

Muhtemelen doğru. Ona karşı gerçekten çok iyi davranıyor. Flynn de öyle. Dondurma dükkanında ona zıplayan topu uzattığı anı defalarca tekrar tekrar düşündüm. Onu bu kadar mutlu ve açık görmek çok hoşuma gidiyor. Flynn'in ve hatta Archer'ın bize verdikleri bu hediyenin farkında olduklarını sanmıyorum.

"Ondan uzak olmak zor mu?" diye soruyor, bir genç çift yanımızdan geçiyor. El ele tutuşmuşlar, kaygısız ve mutlu görünüyorlar, birbirlerine çok aşıklar.

Flynn yine elimi tuttu.

"Evet," diye başımı sallayarak kabul ediyorum. "Garip çünkü yatma vaktini iple çekiyorum, sonunda kendime zaman ayırabileceğim ya da yetişkinlerin yaptığı şeyleri yapabileceğim bir gece..."

"Paten kaymak gibi." Şakacı bir şekilde kaşlarını oynatıyor. "Aynen öyle."

Birlikte gülüyoruz.

"Ama o uykuya daldıktan on beş dakika sonra ya da randevumun birinci saatinde, genellikle kendimi onun ne yaptığını merak ederken ve onu özlerken buluyorum." Muhtemelen randevumun ortasında bir erkeğe bunu itiraf etmemeliyim, ama gerçek bu.

"Onu aramak ister misin?"

"Hayır." Kafamı sallarım. "Sabrina ve Archer ile eğlendiğini biliyorum."

Şimdiye kadar pistte birkaç tur attık ve sabit bir ritim yakaladık. Müzik, neşeli pop şarkısından daha yavaş bir şarkıya geçiyor.

Sonunda cesaretimi toplayıp son zamanlarda aklımdan geçen soruyu soruyorum. "Daha önce çocuklu biriyle çıktın mı?"

"Hayır. Nasıl gidiyorum?"

"Onu sorduğun için puan kazandın. Çoğu erkek sanki o yokmuş gibi davranır."

"Gerçekten mi?"

Onun şaşkınlığı, erkekler hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

"Çocukları sevmemeleri veya benim çocuk sahibi olmamı istememeleri bir yana, randevuda seksi bir elbise giymiş halimi, yatmadan önce hikaye okurken ve televizyon karşısında çizgi film izlerken çamaşır katlarken hayal etmekten hoşlanmıyorlar sanırım."

"Senin yaptığın her şey seksi. Hatta kiralık patenler ve çoraplar bile sende seksi görünüyor. Giysileri katlamak ve yatmadan önce hikaye okumak da sana çok yakışır diye tahmin ediyorum." Bakışları çıplak bacaklarıma düşüyor ve sonra yukarı kayıyor. Bana olan ilgisinde o kadar savunmasız ve dürüst ki, bu beni sürekli hazırlıksız yakalıyor. Benim hayatımı

anladığını bilmiyorum, ama benim olduğumdan farklı biriymişim gibi davranmıyor ve bunu takdir ediyorum.

Üç şarkı daha paten kaydık, sonra yemek molası verdik.

Flynn arkamda duruyor. Öne eğiliyor ve iki elini cama dayayarak beni kapışıyor.

"Sosisli sandviç, pizza veya nachos?" diye soruyor. "Çok fazla seçenek var," diye alay ediyorum.

"En iyi yemeklerden başka bir şey yok." Bana göz kırpar, sonra her birinden birer tane sipariş eder, ayrıca tezgâhta çalışan genç çocuktan iki kirazlı ICEE alır.

Yiyeceklerimizi, pistin manzarasını gören küçük bir kabine götürüyoruz. Masada, onun patenleri benimkine çarpıyor.

"Bir dahaki sefere Greer'i de getirmeliyiz. Annesi gibi iyi bir patenci mi?" İkinci bir randevudan bahsederkenki rahat tavrı, kalbimi kıpır kıpır ediyor.

"O oldukça iyi. Daha çok düşünüyor, ama bunu sevimli bir şekilde yapıyor." "Eminim öyledir."

Peynirli, yağlı pizzadan bir ısırık alıyorum. Berbat. Ardından buz gibi kirazlı içecekten bir yudum alıyorum. Şeker doğrudan beynime gidiyor.

Yine on üç yaşında gibi hissediyorum. Tanrım, belki de bir erkekle dışarı çıktığımda en son bu kadar umutlu olduğum zamandı.

Flynn, nacho peyniri kaplı tortilla cipsini çiğnerken yüzünü buruşturur.

"Güzel mi?" diye gülerek soruyorum.

"Berbat." Turuncu sosla kaplı başka bir cips alır ve bana uzatır.

Öne eğilip bir ısırık alıyorum. Berbat kelimesinin, bunun ne kadar kötü olduğunu ifade etmek için yeterince güçlü bir kelime olduğundan emin değilim. Cips bayat ve peynir soğuk. Yüzümdeki ifade ona tam olarak ne düşündüğümü anlatıyor olmalı çünkü Flynn gülüyor.

Cipsin geri kalanını ağızına atar ve bana gülümser. "Bir dahaki sefere önce gerçek bir restorana gidelim."

O, yine rahatça bir sonraki randevuyu vaat ederken midem bulanır. Bunun farkında olup olmadığını bile bilmiyorum. Ya da belki de sadece kendine bu kadar güveniyordur.

"Ya da ben sana yemek yapabilirim," diyorum. "Yemek yapar mısın?"

"Evet."

İnliyor. "Benimle evlenir misin?"

"Yemek yapabildiğim için mi?" Onun yanında kolayca gülmeye başlıyorum. "Ben paket servisle yaşıyorum. Takım arkadaşım karısının yaptığı kahveli kekleri

muffinleri getirdi ve yemin ederim bir hafta boyunca onunla ilgili müstehcen rüyalar gördüm." Gülümsemesi çocukça bir yaramazlık dolu. "JT'ye söyleme."

"Sırrın bende güvende, Hotshot."

Yiyecekleri biraz yedik, çoğunu yemeden bıraktık. Gerçekten çok kötüydü ve standartlarımın düşük olduğunu hissettim. Tavuk nuggetları ve Goldfish krakerleri günlük diyetimin büyük bir bölümünü oluşturuyor.

"Bir tur daha atmak ister misin?" Flynn, çöplerimizi attıktan sonra sorar. Paten pistine daha fazla insan gelmiştir. Gençler, aileler ve diğer çiftler.

"Tabii."

Flynn bir elini bana uzatıyor, ama diğer eliyle kot pantolonunun ön cebine uzanıyor. Elbisemin cepleri olmadığı için telefonumu çantamda bırakmışım ve bu, tüm yetişkin sorumluluklarından hoş bir kaçış olmuştu.

"Üzgünüm. Kimse beni aramaz," diyor, dalgın dalgın parmaklarını benimkilerle birleştirip ekranına bakarken. "Sabrina arıyor."

Kalbim endişeyle hızla atmaya başlar. Greer doğduğundan beri, biri onu izlerken beni aradığında yeni bir tür panik yaşıyorum. Aklım, durduramadan hemen en kötü senaryolara gidiyor.

"Cevap ver," derim, o da telefonu kulağına götürür ve "Merhaba, Sabrina" der.

Boğazım düğümlenir ve Flynn'in her zamanki neşeli ifadesi endişeye dönüşürken midem düğümlenir.

"Anladım. Hemen çıkıyoruz." Kahverengi gözleri benimkilere bakıyor ve başparmağı güven verici bir şekilde parmak eklemlerimin üzerinde kayıyor. "Olivia'ya vereceğim, ona sen anlatabilirsin, tamam mı?"

Telefonu kulağından düşürdüğü anda onu kapıyorum.

"Sabrina," diyorum aceleyle. "Ne oldu?"

"Greer iyi," der hemen. "Stüdyoda öksürmeye başladı ama ben önemsemedim. Sonra senin dairenize vardığımızda boğazının ağrıdığından şikayet etti. Az önce ateşini ölçtüm, ateşi var. Çok üzgünüm. Daha önce kontrol etmeliydim."

"Son zamanlarda birkaç sınıf arkadaşı hastalandı," diye itiraf ettim. Bizim hastalanmamamız şanslıydık sanıyordum. Sanırım değilmiş.

"Ona ilaç vermemi mi istersiniz, yoksa siz gelene kadar beklememi mi?" diyor diye soruyor.

Arka planda Greer'ın öksürdüğünü duyuyorum ve kalbim sızlıyor. "Hayır, mümkün olduğunca çabuk gelirim."

"Tamam," diyor Sabrina. "O zaman ona sarılayım."

"Umarım sen de kapmazsın," diyorum, suçluluk duygusu beni kaplıyor.

Greer beni hasta ederse bu bir sorun olur

Greer beni hasta ederse ne yaparım bilmiyorum, ama en iyi arkadaşımı ve bugün stüdyoda birlikte olduğu herkesi de enfekte etmiş olabileceğini düşününce kendimi çok kötü hissediyorum.

"Ben iyiyim. Benim için endişelenme."

"Tamam. Birazdan görüşürüz." Telefonu Flynn'e geri veriyorum.

"Zavallı çocuk," der, biz dolaplara doğru kayarken. "Ve zavallı anne. İyi misin?"

"Evet. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olamadığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

Sessizce başını sallar ve hızlıca ayakkabılarımızı değiştirip paten pistinden çıkarız. Evimden çok uzak değil ama her kilometre sonsuzluk gibi geliyor.

Flynn, yaklaşıma kadar bekler ve tekrar konuşmaya başlar. "Çocukların zor zamanlarda güvenilebilecekleri birçok insan olması iyidir."

"Evet," derim, onu duyuyorum ama sözleri tam olarak kafama girmiyor.

"Greer, Sabrina ve Archer'a güveniyor. Dahası, senin de onlara güvendiğini biliyor. Şu anda senin yanında olmanı istediğinden eminim, ama seni suçlamıyor. Sen de kendini suçlama, tamam mı?"

Ona bir göz attım. Bir eli direksiyonda, koyu renkli gözleri bana doğru kaydı ve tekrar yola döndü. Kızım evde hasta yatarken benim dışarıda eğlenerek randevuya çıktığım için kendimi kötü hissettiğimi nereden bildiğini bilmiyorum, ama sözleri tahmin edebileceğinden çok daha fazla yardımcı oldu. Suçluluk duygusunu tamamen ortadan kaldırmadı, ama en azından bunun gerçekte var olmayan bir şey olduğunu fark etmemi sağladı.

"Teşekkür ederim."

OLIVIA

Greer'ı gördüğümde hissettiğim rahatlama hissedilir derecede. Yatağına kıvrılmış, gözleri kapalı. Her zaman yanında olan tavşanı yanında. Flynn'in onun için kazandığı pembe zıplayan top da öyle.

Flynn. Sanırım ona bu gece ve beni buraya bu kadar çabuk getirdiği için teşekkür ettim, ama biraz bulanık. O arabayı durdurduğu anda, kamyonetten atladım ve Greer'e koşturaya başladım. Flynn beni daireye kadar takip etti ve ben kızıma bakarken mutfakta Sabrina ve Archer ile konuşuyor. Yaklaştığımda zemin gıcırıyor ve kızımın gözleri açılıyor.

"Anne," diyor, sesi kısık, sonra öksürüyor.

"Ah, bebeğim." Yanına gidip yatağın kenarına oturuyorum ve elimi alnına koyuyorum. Sıcak ve terli.

"Boğazım ağrıyor."

"Biliyorum. Çok üzgünüm."

Yine öksürüyor. Kalbimi sızlatan, vücudunu sarsan güçlü sesler kırıyor.

or. "Sana ilaç getireceğim, tamam mı? Hemen döneceğim."

Onun odasından çıkarken otomatik pilotta hareket ediyorum. İlaç aramak için banyoya gidiyorum

Neredeyse boşalmış bir şişe çocuk Tylenol ve biraz öksürük pastili buluyorum. Onları mutfaka götürüp dolapları arıyorum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor Sabrina. "Neye ihtiyacın var?"

Ona minnettar bir gülümseme atmak için aramayı kısa bir süre bırakıyorum.

"Hiçbir şey. Ben hallederim. Ona baktığın için teşekkürler."

"Tabii ki. Kendini iyi hissetmemesine çok üzıldüm. Sence strep mi?"

"Umarım değildir, ama her ihtimale karşı yarın doktordan randevu alacağım

"Diğer dolabı kapatırım. "Ne arıyorsun?" diye sorar Flynn.

Randevumuzun bu şekilde sona ermesinden dolayı bir anlık hayal kırıklığı hissediyorum. Çok güzel vakit geçiriyorduk ve şimdi bekar bir anneyle çıkmamanın gerçekte ne demek olduğunu iyice anlıyor. Beni bir daha dışarı çıkmaya davet edeceğini sanmıyorum.

"Öksürük şurubu vardı sanıyordum, ama yokmuş galiba," diyorum.

"Gidip alabiliriz," diyor Sabrina ve Archer de onaylayarak başını sallıyor.
"Hayır, gerçekten. Yeterince yardım ettin. Tylenol'um var ve Instacart'tan

"

Kimse fikrini değiştirmeye niyetli görünmüyor.

"Hepiniz bulaşmadan önce evinize gidin." Bir adım öne çıkıp Sabrina'yı, sonra Archer'ı kucakladım.

"Umarım kendini daha iyi hisseder," diyor Archer.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at," diye ekler Sabrina.

Flynn'e veda etmek için ona doğru yürümeye başlıyorum, ama Greer beni çağırıyor.

"Teşekkürler çocuklar," diyorum onlara ve elimi sallayarak veda ediyorum. Diğerlerinden biraz daha uzun süre Flynn'e bakıyorum, sonra Greer'in odasına dönmek için arkanı dönüyorum.

Ona biraz Tylenol verdikten ve yatağına yanına uzandıktan sonra, Greer hemen uykuya dalar. Orada uzanıp, nefes alıp verişini dinlerken, yapışkan alnını koluma yaslarım.

Kalkıp biraz daha ilaç ve belki biraz da yiyecek sipariş etmeliyim. Midem guruluyor. Kızımı uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça ondan uzaklaşıyorum, sonra parmak uçlarımda odasından çıkıyorum. Kapıyı aralık bırakıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Eve geldiğimden beri saatler geçmiş gibi geliyor ama kahve makinesinin saatine baktığımda saatin daha sekiz olduğunu görüyorum.

Saçlarımı at kuyruğu yapıp buzdolabına gidip yiyecek bir şeyler arıyorum. Açlıktan ölüyorum. Buz pateni pistindeki yemek sanki günler önceymiş gibi geliyor.

Flynn'in bir tabak nachosun üzerinde bana gülümsediği ve sonra beni paten pistinde ayakta tutmak için elini uzattığı anı hatırlayarak kendimi kaybettim. Buna ihtiyacım yoktu ama yine de çok tatlı bir hareketti.

Ön kapının hafifçe çalınması beni düşüncelerimden koparıyor ve kapının diğer tarafında kim olabileceğini fazla düşünmeden kapıya doğru yürüyorum. Beklediğim son kişi Flynn.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum, o da iki elinde market poşetleriyle "merhaba" yazılı paspasın üzerinde duruyor.

"Birkaç şeye ihtiyacın olabilir diye düşündüm," der ve daireme girer. Mutfığa gider ve poşetleri tezgahın üzerine koyar.

Onu şaşkınlıkla izliyorum.

"Bu kadar çok çeşit öksürük şurubu olduğunu kim bilebilirdi?" Flynn, bir düzine farklı çocuk öksürük şurubu şişesi çıkarıyor. Her marka, her tat ve türden.

"Mağazayı satın mı aldın?" diye

soruyorum. "Çok mu fazla?"

Yumuşak bir şekilde gülerim. "Bunu yapmana gerek yoktu. Ben sipariş edebilirdim."

"Biliyorum. Ama yapmak istedim. Ve randevumuzun bitmesine hazır değildim." Sözlerindeki samimiyet kalbimi çarpıştırır.

"Daha var," der gülümseyerek. Başka bir çantaya uzanır. "Daha mı?" diye sorarım, inanamadan.

"Buz pateni pistindeki yemekler berbat olduğu için durup birkaç şey aldım." Tezgahı ilaçlarla doldurduğu gibi, şimdi de çeşitli paket servis seçenekleri ekliyor. Tacolar, makarnalar, salatalar, hamburgerler ve pizzalar. "Acıkırsan diye."

"Bu..."

"Evet." Boynunun arkasını ovuşturur ve utangaç bir gülümseme takınır. "Şimdi hepsini bir arada görünce, biraz ürkütücü görünüyor."

"Gerçekten çok güzel," diyorum yaklaşıp. "Ve düşünceli. Teşekkür ederim." O kendini beğenmiş sırıtiş geri dönüyor.

"Son iki çantada ne var diye sorabilir miyim?"

İki kutu dondurma çıkarır: Napoliten ve çikolatalı. Ve son çantadan, Mustangs takımının forması giymiş doldurulmuş bir at çıkar.

"Bir çocuğun oyuncakları asla fazla olamaz, değil mi?" O, çocukça bir gülümsemeyle doldurulmuş hayvanı havaya kaldırır.

"Her şeyi düşünmüşsün." Şok oldum. Ve duygulandım. "O nasıl?"

"Şu anda uyuyor."

"Sen nasılsın?" diye soruyor mutfak tezgahının etrafından dolaşırken.

Yavaşça nefes verirken yanaklarım şişer. "Onun hasta olması hiç hoşuma gitmiyor. Kendimi çok çaresiz hissediyorum."

İki elini uzatıp kollarımı yukarı aşağı okşadı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bütün bunları saymazsak." Gülümsayarak başımı ilaç ve yiyeceklerin olduğu yere doğru eğiyorum. "Hayır, ama sorduğun için teşekkürler."

Elleri çekildiğinde, anında onun hala bana dokunmasını diledim. *Lütfen tüm kıyafetlerimi çıkarın* türünden bir dokunuş değil, sadece güven verici, *senin için buradayım* türünden bir okşama ya da kucaklama. Greer için çok endişeliyim, seks düşünemem.

"O yiyeceklerin yarısını yanına almalısın," diyorum.

Bana tuhaf bir bakış atıyor.

"Önümüzdeki bir iki gün içinde hepsini yiyebileceğim bir senaryo yok."

"Ben kalıyorum," diyor ve mutfağıma geri dönüyor, bir şekilde evindeymiş gibi görünüyor ama bu küçük alanda tamamen yersiz duruyor.

"Öyle mi?" diyorum, sonra ekliyorum, "Bulaşıcı olabilir."

"Öyleyse sen de öylesin ve ben zaten mahvoldum."

"Benimle takılmak pek eğlenceli olmayacak."

O geceki temel planım, kanepede bayılana kadar birkaç dakikada bir Greer'ı kontrol etmek ve nefes aldığından emin olmaktır.

"Biliyorum. Benim burada olmadığımı varsay."

"Burada olmadığını varsaymamı mı istiyorsun?" Onun sözlerini soru şeklinde tekrar ediyorum.

"Mhmm."

"Olası değil."

"Çünkü çok yakışıklı mıyım?" Oynak tarafı geri dönmüş ve bu, benim gerginliğimi biraz azaltıyor.

Her çizik, her çarpma, her hastalık beni duygusal olarak yıpratıyor. Bu olayın yaşandığı andan, onun kendini daha iyi hissetmeye başladığı ana kadar, bu durum beni tüketiyor. Bunun sağlıklı olup olmadığını bilmiyorum, ama o bana güveniyor ve bu benim hafife almadığım bir sorumluluk.

Ona cevap vermek yerine gülümserim ve onun önündeki bar taburelerinden birine otururum.

Take-away kaplarını önüme sıralar. "Ne istersin?"

Pizza kutusunu alıyorum.

"Gerçekten mi?" diye sorar, geniş bir gülümsemeyle. "Seni noodle veya salata seven bir kadın olarak tanımlamıştım."

Kutuyu açtım ve peynir ve ekmek kokusu etrafımı sardı. Karnım guruldadı.

"Tabaklar?" diye sorar, etrafına bakarak.

Ona talimat veriyorum ve Flynn mutfağımda dolaşarak tabakları ve peçeteleri getiriyor. Hatta bardakları suyla dolduruyor. Benimle akraba olmayan birinin benim için yemek servisi yapmak gibi basit bir şey yaptığını en son ne zaman hatırlamıyorum.

Yanımda oturur ve pizza yerken sessizliğe bürünürüz.

"Bahecilikle ilgilendiğini söylediğinde, çiçeklerle dolu bir bahçe ve küçük bir sebze bahçesi hayal etmiştim," diyor ikinci dilimi alırken. "Ama bu da güzel. Onları içeriye getirmişsin. Burası tam bir sera havası var."

Etrafa bakınıyorum, daireyi ve yeşilliği yeni bir gözle görmeye çalışıyorum. "Bir gün gerçek bir bahem olmasını çok isterim, ama şimdilik bu daha pratik."

"Bu işe nasıl başladın?"

"Annem sayesinde."

"O zaman yakın mısınız?" Başımı sallıyorum.

"Yakınlarda mı yaşıyor?"

"Sayılır." Ona, ailemin bir yolcu gemisinde şef olarak çalıştığını ve ne zaman geri döneceklerini veya dönecekler mi emin olmadıklarını anlatıyorum.

"Bu harika," diyor. "Onları daha fazla grememenize zldm."

"Evet, onları özlüyorum ama çok eğleniyorlar. Kardeşlerinin yanında yaşamak nasıl?"

"oğu zaman iyi." Bana yarım bir gülümseme atıyor. "Yanlış anlama, onları çok seviyorum, ama ne kadar yaşlansam da bana ocuk muamelesi yapmaktan kendilerini alamıyorlar."

Konuştukça, daha önce onu tanımak için kendimi amadığımı fark ettim ve şimdi her şeyi bilmek istiyorum.

"Nasıl yani?" diye soruyorum.

"Archer veya Sabrina sana ne kadar anlattı bilmiyorum, ama annem ben sekiz yaşındayken vefat etti. Ondan sonra beni kardeşlerim büyüttü. Çoğunlukla Knox. Hendrick niversitede okuyordu, Archer ve Brogan ise benden sadece birkaç yaş büyüktü."

"zgnm. Çok zor olmuş olmalı." "Teşekkürler."

Başını salladı.

"Peki ya baban?" diye sordum.

"Evet, oldukça yakınız."

"Gerçekten mi?" Soruyu ben sordum, ama cevabı biliyordum. "Evet. Neden? Ne duydun?"

"Sabrina bir keresinde Archer'ın onunla ilişkilerinin gergin olduğunu söylemişti."

"Öyle," diye itiraf etti Flynn. "Onunla çok ilgilenen tek kişi benim. Archer biraz çaba gösteriyor, ama Knox ve Hendrick onu resmen silmişler."

"Neden?" diye soruyorum, sonra vazgeçiyorum. "Özür dilerim. Beni ilgilendirmez." "Önemli değil." Bir lokma pizza alıyor ve dilimi masaya koyuyor.

O çığırırken ve su içerken ben gergin bir şekilde bekledim.

"Çocukken pek yanımızda değildi. Ülkenin dört bir yanını kamyonla dolaşıyordu, fırsat buldukça uğruyordu. Sonra annemiz öldüğünde, bize bakmak için devreye girdi. Ya da denedi. Babam bizimle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Hiç ebeveynlik yapmamıştı ve annemizi kaybettikten sonra hepimiz mahvolmuştuk. Eminim ona kolaylık sağlamamışsındır. Neyse, bir süre dayandı ama sonunda yine gitti. Ondan sonra kendi başımıza idare ettik."

"Ve onu affettin mi?" Suçlama ve şüpheyile dolu bir şekilde söylemek istemiyorum, ama bir ebeveyn olarak çocuklarımın kendi başlarının çaresine bakmalarını hayal etmek benim için zor.

"Tıpkı kardeşlerim gibi konuşuyorsun." Flynn bana gülümsüyor. Bunun altında bir acıyı gizlediğine dair herhangi bir ipucu bulmaya çalışıyorum, ama samimi görünüyor.

"Buna katılıyorum ya da onun yanımda olmasını istemediğimi söylemiyorum, ama sanırım bununla barıştım. Yıllar boyunca birçok hata yaptım ve kötü seçimler yaptım, ama o hala benim babam. Geçmişe olan kızgınlığımı sürdürmektense, onu şimdi ve gelecekte hayatımda görmek istiyorum."

"Vay canına."

"Onu affedip bir daha beni hayal kırıklığına uğratmayacağını umduğum için beni naif veya aptal mı buluyorsun?" diye soruyor ve ekliyor: "İnan bana, her şeyi duydum. Anlıyorum, ama mesele şu ki, onunla bir ilişkim olmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Eğer bu bir riske giriyorsa, ben bu riski almaya hazırım. İnsanlar değişir."

"Senin naif ya da aptal olduğunu düşünmüyorum."

"Öyle mi?" diye sorar, kaşlarını kaldırıp dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Bu, çoğu insanın kendisine bu kadar acı veren birine karşı göstereceği tavırdan çok daha pragmatik ve anlayışlı bir tavır. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, ama ben o kadar bağışlayıcı olabileceğimi sanmıyorum." Ne kadar düşünürsem, aynı şeyi yapabileceğimi o kadar az düşünüyorum. Greer'ı düşünürken tabağıma bakıyorum. Bir gün babasının yanında daha fazla olmamasına kızacak mı?

Flynn'in dizi nazikçe benimkine çarptı. "İyi misin?"

"Greer'in babasını ve büyüdükçe ilişkilerinin nasıl olacağını düşünüyordum. Şu anda ona hayran, ama diğer çocuklar babalarını gördüklerinden daha az gördüğünü fark etmeye başlıyor. Onun bir şeyleri kaçırdığını hissetmesini istemiyorum, anlıyor musun?"

"O hiçbir şeyi kaçırmıyor. Ona sahip olabileceğin en iyi anne." Yumuşak bir şekilde gülüyorum. "Teşekkürler."

"Ciddiyim. O harika bir çocuk ve sen ona karşı muhteşemsin. Bu çok seksi." "Seksi mi?" Göğsümde çok daha içten bir kahkaha patlar.

"Tabii ki."

Buna verecek bir cevabım yok. Hiçbir şey. Ama kendimi daha iyi hissediyor olmalıyım çünkü libidom sohbete dahil oldu.

Bacağını benim bacağıma dayamış halde, sessizce yemeğimizi bitiriyoruz. Bu, muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevu olması garip mi?

"Greer'ı kontrol etmeliyim," diyorum ve tabağımı itiyorum.

"Tabii ki." Ayağa kalkar ve kendi tabağını ve benim tabağımı alır. "Temizlik yapmam lazım."

Bir anlığına ona bakıyorum, benim alanımda bu kadar rahat hareket etmesini izliyorum. Oturup ona baktığımı fark edince, omzunun üzerinden göz kırpmıyor. "Kızını kontrol et. Döndüğünde dondurma hazır olacak."

Buna kim hayır diyebilir ki?

FLYNN

"Uyan, Hotshot." Olivia'nın sesi bulanık rüyalarımı keser. Gözlerimi açarım ve o her zamanki gibi seksi bir şekilde başımda durmaktadır. Bana bir fincan kahve uzatır.

"Teşekkürler." Oturup kendime gelince fincanı ondan alırım. "Saat kaç?"

"Beş. Ben Greer'ı kontrol ederken sen uykuya dalmışsın. Beyzbol için saat kaçta kalkman gerektiğini bilmiyordum."

"O nasıl?" Kahveden bir yudum alıp yüzümü buruşturuyorum. "İyi. Ateşi sonunda düştü."

"Bu harika." Boynumu iki yana çeviriyorum. "Krema veya şekerin var mı? Bu, şimdiye kadar içtiğim en sert kahve."

Gülerek yanımdaki kanepeye oturur. "Mikrodalga'nın yanındaki dolapta şeker var."

Ayağa kalkıp gerinerek inlerim. Bir yudum daha almadan önce içeceğe iki kaşık şeker atarım. Oturma odasına dönerken soğuk pizzadan bir dilim alırım.

Olivia yorgun görünüyor. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, ama birkaç tel yüzünün etrafında ve ensesinde serbestçe sallanıyor. Çok seksi, ama yorgun.

"Hiç uyudun mu?" diye soruyorum, yanına oturarak. "Biraz."

Bu, hayır demek gibi geliyor.

"Bugün antrenmandan sonra tekrar gelebilirim."

Başını yana eğip bana bakar. "Ben iyiyim. Ayrıca, yıldız atıcım bu hafta sonu maça hazır olmazsa büyükbabam beni evlatlıktan reddeder."

"Gerçekten çok katı bir adam, değil mi?"

Yüzünde bir tür duygu belirdi, ama çok çabuk kayboldu, ne olduğunu anlayamadım. "Beyzbolu ve Mustangs'ı her şeyden çok seviyor."

"O zaman güvende. Cumartesiye kadar atış yapmayacağım." "Doğru."

"Gelir misin?"

"Maça mı?" diye sordu.

"Evet. Atış yaparken seni tribünde görmek hoşuma gidiyor. Yüzünde endişeli, umutlu bir ifade var."

"O kadar uzaktan ifademi göremezsin." "Gördüm," diye ısrar ediyorum.

"Sen çok yalancısın." Gözleri inanamama ifadesiyle kısılır, ama dudakları gülümsemeye bükülür.

Gitmeliyim. Onun uykuya ihtiyacı var ve benim de antrenmandan önce evime uğramam gerekiyor. Ama bu gecenin bitmesini istemiyorum. Beni ayağa kaldıran tek şey, bunun son kez olmayacağı umudu.

"Tamam. Gitsem iyi olacak. Greer'e geçmiş olsun dileklerimi ilet, daha fazla ilaç veya yiyecek ihtiyacın olursa, en iyi yerleri biliyorum."

Gülüyor.

"Sonra mesaj atayım mı?" diye soruyorum, hala ayrılmak istemiyorum. Bakışlarım onun dudaklarına kayıyor. Bütün gece onu öpmek istedim, ama olan biten her şey yüzünden doğru anı bulamadım.

Gözleri bana kilitlenmiş durumda ve sanırım o da aynı şeyi düşünüyor. "İyi fikir."

Kendimi ayağa kaldırıyorum, sonra kahveden bir yudum daha alıp ona uzatıyorum. "Al, bence sen benden daha çok ihtiyacın var."

Bir yudum alır ve öksürür. "Bu saf şeker." "Tatlı, tıpkı benim gibi." Ona göz kırparım.

Ben kapıya doğru yürürken o bana başını sallar. Kahretsin, gerçekten *gerçekten* gitmek istemiyorum.

"Kendine iyi bak."

O da başını sallar. "Görüşürüz, yakışıklı."

Antrenman çok zorlu. Uykusuzluktan bitkinim ve top elimde olmadığı her saniye aklım Olivia ve Greer'da.

"Daha iyi. İlerlerken arka kalçanı biraz daha içeri çek.

"Biraz hızlı açılıyorsun," diyor Koç Wayne.

Onun sözlerini dinleyerek başımı sallıyorum ve ayakkabımın burnuyla toprağı tekmeliyorum. Birkaç hafta önce hiç vuruş almamış olmama rağmen, o günden beri zorlanıyorum.

Yine berbat atışlar yapıyorum. Her beş atıştan biri doğru yere gidiyor, ama bunu tutarlı bir şekilde yapamıyorum. Çok daha fazlasını yapabileceğimi bilmek, ama her atışımda bunu başaramamak çok sinir bozucu.

İşimiz bittiğinde, JT ile birlikte soyunma odasına gidiyorum. Etrafımdaki atmosfer iyimser ve mutlu. Kendimi tek kara bulut gibi hissediyorum.

JT, ben iniltiyle bankın üzerine düşerken, terler içinde, gülümsüyor.

"Neşelen, Holland. Başaracaksın."

"Başaracak mıyım?" diye soruyorum, bir cevap beklemeden.

O gülümsüyor. "Şu anda senin hissettiğin gibi hissettiğimi hatırlıyorum."

Bu benim dikkatimi çekiyor. "Öyle mi?"

"İlk yılımda, geleceğimin ağırlığı omuzlarımda her gün sahaya çıkıyordum."

"Bu farklı. Zaten bir kez batırdım. Daha kaç şansım kalacak bilmiyorum."

"Az önce no-hitter attın." Omzumu sallayıp gülüyor. "Şu anda kimse sana bakıp bir şeyi mahvettiğini düşünmüyor."

Gülümsüyorum, ama bu uzun sürmüyor.

"Kendine bu kadar sert davranma. Her gün bir gün."

"Sabır benim güçlü yanımdır değil. Geçen sezon beyzbolun en önemli maçlarında atıcıydım ve şimdi..." Sesi kesilir.

"Ligin en kötü takımında mı oynuyorsun?" diye sorar, bir kaşını kaldırarak.

"Ben öyle demedim."

"Sorun değil. Diğerleri de bizim hakkımızda aynı şeyleri söylüyor." Sessizce ayağa kalkıp dolabından telefonunu ve cüzdanını alır. Takımın berbat olduğunu ima etmek istemedim, ama her gün nasıl gelip bu gerçeği kafasına takmadan çalışabildiğini merak ediyorum.

"Yaralanmalar ve transferler nedeniyle zorlu birkaç yıl geçirdik, ama bu harika bir grup. Büyük işler başarmak için yetenek ve yüreğe sahibiz. Zamanımız gelecek. Buna inanıyorum."

"Bu yüzden mi bunca yıldır burada kaldın?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak. Yıllar boyunca başka takımlarda oynama fırsatı bulmamış olması imkansız. Neden bu kadar uzun süre burada kaldığını asla anlayamayacağım.

"Burası benim evim. Başka bir yerde kazanmak bu kadar tatlı olmaz." "En azından kazanmış olursun."

Üst vücudu sessiz bir kahkaha ile titrer. "Kazanmak, oynamaya değer tek şey değil."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz."

Bana gülümsedi. "Yarın görüşürüz Holland. Yarın yiyecek getirme sırası sende, unutma."

Görünüşe göre markete gitmem gerekecek.

JT gittikten sonra, telefonumu çıkarıp Olivia'ya Greer'ın nasıl olduğunu sormak için bir mesaj atıyorum. Cevabını beklerken, hızlıca duş alıp giyiniyorum. Eve gitmek istemiyorum, bu yüzden medya odasına gidip Milwaukee'nin son maçının kaydını izliyorum. Cumartesi günü maça çıkacağım ve rakibimi tanımam gerekiyor.

Video ekipmanı hantal ve çalıştırmak biraz çaba gerektiriyor. Sürekli titreyip duran ekrana küfrediyorum ki Earl beni bulur.

Gülümseyerek içeri girer ve kontrolü ele alır, birkaç kabloyu sallar ve projektörün üzerindeki tozu üfler.

"Bu kadar yeter," diyor ekran netleşirken. "Teşekkürler."

Başını sallayarak geri çekiliyor. "Cumartesiye hazırlanıyor musun?"

"Evet. Onlarla daha önce karşılaşmadım. Bana verebileceğin bir tavsiye var mı?"

"Orada kesinlikle yetenekli oyuncular var." Milwaukee'nin ilk vurucusu sahaya çıkarken videoya göz atıyor. "Bu Foukes. Hızlı topu sever, ama sabırlı olmakta zorlanır. Karışık at. Onu tahmin ettirmeye devam et."

Merakla, Foukes'un ilk atışta, biraz fazla içe doğru hareket eden iki dikişli topu vurmasını izliyorum.

"Bu maçı izledin mi?" diye soruyorum ona.

"Hayır." Bir sonraki iki atışı izlerken kollarını göğsünde kavuşturur. Onun geçip gitmesine izin verdiği güzel bir hızlı top, ardından dayanamayacağı ama çok erken vurduğu bir değişiklik.

"Kahretsin. Haklıydın," diyorum Earl'e, Foukes vuruşunu kaçıırken.

"Benden başka ne saklıyorsun?" diye şakacı bir şekilde soruyorum, ama soru havada kalırken, gerçekten bilmek istiyorum.

"Cidden," diyorum. "Bana verebileceğin bir ipucu var mı?"

"Bunun için koçların var. Zaten çok fazla konuştum."

"Onların ne düşündüğünü biliyorum, ama ya sen? Dikkatini vermediğini söyleme, çünkü buna inanmıyorum." Buradaki her şeyi görüyor.

Videoyu durdurup cevap vermesini bekledim.

"Ön ayağın." "Ne olmuş ona?"

"Topu bırakırken biraz fazla içe doğru adım atıyorsun."

Düşünerek başımı sallıyorum. "Wayne, sırt üstü yeterince batmadığımı Kalç düşünüyor.

a.

"Onu dinlemelisin. O iyi bir koç." "Bir şey bana senin de öyle olduğunu söylüyor."

Ona daha fazla soru sormadan önce, ki bunu çok istiyorum, Earl kapıya doğru yöneldi. "Sen zeki bir atıcısın ve harika bir kolun var. Cumartesi günü sahada içgüdülerine güven, o zaman herhangi bir vurucuya karşı şansımız yüksek olur."

"Teşekkürler, Earl."

O akşam geç saatlerde daireme vardığımda, Olivia'dan hala haber almamıştım. Archer beni davet etmek için mesaj attı, ama canım istiyor mu emin değilim.

Buzdolabından bir bira alıp boş odaya bakındım. Olivia'nın bana verdiği kaktüs mutfak tezgahının üzerinde duruyordu.

Mesajını kaçırmış olabilirim diye telefonumu tekrar kontrol ettim, ama yine de bir şey yoktu.

Umarım bugün biraz dinlenmiştir ve Greer daha iyidir.

İçimi ve kaktüsü yanıma alıp oturma odasına geçtim, bitkiyi önümdeki sehpaoya koydum ve biradan bir yudum daha aldım. Dairemde çok fazla zaman geçirmediğim, bu yüzden hala çok fazla mobilya veya dekorasyon yok. Olivia bana bu kaktüsü verirken, evimin ne kadar canlanmaya ihtiyacı olduğunu biliyor muydu acaba? Belki de gerçekten bana pislik demek istiyordu.

Telefonum titriyor ve kilidini açmak için çok hızlı bir şekilde kaydırıyorum.

OLIVIA

Biz iyiyiz. İlgilendiğin için teşekkürler. Neyse ki boğaz ağrısı yok. Umarım bugün çok yorulmamışsındır.

Ona mesaj atmak yerine sesli mesaj bırakıyorum. "Merhaba. Senden haber aldığım için mutluyum. Şimdi evdeyim. Günün büyük bir kısmını senin nasıl olduğunu merak ederek geçirdim ama günü atlattım. Bir şeye ihtiyacın var mı? Yiyecek, ilaç veya ihtiyacın olan her şeyi getirebilirim."

Cevap beklerken biramı içiyorum ve başparmağımla telefonun kenarına dokunuyorum. Yeni bir sesli mesaj geldiğinde dudaklarım gülümsemeye başlıyor.

Oynat düğmesine basıyorum ve onun alaycı, tatlı sesi içimi ısıtıyor. "Yiyecek ve ilaç ihtiyacım yok ama teşekkürler. Bu gece rahatlayacağız. Greer'in ateşi bugün biraz yükseldi, bu yüzden yarın yine okula gitmeyecek ve şu anda en sevdiği filmleri izliyor, ben de kilerdeki eşyaları düzenliyorum. Seksi, değil mi?" Gülüyor. "Bu arada Greer, doldurulmuş hayvan için teşekkür ediyor. Ona verdiğimden beri elinden bırakmadı."

Hemen cevap veriyorum: "Yaptığın her şey seksi. Yardım ister misin?"

Mesajına yine bir kahkaha ile başlıyor. "Gelip kilerimi düzenlemek ister misin?"

"Seni tekrar görmek istiyorum. Ne yapacağımız önemli değil."

"Ben de seni görmek isterim, ama gelersen Greer heyecanlanacak ve onun gerçekten dinlenmeye ihtiyacı var."

Onun bu kadar düşünceli bir anne olması çok seksi. Ama lanet olsun, onu gerçekten görmek istiyorum.

OLIVIA

Greer perşembe ve cuma günü okula gitmiyor, bu da benim de gitmemem gerektiği anlamına geliyor.

Lilac Lounge'da benim yerime bakacak insanlar buluyorum ve Ruby kitapçıda Gigi'ye yardım ediyor. Cumartesi günü geldiğinde, evim hiç bu kadar temiz olmamıştı. Sıkıntı ve cinsel gerilimden kaynaklanıyordu. Greer kendini daha iyi hissetmeye başlayınca, beynim ona bakma takıntısından Flynn'i düşünmeye geçti.

İki gündür birbirimize sesli mesajlar gönderiyoruz. Her birini kaç kez dinlediğimi itiraf etmek istemiyorum. Derin, şakacı, alaycı sesi, benim çılgın derin temizliğimin fon müziği oldu. Ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Günaydın." Sesi uykudan dolayı kısık. "Kızlarım bu sabah nasıl?"

Bunu on beş dakika önce gönderdi ve ben dördüncü kez dinliyorum. Tamam, peki, on dördüncü kez.

"Günaydın," diye cevap veriyorum. "Güzel. Bugün nihayet daireden çıkıyoruz. Maçta bol şans. Gelemeyeceğimiz için üzgünüz."

Mustangs bu öğleden sonra maç yapacak. Flynn atıcı olacak, Sabrina ve tüm kardeşleri maça gidecek. Greer'ı da götürmeyi umuyordum ama henüz hazır olduğunu sanmıyorum.

Telefonumu cebime geri koyarken Greer odasından çıkıyor. Bin kat daha iyi görünüyor. Öksürüğü hala devam ediyor ama dün sabahtan beri ateşi yok. Pazartesiye kadar normal rutinimize döneceğimizi düşünüyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Yeni atını bir elinde tutarak mutlu bir şekilde başını salladı.

Önce kitapçıya gidiyoruz. Oh, ne kadar özlemişim. Gigi, Greer'a sarılır ve kızım, kaçırmış olabileceği yeni kitapları görmek için çocuk bölümüne koşar.

"Daha iyi görünüyor," diyor Gigi.

"Öyle," diyorum. "Burada işler nasıl?"

"Sessiz."

Mideme bir ağırı saplanır. "Gerçekten mi?"

Hayal kırıklığımı fark eder ve bana güven verici bir gülümseme atar. "Hava güzel. İnsanlar dışarıda keyif yapıyorlar. Geri döneceklerdir."

Umarım haklıdır. Mağazayı ayakta tutmak sürekli bir mücadele. Bazı aylar her şey harika görünüyor, ama ben rahatladığım anda, bir veya iki ay boyunca asla kâr edemeyeceğimizi hissediyorum. Bu, şehirdeki en iyi kitapçı ödülünü kazanmaya bu kadar kararlı olmamın birçok nedeninden biri. Bu ödül, ekstra medya ilgisi, gazete makaleleri, sosyal medya paylaşımları ve mağazada sergilenmek üzere çok şık bir kupa ile birlikte geliyor.

"Her şeyi hallettiğin için teşekkürler. Yeni raflar geldi mi?" "Arkada."

"Harika," diyerek o yöne doğru yöneldim. Yayımcılardan yeni bir yığın önceden basılmış kitap geldi ve yeni bir stok yenileme sevkiyatı da gelmiş gibi görünüyordu. Her kutuyu tek tek inceledikten sonra, raflar için olan uzun ve ağır kutuları inceledim. Bunları bir araya getirmek için büyükbabamın yardımına ihtiyacım olabilir. Çocuk alanının dışında özel bir köşe oluşturarak gençler bölümünü genişletiyoruz. Giderek daha fazla genç okuyucunun geldiğini fark ettim ve mağazamızın herkese açık olmasını istiyorum.

Her şeyi inceledikten sonra not duvarına gidiyorum. Büyükbabamın en yeni notlarını kolayca seçebiliyorum. Üstünde Mustangs logosu olan beyaz bir yapışkan notta, "*Sevgilime ekstra tatlılar*" yazıyor. Ve kırmızı Sharpie kalemle "*İyi günler*" yazan yırtık bir gazete parçası.

Telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekiyorum, sonra Flynn'e gönderiyorum.

Cevabı hemen geliyor. "Sana da" yazmak yerine, bunu avucunun içine yazıp fotoğrafını çekmiş.

Kitapçıdan çıktıktan sonra, Greer'ı en sevdiğimiz küçük kafeye sandviç almaya götürüyorum, sonra da daireye dönüyoruz. Ruby kapımda bekliyor.

"Ruby teyze!" Greer koşarak kız kardeşime atladı.

"Ah, senin mikroplu yüzünü özledim," diyor Ruby, Greer'ı kucağına alıp ona sarılırken.

"Artık mikroplu değilim." Hemen ardından öksürür ve üçümüz güleriz.

Dairemin kapısını açtım ve hep birlikte içeri girdik. "Yeğenimi biraz ödünç alabilir miyim?" diye sordu Ruby.

"Emin misin? Boğazında strep yok ama yine de seni hasta edebilir."

"Bu riski göze alabilirim." "Yazmaktan kaçınıyor musun?"

Dramatik bir şekilde nefesini tutar. "Bu ne cüret. En sevdiğim kızla vakit geçirmek istiyorum. Ama evet, bir kitap yazmayı unuttuğuma eminim."

Kız kardeşime gülerken, Greer zıplamaya başlar.

"Yapabilir miyim anne? Lütfen?" Greer en sevimli şekilde sızlanıyor.

"Evet, ama sakın ol. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var." Kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum.

Kız kardeşime en ciddi bakışımı atarım. "Abur cubur yok."

Kapıya doğru yönelirler.

"Dondurma sayılır mı?" Ruby göz kırparak sorar.

En son ne zaman televizyonda beyzbol maçı izlediğimi hatırlamıyorum, ama Greer kız kardeşimle birlikteyken tam da bunu yapıyorum.

Flynn her atıştan önce kameranın ona yakınlaştığı anlarda aynı derecede iyi, hayır, daha da iyi görünüyor. Güneşte geçirdiği zaman cildini altın rengi bir bronzluğa dönüştürmüştü, bu da özellikle güneş ışığında saçlarını daha kırmızı gösteriyor.

Mustangs, sekizinci inningin başında bir sayı önde. Flynn uzun bir nefes verirken omuzları kalkıp iniyor. Yorgun. Spikerler onun atışlarını takip ediyor ve bugün çok fazla attığını belirtiyorlar. Ayrıca, Major'a geldiğinden beri çok tutarsız olduğunu da belirtiyorlar ve ben anında onu savunmaya başlıyorum.

İki hafta önce hiç vuruş almadan maçı bitirmişti. İnsanlar ne kadar çabuk övgülerden eleştirilere geçiyorlar.

Oturma odamda tek başıma ona tezahürat ediyorum. Sonraki iki vurucuyu da üç vuruşla dışarı atıyor ve inningin ilk yarısı sona eriyor. Gurur duyuyorum, başım dönüyor.

Lake City sekizinci inningin sonunda iki sayı daha alır ve ardından Flynn dokuzuncu inningde ilk üç vuruşçuyu üç vuruşla oyundan çıkararak maçı bitirir.

"Kazandılar," diyorum kendi kendime, orada olmayı çok isterdim. Spikerler yine Flynn'i övmeye başlıyorlar. Aptallar.

Flynn'e sesli mesaj gönderiyorum. "Tebrikler, Hotshot."

Greer akşam yemeği vaktinde huysuz ve küstah bir şekilde geri döner. Her lokmada benimle kavgaya eder, tabağındaki yeşil fasulyeleri itip kakarak somurtkan bir şekilde bakar.

"Bitir şunu. Yatma vakti."

"Aç değilim."

"Tamam," diyorum ve tabağını alıyorum. "Banyo zamanı."

"Banyodan sonra film izleyebilir miyiz?"

"Bu gece olmaz. Uyuman lazım."

Ayağını yere vuruyor ve ben gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. Yorgun olduğu için kötü bir ruh hali içinde olduğunu fark etmediği irrasyonel bir modda.

Ayak sesleri koridordan banyoya kadar yankılanıyor, ama o banyoya girene kadar, onun mutlu bir şekilde şarkı söylediğini duyabiliyorum.

Mutfağı temizlerken, birkaç dakikada bir telefonumu kontrol edip Flynn'den yeni bir mesaj gelmiş mi diye bakıyorum. Ondan haber almaya o kadar alıştım ki, maçın bitmesinden iki saat geçmesine rağmen ondan haber gelmeyince hayal kırıklığına uğradım.

Greer'ı kontrol etmeye ve banyodan çıkma zamanının geldiğini beş dakika önceden haber vermeye gidiyordum ki, kapı çalındı.

Daireyi geçerken kaşlarımı çatıyorum. Belki Ruby hikayesini anlatmak istiyordur.

Kapıyı açtım ve üç gündür aklımdan çıkmayan adamın karşısında durduğunu görünce tereddüt ettim.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum, sonra öne çıkıp ona sarılıyorum.

Sanırım bu hareketim ikimizi de şaşırttı, çünkü o da gülerek kollarını belime doladı.

"Seni görmem gerekiyordu."

Bu sözler kalbimin hızla atmasına neden oluyor.

Geri adım atıp ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Burada olmam sorun olur mu?"

"Evet." Birkaç kez göz kırpıp içeri girmesi için el sallıyorum. "Greer banyo yapıyor."

Onun dairemde ne kadar yakışıklı görüldüğünü unutmuşum. "Güzel bir koku geliyor." Çenesini kaldırıp kokuyu içine çekiyor.

"Spagetti yaptık. İster misin?" "Tabii ki."

"Gerçekten mi?" diye sordum, ama evet diyeceğini beklemiyordum. Başını salladı. "Stadyumdan direkt buraya geldim."

Greer'a gidip misafirimiz olduğunu söyledim, sonra artıkları çıkarıp ısıttım. Flynn ise daireyi sanki ilk kez görüyormuş gibi dolaşıyordu.

"Bu en sevdiğin çiçek mi?" diye sordu, çerçeveli bir gece çiçek açan epifitik kaktüs resmini işaret ederek.

"Favorim yok" diyorum, ama bunun tuhaf gelebileceğini fark etmeden önce. Herkesin bir favorisi vardır. Ben hariç. Bu, en sevdiğim kitabı seçmek gibi bir şey olurdu. İmkansız.

Tabağını tezgahın üzerine koyuyorum ve o bana doğru geliyor.

"Bu bir gece kraliçesi," diyorum ona. "Yılda sadece bir kez çiçek açarlar."

"Bu gerçek mi?" diye soruyor.

"Evet." Hafifçe gülüyorum.

"Bu harika. Hiç çiçek açtığını gördün mü?"

"Şahsen görmedim." Başımı sallayarak yanına oturuyorum. Onun gerçekten burada olduğuna inanamıyorum.

Flynn ellerini ovuşturdu, sonra bir çatal aldı ve büyük bir lokma aldı. Çiğnerken inledi. "Resmi olarak: Evleniyoruz."

Yüzüm kızarır. "Spagettim yüzünden mi?"

"Yemek hayatımdaki en önemli üçüncü şey ve ben yemek yapmayı hiç beceremiyorum."

İlk iki şeyin ne olduğunu sormak üzereyken Greer koşarak gelir. Pijamaları, giyinmeden önce havluyla kurulamış gibi vücuduna yapışmıştır.

"Hotshot," diyor, onun yanında dururken. Vahşi bukleleri su damlıyor.

Çatalını bırakıp ona dönerek sorar. "Nasıl hissediyorsun?" "Ruby teyze benim bir mikrop yuvası olduğumu söylüyor."

Flynn içten bir kahkaha atar.

"Benimle *Tangled*'ı izlemek ister misin?" diye sorar ona. "Bu gece film yok," diye hatırlatırım ona.

Yüzü somurarak bükülür.

"Başka bir zaman," der Flynn.

Gülümsemesi geri gelir. "Sweetie'yi izlemek ister misin?"

"Uhh..." Bana yardım için bakar.

"Hadi." Elini tutar ve Flynn, Flynn'in onu odasına götürmesine izin verir. Ben de arkalarından giderek onlara biraz mesafe bırakırım.

Kitaplığına gider ve Flynn'in ona verdiği doldurulmuş at Sweetie'yi alır. Gülmemek için ağzımı elimle kapatırım. At, bir taç, pembe boncuklu bilezikler ve bir tutu ile süslenmiştir.

Flynn, onu ona verirken yüzünde eğlenceli bir ifade var. "Çok tatlı, değil mi?"

"En sevimli," diye onaylar. "Ona harika bir yuva vermişsin gibi görünüyor." Bakışları odanın geri kalanını dolaşır ve sonunda kitaplığa geri döner.

"Annen gibi kitapları seviyorsun, değil mi?" Greer başını salladı. "En sevdiğimi görmek ister misin?"

Onun cevabını beklemeden bir yığın kitap çıkarır ve bacaklarını çaprazlayarak yere oturur.

Şaşırtıcı bir şekilde, Flynn de onun yanına oturur. Yatağı ile kitaplık arasındaki küçük alanda sevimli bir şekilde uzun ve iri görünür. Kız kitabı açar ve ona uzatır. Onların bu kadar kolay iletişim kurmalarını izlerken göğsüm sıkışır. O iyi niyetli biridir ve kız ona tamamen aşıktır. Kapının eşiğinde durur, onlara biraz zaman tanırım. Flynn başını kaldırıp benimle göz göze gelir, sonra bana göz kırpar.

Greer üç kitabı karıştırıp her birini ona okuttuktan sonra, sonunda müdahale ettim.

"Tamam, Flynn'e biraz mola verelim. Sen yatmalısın," diyorum.

Greer ağzını açar ve itiraz edecekmiş gibi görünür, ama Flynn Sweetie'yi kaldırır ve "Bence onun güzellik uykusuna ihtiyacı var," der.

Greer kıkırdar. "Yarın tekrar gelir misin?"

"Tabii," der, sonra bana bakar. "Annenin için sorun yoksa."

Greer bana o büyük, yalvaran gözleriyle bakar. Ben başımı sallarım ve o Flynn'e sarılmak için öne atılır. Sanırım bu onu, benim kapıda sarılmam gibi, şaşırtır, ama bir saniye sonra, bir kolunu Greer'in sırtına dolamıştır.

Greer uzaklaştığında Flynn ayağa kalkar ve kitaplarını kaldırmasına yardım eder.

"Dişlerini fırçala," diyorum ona.

O odadan çıkıp gider ve beni Flynn ile baş başa bırakır.

"Tek bir hızı var, değil mi?" diye sorar.

"Koşmak ya da uyumak," diye onaylarım.

Gülümsemesi daha da genişler. "O çok eğlenceli. Archer'ın neden ona hayran olduğunu anlayabiliyorum."

"O gerçekten harika."

Bana doğru gelir ve bir adım uzaklıkta durur. Bir eliyle uzanır ve elimi tutar, parmaklarımızı birbirine geçirir. "Annesi de öyle."

Gözleri ağızma indiğinde kalbim daha hızlı atmaya başlar. İki gecedir birlikteyiz ama hala öpüşmedik. Yakında öpüşmezsek ölecekmişim gibi hissediyorum.

"Dişlerini fırçalaması ne kadar sürüyor?"

Garip bir soru, ama düşünmeden cevap veriyorum. "Birkaç dakika. Neden?"

Elimizi tutarak beni kendine doğru çeker ve diğer elini boynuma koyar, ağzını ağızma yapıştırır. Parmakları boynumun arkasına kayar. Dudaklarım şaşkınlık ve davetkar bir şekilde açılır ve Flynn hiç vakit kaybetmeden dilini benimkine dokundurur.

Kalbim göğsümde atıyor. Bu tipik bir ilk öpücük değil. Aylarca süren beklenti ve özlemle dolu. O yumuşak ya da nazik değil ve kendini tutmuyor. Ben de öyle.

Ona yaklaşıyorum, vücudumu onun vücuduna bastırıyorum. O yumuşak bir inilti çıkarırken nabzım hızlanıyor. Alt dudağımı ısırtıyor ve ensemdeki parmakları saçlarıma dolanıyor. Nazikçe çekiyor, başımı geriye doğru çekerek daha iyi erişebilmek için. Boy farkımız nedeniyle o eğiliyor, ben de parmak uçlarımda yükselip serbest kolumu omzuna koyarak ona yardım ediyorum. Sert ve sıcak, hafif bir narenciye sabunu kokusu var.

Elimi bırakıyor ve sonra iki eliyle beni kaldırıyor. Beni duvara yaslayıp öpmeye devam ederken, bu sefer bana ulaşmak için eğilmesine gerek kalmadığı için kıkırdayarak gülüyorum.

Yüzünü avuçlarımla kavrayıp onunla yüz yüze olmanın tadını çıkarıyorum. Yanakları hafif sakallarla kaşındırıyor, ama dudakları yumuşak.

Öpüşmeye devam ederken kulaklarımda kan basıncı yükselir. Kollarımı boynuna doluyorum ve o da aramızda boşluk kalmayana kadar beni kendine sıkıca sarıyor. Öpüşmesi tam da hayal ettiğim kadar güzel. Hiç durmak istemiyorum ama çok geçmeden beni yere indirip dik duruyor. Greer odasına koşarak geri geldiğinde başım dönüyor.

"Başka bir hikaye okuyabilir miyiz?" diye soruyor yatağa tırmanırken.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum, en azından deniyorum, ve yatağına doğru yürüyorum. "Bu gece olmaz."

"En azından bana bir şarkı söyler misin?"

Başımı sallayarak, battaniyeyi ayaklarına kadar çekiyorum. Sadece başı görünecek şekilde aşağı kayıyor. Sessizce "Dream a Little Dream"ın ilk kıtasını ve nakaratını söylüyorum. İyi bir şarkıcı değilim, ama kendimi utandırmaya vaktim yok çünkü Greer de eşlik ediyor ve sesi benimkini bastırıyor.

Bitirir bitirmez esniyor.

"Biraz uyu." Ona sarılır ve öperim.

Kalktığımda, Flynn'e iyi geceler demek için eliyle işaret yapıyor.

Flynn sırtıyor. "İyi geceler, mikrop."

O kıkırdar.

Flynn ve ben odadan çıkıp kapıyı kapattığımızda ışığı söndürüyorum.

Sırtımı kapıya dayayıp dururum ve sessizce gülerim.

"Neredeyse yakalanıyorduk."

"Çocuğu suçlamak istemem ama bence dişlerini iki dakika boyunca fırçalamadı." Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır.

Başını eğip dudaklarını tekrar benim dudaklarıma değdirir.

"Anne, kapıyı açık bırakabilir misin?" Greer odasından bağırıyor.

Flynn sessizce güler ve geri çekilir ve ben kapıyı açarım. "İyi geceler," diye tekrar söylerim.

Flynn ve ben oturma odasına geçiyoruz. O kanepeye oturuyor, ben de yanına oturuyorum. Açık avucunu uyluğuma koyuyor.

Adrenalinle doluyum, başım dönüyor ve kendimi hafif hissediyorum.

Tanrım, beni böyle hissettiren bir öpücük almayalı ne kadar oldu? Belki de hiç.

Flynn inliyor ve sonra tsk sesi çıkarıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum ve ben bir et parçası değilim."

Şaşkın bir kahkaha göğsümde yükselir ve ağzımdan çıkar. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben sadece çamaşırları düşünüyordum."

Aklıma gelen ilk şeydi ve tamamen yalandı. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa, o da bunun farkındaydı.

"Maçı izledim," diyorum, onun kucağına atlayıp tüm kıyafetlerini yırtmak istediğimi itiraf etmeden önce konuyu değiştiriyorum.

"Öyle mi?" diye sordu, ağzının köşeleri yukarı kalkarken.

Ben başımı sallıyorum. "İyi bir oyun çıkardın."

Elini saçlarının arasından geçirir. "İyiydin. Hala ayarlamakta zorlanıyorum, ama bugün işimizi yaptık."

"Ayarlamayı ne demek bilmiyorum, ama eminim sen halledersin."

"Umarım. Aksi takdirde, sonsuza kadar Mustang olarak kalabilirim."

"Bu kötü bir şey mi?" Sadece büyükbabam için çok önemli olduğunu bildiğim için değil, memleketimin takımını savunmak istiyorum.

"Öyle demek istemedim. Bana şans verdikleri için minnettarım ve takıma, koçlara ve sadık kalan topluluğa gerçekten minnettarım, ama en iyilerin en iyileriyle oynamak istiyorum. Bu kötü bir şey ama profesyonel beyzbol takımlarında para önemlidir. Ekipmandan maaşlara kadar her şey."

"Sanırım bunu hiç düşünmemiştim."

"Ama bu sezon kendimi kanıtlayabilirsem, daha fazla seçeneğim olacak." midem

Tabii ki, beyzbolcuların takımlara sürekli gelip gittiğini biliyorum, ama Flynn daha yeni geldi.

"Burada sadece bir sezon kalacaksın," diyorum, bu daha çok kendime bir soru değil, bir ifade gibi, ama Flynn yine de cevap veriyor.

"İşler yolunda giderse, belki. Dışarıda çok yetenekli atıcılar var." Kaşlarını çatıyor. "Bir sorun mu var?"

"Üzgünüm. Sanırım en azından birkaç yıl burada kalacağını düşünmüştüm." Kendime çekiliyorum, bu belki ona haksızlık, ama elimde değil.

"Sezon uzun ve daha yeni başladı," diyor, benim karşılık veremediğim bir şekilde gülümseyerek.

"Yine de. Ayrılmayı planlıyorsan, bu işe girmek pek mantıklı değil."

"Hey. Yapma bunu." Kollarını bana doluyor. "Henüz kesin bir şey karar verilmedi."

Başımı göğsüne yaslayıp içimi kaplayan endişeyi yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum. Ama gerçek şu ki, bunun bir son kullanma tarihi olduğunu bilmiyormuş gibi davranabileceğimi sanmıyorum.

Geri çekilir ve bana şakacı, çekici gülümsemesini gösterir. "Tekrar çıkmaya ne dersin? Paten yok, kötü yemek yok."

"Seninle paten kaymak hoşuma gitti," diyorum ona dürüstçe.

"Ben de. Çarşamba akşamı nasıl? Greer'in Sabrina ile dans dersi olduğunu biliyorum ve geçen seferki gibi dersin ardından ona bakabilir."

"Bunu düşünebilir miyim?" diye soruyorum.

Kahverengi gözleri, adı konulamayan bir duygu ile parıldadı. Belki hayal kırıklığı.

Dürüst olmaya karar verdim. Ondan duygularımı saklamam için bir neden yok. Ondan hoşlandığım belli, ama onun ayrılmayı planladığını bilmiyormuş gibi davranmam. "Senden hoşlanıyorum, ama bunun benim için iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Sorun sadece ben değilim. Greer'ı da düşünmeliyim. O zaten sana hayran. Eğer çıkmaya devam edersek, sana daha da bağlanacak."

O başını sallar ve yanağındaki kaslar gerilir. "Anlıyorum."

Sessiz kalırız, birbirimize bakarız ama ne söyleyeceğimizi bilemeyiz.

"Sanırım gitmeliyim." Yavaşça ayağa kalkar ve ben de onu ön kapıya kadar takip ederim.

Ortam değişmiştir. Bu ilişkinin daha başlamadan bitebileceği düşüncesi içimi parçalıyor, ama bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var.

"Sonra mesaj atar mısın?" diye sorar, elimi tutup hafifçe sallayarak.

"Tabii."

"Bu berbat. Seni tekrar öpmek istiyorum, ama..."

Ona doğru adım atıp parmak uçlarımda yükseliyorum. Eğer bu, böyle vakit geçireceğimiz son sefer ise, o zaman vücudumdaki her duyguyla onu öpmek istiyorum.

Flynn hemen kollarını bana dolayarak beni kaldırıyor. Ellerim saçlarına gidiyor ve kendimi öpücüğe tamamen bırakıyorum. Bana bu duyguyu tekrar hissetmem için bir hediye verdi. Ondan önce, çıkmamaktan mutluydum, en azından öyle sanıyordum.

Ağzımı keşfederken ve beni kendine doğru çekerek sessizce mırıldanıyor. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, ama sonunda ayrıldığımızda dudaklarım şişmiş ve saçları dağınık.

Beni tutmaya devam ediyor. Tırnaklarımı onun kafa derisine geçiriyorum.

"Siktir, Olivia." Gözleri kapandı. "Şu anda centilmen olmak istemiyorum."

Ben de onun centilmen olmasını istemiyorum.

Başını boynumun kıvrımına gömer ve köprücük kemiğime yumuşak bir öpücük kondurur, sonra fısıldar: "Devam edecek, umarım."

Beni yere indirdikten sonra kapıyı açıp dışarı çıktı. Bir kez geriye dönüp bana o şakacı gülümsemesini gösterdi. Ve sonra gitti.

FLYNN

"Bebek Holland'a!" Brogan bira bardağını havaya kaldırır.

"Otuz yaşına gireceğim ve hala *Bebek* Holland diye çağrılacağım," derim başımı sallayarak, ama yine de yüzümde bir gülümseme belirir.

Kardeşlerim bu öğleden sonra yine maçıma geldiler ve beşimiz nadir bir gece dışarı çıkıyoruz. Onları özlemiştim, ama bir araya geldiğimizde eski rollerimize geri dönmemiz kaçınılmaz. Bu da demek oluyor ki, ben onların hepsinin şakacı bir şekilde alay etmek ve dürtmek istediği küçük çocukum.

Belki de beyzbolla ilgili olan her şeyden sonra bu konuda hassaslaşmışımdır. Yaşım ve deneyimlerim her zaman aleyhime dönüyor gibi görünüyor. Adil olmak gerekirse, hepimiz birbirimize bunu yapıyoruz, bu yüzden şikayet edemem.

"Grubun yaşlı adamı olmaktan iyidir," diyor Hendrick bana. "Doğru.

Söylesene, Ensure içmeye başladın mı?

Multivitamin alıyor musun? Yaşlanmayı geciktiren nemlendirici kullanıyor musun?" Eğer bunu kabul edersem, hemen karşılık vereceğime emin olabilirsin.

"Güneş kremi de unutma," diye Archer araya girer.

"Hepinizin canı cehenneme." Hendrick, sodasını uzun bir yudumla içerken gülümsemesini bardağının arkasına saklar.

"Dart oynamak isteyen var mı?" Archer ayağa kalkarken sorar. "Ben varım." Hendrick ayağa kalkar.

Brogan da öyle. "Ben de."

Üçü barın karşısındaki dart tahtalarına ve bilyardo masasına doğru yürürler.

Knox, onlar gidene kadar bekler ve sonra bana

döner. "Bugün iyi oynadın," der.

"Teşekkürler." Kazanmadık, ama bütün hafta antrenmanlarda attığımdan daha iyi attım, bu yüzden performansımdan tamamen memnuniyetsiz değilim.

Daha çok alışkanlıktan, belki de biraz da umutla telefonumu kontrol ediyorum. Olivia'dan geçen haftadan beri haber almadım. Ona alan tanımak için elimden geleni yapıyorum, ama bu kolay değil.

"Bugün babamı görmedim," diyor Knox bir yudum daha alırken.

"Hâlâ şehir dışında."

"Hâlâ mı?" Konuşma babamızla ilgili olduğunda Knox'un sesinde bir meydan okuma var.

"O kadar uzun zaman olmadı." Kısa bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Seni anlamıyorum. O etrafta dolaşıyorsa kızılıyorsun, dolaşmıyorsa da kızılıyorsun."

"Benim ne hissettiğim önemli değil. Sen nasılsın? Ona yakınlaştığını biliyorum ve onun ortadan kaybolduğunda nasıl hissettiğini hatırlıyorum."

"İyiyim." Bir yudum aldım, bu sorular hoşuma gitmedi ve nedenini tam olarak anlamadım. "Terri ve bazı arkadaşlarıyla seyahate çıktı. Önemli bir şey değil."

"Tamam," diyor Knox, bu konuyu şimdilik kapatmak istediğini ima eden bir şekilde.

Ensemde sıcaklık yayılıyor. Babamızın mükemmel olmadığını biliyorum, ama artık farklı biri. Çaba gösteriyor ve bu benim için yeterli.

"Sabrina'nın arkadaşıyla çıktığını duydum. Adı ne? Olivia mı?"

Kaşlarım kalktı, ama bunu nereden duyduğunu tahmin etmek çok da zor değildi.

"Archer'ın ağzı çok bozuk," diyorum fısıldayarak.

"Aslında Brogan'dı." Knox bana sırtıyor.

"Bir randevuya çıktık."

"Ve?"

"Bir daha çıkacağımızdan emin değilim. Benim uzun süre burada olmayacağımı bildiği için ilişkiye girmekten çekiniyor."

"Çocuğu olduğu ve ciddi bir ilişki yaşamak istemediği için mi?"

"Tanrım, Brogan," diye homurdanıyorum ve barın diğer ucunda duran sırtına öfke dolu bakışlar atıyorum. Bu adamlarla mahremiyet diye bir şey yok.

"Kısmen, evet. Ayrıca geçmişte kötü bir deneyim yaşadığını düşünüyorum. Onu benimle çıkmaya ikna etmek kolay olmadı. Hiç hata yapmamam gerekti."

Knox kahkahalarla gülmeye başlar. "Dur, dur, dur. Bu onun yüzünden miydi?"

"Bunu yaparsam benimle çıkacağını söyledi."

O yine eğlenerek güldü. "Bunu bilmeliydim."

Elini uzatıp saçlarımı karıştırır. Ben de karşılık olarak omzuna iteklerim.

Bana hala çocukmuşum gibi davranmasına rağmen, kardeşimin daha rahat bir versiyonunun geri döndüğünü görmekten memnunum. Yıllardır babamıza karşı kin besliyordu. Ve ben bunu anlıyorum. Knox, babam gittiğinde

Babam gittiğinde ebeveynlik görevinin büyük kısmını Knox üstlendi. Liseyi bıraktı, faturaları ödeyebilmek için bir iş buldu ve hayatını askıya aldı. Bunun için ona her zaman minnettar olacağım. O olmasaydı kim bilir ne hale gelirdim.

Ama ben liseyi bitirdiğimden ve o da bağımsızlığını bir ölçüde geri kazandığından beri, ilişkimiz değişti. Artık benim ebeveynim olmak zorunda değil, sadece kardeşim olabilir.

"Çocuk büyük bir sorumluluktur," diyor Knox, sesi yine o ciddi, babacan tona dönüyor.

"Kesinlikle. Ama bu çocuğu görmelisin. Çok sevimli ve küstah. Bana biraz Avery'yi hatırlatıyor."

"Öyle mi?" Bu Knox'un ilgisini çekiyor. Karısı Avery'den daha çok sevdiği çok az şey var. Hayır, aslında ondan daha çok sevdiği bir şey yok. Benim biraz avantajım olabilir ama bu sadece ona seçim yaptırmadığım için. Avery çok havalı. Olimpik jimnastikçi ve Knox'a o kadar küstah davranıyor ki, onları birlikte izlemek çok eğlenceli.

"Evet." Başımı sallıyorum. "Olivia da iyi bir anne. Annemin yaptığı küçük şeyleri hatırlatıyor bana. Yemek yaparken mutfakta müzik açardı, ve biri dinlediği müzikten şikayet ederse, sesi bir kademe daha yükseltirdi, hatırlıyor musun?"

Knox gülümser. "Evet. Seksenlerden kalma eski bir radyoda. Ses çok bozuktuk ve şarkılar bir geliyor bir gidiyordu."

"Bunu hatırlamıyorum," diyorum. "Hoparlörlü bir dock'ta duran iPod'u vardı sanıyordum."

"Hayır, büyük anteni olan beyaz bir kaset çaları vardı." Yüzünde, sanki onu hayal ediyormuş gibi uzaklara dalmış bir ifade belirir. "Hendrick, radyo nihayet bozulduktan bir yıl sonra ona Noel hediyesi olarak onu almıştı."

Hatırlıyormuş gibi başımı salladım, ama hatırlamıyordum. Onun hakkında pek bir şey hatırlamadığımı itiraf etmek içimi parçaladı ve hatırladıklarımın da çoğu zaman kardeşlerimin bana o kadar sık anlattığı hikayeler olduğunu düşünüyorum ki, beynim bunların benim hatıralarım olduğuna beni ikna etti.

"Neyse, Olivia'ya dönelim. Eminim harika biridir ama bekar bir anneyle çıkmak, istemediğin bir karmaşıklık yaratır. Henüz başlangıç aşamasındayken değil. Genç, aptal ve bencil ol."

Onu anlıyorum, ama Olivia sadece bekar bir anne değil. O, çarpıcı ve zeki, beni sürekli tetikte tutan, kesinlikle ateşli bir kadın. Onunla birlikte olduğum halimi seviyorum

ve onun da çok iyi bir anne olması hoşuma gidiyor. Greer şanslı ve ben de onlarla vakit geçirebildiğim için şanslıyım.

"Sen bunu yaptın ve hala genç ve aptaldın. Ve şimdi nerede olduğuna bak. Güzel bir eş, harika bir kariyer..." Sesi kesiliyor. "Neyi kaçırıyorum?"

"Yakışıklılığımı unuttun," diyor neşeyle.

"Tabii ki yakışıklılığını." Elimi yüzüne doğru salladım. "Ve alçakgönüllülüğünü."

Yumuşak bir kahkaha atar. "Benim için durum farklıydı. Sen benim kardeşimdin. Bu bir seçim değildi."

"Bu bir tercihti," diye ısrar ediyorum. Aileden ayrılmak bir tercih olmasaydı, babam bizi terk etmezdi.

"Tek söylediğim, işleri kendine zorlaştırmayı istemediğim. Şu anda, kendinden başka kimseye hesap vermek zorunda değilsin ve bu çok güzel bir şey."

Sessiz kalıyorum, onun sözlerini düşünerek. Bir süre sonra başımı sallıyorum. "Ne dediğini anlıyorum, ama ben öyle görmüyorum. Belki de ben

başkaları ebeveyn rolünü üstlenen çocuk olduğum için olabilir, ama Greer'ı bir yükümlülük olarak göremiyorum. O çok eğlenceli bir çocuk. Onunla ve Olivia'yla daha fazla zaman geçirebilirim çok şanslı olurum."

Knox beni dikkatle inceler, sonra dudakları gülümsemeyle açılır. "Durumun kötü, kardeşim."

Ben gülererek iç geçiriyorum. O bu konuda haklı.

Bana kadehini kaldırıyor. "Sen mutluysan ben de mutluyum."

Bir saat içinde, kardeşlerim kardeşlik bağlarını güçlendirme zamanına olan ilgilerini kaybetmeye başlarlar. Archer, stüdyoda Sabrina'ya yardım etmesi gerektiğini söyleyerek ayrılır; Brogan, Londra'yı görmek için neredeyse ağzından köpükler saçarak onunla birlikte gider; Hendrick, Jane ve bara geri dönmekten bahsetmeye başlar ve Knox onun kurnaz davrandığını düşünür, ama ben onun Avery'ye durmadan mesaj attığını görürüm.

"Bugün geldiğiniz için teşekkürler çocuklar," derim, Hendrick beni bırakmak için apartmanımın önüne geldiğinde.

"Geri geleceğiz," diyor Knox, arabadan inip bana sarılırken. "İlk normal sezon maçı. Bahisler için onları geri tuttuğunu bildiğim için, şimdi no-hitter bekliyorum."

"Ne oldu şimdi?" Hendrick, bana sarılmak için yanıma gelirken sorar. "Sana sonra anlatırım," der Knox ona.

"Sizi seviyorum çocuklar." Hendrick geri çekilirken, elimi başımın üstüne koyup onu dışarı doğru hareket ettirerek artık daha uzun olduğumu gösteririm. O bundan nefret eder ve bu beni her seferinde güldürür.

Onlar gittikten sonra daireme giriyorum. Dick'i alıp saksı bitkisini yanımda taşıyorum, kalan pizzayı ısıtıp televizyonun önüne oturuyorum.

Bu gece dışarı çıkacak arkadaşlarımdan birkaç mesaj aldım ve Freddie de daha sonra birkaç kişiyi evine davet edecek, ama benim tek istediğim Olivia'yı görmek.

Kanepeye uzanıp Dick'i göğsüme koyuyorum. "Şimdi ne yapıyoruz?"

OLIVIA

Ben Monstera bitkisini saksı değiştirirken Sabrina karşıdaki balkonda oturuyor. Oturma odasındaki sürgülü cam kapıdan Greer'i görebiliyorum. Babasıyla görüntülü konuşurken tableti televizyonun önüne koymuş. şu anda babasına öğrendiği tüm yeni işaret dilini gösteriyor, bu da beni gülümsetiyor.

"Ondan haber aldın mı?" diye soruyor Sabrina, dikkatimi kızımından uzaklaştırarak.

Son bir saatimi en yakın arkadaşıma Flynn ile olan her şeyi anlatarak geçirdim. *Her şeyi*. Greer'ın hastalandığı gece Flynn'in yiyecek ve ilaçlarla dolu çantalarla gelmesinden, o muhteşem ilk öpücüğe, ardından gelen daha da güzel ikinci öpücüğe, geçen hafta boyunca o öpücükleri hayal ederek geçirdiğim zamana ve sonunda sezon sonunda ayrılmayı planladığına kadar.

"Hayır, ve bu kadar hayal kırıklığına uğramış olmaktan nefret ediyorum." "O zaman ona ulaş."

"Yapamam." Kafamı sallayarak saksıya biraz toprak ekledim ve parmaklarımla bastırdım.

"Elbette yapabilirsin. Dur, sana yardım edeyim." Boğazını temizledi ve sonra yüksek tonda bir sesle, eminim ki beni taklit etmeye çalışıyordu. "Selam Flynn. Nasılsın? Günlerdir seni düşünüyorum. Konsantre olamıyorum. Yemekler tadı kalmadı ve kendimi pencereden dışarı bakıp senin vücudunu hayal ederken buluyorum. Lütfen gelip beni öpebilir misin? Çıplak olarak."

Yüzüm kızarır. Toprak torbasına uzanır, başparmağımla işaret parmağım arasında biraz toprağı sıkıştırır ve Sabrina'ya fırlatırım.

Çenesi düşüyor. "Bu ne cüret."

"Hak ettin. Beni çok kötü bir şekilde taklit ettin. Yemeğim de gayet iyi. Son birkaç günde iki kutu dondurma bitirdim."

"Benim tezimi kanıtlıyorsun." "Neymiş o?"

"Onunla çıkmak ya da en azından onu biraz daha öpmek istiyorsun."

"Yani, beni suçlayabilir misin? Hayatımın en iyi öpücüğüydü. Seksten bile daha iyiydi."

Kaşları kalkar. "Seksten daha iyi mi?"

Birden bunun ne kadar acınası bir şey olduğunu fark ettim. "Belki de çok uzun zaman oldu, hatırlamıyorum."

"Bunu araştırmalısın." Gülümsüyor. "Flynn ile." Ona en sert bakışımı atıyorum ve o gülüyor.

"Ciddiyim. İkinizin arasında açıkça bir kimya var ve bağlanmadan eğlenebilirsiniz."

"Ne, arkadaşlık gibi mi?" Yüzümü buruşturuyorum. "Bir kez denedim. Bana göre değildi. Ne zaman mesaj atacağımı veya arayacağımı hep düşünüyordum. Hayatımın en stresli ilişkisiydi."

"Evet, ben de bu konuda pek iyi değilim." Bir an düşündü. "Ve bunun bir son tarihi olabileceğini bilerek onunla çıkmak kesinlikle imkansız mı?"

"Ne anlamı var ki?" "Şey... öpüşmek.

Öpüşmek anlamı."

"Gerçekten çok, çok güzel bir öpücüktü," diye tekrar itiraf ettim. Tekrar çıkmak istememi sağlayan tek erkek gidiyor, ne şanslıyım. Hayatım Lake City'de. Ailem ve arkadaşlarım, kitapçı, Greer'ın okulu ve etkinlikleri. Gençken başka bir yerde yaşamayı hiç düşünmedim değil, ama bunlar ne istediğini tam olarak bilmeyen ve gerçeklikten çok fikri seven, kaygısız bir kızın hayalleriydi.

Ailemi her gün görmeyi özlerdim, kitapçıya ne olurdu? Hatta, nerede çalışırdım? Başka bir yerde çalışmayı hayal edemiyorum.

Greer yattıktan sonra duş alıp pijamalarımı giyiyorum. Genellikle televizyon izleyerek ya da telefonumda gezinerek uyanık kalırım, ama tek istediğim yatağıma girip uykuya dalmak. Flynn'i unutma kararlılığım çok yorucu günler geçirmeye neden oldu.

Işığı kapatıp tavana bakıyorum. Aklım karışık. Sabrina'nın sözleri kafamda dönüp duruyor. Flynn'in gideceğini bilerek onunla görüşmeye devam edebilir miyim? Çıkar mıyız? Birlikte olur muyuz? Arkadaşlık mı? Utanç verici.

Şarj cihazındaki telefonuma bakıyorum. Onu elime alırsam, iki saat daha uyanık kalacağımı biliyorum.

"Biliyor musun?" diye kendime yüksek sesle soruyorum. "Bunu halledebilirim."

Komodinin çekmecesini açıp vibratörümü çıkarırım. Yan odada altı yaşında bir çocuk varken, kendine zaman ayırmanın ne kadar zor olduğuna inanamazsınız. Açtığımda, vibratör bir süre çalışır ve sonra durur. Tekrar denerim, sonuç aynıdır.

Tabii ki pil bitmiş. Tamam, evren, seni anlıyorum. Onu çekmeceye geri atıp yerine telefonumu alıyorum.

Siktir et.

BEN

Yarın akşam boş musun?

Cevabı hemen geliyor.

FLYNN

Evet.

BEN

Saat yedide bizi al.

Tam saat yedide Flynn dairemin kapısını çaldı.

"Merhaba. İçeri gel." Kapıyı açıp onu içeri almak için geri adım attığımda, içimi gergin bir enerji kaplar. Onu görünce kalbim hızla çarpmaya başlar. Kot pantolon ve lacivert tişört giymiş, bu da kahverengi saçlarını normalden daha kırmızı gösterir.

"Harika görünüyorsun," diyor. Diğer buluşmalarımıza göre daha rahat giyinmişim, tayt ve tişört giymişim.

"Teşekkürler."

Greer kapıya koşarak gelir ve Flynn'in bacaklarına sarılır. "Kaktüs atlamaya gidiyoruz!" diye bağırır.

"Kaktüs atlama mı?" diye soruyor Flynn, sonra bana bakıyor.

Gülümseyorum. "Trambolin parkı, The Jumping Cactus."

Ağzının bir tarafı gülümsemeye çekiliyor. "Trambolin parkı, ha? Kulağa harika geliyor."

"Bugün Ben'in doğum
günü." "Ben kim?" diye
sorar.

"Sınıfımdaki bir çocuk. İki babası var."

Flynn'in gülümsemesi daha da genişler.

"Öyle mi?" Heyecanla başını sallar.

"Kavrama çoraplarını ve Ben'in hediyesini al," diyorum Greer'a ve o odasına koşarak gidiyor.

"Anaokulu sınıfında aile ağaçları yapıyorlar," diye Ben'in ebeveynlerine olan ilgisini açıklıyorum. Şu anda sınıf arkadaşları arasında "normal" olanı anlamaya çalışıyor ve kendi durumuyla karşılaştırıyor. "Babasını neredeyse hiç görmezken, onun iki babası olmasına kıskanıyor galiba."

"Ben de öyle hissettiğimi hatırlıyorum,"
diyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Okuldaki tüm etkinliklerden, Babamla Donut ve Annemle Muffin etkinliklerinden korkardım." Gözle görülür şekilde titriyor. "Bazen spor etkinlikleri bile garip olurdu. Benim durumumu bilmeyenler, annemle babamın hayatta olduğunu ve etkinliklere katıldıklarını varsayarlardı. Onları düzeltmekten nefret ederdim, ama sonunda gerçeği söylemek zorunda kaldığımda, zoraki özürler daha da kötüydü."

"Üzgünüm." Muhtemelen herkesin benim gibi olduğunu varsayan çocuklardan biriydim ve Greer doğmadan önce, ebeveynleri olmayan diğer çocukların nasıl hissettiklerini hiç düşünmemiştim. "Eğer seni rahatlatıcaksa, etkinliklerin adı değişti. Artık Yetişkinlerle Donutlar olarak adlandırılıyor."

Yüzünde gerçek bir gülümseme yayıldı. "Güzel."

"Bu, diğer insanların babalarını ondan daha sık gördüklerini fark etmesini engellemiyor, ama yine de bir şey."

"O iyi olacak." Başını Greer'in odasına doğru eğdi.

"Teşekkürler." Bu benim sürekli hissettiğim bir korku. Onun kendini yetersiz hissedeceği ya da ihtiyacı olan sevgi ve ilgiyi alamayacağı korkusu.

Ama bu gece üzerinde durmak istediğim bir konu değil. Greer bir elinde çorapları, diğer elinde Ben'in hediyesi ile çıkar.

"Hazır mısınız?" diye soruyorum onlara, çantamı ve telefonumu alırken.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Kaktüs atlamaya can atıyorum." Gözleri eğlenceyle parıldıyor.

SUV'umla trambolin parkına gidiyoruz. Greer yol boyunca neşeyle konuşuyor ve Flynn de ona eşlik ederek her sorusuna cevap veriyor.

Vardığımızda, Ben ve diğer sınıf arkadaşlarının zıplarken olduğunu görür ve trambolin alanına gidip onlara katılır. Flynn'i parti odasına götürürüm, Ben'in hediyesini bırakıp, odayı balonlar, sevimli damperli kamyon temalı tabaklar ve parti hediyeleriyle süsleyen babalarına merhaba derim.

Flynn nazik davranarak ellerini sıkar ve kendini tanıtır. Özellikle de Blake adlı baba Flynn'e "sen tanıdık geliyorsun" bakışı attığında.

"Donuts with Grown-Ups'ta mıydın?" diye sorar Flynn'e.

Onun profesyonel bir beyzbol oyuncusu olduğunu bilselerdi, şu anda çıldırırlardı. Bu, Flynn ile aramızda bir şaka varmış gibi hissettiriyor.

Flynn başını sallarken gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

"Hayır, ne yazık ki kaçırdım." "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Blake.

Çocuklarıyla birlikte gelen birkaç ebeveyn daha var. Flynn hepsini en doğal şey gibi selamlıyor. Onun rahat ve sevimli tavırları beni daha az endişeli hissettiriyor. Ben en genç ebeveynlerden biriyim, hatta belki de en genciyim ve bazen aralarında kendimi yabancı hissediyorum. Özellikle anneler arasında. Hepsi çok başarılı ve düzenli görünüyorlar.

Biz yetişkinlerle sohbet ederken, Flynn uzanıp elimi tuttu. Okul yılı başından beri onlarla iletişim kuran ben olduğum halde, konuşmanın çoğunu onun yapması komik, ama kendimi zorlamadan orada bulunabilmeyi seviyorum.

Sohbetler sona ermeye başladığında, Greer'ı kontrol etmek için geri dönüyoruz. Kapıdaki gence bilekliklerimizi gösteriyoruz ve o da bizi atlama alanına alıyor.

"Bu harika," diyor Flynn.

"Beni paten kaymaya götürdün, bu da tam sana göre bir şey gibi görünüyor." "Buranın varlığını bilseydim, seni buraya getirirdim." "Bir dahaki sefere," diyorum.

"Neden şimdi değil?" Ayakkabılarını çıkarmak için eğilir ve sonra şu anda çocukların olmadığı küçük bir tramboline doğru yürür.

Her zıplamada yüzünün daha da parladığını izliyorum. O kocaman bir çocuk. Onun bu yönünü seviyorum.

"Hadi." İki eliyle beni çağırıyor.

Diğer ebeveynlerin katılmaya niyetleri olmadan oturduğu yere bakıyorum. Bazıları cep telefonlarını çıkarmış, biri hatta dizüstü bilgisayarını getirmiş.

dizüstü bilgisayarını getirmiş.

Ben karar verirken, Greer ve üç sınıf arkadaşı Flynn'i görmüş ve ona katılmak için koşarak yanına gitmişler. Kızımın yüzünde, randevumun yüzündeki aynı kaygısız heyecan var. Onun önünde zıplıyor, ellerini tutuyor. Flynn, onun karşısına zıplayarak onu daha yükseğe çıkarmaya çalışıyor ve kızım bundan büyük keyif alıyor.

Ayakkabılarımı çıkarıp onlara katılıyorum. Parkın bir bölümünden diğerine geçiyoruz. Küçük ve büyük trambolinler, zipline, dodgeball ve basketbol potaları var. Çocuklar Flynn'i çok seviyor. Bence bunun nedeni hem boyu hem de onlarla ne kadar oynak olduğu. Köpük havuzunun üzerindeki mızrak dövüşü alanında her birine meydan okuyor. Ben'in babaları çocukları pasta ve dondurma için çağırdığında, terlemişim ve çok gülümsediğim için yüzüm ağrıyor.

Flynn ve ben yavaşça onları takip ediyoruz ve parkın içindeki bir bankta durup ayakkabılarımızı giyiyoruz.

"Bence partinin yıldızı sensin," diyorum ona ve bunu içtenlikle söylüyorum. "Çok eğlenceliydi. Beni davet ettiğin için çok mutluyum."

Odanın ortasındaki fili, yani onun sonunda kasabadan ayrılacağını ve benim ilişkiye girme konusundaki tereddütlerimi konuşmadık, ama bu gece bu konuyu aşmış gibi hissediyorum.

"Seni özledim."

"Ben de." Omzunu omzuma çarptı ve bakışları ağızma düştü.

O eğilip beni öptüğünde, karnımda kelebekler uçmaya başladı. İlk iki öpücüğümüz gibi her şeyi tüketen, ayak parmaklarımı kıvırtan bir öpüşme değildi, ama yine de başımı döndürdü.

"Bunda ne kadar iyi olabileceğimden emin değilim," itiraf ettim. "Bunda mı?"

"Çıkmak ve geleceği düşünmemek."

"Önceden plan yapmak her zaman bir kumardır. Hiçbir şey düşündüğümüz veya istediğimiz gibi gitmez."

"Sanırım bu doğru."

"Başka bir takıma transfer olacağım kesin değil. Kariyerimin geri kalanını Mustangs'ta geçirebilirim."

Bunun doğru olduğuna inanmadığını biliyorum, ya da inanıyorsa da bunun nedeni hedeflerinden çok uzak olduğunu hissetmesidir.

"Evet, öyle." Başımı sallıyorum. "Harika şeyler başaracaksın ve ligdeki tüm takımlar seni isteyecek. Ama şimdilik..."

Cümleyi bitirmek yerine, eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

FLYNN

"O anneler kesinlikle seni kesiyorlardı," diyor Olivia, bana karşı çıkmam için beni kışkırtan o kibirli, tek kaşını kaldırmış sırtışıyla.

"Gözlerini oyup çıkardın mı?" diye sorar Sabrina.

Greer karşıdaki dans stüdyosunda tap dansı dersine girerken, biz Archer ve nişanlısıyla kahve içmek için dışarı çıktık.

Kolumu Olivia'nın sandalyesinin arkasına dayadım ve parmaklarımla omzunu okşuyorum. Benim ve onun programları arasında dışarı çıkmak için zaman bulmak zor oluyordu, bu yüzden Greer tap dans dersindeyken bir saat boş olduğunu söylediğinde, bu fırsatı kaçırmadım.

"Hayır." Başını sallar ve sonra bana bakar. "O yakışıklı. Onları suçlamıyorum."

"Yakışıklı mı?" Archer soruyor. "Flynn'in yakışıklı olduğunu mu söyledi?"

"Üzgünüm." Olivia, Archer'ın dudaklarını daha iyi okuyabilmesi için kendini eğerek kızarır.

"Seni duydu. Sadece pisliklik yapıyor." Onu rahatlatmak için ona sarılırım. Archer'ın da katıldığı grup sohbetlerinde herkes işaret dili kullanmıyorsa işler zorlaşabilir, ama bu durumda o sadece benimle dalga geçiyor.

Archer ona gülümser. "Küçük kardeşimle biraz dalga geçmeliyim. Ayrıca, ikimiz de benim daha yakışıklı olduğumu biliyoruz, değil mi?"

Alaycı bir şekilde gülümserim, sonra işaret diliyle "*En yakışıklı Holland benim, bu tartışılmaz.*" derim.

Sabrina bize gözlerini devirdi ve Olivia rahatladı.

Ona doğru eğilip fısıldıyorum, "Ben kesinlikle daha güzelim, değil mi?"

O yumuşak bir şekilde gülüyor ve bakışlarını yüzümde gezdiriyor. "Diyelim ki, o okul anneleri sadece bakmakla kalmasalardı, bu kadar kolay kurtulamazlardı."

"Ooooh." Zevk içimi kaplar. Onun benim için kavga etmesini görmek istemem çok mu saçma? Muhtemelen, ama lanet olsun, bu çok güzel bir görüntü. "Benim için kavga eden kadınları severim."

Bana başını sallar. "Sen umutsuz vakasın." "Sana umutsuzca aşığım."

"Umutsuzca banalsın."

"Umutsuzca tahrik oldum. Bu ikisini bırakıp benim kamyonetimde sevişmeye ne dersin?"

Daha yüksek sesle gülüyor, sonra şakacı bir şekilde bana vuruyor. "Gerçekten şaka yapmıyordum."

"Seni ve Sabrina'yı görebileceğim tek zaman bu."

"Tamam. Tamam." Sandalyeye geri yaslanıyorum ama omuzlarına doladığım elimi uyluklarına indiriyorum.

Bu kıza çok aşığım. Hiç bu kadar çabuk aşık olmamıştım. Yürüyen bir ereksiyon gibiyim, ama bu sadece onunla yatmak istememden kaynaklanmıyor. Tahrik oldum, ama onu çıplak görmek istediğim kadar, onu kızdırmak, flört etmek ve peynir gibi olmak da istiyorum.

Belki de bunun ne zaman olacağını bilmediğim içindir. Zaten birlikte olmak için küçük anlar yakalıyoruz, bunların çoğunda Greer de var, bu yüzden seks gerçekten bir seçenek değil. Tabii, benim kamyonetimde hızlı bir seks yapma teklifimi kabul etmezse.

Saatın başlangıcına beş dakika kala Sabrina ayağa kalkar. "Bir sonraki dersime hazırlanmak için stüdyoya dönmem gerekiyor. Yetişkinlere balet dersi veriyorum."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Olivia.

"Bir dahaki sefere gelmelisin. Greer lobide bekleyebilir."

"Eğlenceli gibi görünüyor derken, bale bilen biri için eğlenceli gibi görünüyor demek istedim. Ben bu konuda çok kötüyüm. Ve bu hiç eğlenceli olmaz."

"Bana üç ders ver, fikrini değiştireceğim," diyor Sabrina uzaklaşırken.

Archer geri çekilir ve onunla birlikte gitmek için ayağa kalkar. "Seni görmek güzeldi, Olivia."

Sonra bana orta parmağını gösterir.

Ben kahkaha atıyorum ve ona işaret diliyle "*Ben de seni seviyorum, pislik*" diyorum.

Sabrina'nın peşinden kahve dükkanından çıkarken sırtıyor. Olivia'ya dönüyorum, sonunda onu kendime ait hissedebildiğim için çok mutluyum, sadece beş dakika olsa bile.

"Geldiğin için teşekkürler," diyor, iki eliyle kahve fincanını kavrayarak.

.

"Dalga mı geçiyorsun? Gelip takılmak için çok heyecanlandım. Ne zaman tekrar boşsun

"

"Emin değilim. Bu gece ve yarın kulüpte çalışıyorum. Belki pazartesi gecesi. Greer de benimle olacak."

"Greer'la vakit geçirmeyi seviyorum. Onu paten kaymaya götürebiliriz."

Gülümsedi. "Dersi bitmeden geri dönmeliyim. Takımla barbekü saat kaçta?"

"Sanırım bazıları çoktan oraya gitmiş." "Eğlenceli görünüyor."

"Eh..."

"Hayır mı?"

"Onlar benim en büyük hayranlarım değil."

"Neden?" Yüzündeki şaşkın ifade, sanki "kim beni sevmez ki" der gibi, çok sevimli.

"Çok fazla oyuncu geldi gitti. Her takım bununla başa çıkmak zorunda, ama bence onlar bunu diğerlerinden daha fazla hissettiler."

"Evet. Mantıklı. Burada sadakat çok önemlidir, hayranlar için bile."

"Ben sadece harika beyzbol oynamak istiyorum."

Yumuşak bir şekilde gülüyor.

Ayağa kalkıp çöplerimizi atıyoruz ve dışarı çıkıyoruz. Bu hafta sıcak günler geçirdik, ama güneş battı ve gece havası serinledi.

"Kahve için teşekkürler." Benden ayrılmak üzereyken, elimi uzatıp elini tuttum.

Bana dönerek sırtıyor. Diğer elini de tutup ikimizin arasında sallıyorum.

"Greer seni görürse, onu bırakıp seninle takıldığım için bana kızacak."

Bu, gülümsememi daha da genişletir.

"Peki," diyorum iç çekerek. Ona yaklaşıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum, sonra onu bırakmak niyetiyle geri çekiliyorum.

Ama yapamıyorum. Bir elimi indirip telefonumu çıkarıyorum.

"Geç kalacağım," diyor gülümseyerek ve geri çekilirken.

Telefonumu yüzümün önüne tutuyorum.

"Fotoğrafımı mı çekiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, ama bu iyi bir fikir." Asıl işimi bitirdiğimde, onun da fotoğrafını çekiyorum.

Telefonu çaldı ve o da sorgulayan bir bakışla telefonuna uzandı. "Bu ne?" diye sordu, sonra mesajımı yüksek sesle okudu: "Kahveye krema ve şeker olmalı."

"Öyle olmalı," diyorum. Bugün sade kahve sipariş etti ve hala kimsenin isteyerek krema veya şeker olmadan kahve içtiğine inanamıyorum.

"Peki bunu bana neden mesaj attın?"

"Sana bir not yazacaktım, ama el yazım berbat." Gözleri kısılır.

"Büyükbabanın yaptığı gibi. Her gün saat..." Saate bakarım, "6:59'da sana aşk mektubumu mesajla göndereceğim."

"Büyükbabamın tatlı jestini çalamazsın!"

"Ama çok güzel bir jest." El ele tutuşarak onu kendime doğru çekerim.

Ağzımı onun ağzına yaklaştırarak kahkahasını yakaladım. Bir saat yetmedi. Keşke onun evine gidebilseydim, ama JT takımı hokey izlemek için evine davet etti ve çoğu bana hala pek sıcak davranmasa da, bu adamları tanımak için her fırsatı değerlendirmem gerektiğini düşünüyorum.

O inleyerek uzaklaşır. "Gitmem gerek."

"Tamam. Tamam." Kollarımı ona doluyorum ve son bir kez sarılıyorum.

"P.S. Leggings'in poponu çok güzel gösteriyor."

Bu gece yine giymiş ve lanet olsun. "Notları çok seviyorum."

"Bunu bilmek güzel." Başımı boynunun kıvrımına gömüyorum. Onu bırakmak fiziksel olarak imkansız geliyor. Onun kokusunu içime çekiyorum ve sonra dişlerimi köprücük kemiğine sürüyorum.

"P.S.S. Okuldaki anneler beni kesiyor mu kesmiyor mu, fark etmezdi. Oradaki herkes, benim sadece sana baktığımı biliyordu."

Utangaç bir gülümsemeyle yanakları pembeye dönüyor. "Gitmeliyim, Hotshot."

"Tamam." Bu sefer sonunda onu bırakıyorum.

Bana gülümseyerek iki adım geri attı, sonra dönüp caddeyi geçerek stüdyoya doğru gitti.

Ertesi gün, uzun bir antrenmandan sonra stadyumdan çıkarken babam arayıp şehre geldiğini söyledi. Onunla buluşmak için doğruca bara gittim.

Ona yaklaşırken ayağa kalkıp gülümsedi.

"İyi görünüyorsun," diyor ve beni kucaklıyor. "Bir santim daha uzadın mı?"

"Sanmıyorum," dedim ve onun yanındaki bar taburesine oturdum. "Sanırım hafızan seni yanıltıyor, baba."

Gülümseyerek, barmene bir bira daha sipariş etti ve ben de bir kola sipariş ettim.

"Ne zaman döndün?" diye soruyorum, ikimizin de içkileri önümüze konduktan sonra.

Kafasını sallayarak düşünceli bir ifadeyle "Emin değilim. İki ya da üç hafta önce."

"Haftalar mı?" Bu beni şaşırttı.

"Evet. Yolculuğumuzun son ayağı pek iyi gitmedi. Hava berbattı ve sırtım artık o kadar uzun süreli yolculuklara dayanamıyor."

"Gerçekten mi? Ne arayıp ne de uğradın. Ne yapıyordun?" diye soruyorum. Ondan haber almadığım için hala yok olduğunu sanıyordum.

"Bilirsin, motosikletle uğraşıyorum, bulduğum işleri yapıyorum ve Terri beni yapılacaklar listesiyle meşgul ediyor. Tüm evi nergis sarısı rengine boyamaya karar verdi."

Kaşlarım yükselir.

"Sarıyı ifade etmek için kullanılan süslü bir boya rengi. Bir muzun içinde yaşıyorum." Yumuşak bir şekilde güldü.

Sesini taklit etmeye çalışıyorum, ama hala onun şehre döndüğü ve şimdiye kadar ondan haber almadığım gerçeğine takılıyorum.

"Keşke arasaydın. Hala yolda olduğunu sanıyordum, yoksa daha önce haber verirdim."

"Eh. Takımla meşgul olduğunu biliyordum. No-hitter maçının önemli anlarını gördüm. Harika bir maçtı."

"Teşekkürler." Garip duyguları kafamdan atmak için elimden geleni yapıyorum. "Yolculuk nasıldı? Yellowstone'a gittin mi?"

Sonraki yarım saat kadar, geçtikleri yerleri, durdukları yerleri, en sevdiklerini ve en sevmediklerini anlattı. Sodamı bitirip akşam yemeği yemeye karar verdiğimizde, incinmiş duygularımı bir kenara bırakmayı başarmıştım.

Ona Mustangs'tan ve her maçta ve her inning'de tutarlılık sağlamaya çalıştığımı anlatıyorum.

"Başaracaksın," diye beni teselli ediyor. "Tutarlılık, sadece tekrarlar yapmaktan ibarettir. Sen yetenekli ve çalışkan birisin. Bu sadece zaman meselesi."

"Sabır benim güçlü yanımdır değil."

Ağzının bir tarafı Knox'u hatırlatan bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Motosikletlere ve motorlu her şeye olan sevgileriyle yüz ifadelerine kadar birbirlerine çok benziyorlar. Knox bunu söylediğim için benden nefret ederdi

ama bu doğru. Ancak babamın ebeveyn olarak tüm kusurları, Knox'ta tam tersi. O sadık, güvenilir ve her konuda açık sözlü. Knox'un herhangi bir anda ne hissettiğini tahmin etmek mümkün değilken, babam bazen bir muamma ve güvenilirliği sorgulanabilir.

Bunlar benim zaten bildiğim ve kabul ettiğim, ya da öyle sandığım şeylerdi. "Sana istediğin zaman bilet alabilirim. Sen söyle yeter."

"Teşekkür ederim," diyor, ama bu fırsatı hemen değerlendirmedini fark etmiyorum değil. Tabii ki hala bahar antrenmanındayız. Birçok taraftar, normal sezon maçları başlayana kadar pek ilgilenmiyor.

Akşam yemeğinin geri kalanını rastgele konulardan konuşarak geçiriyoruz. Kardeşlerimi soruyor, ben de ona özetini anlatıyorum. Onların mahremiyetini korumak ve babama onların bilmelerini istemeyecekleri bilgileri veriyormuşum gibi hissetmemek arasında ince bir çizgi var. Diğer ailelerde durum farklıdır herhalde, ama kardeşlerim babamızla ilişki kurmamayı seçtiler ve ben de bunu saygıyla karşılamaya çalışıyorum.

"Archer'la konuştun mu?" diye soruyorum ona. Son zamanlarda onunla daha fazla iletişim kuruyor, ama babamdan haber almadıysam Archer da almamıştır diye tahmin ediyorum.

"Hayır." Babam başını sallar ve gözlerini yemeğine indirir. "Sezon dışı döneminin tadını çıkarıyordur diye düşündüm."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yine de senden haber almak isterdi." Bu sadece bir tahmin ama ben öyle hissettiğim için doğru olduğunu düşünüyorum.

"Evet. Belki." Başını sallayıp tabağını önünden uzaklaştırır.

Sadece birkaç dakika daha kalıyoruz. Barın dışında, kaldırımda duruyoruz ve ben öne çıkıp ona sarılmak için adım atıyorum.

"Görünüşe göre bir süre daha burada kalacaksın.⁶⁰ doğum günün için bir şeyler yapmak ister misin?"

O inler. "Hayır, tabii ki hayır. Yaşlandığımı hatırlatmana gerek yok."

O yüzünü buruştururken ben hafifçe gülerim. "Tamam, yaşını söylemeyeceğimiz bir doğum günü kutlaması yapalım. Herkesi bir araya getirmek için iyi bir yol olabilir."

Ve herkes derken, kardeşlerimi kastediyorum. Son birkaç yılda birkaç kez tesadüfen kardeşlerim babamla aynı ortamı paylaştılar. Hepsi benim için ortada olmayı iyi beceriyorlar, bu da onların ortak bir başka özelliği, bunu fark edemeyecek kadar inatçı olsalar da.

Babam bunu düşünür, dilini şaklatır ve sonra başını sallar. "Tamam, olur. Onları getirebileceğini düşünüyorsan."

Hala birkaç ay var, bu iyi bir şey çünkü onları ikna etmek için o kadar zamana ihtiyacım olabilir.

Gözlerime tam olarak bakmıyor. Önceki konuşmalarımızdan, geçmişten gelen çok fazla suçluluk ve pişmanlık duyduğunu biliyorum. Knox ve Hendrick ile yeniden bağlantı kurma girişimleri çok fazla dirençle karşılandı. O kadar ki, babam bir süredir yeni bir girişimde bulunmadı.

Onunla bir ilişki kurdukça, hepimizin tekrar bir araya gelmesi hayali içimde alevlendi. Kardeşlerimi seviyorum, babamı seviyorum. Asla mükemmel olmayacağını biliyorum, ama geçmişi geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmanın bir yolunu bulursak hepimiz daha mutlu oluruz gibi görünüyor.

"Bana bırak," diyorum.

"Tamam, evlat." Elini omzuma koyup sıkıyor. "Eğer bunu başarırsan, ben de orada olacağım."

OLIVIA

İlk normal sezon maçı Cumartesi öğleden sonra Fletcher stadyumunda oynanacak. Mart sonu Arizona'da hava muhteşem. Güneş parlıyor, gökyüzünde tek bir bulut yok, ama Haziran ayında olduğu gibi dışarıda durmak dayanılmaz değil.

"Çok gerginsin," diyor Ruby, maç öncesi kutlamalar sürerken.

Flynn, saha kenarında durmuş, sahaya bakıyor ve odaklanmış ve çok seksi görünüyor.

"Bu sabah çok fazla kahve içtim."

"Sorun bu mu?" diye sırtarak sorar.

"Hadi, Hotshot!" Greer, Flynn takımın geri kalanının arkasında sahaya çıkarken bağıırıyor.

Ruby gülüyor ve sonra kızımla birlikte alkışlayıp tezahürat etmeye başlıyor.

Gerçek şu ki, çok gerginim. Nedenini bile bilmiyorum, çünkü bu sabah Flynn ile konuştuğumda, o sakın ve soğukkanlıydı. Sanırım bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bilmemden kaynaklanıyor. Onun Lake City'den ayrılmasını istemiyor olabilirim, ama yine de başarılı olmasını istiyorum.

Kısa bir süredir birlikte takılıyoruz, ama ne kadar çok çalıştığını görebiliyorum. Uzun antrenman günleri, ekstra atış koçluğu, egzersizler, terapi ve şüphesiz benim bilmediğim daha birçok şey var.

Ve bir şekilde, bana mesaj atmak, eve giderken birkaç dakika uğramak, beni ve Greer'ı yemeğe veya dondurma yemeye çıkarmak için zaman buluyor. İkimiz baş başa başka bir randevuya çıkmadık, ama bu küçük anları iple çekiyorum. El ele tutuşmak, flörtöz mesajlar, Greer'ın bizi güldürmesi ve o bakmıyorken öpücükler çalmak.

"Kardeşleri bugün burada mı?" diye soruyor Ruby, tezahüratlar ve alkışlar dinip rakip takımın ilk vurucusu sahaya çıkarken.

"Evet. Ana plakanın arkasında oturuyorlar."

"Neden erkek arkadaşın bize daha iyi koltuklar almıyor?"

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçıyor. "O benim erkek arkadaşım değil."

"Anlıyorum, hala inkar aşamasındasın. Anladım." Bir avuç popcorn ağzına atar ve bakışlarını sahaya çevirir.

"Sadece bir kez çıktık." "Ee?"

"Henüz o kadar ciddi olabilecek kadar yeterince zaman geçirmedi. Hala takılıyoruz ve birbirimizi tanıyoruz."

"Hayır."

"Ne demek hayır?" Göğsümde yine bir kahkaha patlar.

"Sen sıradan biriyle çıkan türden bir insan değilsin. Ya bir kez yaparsın ya da tamamen kendini verirsin."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. O haklı. Flynn'den önce ve flört etmenin berbat bir şey olduğuna karar verip artık flört etmek istemeden önce, birçok ilk randevuya çıktım. Aramızda kimya olup olmadığını veya ortak noktalarımız olup olmadığını anlamam çok uzun sürmüyordu. Çıktığım erkeklerin çoğunda, birkaç dakika içinde ya bana uygun olmadıklarını ya da benim hayatımla asla uyuşmayacak bir hayatları olduğunu anlayabiliyordum. Her gece dışarı çıkan, anında birini bulup dünyayı dolaşmak isteyen arkadaşlarımı veya akranlarımı yargılamıyorum, ama bu onların hayatlarını benim çok düzenli ve istikrarlı hayatımın tam tersi yapıyor.

Greer'e kendini güvende ve sevildiğini hissettiren bir hayat sunmak için çok çalışıyorum ve şu anda bu, daha az spontane macera ve daha fazla rutin anlamına geliyor.

Flynn'in sevdiğim özelliklerinden biri, günlük aktiviteleri eğlenceli ve özgün hale getirmesidir. Hedeflerine ulaşmak, ailesiyle ilişkilerini sürdürmek ve bana zaman ayırmak için kararlı bir şekilde çalışıyor, ama bana diğer her şeyin o kadar da ciddi olmadığını hatırlatıyor. Greer'in de onu bu kadar sevmesinin nedeni budur. Onunla oynuyor ve söylediklerini dinliyor. Hiçbir şey aptalca ya da çocukça değil. Çizgi film izliyor, atari oyunları oynuyor ya da trambolinde dodgeball oynuyor. Hayatını benim hayatımın bir parçası haline getirmek için her türlü çabayı gösteriyor.

Flynn ikinci vurucuyu elerken büyükbabam da bize katılır. Gigi bugün dükkanda çalışıyor ve dürüst olmak gerekirse, bu maçı izlememek için bir bahanesi olduğu için minnettar olduğunu düşünüyorum. Kırk yılı aşkın süredir birlikte oldukları süre boyunca pek çok beyzbol maçı izledi, bu yüzden bence bu adil.

"Bugün tesisle ilgili acil bir durum yok mu?" diye soruyorum, ona gülümseyerek ve sonra Flynn'e bakarak. O her zamanki rutinin yapıyor, toprağı tekmeliyor, topu elinde yuvarlıyor, vurucuya bakıyor ve JT'nin işaretlerini görmezden geliyor.

"Varsa, ma bitene kadar beklemeleri gerekecek." Büyükbabam koltuğuna yaslanıp kafasındaki eski Mustangs şapkasını düzeltiyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla hep aynı apkayı takıyor. O yıl takım, lig playofflarına kalmıştı. Ruby'nin, apkası eski ve yıpranmış olduğu için ona yeni bir şapka aldığını hatırlıyorum. Ona teşekkür etti, sonra apkayı Gigi'nin ve kendisinin çamur odasındaki kancaya astı, şapka hala orada asılı duruyor.

O zamandan beri kimse ona yeni bir şapka almadı ve sonunda ben de o apkanın onun için bir sembol olduğunu anladım. Mustangs o yıl kazanamadı, ama o yıl büyükbabam ve diğerk birçok sadık taraftarın tekrar oraya dnebileceğimiz umudunu veren yıllardan biriydi.

"Evet, tabii," diyor Ruby yanımdan. İkimiz de, dikkatini gerektiren bir şey olduğunu düşünürse maçın tadını çıkaramayacağını biliyoruz. Stadyumla çok gurur duyuyor. Diğerkleri kadar büyük veya gösterişli değil, ama temiz ve bakımlı.

İlk atışı fazla konuşmadan izliyoruz. Flynn'i izlemek çok kolay, en azından benim için yle.

Mustangs nc out'u aldığında ve Flynn dugout'a doğru yola çıktığında, içimden bir nefes alıyorum. Onun nasıl hissettiğine dair herhangi bir işaret görmek için alkışlıyor ve ona dikkatle bakıyorum, ama dedem beni dürtüyor.

"Büyükannen, Flynn'in bu hafta kitapçıya uğradığını söyledi." Birinin sırrımı açığa çıkarmasını bekliyordum.

Yüzüm kızarır. "Evet, uğradı. Ruby'nin tüm eski kitaplarını okuyor."

Büyükbaba gülümser. "yle mi? Onu romantik kitap okur olarak hayal etmemiştim." "Kk ama sadık bir erkek hayran kitlem var," der Ruby.

Gülümseme daha ciddi bir ifadeye dönüşür. "Ciddi bir şey mi?

Onunla konuşmam mı gerekir?"

"Aman Tanrım. Hayır." Sadece bu düşünce bile yüzümü daha da kızartıyor. "Sadece birkaç kez takıldık."

Hain kız kardeşim yine konuşur. "Her gün ona mesaj atıyor, Gigi'ye yaptığın gibi kk notlar."

"Ofisteki duvarı gördü," diye ekliyorum.

"ocuk benim taktiklerimi çalıyor." Büyükbabam başını sallar, ama gülümseme parlar. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet. Harika biri." Koltuğumda terliyorum. Yemin ederim, ailesi ona aşık olduğunu öğrenen bir genç gibi hissediyorum. "Ve gördüğün gibi, Greer'i çoktan kazandı."

Sırtında, onun verdiği, arkasında adı ve numarası yazılı bir tişört giyiyor.
"Hotshot dün gece bizi pizza yemeye götürdü. Pizzanın yarısını *tek başına* yedi." Greer son cümleyi hayranlıkla söylüyor.

"Hotshot, ha?"

Greer hızla başını sallıyor. "Ona bir bilezik yaptım."

Pembe boncuklu bir bileklik tutuyor. Adını yazmasına yardım ettim ve numarası olan on sekiz için I ve B harflerini kullandı.

"Bu çok güzel," diyor ona, sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Biliyor musun, yaklaşık bir ay önce o no-hitter'ı atmadan önce, izleyen kalabalığın içindeki bir kızı etkilemesi gerektiğini söylemişti."

Yüzüm kızarır. "Öyle mi?"

O başını salladı. "O kızın sen olduğunu bilseydim, onunla biraz dalga geçerdim."

"O biliyor mu?" diye soruyorum ona.

"Sen benim torunumsun?" Başını sallar. "Sen ona söylemediysen hayır."

"Hayır. Önce sana söylemek istedim."

Büyükbabamın bir beyzbol oyuncusuyla çıkmamdan hoşlanmayacağından endişelendiğimden değil, ama Flynn hakkında bir fikri olabileceğini düşündüm. Ve sanırım başkalarının fikirlerinin benim fikrimi değiştirmesini istemedim.

"Bana bir açıklama yapmak zorunda değilsin. Aşk hayatın sana ait.

Flynn iyi bir çocuğa benziyor."

Midem düğümlenir. "Öyledir."

"O zaman sevindim tatlım. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Zaten mutluydum. En iyi aileye ve arkadaşlara sahibim." "O zaman bunu paylaşacak birini hak ediyorsun."

Başımı omzuna yaslayıp, tanıdık baharatlı tıraş losyonu ve nane aromalı sakız kokusunu içime çekerim. "Senin gibi bir büyükbabam olduğu için çok şanslıyım."

Maçtan sonra, büyükbabam beni ve Greer'ı sahaya götürdü. Flynn bizi gördü ve yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi, bize doğru ilerledi.

"Maç için tebrikler," diyorum, öne çıkıp ona sarılmak için. O sıcak ve biraz terli, ama kolları beni sardığında gurur duyuyorum

kollarını bana doladığında gurur duyuyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Boş ver. Buraya nasıl geldiyse, soru sormayacağım."

Greer aramıza sıkışıyor ve Flynn eğilip onu kucağına alıyor. Ona gülümserken midem kıpır kıpır oluyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor ona.

Bir an düşünür, işaret parmağını çenesine götürür. "Güzel maçı. Yavaş başladın ama dördüncü vuruşta gerçekten toparlandın."

Flynn başını geriye atar ve kahkahayı patlatır. "Sana bir bilezik yaptım." Bileziği ona uzatır. "Olamaz.

Benim için mi?"

Kız gururlu bir gülümsemeyle başını sallar.

Flynn bileziği alır ve sol bileğine takar, sonra inceleme için ona uzatır. "Çok beğendim. Teşekkürler."

Greer'ı yere indirir, bize gülümsemeye devam eder, sonra bakışları dedeme kayar.

"Earl ile tanıştın mı?" diye sorar bana, sonra yüksek sesle fısıldayarak, "O, Mustangs'ta en sevdiğim personel."

"Tanıştım."

Büyükbabam ve ben birbirimize anlamlı bir bakış atıyoruz.

"O benim de en sevdiğim personel," diyorum. "Ve büyükbabamın da."

Flynn, benden büyükbabama ve tekrar bana bakarken ağzı açık kalır.

"Ciddi misin?"

"Evet. Sana söylemek istiyordum."

Rahat gülümsemesi geri gelir. "Şimdi neden benim en sevdiğim çalışan olduğunu anlıyorum."

"Torunum kadar yakışıklı değilim, ama geri kalan her şey için övgüyü ben alacağım." Bana göz kırpar.

"Kendine bu kadar sert davranma Earl," diyor Flynn. "Hâlâ formundasın."

Büyükbabam gülüyor. "İşe dönsem iyi olacak."

Öne çıkıp ona sarılırım. "Teşekkür ederim."

"Görüşürüz tatlım." Tereddüt eder ve sonra Greer'e bakar. "Öğleden sonra bana yardım etmek ister misin?"

"Gerçekten mi?" Gözleri büyüdü. Stadyumda "macera" yaşamayı çok seviyor.

Büyükbabam başını sallar ve dilini şaklatır. "Belki de bütün geceyi buna ayırmalıyız."

"Pijama partisi gibi mi?" diye sorar ve hemen bana bakar.

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, Flynn ile baş başa kalmam için bana zaman tanımaya çalışıyor. Bu olasılık beni heyecanlandırırken, bir yandan da suçluluk duyuyorum.

"Lütfen anne?" Greer'in sesi heyecanla doludur.

"Emin misin?" diye soruyorum ona. "Sen dedene yardım ederken ben bekleyebilirim." "Dedem ve Gigi ile birlikte yatıya kalmak istiyorum!"

Büyükbabamın yüzüne bakarak bunun sorun olup olmadığını tekrar kontrol ediyorum. Bana güven veren bir gülümsemeye başını sallıyor.

"Tamam," diyorum.

"Evet!" Büyükbabamın yanına zıplıyor ve elini tutuyor.

"Ama önce bana sarıl." Çömelirim ve o da bana sarılmak için geri gelir.

"Uslu dur. Eğlen. Fikrini değiştirirsen büyükbaban söyle, seni almaya gelirim."

Ona bir öpücük veririm ve o da büyükbabasına koşar. "Çocuklar, iyi eğlenceler," der büyükbaba bize. "Hoşça kal, Hotshot!" Greer Flynn'e el sallar.

Onlar gittikten sonra Flynn'e dönüyorum. "Bu gece boş musun?"

FLYNN

"İşte bu," diyorum daireme girerken. Olivia arkamdan geliyor. Mutfaktaki ışığı açıyorum ve anahtarlarımı tezgahın üzerine bırakıyorum.

"Güzelmiş. Ne zaman taşındın?" Mutfağı geçip oturma odasına giriyor ve yavaşça dönerek ana alanı inceliyor. Mutfak, yemek odası ve oturma odası tek bir büyük açık alan. Ancak masa ve sandalyem olmadığı için yemek alanı boş. Oturma odasında sık sık kullandığım bir şömine var. Ayrıca, televizyon, kanep ve sehpa var, sadece gerekli olanlar. Mutfak adası için birkaç bar taburesi de aldım.

"Ocak." Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Eşya seçmekten nefret ediyorum ve buraya çok sık gelmiyorum."

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve sehpadan bana verdiği kaktüsü alıyor. "Hâlâ saklıyorsun."

"Adı Dick." Ona doğru gidip bitkiyi ondan alıyorum. "Onu öldürmemeye çalışıyorum ve o da sulamayı unuttuğumda bunu kişisel algılamamaya çalışıyor."

"Ona isim mi verdin?" Mavi gözleri eğlenceyle parıldadı.

"Evet, bazen onunla konuşuyorum." Dick'i sehpaye koyup ona sarılırım. "Senin evin kadar rahat değil ama şimdilik idare eder."

"Sadece birkaç bitki daha ekersen, burası benim evim gibi olur, ama daha büyük ve daha şık." İki avucunu göğsüme dayayarak bana gülümsüyor. "Ve etrafa saçılmış birkaç düzine prenses kostümü."

Bugün Greer'ın tiara takmış, benim gömleğimi giymiş hali gözümün önüne geliyor. O çocuk çok komik.

"Henüz dolabımı görmedin."

Kıkırdar ve ben başımı eğip ağzını ağzımla kapatırım. Onu parçalamamak için kendimi zor tutuyorum. Haftalarca birlikte takıldık ama nadiren yalnız kaldık, bu yüzden bu anı hemen değerlendirmek istiyorum. Ama Olivia'nın bunu daha yavaş alması gerektiğini hissediyorum. Yanakları kızarak geri çekilip yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldığında bu hissim doğrulanır. "

Uzun zamandır bir erkeğin evine gitmemiştim. Biraz kendimi yabancı hissediyorum."

"Seni bitkime, Dick'e tanıttım. Artık rahatlayabilirsin." Geri çekilip ellerimi omuzlarından ellerine doğru kaydırıyorum. "Aç mısın?"

"Yiyebilirim."

Olivia taburelerden birine oturur ve ben mutfakta dolaşırken beni izler. Sipariş vermek yerine yemek yapacağımı söylediğimden beri gülümsemeyi bırakmadı.

"Uzun zamandır akşam yemeğinde krep yemedim," diyor, dirseklerini tezgaha dayayıp öne eğiliyor.

"Yapabileceğim beş şeyden biri ve tüm malzemeleri olan tek şey," diye itiraf ediyorum. Yaptığım şeyi bırakıp tezgahın üzerine eğilip onu tekrar öpüyorum.

"Dışarı çıkabilirdik," diyor geri çekildiğimde. "Olmaz.

Sonunda seni tamamen kendime ait yaptım."

Gülümsemesi genişliyor. "Diğer dördü ne?" "Çırpılmış yumurta, omlet..."

"Bunlar farklı mı?" diye gülerek sorar. "Gururum için, evet diyelim."

Yine gülüyor. Bu ses göğsümü sıkıştırıyor ve sonra rahatlatıyor. Hiç kimseyle bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Kolay ama yine de heyecan verici. Her gülümseme, her kahkaha, her kibirli kaş hareketi. Yaptığı her küçük şey ilginç.

"Başka ne var?"

"Uhh..." Krep hamurunu çırparken düşünüyorum. "Izgara peynir ve spagetti. Marinara sosu alırsam sayılır mı?"

"Bence yine de sayılır."

"Oh." Heyecanla işaret ediyorum. "Makarna ve peynir. Altı şey!"

Dudaklarını, benim yemek yapma becerilerime karşı bir cevap vermekten kaçınır gibi birbirine bastırıyor. "Greer makarna ve peyniri sever."

"Peki ya sen?"

"Makarnayı pek sevmem."

"İki öğünüm gitti." Ona göz kırptım.
Çok fazla krep yapıyorum, onları önündeki tabağa yığıyorum.

O.

"Kokuları çok güzel." Öne eğilip kokuyu içine çekiyor.

Buzdolabından tereyağı ve şurubu çıkarırım, sonra çatal ve bıçakları aldım. Yemeği bölüşmek yerine, tek bir tabaktan yiyoruz. Ben ağzıma kocaman bir lokma tıkıştırıp, sonra çok daha küçük bir çatal dolusu alırken, o kıkırdıyor.

"İyi." Konuşurken elini ağzının önüne koyuyor. "Kötü olacağından mı korktun?"

"Sen 'Beş çeşit yemek yapabilirim' dedikten sonra aklıma geldi."

"Altı," diye hatırlatıyorum ona.

"En sevdiğin yemek nedir?" diye sordu, bir parça daha pancake keserken.

"Muhtemelen pizza."

"Greer ve ben neredeyse her hafta pizza yapıyoruz."

"Şimdi de hava atıyorsun," diyorum ona, sonra şurup dolu bir öpücük için eğiliyorum. "Ben genelde sipariş ederim."

"Bir ara senin için yaparım. Ev yapımı çok daha lezzetlidir."

Üçümüzün birlikte yemek pişirdiğini hayal ediyorum ve bu beni gülümsetiyor. "Çok isterim."

Yemeğimizi yedikten sonra Olivia temizliğe yardım etmekte ısrar ediyor. Telefonumdan müzik çalıyorum ve bulaşıkları bulaşık makinesine koymak yerine elle yıkayıp tezgahı siliyoruz. Onu öpmeyi bırakmadığım için bu iş normalden çok daha uzun sürüyor. Elimde değil. Bu, bir kadınla yaptığım en evcil şey ama bir şekilde yine de en seksi olanı.

Ben arkasına yaklaştığımda o bir tabağı duruluyordu. Kollarımı beline doladım ve boynunun kıvrımına burnumu gömdüm.

"Şurup gibi kokuyorsun." Kafasını çeviriyor ve onu öpüyorum. Gülerek, geri çekilirken mırıldanıyor. "Tadı da öyle."

Tabağı bırakıp suyu kapatıyor, sonra bana dönüyor. Islak elleri gömleğimin ön tarafına konuyor.

"Oops." Ne yaptığını fark edince kıkırdar. "Sanırım onu çıkarmam gerekecek."

Kahkahası daha da artar, sıcak ve neşeli. Eğilip onu kaldırıyorum ve mutfak adasına götürürüm, orada önüme oturturum.

Ben onun bacaklarının arasında dururken, o çarpıcı mavi gözleri arzu ile parıldıyor.

"Senin dairemde olmanı seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Burada olmayı seviyorum."

"Bir dahaki sefere Greer'ı da getirmeliyiz."

O da başını sallar, sonra ellerini uzatıp tişörtümün kenarlarından iki yana kaydırır. "O zaman bu gece burayı kendimize ait olarak keyfini çıkarsak iyi olur."

Duymak istediğim tam da bu sözlerdi, ama yine de tereddüt ediyorum.

"Acele etmemize gerek yok. Seninle vakit geçirmek, konuşmak, gülmek, öpüşmek... Bu zaten hatırlayabildiğim en güzel gece." Sözlerimi kanıtlamak için, aklına gelen ve onu çıplak bırakmayacak ilk fikirleri sunuyorum. "Film izleyebiliriz ya da kart oynayabiliriz. Sanırım burada bir yerlerde eski bir Monopoly oyunu da var."

"Monopoly'den nefret ederim."

"O zaman kart oynayalım." Bir adım geri çekiliyorum ve o gömleğimin önünü tutarak daha fazla uzaklaşmamı engelliyor.

"Kart oynamak istemiyorum."

"Film?"

Yavaşça başını sallar ve ağzının köşelerinde alaycı bir gülümseme belirir. Parmakları yanlarımdan karnıma ve göğsüme doğru kayar. Penisim seğirir.

Sonraki önerilerim alçak ve sert bir ses tonuyla çıkar. "Karaoke? Dans? Sanırım burada marshmallow var; mum ışığında kızartabiliriz."

"Konuşmayı kes ve beni öp, yakışıklı."

"Evet, hanımefendi." Ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum.

Ben onun her tadını çıkarırken, parmakları gömleğimin altındaki çıplak tenimi keşfetmeye devam ediyor. Tatlı, baş döndürücü ve çok mükemmel.

Sonunda, gömleğimin iki yanından tutar ve yukarı doğru çeker. Öpüşmeyi bırakıp, gömleğimi tamamen çıkarabilmesi için kollarımı kaldırıyorum. Bakışları, vücudumun her santimini incelemek için hareket eder. Parmakları göğsüme geri döndüğünde, tüylerim diken diken olur.

"Vücudun inanılmaz," diyor, gömleğimi ellerinde tutarak. "Sanırım seni çıplak görmene izin verme konusunda fikrimi değiştirdim."

"Güzellik, orada saklayabileceğin ve seni ne kadar çok istediğimi değiştirecek hiçbir şey yok."

"Her zamanki gibi çekicisin." "Ama doğru."

Bana inanıp inanmayacağına karar veriyormuş gibi bakışları beni delip geçiyor. Sonra gömleğimi bırakıp kendi gömleğini çıkarıyor.

Soluk teni pürüzsüz ve sadece dantelli, siyah bir sütyenle örtülü, sütyen göğüslerini yukarı doğru itiyor.

Yüzümdeki ifade onu rahatlatmış olmalı ki, dudaklarında şakacı bir gülümseme belirir ve bir parmağını kotumun beline takarak beni kendine doğru çeker.

Kollarımı sırtına doladım ve onu kendime doğru çektim. Dillerimiz birbirine dolandı ve tadı, sadece ara sıra alt dudığımızı ısırarak veya nefes almak için durdu.

İkimiz de nefes nefese kaldığımızda, alnımı alnına dayadım.

"Senden hoşlanıyorum."

Vücudu sessiz bir kahkaha ile titrer. "Öyle mi?" "Çok fazla."

"Ben de senden hoşlanıyorum, sana dokunmadan duramamamdan anlaşılmadığı takdirde." Tırnakları çıplak göğsümü tırmalıyor. "Karın kaslarına bayılıyorum. Bu kadar çok kasımız olduğunu bile bilmiyordum."

Ben de ona dokunmak istiyorum, ama onun ihtiyaç duyduğu kadar yavaş davranabileceğime kendim de emin değilim. Bunun yerine, ağzım yine onun ağzını bulur. Zaman durmuş gibidir, sanki şu anda ikimizden başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Telefonu tezgahın ucunda çalışıyor. İkimiz de donup kalıyoruz ve ona bakıyoruz.

"Çok üzgünüm," diyor ve telefonu almak için eğiliyor. "Greer'den olabilir, bakmam lazım."

"Tabii, elbette." Yavaşça nefes verip, o telefona cevap verirken ondan uzaklaşıyorum.

"Alo?" Sesi benim hissettiğimden çok daha sakin.

Diğer tezgaha kadar geri çekilip, kendimi toparlamaya çalışırken tezgaha yaslanıyorum. Gerginim, kaslarım kasılmış, kalbim hızla atıyor, beynim bulanık. Bu kız beni başımı döndürüyor.

"Kusura bakma," dedi telefonu tezgaha geri koyarken. Gözlerimi kırıştırarak sersemliğimi atmaya çalıştım. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Dudaklarından sıkı, sessiz bir kahkaha çıkıyor. "Gigi, Greer'in yarın sabah büyükbabasıyla yürüyüşe çıkmasının uygun olup olmadığını öğrenmek istedi."

Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. Earl'ün onun büyükbabası olduğuna hala inanamıyorum. Ama benzerlikleri görebiliyorum.

"Onlar ona iyi bakıyor gibi görünüyor."

"Evet. En iyisi. Onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Çok yardımcı oluyorlar. Kız kardeşim de öyle." İki elini tezgahın üzerine koyarak kendini hazırlar, omuzlarını kaldırır. "Neyse."

"İnsanların sana yardım etmesine izin vermediğini hissediyorum." "O kadar belli mi?"

Başımı sallıyorum. "Seni seviyorlar. Ve Greer'i de. İkiniz de böyle insanlara layıksınız. Size yardım edip yükünüzü hafifletecek insanlara. Bu, anne olarak yeteneğinle ilgili bir şey ifade etmiyor. Aslında, hayır, ifade ediyor, ama senin düşündüğün şekilde değil."

"Ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Senin harika bir iş çıkardığını ve ara sıra dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşünüyorlar. İnsanlar genellikle layık görmedikleri birine yardım etmeyi teklif etmezler."

"Sanırım bu doğru." Gülümser, sonra burnunu kırıstırır. "Yine de hoşuma gitmiyor."

"Tabii ki sevmezsin."

Her şeyi kendi başına halletmeye çalışmasa Olivia olmazdı. Onun hakkında sevdiğim birçok şeyden biri de bu. Yine de onun için bir şeyler yapmak istememi engellemiyor.

Sessizleşiriz. Gülümsemesi kaybolur ve mutfakta birbirimize bakarız. Havada gerginlik vardır ve ben telefon çalmadan önceki kadar gerginim.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. Sanki şimdiye kadar tişört giymediğini fark etmemiş gibi aşağıya bakıyor. Lanet olsun, o muhteşem.

"Hâlâ istiyor musun..." Soru yarım kalır ve o benden başka her yere bakar. "Tabii ki istemiyorsun. Öpüşürken telefonu cevaplamak en az seksi şeylerden biridir. Onu bana uzatır mısın?" Aramızda yerde duran gömleğini işaret eder.

Bir kaşımın kalktığını hissettim. Ciddi mi bu? Onu ne kadar istediğimi göremiyor mu?

Tezgahtan yavaşça kalkıp eğilip gömleğini alıyorum, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Teşekkürler..." Onu kucaklayıp omzuma attığımda sözleri kesildi.

Ben yatak odama doğru ilerlerken o çılgık attı. "Ne yapıyorsun?" "Sana ne kadar seksi olmadığını gösteriyorum." Onun kışına bir şaplak attım ve o tekrar çılgık attı.

Daireyi geçip odama giriyorum, ışığı açmaya gerek duymuyorum. Odanın penceresi, içeriye yeterli miktarda ışık girerek nereye gittiğimi görmemi sağlayan bir avluya bakıyor.

Dikkatlice onu hareket ettirip lacivert yorganın üzerine yatırıyorum. Bana bakıyor, gülümsüyor ama utangaç görünüyor.

Gömleğini yere atıyorum.

"Daha iyi," diyorum.

Yine güldü, sonra oturur pozisyona geldi. Elleri kalktı ve kot pantolonumun beline dayandı. Tüm kan, pantolonumun fermuarını zorlayan şişkinliğe akıyor.

"Yapabilir miyim?" diye soruyor, başparmağıyla düğmeyi kaydırırken. "Yapmazsan, ölebilirim."

Dudakları yukarı doğru kıvrılır, aylar önce aşık olduğum o küstah, kendinden emin gülümsemeyle gülümser. Beklediğimden daha karmaşık biridir, güvensizdir ve hepimizin mücadele ettiği gibi bazı şeylerle boğuşmaktadır. Ama bu durumda, onun kendinden emin olmaktan başka bir şey hissetmesini istemem.

Kot pantolonumu açıyor ve boxerimle birlikte aşağı indiriyor. Penisim serbest kalıyor, sınırlanmamaktan mutlu ve onun burada olmasından daha da mutlu.

Uzun bir sessizlik olur. Gözleri büyür ve nefesleri hızlanır, ağzı açık bir şekilde penisime bakar. "Vay canına. Ciddiymişsin."

"Bu kadar önemli bir konuda asla yalan söylemem." Ses tonum alaycı ve hafif, ama o şok içinde bana bakmaya devam ediyor. "İstersen yine de Monopoly oynayabiliriz."

"Hayır, ben..." Yutkunur ve nefes alır. "O devasa şeyi önümde sallayıp sonra da masa oyunu öneremezsin. Bana biraz zaman ver."

Sessiz bir kahkaha bedenimi sarsıyor ve o bana gülümsüyor.

"Sen muhteşemsin. 195 santim boyunla." Gülümsemesi bir tarafta daha belirgin hale geliyor. Arkasına uzanıp sütyenini çıkarıyor, sonra omuzlarından aşağıya bırakıyor.

O, sütyenini gömleğiyle birlikte yere attığında nefesim kesildi. Onun mükemmel olacağını zaten biliyordum, ama o bunun çok ötesinde.

"Buraya gel." Bir parmağımla onu çağırıyorum. Ayağa kalkıyor ve ben onun kot pantolonunu ve külotunu çıkarırken onu öpüyorum.

İkimiz de çıplak kaldığımızda, kollarını omuzlarıma doladı. Bu hareket, o dolgun, muhteşem göğüsleri göğsüme bastırdı.

Birçok kez öpüştük, ama aramızda hiçbir engel yok ve gecenin geri kalanı bize ait, sabrım sarsılıyor. Bir yanım acele etmemek istiyor, diğer yanım ise onu o kadar çok istiyor ki, kendini bana sunarken onu geri çekmek neredeyse imkansız.

"Seninle ne yapacağım?" diye soruyorum, yavaşça yatağa doğru yürürken.

"Bilmiyorum," diye cevaplar nefes nefese. "Ama birkaç fikrim var."

"Öyle mi?"

Yatağın kenarına oturur ve ben yavaşça yaklaşarak onu sırt üstü yatırırım.

"Bunların arasında benim senin içine girmem de

var mı?" "Hepsi."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Yalan söylemeyeceğim. Biraz korkuyorum." Alt dudağını ısırtıyor.

Ağzımın köşesi gülümsemeyle seğirir. "Merak etme. O da benim gibi naziktir."

"Nazik olmasını istemiyorum."

Siktir.

"Senin benim için hazır olduğundan emin olmalıyım." Vücudunu öperek aşağı doğru iniyorum.

Dudaklarım bir kalça kemiğini, sonra diğerini okşarken o derin bir nefes alır. Bir kolumu bacağına doluyorum ve daha aşağı kayıyorum.

Vücudu altımda titriyor ve her iki yanındaki çarşafları tutuyor. Gözlerimi onunkilere kilitleyerek, dilimi amının üzerinde gezdiriyorum.

Keskin bir nefes alır ve başını yastığa geriye doğru bırakır. "Bu senin fikirlerinden biri miydi?" diye sorarım, sonra onu tekrar tadarım.

Ben durup pozisyonumu değiştirip bacaklarını daha da ayırıncaya kadar, inlemeler ve anlaşılmaz hıçkırıklarla cevap veriyor.

"Hayır, ama öyle olmalıydı. Bu çok... Tanrım, çok iyi. Bu konuda iyi olacağını bilmeliydim."

Yumuşak bir şekilde güldüm, sonra cevap vermeden önce bir parmağımı içine soktum. Amcığı parmağımın eklemine sıkıttı.

"Ve senin cennetten bir tat vereceğini bilmeliydim."

Parmağım onu içeri ve dışarı itiyor, ben de dilimle klitorisini okşuyorum. O benim altımda kıvranıyor ve bana o seksi küçük inlemelerini sürdürüyor.

"Flynn," diyor, nefes nefese inleyerek adımı söylüyor.

"Hmm?" diye soruyorum, ağzımı onun amından ayırmadan. Bir parmak daha ekliyorum ve hızımı artırıyorum.

"Ben çok..." Dirseklerine yaslanıp büyük mavi gözleriyle bana bakıyor. Dudakları açılıyor ve mükemmel bir "o" şekli oluşturuyor.

"Benim için boşalacak mısın?"

Hızla başını sallar ve o çarpıcı gözleri, vücudu gerilmeden saniyeler önce genişler ve "Flynn. Oh, tanrım. Flynn" diye bağırır.

Ağzı açık kalır ve orgazm olurken yüzü kızarır. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydir ve o anda bin tane daha istiyorum diye karar veririm. Ne düşünürse düşünsün, bunu gerçekleştireceğim. Tekrar tekrar.

Olivia kendine gelirken gülmeye başlar. "Komik bir şey mi var?"

"Bu hayatımın en iyi orgazmıydı." Daha da çok güler.

Komodinden bir prezervatif alıyorum. Onu takarken, gözlerini benden ayırmıyor.

"Ve buna şaşırdın mı?" diye soruyorum, vücuduna geri tırmanırken.

Kollarını kaldırıp boynuma doladı. "Hayır, Hotshot. Sanmıyorum."

Beni kendine doğru çeker ve öper. Beni sertçe öper ve bacaklarını sırtıma dolandır. Penisim onun merkezine dokunur ve bir zevk dalgası içimi kaplar.

O, kalçalarını kaldırıp bana sürtünme yaratana ve bana o seksi küçük inlemeleri verene kadar bekledim, sonra penisimin başını onun amına yönlendirdim.

Onun bakışlarını karşıladım. "Yavaşça yapacağım. Durmak istersen bana söyle."

Birkaç santim içeri giriyorum ve kirpiklerinin kapanışını izliyorum. Ağzının köşeleri tembel bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Durma."

"Bütün gece vaktimiz var," diyorum, ama aslında onu incitmek istemediğimi kastediyorum.

Kendimi zor bir adam olarak tanımlarken kibirli davranmıyorum.

Gözlerini açar ve tırnaklarını yanlarımdan aşağı doğru sürükler. "Beni sikmeye başlamazsan, beklentiden öleceğim."

"Çok otoriter." Dolgun alt dudağını ısııyorum ve sonra ona daha fazlasını veriyorum.

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve ağzı mükemmel bir "o" şeklinde kalıyor, ben ise içeri girip çıkarken her seferinde onun amına daha da derinlemesine giriyorum.

O kadar gerginim ki, çoktan boşalma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Bu anın her ayrıntısını ezberlemeye çalışıyorum çünkü daha sonra tekrar yaşamak isteyeceğimi biliyorum. O çok seksi ve her şey mükemmel.

"Yine boşalacağım," diye uyarıyor, bana doğru iterek beni biraz daha derine zorluyor.

"Ben de," diyorum, dudaklarımı onun dudaklarına sürterek ve alınlarımızı birbirine bastırarak.

Onun ikinci orgazmı vücudunu sararken, düzensiz nefeslerimiz birbirine karışıyor. Amcığı bana sıkıca sarılıyor ve beni doruğa ulaştırıyor.

Onun adını inleyerek söylüyorum ve seks sonrası coşkumuzun geçmesiyle birlikte bunun asla bitmemesi ya da milyonlarca kez tekrarlanması için her türlü varlığa dua ediyorum.

"Siktir, güzelim. Amin benim için yaratılmış." İnleyerek içinden çıkıyorum ve yanındaki yatağa düşüyorum.

Olivia'nın tatlı kahkahası yeniden başlar ve ben ona eğlence ve endişe karışımı bir bakış atarım.

"Her şey yolunda mı?"

"İyiden de iyi," diyor ve kolunu göğsüme atıp yanıma sokuluyor.

"Henüz aklıma esprili bir şey gelmiyor, ama iyiden de iyisi var."

Kısa bir kahkaha daha atar. "İyiden çok daha iyi."

OLIVIA

"Günaydın," diyorum Flynn beni kendine doğru çekerek sırtımı göğsüne yasladığında. Kaslı kolunu belime doluyor ve bacağını kalçama atıyor.

"Buna alışabilirim." Sözleri kaba ve boğuk çıkıyor.

Aynı. Kalçamı onun kasıklarına sürüyorum. Vücudum, dün gecedan sonra mümkün olmaması gereken bir şekilde yanıyor. Ağrım var ama en iyi şekilde.

"Ooh. Enerjik misin?" Belimi saran kolunu indirir. Onun tişörtlerinden biriyle uykuya dalmışım. Bir eşofman altı denedim ama bana komik derecede büyük geldi, bu yüzden pantolon giymeyi tamamen bıraktım. Parmakları tişörtün kenarından kayarak karnımın alt kısmına doğru kayarken, engel olan bir şeyin azaldığına minnettarım.

"Evet."

O inledi.

"Kötü bir haberim var." Başparmağının ucu iç uyluklarımın üzerinde kayıyor. "Ne oldu?" Nefes nefese soruyorum. Bana karşı sertleştiğini hissedebiliyorum.

"Brogan ve Archer bu sabah bana brunch'a gitmek isteyip istemediğini soran bir mesaj attılar.

Londra brunch'ı çok sever ve senin de Sabrina ile vakit geçirmek için bir bahane arayacağını düşündüm."

"Çok tatlı," diyorum. "Ve inanılmaz derecede uygunsuz."

Onun kollarında dönüp duruyorum. Heyecanlandım. Kim yemek ister ki? "Saat kaçta?" diyorum.

"On beş dakika sonra." Utangaç bir gülümsemeyle bana bakar. "Bu süre yetmez."

"Seninle hiç yeterli olmaz." Flynn eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurur ve sonra oturur, beni de kendisiyle birlikte kaldırır.

Brunch'tan sonra Flynn'i bitkilere bakmak için bahçeye götürdüm. Birkaç tane alabilir diye düşündüm.

"Buraya mı?" Flynn, bir Ficus'u 30 santim kadar kaydırırken sorar.

"Hmm..." Onun oturma odasını incelerken dudaklarımın köşesini ısırırım. Onun dairesi için çeşitli şeyler seçtim. Çoğunlukla bakımı kolay olan sukulentler, birkaç saksı ağacı ve banyo gibi yüzeyler ve küçük alanlar için vurgu bitkileri.

Flynn dik durur, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşur. "Ne oldu?"

Tanrım, beni bu kadar iyi okuyabilmesini ve hemen yardıma koşmasını çok seviyorum. Ve bunu ne kadar çok yaparsa, ona izin vermek o kadar kolay oluyor.

"Sanırım biraz abartmış olabilirim," diye itiraf ediyorum.

Dönerek, dairesine getirdiğimiz tüm bitkilere bakıyor. Dairenden çok seraya benziyor. Önce o gülüyor, sonra ben de ona katılıyorum.

Bana doğru yürüdü, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Çok üzgünüm," diyorum, avuçları belimin iki yanından kayarak belimin altına yerleşirken. "Dairene biraz yeşillik katmak için heyecanlandım ve şimdi sanki bir teraryumun içinde yaşıyormuşsun gibi görünüyor."

"Senin suçun değil. Burası eskiden çok boştu. Şimdi ise sadece bitkiler görünüyor." O, mekanı tekrar gözden geçirirken gülümsüyor.

"Birkaçını daireme götürebilirim."

"Hayır, onları çok seviyorum. Ama seyahat ederken her şeyi sulamak için birini tutmam gerekecek gibi görünüyor."

"Ben yaparım." Onu bu kadar çok bitki almaya ikna ettikten sonra en azından bunu yapabilirim. Birazcık (yani çok) abarttım.

"Öyle mi?" Dudakları bir gülümsemeye çekildi. "Benim bitki bakıcım olmak ister misin?"

"Evet, sanırım isterim." Gözlerine bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Şu anda bitkilerden daha fazlasını konuştuğumuzdan eminim.

Ağzı ağzımı kapattı ve her öpüştüğümüzde olduğu gibi, kendimi onda kaybettim. Onda ya da ikimizde, beni rahatlatan ama aynı zamanda tüm sinirlerimi canlandıran bir şey var. Ona güveniyorum ve çok az erkeğe güvenmişimdir. Ayrılma planlarını düşünürsek, bu bilgi beni korkutmalı, ama korkutmuyor, en azından şu anda.

"Ne kadar vaktim var?" diye soruyor, boynuma öpücükler kondururken.

"Bir saat sonra Greer'i almam lazım."

"Bunu halledebilirim." Elimi tutup beni kanepeye doğru çeker. Oturur ve beni kucağına çeker.

Dizlerim onun kalçalarını kavırıyor ve ben ona yerleşirken, sertliği içime giriyor. Elleri saçlarıma dolanıyor ve boynumdan köprücük kemiğime kadar öpmeye devam ediyor.

Bir kolunu belime doluyor ve hızla hareket ederek beni sırt üstü yatırıyor ve üzerime çıkıyor. Geriye yaslanıyor ve kıyafetlerimi çıkarmama yardım ediyor. Yavaş ve telaşsız, her parçayı çıkarırken beni öpmek için zaman ayırıyor.

Sonuç, beni kıvrandırıyor ve daha fazlasını istememe neden oluyor.

Flynn, onu yerinde tutmak için bacaklarımı etrafına doladığımda gülümser.

"Merak etme, güzelim. Hiçbir yere gitmiyorum." Göz kırparak, Gömleğini çıkarır ve kot pantolonunun düğmelerini açar.

O soyunurken, vücudunun her santimini tadını çıkararak izliyorum. Boğazım kurur ve bacaklarımın arasında lezzetli bir zonklama başlar. Sağ eli penisine iner ve bana bakarken kendini okşar, gözleri çıplaklığımın üzerinde dolaşır ve benim hissettiğim aynı arzu bana yansır.

Otururken, bakışlarım onun kalın penisinde kalır. O çok büyük ve muhtemelen bunu düşünmemeliyim, ama onu tatmak istiyorum. Uyup uymayacağını görmek için.

Elimi onun elinin altına koyup, onun penisini okşayan elini takip ediyorum. Derin ve boğuk bir inilti çıkarıyor.

Koyu kahverengi gözleri bana kilitlenir, ben öne eğilip dudaklarımı penisinin başına sararım. Yüzünde şaşkınlık belirir, ardından inkar edilemez bir ateş.

"Siktir, Olivia." Eli yüzüme doğru hareket eder ve yanağımı avuçlar. Başparmağı ağzımın köşesini nazıkçe okşar. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"En azından denemek istiyorum. Sen çok fazlasın." O sırtıyor.

Onu ağzımın içine daha fazla aldığımda, cildimde elektriksel bir dalgalanma hissediyorum. Gözlerim yaşarınca duruyorum ve geri çekiliyorum. Onu ağzıma bu kadar az alabilmem utanç verici. Kararlı bir şekilde tekrar deniyorum. Bu sefer ilk içgüdümü bastırıp bir santim daha aşağı kaydırıyorum.

Karşılık olarak aldığım onaycı uğultu beni heyecanlandırır ve daha fazlasını almaya teşvik eder. Gözümün köşesinden bir damla yaş sızar ve Flynn'in başparmağı onu silmek için oradadır.

"Beni bu kadar iyi alacağını bilmeliydim. Sen inanılmazsın. Biliyor musun? Benim sikim senin o mükemmel ağzını doldururken çok seksi oluyorsun.

."

Gözlerimde daha fazla gözyaşı birikir, sonra yavaşça düşer. Her birini parmak uçlarıyla yakalar. Benim için çok büyük olduğu için hızlı gidemiyorum, ama onun uzunluğunun üzerinde yavaşça sallanıyorum, her seferinde boğazımın arkasına çarpmasına izin veriyorum.

Bu sarhoş edici. Bana hayranlıkla bakışı, övgülerinden aldığım haz ve yüzünde kazınmış zevk.

Meme uçlarım ağrıtan sıkı tomurcuklar ve amım kasılıyor. Daha önce hiç kimseyi bu kadar istememiştim. Vücudum zaten zevkten titriyor ve o sadece yüzüme dokundu.

"İşte bu. Oh, lanet olsun. Aynen böyle. Ağzın cennet gibi." Başı geriye düşer ve tavana bakar. Adem elması sallanır ve boynundaki kaslar gerilir.

Çenem gergin ve devam etmek için kendimi zorla gevşetmem gerekiyor. Onun bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini istiyorum. Bakışları yukarıda iken, gözlerinin üzerimde olmasını özlüyorum. Onun beni izlemesi ve ifadesindeki hayranlığı görmemde bir şey var. Bunu düşünür düşünmez, gözleri tekrar bana kilitlenir ve sonra beni kendinden uzaklaştırır ve ağzını ağzıma bastırır. Kanepeye geri yuvarlanıyoruz, ben onun altındayım. Alt dudağımı ısıırıyor ve dizleriyle bacaklarımı ayırıyor.

"Bunu yakında yatak odasına taşımamız gerekecek," diyor, penisinin başı klitorisimin üzerinde kayarken.

Birlikte nefes alıyoruz ve içimi bir titreme kaplıyor. "Burada prezervatifim yok," diye ekliyor.

Kollarımı boynuna, bacaklarımı sırtına doladım. "Hadi gidelim, yakışıklı. Saatimiz var, unuttun mu?"

"Beni aceleye getirme, kadın." Kıkırdar ve beni koala gibi önüne bağlayarak standı doğru yürür.

Beni odasına götürürken öper. Adımları yavaş ve kontrollüdür, ama uzun bacakları yine de mesafeyi hızla kat eder.

Dün geceki kadar nazikçe beni yatağına yatırır, sonra komodinden bir prezervatif alır.

"Magnum XL almak zorunda mısınız?" diye sırtarak soruyorum. Gerçekten çok büyük. Uzun ve kalın. Göz korkutucu ama yine de estetik açıdan hoş.

"Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsun." Kendini örtüyor, sonra eğilip bir meme ucumu dişlerinin arasına alıyor.

Zevk içimi kaplarken sırtım kavislenir. Penisini bekliyorum ama bacaklarımın arasına uzanan elidir.

"Benim için çoktan ıslandığın için çok şükür, çünkü içine girmek için can atıyorum," diyor ve bir parmağını, sonra ikinci parmağını içeri sokuyor.

Göğüslerime ilgi göstermeye devam ediyor, ısırıyor, yalıyor ve parmaklıyor, ben kıvranıp inleyene kadar. Gözlerimin önünde yıldızlar parıldadığında elini çekiyor ve penisini hizalıyor.

Ucunu içeri ittiğinde, amım onun etrafında sıkışıyor. "Lanet olsun, bebeğim." O inliyor ve bana biraz daha veriyor. "Acıyor mu acıyor mu?"

"Şimdi çekersen, seni öldürürüm."

"Bana seksi konuşman çok hoşuma gidiyor." Boynumun yanını ısırır ve sonra aynı yeri öper. "Çok fazla olursa, bana söyle."

Bana bakarak, Flynn ben anladığımı başımla onaylayana kadar bekler. Yavaş ve sabit bir tempoda ilerler, her seferinde biraz daha ileri gider, ta ki daha fazlasını kaldıramayacağımı hissedene kadar. Onunla dolmuş hissediyorum ve bu o kadar baş döndürücü bir şey ki, buna bağımlı hale gelebileceğime eminim.

"Kırılmayacağım," diye söylüyorum, onun kendini tuttuğunu gördüğümde. Kaşlarının arasındaki kırılganlık ve kollarındaki gerginlikten, sanki fiziksel olarak kendini tutuyormuş gibi.

Yüzündeki ifade yumuşar ve yerine tereddütlü bir bakış gelir.

İki elimi de yüzüne götürüyorum. Tıraşsız çenesi sert ve kıllı, avuç içlerimle onu okşuyorum. "Çok fazla olursa sana söyleyeceğime söz veriyorum."

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor, neredeyse bana değil de kendine. Dudakları benim dudaklarıma bastırıyor. "Bu am benim için yaratılmış."

Öpüşmelerimiz sert ve dağınıktı, sanki ikimiz de doyamamış gibi. Bunun nedeni birlikte geçireceğimiz zamanın kısıtlı olması mı, yoksa sadece o mu bilmiyorum, ama Flynn ile geçirdiğim her an büyük ve önemli geliyor ve bir saniye bile boşa harcamak istemiyorum.

OLIVIA

"Neredeydin?" diye soruyor kardeşim, mağazanın arka ofisine girdiğimde.

"Takım bu öğleden sonra Chicago'ya gitmeden önce Flynn'le öğle yemeği yedim." Flynn gergin ve heyecanlıydı. Ben de onu kırk beş dakika boyunca oyalayabildiğim için mutluydum.

"Öğle yemeği mi, yoksa onun evinde
sevişmek mi?" Yüzüm kızardı.

"Yiyecek sipariş etti."

"Eminim öyledir." Ruby kaşlarını kaldırır, kalemi çenesine dayar ve dudakları bilmiş bir gülümsemeye bürünür. "Yüzün parlıyor."

"Ne?" Elim yüzüme gitti, sonra saçımı geriye taradım ve kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Hayır, parlamıyorum."

"Öylesin. Seni çok kıskanıyorum." Diye iç geçirir. "İlk birkaç aylık flört dönemini çok seviyorum. Uzun öpücükler, tatlı mesajlar, birbirini bir iki gün görmezsen ölecekmiş gibi hissetmek, seksin hala eğlenceli ve heyecan verici olması."

Evet, bu durumu oldukça iyi özetliyor. Flynn ve ben birlikte olalı sadece birkaç hafta oldu ama hızla aşık olduğumu söylemek yüzyılın en büyük yetersiz ifadesi olur. O harika. Ve evet, seks bu dünyadan değil. Programlarımız her gün görüşmemizi zorlaştırıyor, seks yapmayı bırakın, ama yaptığımızda bunu anlamlı kılıyoruz diyelim.

"Çok kötü durumdasın. Yüzünden okunuyor, küçük kardeşim." Kalemiyle havada bir daire çizerek sanki yüzümü çevreliyor.

"Kapa çeneni." Karşısına oturup, yerde duran bir lastik bandı alıp ona fırlatıyorum.

Lastik bandı onun sağından geçince gülüyor. "Senin adına mutluyum."

Ben de kendim için mutluyum. Şu anda hayat dolu hissediyorum. Belki de orgazm sonrası mutluluk ya da fazla feromon yüzündendir, ama bunu sorgulamıyorum.

"Hala sezon sonunda ayrılmayı mı planlıyor?" diye sordu Ruby, az önce keyifle yaşadığım tüm iyi duyguları bir anda yok ederek.

"Hiçbir şey kesin değil," diyorum, onun bakışlarını görmezden gelerek. Bunu düşünmek istemiyorum. Daha aylar var ve belki de hiç gerçekleşmeyecek. Gerçi

buna gerçekten inanmıyorum. Flynn harika bir atıcı. Beyzbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bunu ben bile biliyorum.

Bir yığın postayı karıştıyorum ve sonunda Ruby tekrar dizüstü bilgisayarının ekranına bakmaya başlıyor ve ben bu sessizliğe dayanamıyorum.

"Kitap nasıl gidiyor?" diye soruyorum ona.

"Sanırım sonunda bir şey buldum. Sana danışabilir miyim?"

"Gerçekten mi?" Daha dik oturuyorum, odaklanacak başka bir şey olduğu için mutluyum. Başını sallarken yüzünde heyecan ve gerginlik karışımı bir ifade var.

"Kesinlikle." Ne yazdığını bana anlatması için can atıyordum. Bu onun için o kadar kutsal bir süreç ki, asla zorlamak istemiyorum.

"Tamam." Başlamadan önce çekingen bir gülümseme attı.

"Mustangs maçındayken aklıma geldi."

Her sözünü dikkatle dinliyorum. Ruby harika bir hikaye anlatıcısıdır, ama bu moddayken hızlı ve dolambaçlı konuşur, bazen karakterler veya olay örgüsü için önemli olan, başlangıçta söylemeyi unuttuğu bir şeyi araya sıkıştırır. Onu takip etmek ve tüm parçaları bir araya getirmek bir bulmaca gibidir.

Ancak o bitirdiğinde geri bildirimde bulunuyorum. Aslında bu geri bildirimden çok, dahi kız kardeşime hayranlık duymam gibi bir şey. Ruby Madison'dan bir spor romantizmi mi? Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, insanlar çılgına dönecek.

"Büyükbabaya söyledin mi?" diye soruyorum, sonunda sessizliğe büründüğümüzde.

"Hayır." Kafasını o kadar hızlı sallıyor ki, sanki bobblehead gibi görünüyor. Ruby gerginlikten titriyor. Her zaman birkaç hafta boyunca kendini odasına kapatıp yazmaya başladığı zaman böyle olur. "Başarabileceğimi anladığımda ona sürpriz yapmayı düşündüm."

"Başarabilirsin," diye onu teselli ettim. "Ve beyzbolla ilgili sorularımız olursa, içeriden bir kaynağım var."

"Beyzbolu bilirim. Senin aksine, yıllar boyunca biraz dikkat ettim."

"Pardon, beyzbolu mu *biliyorsun*?" Ruby birçok şaşırtıcı, yetenekli , ama sporcu olmak bunlardan biri değil.

Bir elini sallayarak, "Bir top ve bazlar var," diyor.

Gülmemeye çalışıyorum.

"Atıcı topu atar ve sopayı tutan adam onu parkın dışına çıkarmaya çalışır." Kapanış konuşmasını yapıyormuş gibi işaret eder. "Çeyrekler var ya da... dur, hayır, vuruşlar var ve sonunda en çok puanı alan takım kazanır!"

"Puan mı?" Vücudum kahkahadan ikiye katlanır. Heyecan ve kitapların verdiği o baş döndürücü coşku, kız kardeşim ve onun tuhaflıkları ile birleşince, kendimi tutmam imkansız hale gelir. Ona baktığımda, utangaç bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Tamam. Beyzbol konusunda yardıma ihtiyacım olabilir, ama hikaye beyzbolla ilgili değil. Bu, sevilen bir kasaba delikanlısı olan kısa stop oyuncusunun başını belaya sokması ve itibarını kurtarmak için bir hayır müzayedesi yapmak zorunda kalmasıyla başlayan bir aşk hikayesi."

"Kahramanın ikiz kardeşi, onun ne kadar büyük bir hayranı olduğunu bildiği için onun yerine teklif verir ve açık artırmayı kazanır," diye ekliyorum. "Sıradan bir kadının bir ünlüyle karşılaştığı, ancak onun gerçek hayatta büyük bir pislik olduğunu öğrendiği hikayeleri seviyorum."

Bir süre durur. "Onun bir kurt adam olduğu ortaya çıksa daha mı iyi olur? Ya da bir uzaylı?"

O kadar ciddi görünüyor ki gülmek istemiyorum, ama yine de bir gülücük kaçıyor. Ruby gülümsüyor ve bana katılıyor.

"Sanırım beynim bozuldu. Hep bu spor konuşmaları yüzünden. Biraz yürüyüş yapıp temiz hava alacağım." Ayağa kalkar ve dizüstü bilgisayarını, birçok not defterini ve kalemelerini toplar. Sırt çantasını kapatırken gülümser. "Teşekkürler."

"Ne için?"

"Son birkaç aydır beni taciz etmediğin ve kitabımı kendi zamanımda çözmememe izin verdiğin için. Bunun seni öldürdüğünü biliyorum."

"Çok acı vericiydi. Ölümün eşiğindeydim. Gerçekten."

Kıkırdayarak ofisten çıkar ve beni postalarla baş başa bırakır. Mağaza öğleden sonra sessizdir. Soğuk hava dalgası geldi, rüzgar ve hafif yağmur var. İnsanların evde kalmak istemesini suçlayamam. Battaniyeye sarınıp kanepede iyi bir kitap okumak, günü geçirmek için mükemmel bir yol gibi görünüyor.

Öğleden sonra, soğuğa göğüs gererek kahve molası vermeye karar veriyorum. Kafede her zamanki gibi sade kahve sipariş ediyorum, sonra biraz krema ve şeker eklemeye karar veriyorum. Flynn benimle gurur duyardı. Beklemek için tezgahın sonuna geçiyorum.

"Bu sabah dükkanınıza uğradım." Ses solumdan geliyor ve beni irkiltir.

Döndüğümde, Plot Twist'in sahibi Walter ile karşı karşıya geliyorum. Onu fark etmemiş olmam, son zamanlarda ne kadar dalgın olduğumu gösteriyor.

Aşık olmak insanları aptallaştırıyor olabilir. Ruby bunu hikayesinin konusu olarak kullanabilir mi acaba?

"Öyle mi?" diye soruyorum, sesimdeki şaşkınlığı gizleyemeden. Ben Flynn'in evindeyken uğramış olmalı. Gigi neden bundan bahsetmedi acaba? Onu tanımış olmalı.

"Yanlışlıkla senin postalarından bazılarını aldım," diyor.

"Oh." Bu daha mantıklı. Rakip mağazaları araştırmak için gelmedikçe, onun bizim mağazamızı gezdiğini hayal edemiyorum. Birkaç kez karşılaştığımızda edindiğim izlenimlere göre, bu daha çok benim yapacağım bir şey.

"Oldukça büyük bir romantizm bölümü var."

"Şehrin en büyüğü," diyorum gururla. "Mağazanız için öneri isterseniz, seve seve yardımcı olurum."

Teklifimi yapar yapmaz, kendime tekme atmak istedim. Ne yapıyorum ben? Düşmana yardım edemem.

Ama önemli değil. Walter dudaklarını birbirine vurur ve onaylamayan bir homurtu çıkarır. Bunun bir hayır olduğundan oldukça eminim.

Barista onun adını seslenir ve Walter teklifime cevap vermek yerine bana nazikçe başını sallar. İçeceğini alır ve kafeden çıkar. O adamı ve onun... öyle olmadığı halde nasıl bu kadar rahat ve samimi bir kitapçı yaratabildiğini gerçekten anlamıyorum.

Dükkana döndüğümde çok sinirliyim. Gigi'ye olanları anlatıyorum ve o da Walter'ın daha önce bir yığın posta ile uğradığını doğruluyor.

"Yalnız görünüyor," diyor Gigi. "Ona karşı nazik ol."

"Mağazayı küçümsedi ve romantizm değersiz bir türmüş gibi yüzünü buruşturdu."

"Bence öyle bir şey yapmadı." Gigi gülümsüyor. "Romantik kitapların çok fazla olduğunu söyledi, ki bu doğru."

"Şehirdeki en büyük bölüm," diye ekliyorum, tıpkı Walter'a yaptığım gibi. "Ve ona yardım teklifimi tamamen reddetti, sanki paylaşmaya değer hiçbir bilgim yokmuş gibi."

"Kendi ifadenize göre, gerçekten yardım etmek istemiyardunuz." "Ama yardım ederdim," diyorum savunmacı bir tavırla.

Gigi bana küçümseyici bir bakış atar ama başka bir şey söylemez.

Hala bu konuyu kafamda kurcalarken, günün sonunda dedem Greer'la birlikte uğrar. Greer, komik olabilecek ama aynı zamanda yürek burkan bir ifadeyle içeri girer.

"Ne oldu?" diye soruyorum, yüzündeki bukleleri düzelterek.

"Hiçbir şey," diyor, ama sesi tam tersini söylüyor. Büyükbabama bakıyorum, o da omuz silkiyor.

Gigi tezgahın arkasından çıkar ve Greer'e işaret eder. "Neden arkada bana yardım etmiyorsun? Bugün yeni prenses kitapları geldi."

Yüzünde bir anlık heyecan belirir, ama hemen kapıyı çarparak somurtkan havasına geri döner. Onlar gittikten sonra, büyükbabama yaklaşıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum. Greer genellikle okuldan sonra beni karşılar, neşe doludur. Beni gördüğünde yüzünde saf mutluluk ifadesi belirir ve bir saniye bile bekleyemeyecekmiş gibi koşarak bana sarılır. Ben o anlar için yaşıyorum.

"Söylemedi, ama bunu yanında getirmişti." Büyükbabam bana bir kağıt parçası uzatır ve omzumu sıkar. Gigi ve Greer'in gittiği yöne doğru yürürken, kaşlarım karışıklık ve endişeyle çatılır.

Kağıda odaklanıyorum. Greer'ın tanıdık çöp adam çizimleri beni gülümsetiyor. Büyük mavi gözlerimden kendimi tanıyorum, çizimlerinde her zaman abartır, Greer'ı da kıvrıkcık saçlarından tanıyorum. Elimi tutuyor ve onun diğer tarafında hemen Flynn olduğunu anladığım bir adam var. Mavi şapkalı ve beyzbol eldiveni var.

Ona bağlanmış, bu da beni belki olması gerektiği kadar endişelendirmiyor. Belki her zaman hayatında olmayacak, ama onunla şimdi bu ilişkiyi kurması, neyin mümkün olduğunu bilmesi için daha iyi değil mi?

Bunu düşünürken, aynı zamanda onun neden bu kadar sinirlenip dışarı çıkıp gittiğini anlamaya çalışıyorum. Gigi ve büyükbaba onu takip ediyorlar, benim kadar şaşkın görünüyorlar. Nadiren bu kadar uzun süre kötü bir ruh hali içinde kalır ve neredeyse her zaman yeni bir kitap onu bu ruh halinden çıkarır.

"Eve gitmek istiyorum," diyor Greer, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Beynim ne cevap vereceğimi düşünmekten dönüyor. Bu onun karakterine hiç uymayan bir davranış, ben de ne yapacağımı bilemiyorum.

"Burayı ben kapatabilirim," diyor Gigi.

Kafamı sallıyorum. Bir yanım onun öfke nöbetine boyun eğmek istemiyor, ama diğer yanım bir şeyler olduğunu biliyor ve bunu çözmek için ne olduğunu anlamak istiyorum. En kısa sürede.

FLYNN

HOLLAND KARDEŞLER

ME

10 Haziran nasıl?

BROGAN

Genelde yılın en sevdiğim günü değil, ama fena da değil.

ARCHER

Sanırım o, bu tarihle ilgili kişisel duygularını sormuyordu.

BEN

Tekrar deneyeyim, 10 Haziran'da boş musunuz?

BROGAN

Senin için her zaman, bebeğim

Holland. HENDRICK

Bir iki günlüğüne kaçabilirim. Büyük maç mı?

KNOX

Bir gün önce bir yarışım var ama yerel bir yarış, o yüzden

ben varım. ARCHER

Bu babamın işi için mi?

KNOX

Bekle. Babam da orada olacak mı? Ben yokum.

BEN

Altmışıncı yaş günü ve ona bir parti düzenliyorum.

HENDRICK

Bunu babam mı söyledi?

BEN

Hayır, hepsi benim fikrimdi. Gelmezsen anlarım, ama bu benim için benim için çok anlamlı olur.

ARCHER

Orada olacağım, ama Sabrina'yı güvenliğim için yanımda getireceğim.

HENDRICK

Beni ve Jane'i de say. BROGAN

Onun için değil, senin için
geliyorum.

ME

Knox?

KNOX

Düşüneceğim.

Chicago'daki maçlarımızdan sonra Çarşamba öğleden sonra Lake City'ye geri dönüyoruz. Doğruca stadyuma gidip atıcılar toplantısına katılıyorum, ardından tedaviye gidiyorum. Serbest kaldığımda, Olivia ve Greer'ı görmek için o kadar heyecanlıyım ki, eve geldiklerinde kapılarının önünde bekliyorum.

"Merhaba!" Olivia beni görünce yüzü aydınlanıyor ve bana sarılmak için yaklaşıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmek için sabırsızlanıyordum." Gözlerimi ondan Greer'e çeviriyorum. "En sevdiğim minik nasıl?"

Neredeyse sinirli bir şekilde ayaklarını yere vurarak aşağıya bakıyor. Olivia ona dirsek atıyor. Bir şeyler var, ama ne olduğunu tahmin edemiyorum.

Greer sonunda bana bakar ama gözlerime bakmaz. "Merhaba, Hotshot."

Olivia kapının kilidini açar ve kızı tek kelime etmeden onun yanından geçerek daireye girer.

"O iyi mi?" diye soruyorum genellikle neşeli olan altı yaşındaki çocuğa.

"İki gündür böyle." Olivia'nın ağzı ikna edici olmayan bir yarım gülümsemeye bükülür. "İçeri gel. Buraya geldiğine çok sevindim."

Onu takip ederek daireye giriyorum.

Greer yatak odasında. Açık kapısından ışık koridora sızıyor, ama daha önce buraya geldiğim zamanlardan farklı olarak, sessiz. Olivia'yı mutfağa kadar takip ediyorum, orada çantasını tezgahın üzerine bırakıp iç geçiriyor.

"Chicago nasıldı?" diye soruyor. "Maçın bir kısmını izledim, ama kazanacağınız kesinleşince uykuya daldım."

Maçları izlemesini seviyorum. "Berbattı."

Sırıtarak hafifçe güldü.

"Hava soğuk ve rüzgârlıydı, sen de orada değildin."

"Ben de seni özledim," der, ben onun yanına yaklaşırken.

Ağzımı onun ağzına yaklaştırıyorum, yumuşak, yavaş öpücüklerinin tadını çıkarıyorum.

"Akşam yemeğinde ne var?" Greer'in sorusuna, geri çekilirim ve Olivia kızına döner.

"Henüz bilmiyorum. Ne istersin?" "Pizza."

"Pizza için vaktimiz yok. Bir saat sonra işte olmam lazım."

"Peki! Neyse ne." Bu sözler, Greer'in söyleyebileceğini hiç düşünmediğim kibirli bir tonda çıkıyor.

Olivia cevap veremeden, kızı odasına geri dönüp kapıyı kapatır.

Yüzümde şokun izleri belli olmalı ki Olivia başını sallar ve "Biliyorum. Bu çok kötü" der.

"Peki nedenini bilmiyor musun?"

"Bana söylemiyor. Onca kez denedim. Okulda bir arkadaşıyla bir şey mi oldu, ya da biri ona zarar mı verdi diye sordum, o da hayır dedi, ama başka bir şey söylemedi. Öğretmenini aradım, ama o da bilmiyordu. Greer'in son birkaç gündür daha çok tek başına oynadığını, ama kimseye kötü davrandığını görmediğini söyledi."

Greer'e birinin zarar vermiş olabileceğini düşünerek hissettiğim öfkeye ve kimin, neyin, ne zaman olduğunu hemen öğrenme ihtiyacına şaşıyorum.

Olivia'nın telefonu çalıyor ve çantasından çıkarıyor. Kaşları çatılıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, bunun Greer ile ilgili bir şey olduğunu düşünerek. Aklım orada takılıp kalıyor. Olivia'ya aşık olurken, bir yerlerde Greer'e de aynı derecede aşık oldum.

"Sabrina hasta. Bu gece ben çalışırken Greer'e bakacaktı."

"Evet, apartmanlarındaki herkes hasta," diye onaylarım. Bu sabah Archer ve Brogan'a mesaj attım, ön kapılarına kırmızı bir X işareti çizmekten bahsediyorlardı.

"Büyükbabam ve büyükbabamı arayıp ona bakıp bakamayacaklarını sormam gerekecek," diyor, bu olasılıktan pek memnun değilmiş gibi.

"Peki ya Ruby?"

"Yazma işine dalmış durumda."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bu durumda tek bir seçenek kalıyor. "Ben ona bakabilirim."

Olivia kaşlarını kaldırır.

"Bu fikirden o kadar da dehşete kapılma. Ben çocuklarla çok iyiyimdir. En azından Greer ile."

"Tabii ki öylesin." Başını sallar ve gülümser. "Ama biz trambolin parkına ya da eğlenceli bir yere giderken birkaç saat onunla vakit geçirmek, onu yatırmaktan farklı bir şey. Özellikle de şu anki ruh haliyle."

"Dört erkek kardeşle büyüdüm. Her zaman birinin ruh hali kötüydü. Bununla nasıl başa çıkılacağını biliyorum."

"Barışçı," der, yaklaşarak kollarını belime dolamıştır. Başını göğsüme yaslar. "Onun için endişeleniyorum."

"Ben de." Başının arkasını avuçlarım ve parmaklarımı saçlarında gezdiririm. "Ama bir çözüm buluruz."

Geri çekilip gözlerine bakıyorum. "Şimdi bana tüm kuralları anlat, anne."

"Şehre döndükten sadece birkaç saat sonra onu gerçekten görmek istiyor musun?"

Henüz dairenize uğradınız mı? Ben saat ikiden önce işten çıkamam."

"Evet ve hayır. Zaten senin evini daha çok seviyorum. En sevdiğim iki kişi orada. O yattıktan sonra ben de kanepede yatacağım. Buna izin var, değil mi? Bekle, sen uyuyor musun yoksa bütün gece uyanık kalıp onun nefes alıp verişini mi izliyorsun?"

O, şakacı bir şekilde göğsüme vurur. "Ben hallederim."

Dudak köşesini ısırdı, sonra yavaşça başını salladı. "Tamam. Ama sadece emin olduğun zaman. Hayır desen de olur. Büyükanнем ve büyükbabam onu oraya bırakmamı sorun etmezler."

"Greer sorun etmezse, bu gece onunla vakit geçirmek isterim. Onu da özledim."

Gülümsüyor, bana pek inanmadığını gösteren bir şekilde sırtıyor. Sorun değil. Ben de hala biraz şaşkınım.

"Onunla konuşayım." Olivia beni mutfakta bırakıp Greer'in odasına girer ve birkaç dakika sonra geri gelir.

Neden bilmiyorum, ama biraz gergin hissediyorum. Greer, benim ona bakmamdan ziyade büyükannesinin evine gitmeyi tercih edebilir. Ve sanırım onun beni sevmesini ve bana güvenmesini istiyorum.

"Seninle kalmak istiyor," diyor Olivia, ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalkarak. "Ona sorduğumda neredeyse gülümsüyordu."

"Gördün mü? Bu işi halledebilirim."

"Onu hayatta tut, dişlerini fırçaladığından ve saat sekizde yatakta olduğundan emin ol."

"Hepsi bu mu?" diye soruyorum sinirlenerek. "Kolay." Yine gülüyor.

Olivia işe hazırlanırken, ben üçümüz için yemek siparişi veriyorum. Olivia işe gitmek için aceleyle çıkmadan önce zar zor yemek yiyor.

"Seni seviyorum." Greer'ın başına öpücük kondurur. "Flynn'e iyi davran." Sonra bana doğru yürür.

"Ben de iyi olacağıma söz veriyorum." Göz kırpyorum.

"Teşekkürler. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at. Mümkün olduğunda telefonuma bakarım."

"Biz iyi olacağız," diye onu ve kendimi temin ederim. Greer hala normal hali değil, bu yüzden güvenim biraz sarsılmış durumda.

O gittikten sonra Greer'e bakarım.

"Ne yapmak istersin?"

Cevap olarak omuz silkme hareketi alıyorum. Tamam, başlangıçta pek başarılı olamadım. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Ne?"

"Daha önce hiç bebek bakıcılığı yapmadım. Bu benim ilk deneyimim. Ne yapacağımı bilmiyorum yapacağımı bilmiyorum."

Ağzının köşesinde belirsiz bir gülümseme belirir, ama hemen

. Onu üzen şey, o kadar kolay bir kenara itilebilecek bir şey değil. "Yapmak istediğin bir şey var mı?" diye soruyorum ona.

Yine omuz silkiyor.

"En sevdiğin film var mı?" "Dün yeni bir *Bunny Ballet* filmi çıktı." "O zaman onu izleyebiliriz."

"Yeni bir tane mi çıktı?" diye soruyorum, gözlerimi kocaman açarak. "Hiç bilmiyordum. İzlemeliyiz izlemeliyiz!"

Yüzündeki ifade biraz yumuşar ve kanepeye geçeriz.

filmi bulup oynat düğmesine bastığımda, Greer bana biraz daha yaklaşıp. İlk yirmi dakikayı sessizce izleriz.

Ben de herkes gibi iyi çizgi filmleri severim, ama Greer ve onu rahatsız eden şey hakkında çok endişeliyim, filme konsantre olamıyorum.

Elimi uzatıp bir bukle saçını çekiştiriyorum.

"Hey, ufaklık. Dondurma ister misin?"

Başını hızla sallar ve bütün gece boyunca ilk kez gerçek bir gülümseme görürüm. Filmi duraklattıktan sonra mutfağa gidip dondurma kutularını çıkarırım. "Çikolata mı, Napoliten mi?"

"Çikolatalı!" Tezgahın önündeki tabureye oturur.

"Harika seçim." İki küçük kase bulup ikimize de iki büyük kaşık dondurma koyuyorum. Onun kasesini önüne kaydırıp, benimkini alıp yanına oturuyorum.

Birkaç kaşık yedikten sonra soruyorum: "Okul nasıl gidiyor?"

Davranışları aniden değişir. Omuzları öne doğru eğilir ve ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılır. Dondurma yerken suratını asan bir çocuktan daha üzücü bir şey var mı? Varsa da ben görmedim.

"Sorun değil."

Bunu bana bu kadar kolay söyleyeceğini düşünmek naiflikti belki, ama yine de hayal kırıklığına uğradım.

"Bu iyi," diyorum, kaseye odaklanarak. "Beyzbol da *iyidir*."

Bana bakıyor. "Büyükbabam, senin gördüğü en iyi atıcı olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" Gerçek bir şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. Yaşlı adamla her görüştüğümüzde sohbet ederiz ve ara sıra neyin işe yarayıp neyin yaramadığı konusunda bana fikirlerini söyler. Wayne'e ön ayağımın biraz içe doğru basıyor olabileceğini söylediğimde, o da izleyip aynı fikirde olduğunu söyledi. Küçük bir değişiklikti, bir santimden az, ama büyük bir fark yarattı.

Earl'e de bunu söyledim, ama o tavsiyede bulunmakta yavaş davranıyor. Sanırım koçlarımın işine karışmak istemiyor, ama ben geri bildirimlere karşı değilim, nereden gelirse gelsin. Ve bence bana yardımcı olabilecek çok fazla bilgisi var.

O da başını sallar ve dondurmamızı bitirirken sessizleşiriz. İkimiz de bitirdiğimizde, kaseleri ve kaşıkları yıkayıp bulaşık makinesine koyarım ve sonra filme devam etmek için oturma odasına geri döneriz.

Hikayeye dalıyorum, o da öyle — izlerken bilinçsizce bana yaklaşmasından da anlaşıyor. Sağ kolumu kanepenin arkasına koyuyorum ve o da yanıma sokuluyor. Anlaşılan stresliydim, çünkü film bittiğinde, günlerdir hissetmediğim kadar rahatlamışım.

"Oyun oynayabilir miyiz?" Greer, jeneriğın akarken soruyor. "Babam bana Disney Prensesleri Monopoly'sini gönderdi, ama annem oynamayı sevmiyor."

Olivia'nın bu oyunu ne kadar sevmediğini ve sonra ne olduğunu anlattığını hatırlayarak gülmemeye çalışıyorum. "Üzgünüm, ufaklık. Yatma zamanı."

"Tamam. Babamı tekrar görene kadar bekleyip o zaman oynayacağım." Vay be, bu çocuk suçluluk duygusunu nasıl uyandıracağını gerçekten iyi biliyor.

"Onu yakında göreceğiz misin?"

Bana gösterdiği kayıtsız omuz silkme hareketi kalbimi sıkıştırıyor. Babamı ne zaman tekrar göreceğimi bilmediğim ve insanların beni yargılamasından korktuğum için bu konuyla ilgili soruları cevaplamak istemediğim o duyguyu hatırlıyorum.

"Onu özölüyorşun, değil mi?" Kız başını sallar.

"Sana başka bir sır verebilir miyim?"

"Tabii," der, biraz heyecanlanmış gibi görünür ama bunu belli etmek istemiyormuş gibi.

"Ben de büyürken babamla yaşamıyordum." "Yaşamıyor muydun?" Gözleri biraz büyüdü.

"Hayır. Beni kardeşlerim büyüttü."

"Gerçekten mi?"

"Mm-hmm." Onun yalnız olmadığını bilmesini istiyorum, ama duygularını da göz ardı etmek istemiyorum, bu yüzden ekliyorum: "Zordu. Oturup onun aramasını ya da uğramasını, ona günümün nasıl geçtiğini anlatmayı ya da okulda yaptığım bir şeyi göstermemi dilerdim."

Kahretsin, bazen hala öyle hissediyorum.

"Her pazar babamla görüntülü konuşuyorum," diyor Greer.

"Bu çok güzel."

Sonunda gülümseyerek başını sallar. "Baban şimdi nerede? Beybol maçlarına geliyor mu?"

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. "Bazen geliyor, evet."

Kendi duygularımda kaybolmuşken, Greer gözleri yaşaracak kadar büyük bir esneme yapıyor. "Yatma zamanı, ufaklık. Sabah okula yorgun gitmek istemezsin."

" Ben ayağa kalkıyorum, o da kalkıyor.

"Okulu sevmiyorum. Artık gitmek istemiyorum."

Kalbim hızla atmaya başlar ve onu odasına kadar takip ederken sözlerimi dikkatlice seçerim.

"Neden? Bütün gün arkadaşlarınla oynuyorsun, değil mi?" diye soruyorum, sorularına cevap vermeye devam etmesini umarak ses tonumu şakacı tutuyorum.

O dönüp bana annesini hatırlatan çok ciddi bir bakış atıyor. "*Sadece üç teneffüsümüz var.*"

"Benim hatam." Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

Pijamalarını seçer ve banyoya gidip üstünü değiştirip dişlerini fırçalar. Onu odasında, yatağının kenarında oturarak beklerim. Oda pembe ve benim ona verdiğim Mischief Mustang dahil olmak üzere peluş hayvanlarla doludur. Geri gelir ve peluş hayvanlarını tek tek yatağının yanındaki yere sıraya dizerek yerleştirir.

"Okulda ne var ne yok? Neden gitmek istemiyorsun?"

Cevap verirken işine odaklanmaya devam ediyor: "Sara Stites, seni tanıdığımı söylediğim için herkese benim yalancı olduğumu söylüyor."

Kaşlarını çatıldı. "Ben mi?"

Son birkaç peluş hayvanı yatağından kaldırdıktan sonra kitaplığına gidip bir kağıt aldı. Bana getirdi.

"Olamaz. Bunu sen mi çizdin?" Olivia, Greer ve benim resmime bakarak soruyorum. Üçümüz birlikte, sevimli küçük çöp adamlar. Ben onların üzerinde yükseliyorum, sol elimde beyzbol eldiveni var. O, benimle annesinin arasında duruyor ve ikimizin de elini tutuyor. Midemde adını koyamadığım bir duygu dalgalanıyor.

"Öğretmenimiz bize ailemizin eğlenceli bir şey yaparkenki halini çizmemizi söyledi. Bu, senin maçına geldiğimizde, sahaya doğru yürürken çekilmiş benim ve annemin resmi."

"Evet, hatırlıyorum." Ona gülümsüyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum. "Bunun Sara, adı her neyse, ile ne ilgisi var?"

"Bütün sınıfın önünde bana yalancı dedi ve uydurduğumu söyledi. Ben benim için ayağa kalkıp seni tanıdığını söylediği halde. Gerçi onun da seni sadece doğum günü partisinde gördüğü için bunun yalan olup olmadığını bilmiyorum. Bu seni tanımak sayılır mı?"

"Evet, bence sayılır."

O da bunun kesin karar olduğunu onaylar gibi başını sallar. "Hepsi bu mu? Başka bir şey var mı?"

Küçük omzunu silkiyor. "Sorun değil. Bana söyleyebilirsin."

"Hepsi bu kadar. Sara bana yalancı diyor ve artık kimse benimle oynamıyor. Ben bile benden kaçınıyor."

"Üzgünüm." Kalbim ikiye bölündü.

"Bu adil değil." En sevimli şekilde öfkelenir. "Seni tanıyorum."

"Tabii ki tanıyorsun. Sen benim dünyadaki en sevdiğim çocuksun."

Ağzının köşeleri gülümsemeye başladı ve kollarını boynuma doladı.

Siktir. Bu tatlı küçük kızın sataşmaya maruz kalması düşüncesi tüm vücudumu acıtıyor. Çocuklarla pek tecrübem yok, ama pek çok kez olumsuz düşünenleri, nefret edenleri ve troller'i görmezden gelmek zorunda kaldım. Ayrıca, ihtiyacım olursa her şeyi mahvedecek dört büyük ağabeyim vardı.

"İnsanların söylediklerini kafana takma. Önemli olan, dürüst olduğunu bilmek. Bunun işleri kolaylaştırmadığını biliyorum, ama gerçek bu."

Kız başını sallıyor, ama bu cevabı sevmediğini anlayabiliyorum. Kimse sevmez. Hayat böyle. Zorbalarla mücadele etmek asla kolaylaşmaz, ama bazen onların oyununa gelmemek daha iyidir.

"Ama yine bu konuyu açarlarsa veya sana sataşırlarsa, öğretmenle konuş."

"Annem de böyle derdi."

"Oh, şükürler olsun. Bu bebek bakıcılığı işini mahvettiğimi sanmıştım."

Kıkırdar ve tüm vücudunu kucağıma atar, sonra esner.

Ona resmi geri vermeye çalışıyorum, ama o başını sallıyor. "Sen saklayabilirsin."

"Annene Sara'dan bahsettin mi?" "Hayır,"

der, suçlu bir sesle.

"Eminim sana iyi tavsiyelerde bulunacaktır. Annen çok akıllıdır."

"Kızacak ve bunu çok büyütür," diye sızlanır Greer.

Küçük bir kakhaha patlar. "*Bu* büyük bir mesele. O seni seviyor ve sevdiğimiz insanlara birisi zarar verdiğinde, kızmamak ve durumu düzeltmek istememek elde değil."

Düşünerek sessiz kalır. "*Bunny Ballet'i* tekrar izleyebilir miyiz?"

Tamam. Sanırım bu konuşma bitti.

Saatime bakarım. "Üzgünüm, ufaklık. Yatma vaktin çoktan geçti. Annen eve geldiğinde sen duvarlarda zıplıyorsan, bana bir daha asla güvenmez."

"Hayır, güvenir. Seni seviyor."

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?" Bilgi toplamaya çalışıyorum ve bundan hiç utanmıyorum.

"Sen etrafta olduğunda çok gülümsüyor ve sen geldiğinde en sevdiğin parfümü sürüyor."

Göğsüm sıkışıyor. "Ben de onu çok seviyorum." "Bunu da anlayabiliyorum."

"Çünkü çok gülümsüyorum?"

"Ve güzel kokuyorsun. Maçlardan sonra hariç." Burnunu kırıltırıyor. Göğsümden bir kahkaha yükseliyor. Tanrım, bu çocuğu seviyorum.

"Onu seviyorum, seni de seviyorum."

"Ben senin dünyadaki en sevdiğin çocuğum," diyor gururla.

"Doğru." Onu göğsüme sarıp, başının üstünden nefes alıyorum. Yatağa tırmanıyor ve ben gözleri ağırlaşana kadar ona kitap okuyorum ve esnemekten kendini alamayana kadar ona kitap okurum.

"İyi geceler, ufaklık. Bu gece seninle vakit geçirmeme izin verdiğin için teşekkürler."

Oturur, kollarını kaldırır ve beni kucaklamak için olabildiğince yüksekte omuzlarıma sarılır. "İyi geceler, Hotshot."

OLIVIA

Ön kapıdan içeri girdiğimde daire sessizdir. Televizyon açıktır, ama sesi kapalıdır.

Çantamı tezgahın üzerine koyup kanepenin etrafından dolaştığımda Flynn'i kanepede uyurken buldum. Uzun vücudu kanepeye sığmıyor ve ayakları kanepenin ucundan sarkıyor. Bir kolu yüzünün üzerinde, diğer kolu ise yan tarafında duruyor.

Yaklaştıkça kıpırdanıyor.

"Selam." Yüzünü kapatan kolu hareket etti ve bana uyuklu bir gülümseme attı. "İş nasıldı?"

"Uzun ve sıkıcı." Üstüne çıkıp yanağımı göğsüne dayıyorum.

Kollarını bana doladı ve derin, boğuk bir sesle mırıldandı. "Greer nasıl? Yatarken sana sorun çıkardı mı?"

"Harikaydı. Çok eğlendik."

"Öyle mi?" Ben buradan ayrıldığımda kızımın tavırları, *eğleneceklerini* hiç göstermiyordu.

"Evet. O iyi bir çocuk. Bir film izledik, dondurma yedik ve sonra yatma vakti geldi."

"Görünüşe göre ikiniz için de." Sıcak ve hala kolonyasının hafif kokusu var.

"Evet, söylemeliyim ki bu kanepeler bana biraz zor geliyor."

Sessizce gülerek ayağa kalkıp elini tutuyorum. "Hadi, Hotshot."

Onu çeğiştiriyorum ve o yavaşça ayağa kalkıyor. Greer'e bakmak için duruyorum ve sonra onu odama götürüyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Duş alacağım. Bira ve kızarmış yemek kokuyorum."

"Kokun inanılmaz." Beni kendine çekiyor, sonra yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor ve kokumu içime çekiyor. Elleri gömleğimin kenarını bulup altına kayarken vücudum alev alıyor. Çok yorgunum, ama onu özledim.

Banyoya doğru ilerlerken öpüşüyoruz. Duşu açıyorum ve sonra soyunuyoruz, yol boyunca daha fazla öpücük çalıyoruz. Sıcak suyun altına girdiğimizde, en ufak bir yorgunluk hissetmiyorum.

Şampuan ve saç kremi şişelerini dikkatle inceledikten sonra yanındaki vücut şampuanını seçer. Şişenin kapağını açar açmaz gülümser.

"Artık neden hep hindistancevizi koktuğunu anlıyorum." Bir avucuna bolca döküyor, şişeyi rafa geri koyuyor ve ellerini ovuşturuyor.

Yavaş, şehvetli hareketlerle beni köpürterek işe koyulur. Elleri büyük ve güçlüdür. Pürüzlü avuçlarının tenimde kaymasını seviyorum.

Neredeyse titremeye başladığımda, içim ağrıyarak ve nefesim hızlanarak, eli sonunda bacaklarımın arasına kayıyor.

"Bacaklarını daha fazla aç."

Dediğini yapıyorum, ayaklarımı ayırıyorum. Amımı avuçluyor ve sonra büyük, pürüzlü parmaklarıyla hassas tenimi yavaşça okşuyor.

Ellerim düşün her iki yanındaki duvara uzanıyor. İçimi sarsan hisler bacaklarımı titretmeye başlamış bile.

"Çok yaklaştın," diye fısıldadı. "İş yerinde beni mi düşünüyordun?"

"Her zaman," diye itiraf ettim. Eve döndüğümde beni bekliyor olacağını bilmek, beni daha da heyecanlandırıyordu.

"Ben de." İki parmağını içime sokar.

O yavaş ve düzenli bir ritimle ileri geri hareket ederken ben de bir çığlık attım. "Seni düşünüyorum, bizi düşünüyorum, seni orgazma ulaştırmayı ve yanında uyanmayı düşünüyorum..." Ben düşük bir inilti çıkarınca o da susuyor.

"İşte böyle, bebeğim. Ver bana." Parmaklarını içime sokarken başparmağını klitorisimde gezdiriyor ve ben kendimden geçiyorum.

Orgazm dalgalar halinde üzerime çöktüğünde başımı göğsüne yasladım. Daha önce kimseyle böyle olmamıştı. Aramızdaki kimya, mümkün olduğunu düşündüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Onu seviyorum — eğlenceli kişiliğini, ne kadar düşünceli ve özenli olduğunu, Greer'e karşı davranışlarını, bana değer verdiğini göstermek için yaptığı fedakarlıkları. Ama aynı zamanda onun gördüğüm en seksi erkek olduğunu ve beni parçalara ayırmasını istediğimi de düşünüyorum. Daha önce hiçbir erkekte bu ikisini bir arada bulmamıştım. Bana iyi gelen ve beni orgazma ulaştıran.

Vücudum sakinleştikten sonra Flynn parmaklarını yavaşça benden çekiyor. Elini uzatıp çenemi kaldırıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Orgazm sonrası, önceki yorgunluğumun bir kısmı geri geliyor. Yüzümden bunu okumuş olmalı ki bana gülümsüyor ve sonra "Yatma zamanı. Bu gece

"Bekle, hepsi bu mu?" diye soruyorum, o suya girerken. Ağzı alaycı bir gülümsemeye bür

"Bekle, bu kadar mı?" diye soruyorum, o suya girerken. Ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. "Prezervatif getirmedim."

"Oh." Bu bir ihmal. Bir zamanlar çantamda bir tane bulundururdum ama o kadar uzun zaman önceydi ki, olsa bile muhtemelen son kullanma tarihi geçmiştir.

"Sorun yok. Sen uyu. Uzun bir gün oldu." Başıyla duştan çıkmamızı işaret ediyor.

Onun için daha uzun bir gün olmuş olmalı. Ama görünüşe bakılırsa, kolay kolay uykuya dalamayacak. Penisi o kadar sert ki, acı verici görünüyor.

"Ya henüz yatmaya hazır değilsem?" Elimi uzatıp penisinin tabanını kavradım.

Vücudu kaskatı kesildi, sonra gevşedi. Kirpikleri, kahverengi gözleri zar zor görünene kadar indi.

Ona dokunduğumda verdiği tepki beni her zaman heyecanlandırır. Buna bağımlıyım.

"O zaman çabuk olsan iyi olur, yoksa yatmadan önce hikaye yok." Çenesi gerilir ve sözleri kesik kesik çıkar.

"Böyle mi?" diye soruyorum, onun boyunu yavaşça yukarı aşağı hareket ettirerek. "Biraz daha sıkı."

Onu daha sıkı kavrarım ve o da yanıt olarak iniltiyle karışık gırtlaktan gelen bir kahkaha atar.

"Bu mutlu bir ses miydi?"

"Coşkulu," diye dişlerini sıkarak cevaplar. "Durma. Parmaklarımdan arasında parçalandığını hissetmekten çok yaklaştım bile."

Bağımlı olduğum bir başka şey de, benim ona verdiğim tepkiyi

Elleri arkamdaki duş duvarına uzanarak beni içine hapseder.

Alnı alnıma geliyor ve beni sertçe öpüyor.

Boğazından çıkan sesler ham ve ilkel. Ardından "Çok iyi" ve "Senin için deli oluyorum" gibi küçük bilinç akışları geliyor. Her biri beni ateşliyor ve daha da istekli hale getiriyor.

"İşte böyle. Durma. Geliyorum." Boşalırken alt dudağımı ısırıyor. Spermi elimi ve karnımı kaplıyor, ama su onu çabucak yıkıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanır, nefes alışını yavaşlar.

Ağzlarımız hareket etmeden birbirine yapışık kalır.

"Hala hikayeyi anlatacak mısın?" diye soruyorum,
kirpiklerimi kırıştırarak. O gülüyor ve sonra
boynumun yanını ısıtıyor.

İkinci kez sabunlanıyoruz, bu sefer daha hızlı ve daha az öpüşerek. Bu uzun
günün tüm gerçekliği nihayet kafama dank etmeye başlıyor.

Ben suyu kapatırken o son bir öpücük çalar.

"Bu gece Greer'e baktığın için teşekkür ederim," derim, duştan çıkıp
kurulduğumuzda. "Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyledi mi?"

"Söyledi." Yavaşça başını sallar. "Sınıftaki bir kız, beni tanıdığını söylediği
için ona yalancı dedi."

"Ne?" Yorgun beynim, onun sözlerini anlamaya çalışırken canlanıyor.

Islak saçlarını havluyla kurularken utangaç ve sevimli görünüyor.

Normalde kahverengi-kırmızı olan saçları daha koyu renkte ve alnına düşüyor.

"O, üçümüzün resmini çizdi ve, bilmiyorum, kız onu sınıfın önünde yalan
söylemekle suçladı ve sonra da onunla alay etti."

"Resmi gördüm," diyorum ve gülümsüyorum, cümlesinin ikinci kısmını
anlamadan önce. "Kim?"

Flynn gülümsedi. "Sakin ol, annecik."

Havluyu ellerimde biraz daha sıkı tutuyorum. "Hangi kız?" "Sara
bilmem ne."

Başımı sallarım, içimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışarak. Dinle,
Greer'in mükemmel olmadığını ve bazen diğer çocukların hikayelerinde kötü
adam olabileceğini biliyorum, ama bu beni daha makul yapmıyor. Aslında,
sözümü geri alıyorum. Greer asla birine hakaret edip sonra Sara'nın ona yaptığı
gibi alay etmez. Kızım birçok şey olabilir, ama zorba değildir.

"Sana bunları söylemenin kuralları ne, emin değilim..."

söz

ünü "Sana söylediğini ona söylemeyeceğim."

bitir "Teşekkürler," diyor, gülümseyerek ve rahatlamış bir şekilde. Yaklaşıyor ve
me
di.

ellerini kollarımda gezdirir. "Eğer teselli olacaksa, sana söylememesinin tek
nedeni, bunun seni ne kadar üzeceğini biliyor olmasıydı."

"Öyle mi dedi?"

"Evet." Yanağımdaki su damlasını siler ve dudaklarını benim dudaklarıma
değdirir. "Sen iyi bir annesin, Olivia."

Onun sözlerini içime sindiriyorum ve umarım haklıdır.

Ertesi sabah, alarmımla uyanıyorum. Flynn'in kolu belime dolanmış.

"Hayır," diye mırıldanır, ben sürekli çalan sesi susturmak için harekete geçtiğimde.

Gülüyorum ve kollarında dönüp yatıyorum. Greer'in yatak odasının kapısı gıcırıyor ve mutlu anımızı bölüyor. Flynn ve ben gözlerimizi kocaman açıyoruz. Onun burada kalacağına ya da Greer'in ne düşüneceğine dair konuşmamıştık, ama artık bunun için endişelenmek için çok geç gibi görünüyor.

O, gülümseyerek içeri girer ve yatağın ucuna zıplar. Onu günlerdir ilk kez bu kadar mutlu görmek, paniğimi biraz azaltır.

"Günaydın," diyorum ona otururken.

"Günaydın, ufaklık." Flynn el salladı ve ikimiz de Greer'in ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bekledik.

"Bu sabah krep yiyebilir miyiz?" diye sordu. "Uh... tabii. Sanırım bunun için vaktimiz var."

"Tamam." Sonra vücudunu aramıza sıkıştırıyor, Flynn'in uzattığı kolunun köşesine.

Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Okula hazırlanmalısın," diyorum ona.

"Biliyorum." Sesi umutsuz.

"Beş dakika daha?" Flynn, kızlarımınki gibi yalvaran gözlerle sorar.

"Evet," diye kabul ediyorum ve onlarla birlikte tekrar uzanıyorum. "Bu harika."

Bu ekstra dakikalar sabahımızı biraz daha kaotik hale getirir. Hazırlanıp kahvaltı ve Greer'in öğle yemeğini hazırlamaya başlarım.

Flynn kısa süre sonra gelir.

"Mükemmel zamanlama." Tabağına bir pankek daha ekliyorum. "Yemek hazır." "Kokusu harika." Greer'i oturma odasında sırt çantasını hazırlarken bulur.

sırt çantasını hazırlarken bulur. Onu kucağına alır ve omuzlarına çıkarır.

O, onu mutfığa götürüp tabureye oturturken, Greer sevinçle çığlık atar, sonra yanındaki tabureye oturur.

Bu sabahki her şey çok gerçeküstüydü ama onların birlikte yemek yemelerini, kreplerini aynı şekilde şurup ile ıslatmalarını ve sonra eşit büyüklükte ısırlıklar almalarını izlemek, son darbeyi vurdu.

Flynn'e aşığım. Sadece ona aşık olmakla kalmıyorum, bunu her gün istiyorum. Ben, Greer, o, uyanıp krep yiyip güne hazırlanmak.

Kahvaltı yaparken bu farkındalığı kendime saklıyorum. Kahvaltı biter bitmez, gitme zamanı geliyor.

"Onu sınıfa kadar götürüyor musun?" Flynn, ben çantamı alırken ve Greer sırt çantasını takarken soruyor.

"Evet," diyorum. "Bazen onu bırakıyorum, ama sınıfını görmek hoşuma gidiyor."

"Okuma köşemiz var!" diye gururla haykırıyor Greer.

"Harika. Ben de gelebilir miyim?" diye soruyor Flynn.

Greer bu olasılıktan çok heyecanlanır.

"Tabii," diyorum.

Flynn, onu daha sonra stadyuma bırakmayı kabul ettikten sonra bizimle birlikte gelir. Daha sonra kamyonetine bineceğini söyler ve ben bencilce bu akşam onu tekrar görebileceğimi umarım.

Okulda arabadan ineriz ve Flynn, yanımda olduğunu bile fark etmediğim bir ceket giyer. Ayrıca, Mustangs maç şapkasını da takar. Sanki sahadan yeni çıkmış gibi görünür, ki bu ona çok yakışır.

Aracın arkasına dolaştığımda, o ve Greer beni bekliyorlar. Mutlu çocuğumu geri kazanmak çok güzel.

Flynn gülümsüyor ve üçümüz aynı anda yürümeye başlıyoruz.

"Neden takım ceketini giyiyorsun?" diye soruyorum, fısıldayarak sorabilmek için eğiliyorum. Onu sadece maçlar sırasında giydiğini görmüştüm. Ceket parlak mavi, önünde *Mustangs* yazıyor ve sağ koluna numarası işlenmiş.

"Çünkü formam yok."

"Bu..." Sözlerim, o Greer'in elini tuttuğunda yarım kalıyor. Greer her adımda zıplıyor, ona bakıp küçük ağzının izin verdiği kadar geniş bir gülümsemeyle sırtıyor.

Onu okula götürüp koridordan geçerek anaokulu sınıfına götürdü. Kapı, kartondan yapılmış çiçeklerle süslenmişti. Her birinin üzerinde

farklı bir çocuğun adı yazıyor. Greer'inki parlak pembe, ortası parlak sarı ve adı büyük harflerle yazılmış.

Greer'in öğretmenini Bayan Kadia gülümser ve Greer'den Flynn'e bakar.

"Günaydın," der normalden biraz daha neşeli bir sesle.

"Günaydın," diye cevap veriyorum ve onların arkasına geçiyorum. Flynn ona nazikçe

sela

mlar Greer hala Flynn'in elini tutuyor.

"İyi günler, ufaklık," der ona. "Sana da, Hotshot."

Eğilip ona sarılır, başının üstüne bir öpücük kondururum. "Seni seviyorum

. Büyükbaban seni alacak."

"Ben de seni seviyorum." Kız mont ve sırt çantası rafına doğru yönelir. Flynn bana yaklaşır. "Sara hangisi?"

"Masasında oturan pembe gömlekli," diye düşünmeden cevap veriyorum ve sonra farkına varıyorum.

"Anladım." Masalara doğru bir adım atar.

Kolunu tutuyorum. "Aman Tanrım, Flynn, ona bağdırmamalısın."

Derin kahkahası tenimi ürpertir ve dikkatlice parmaklarımı çeker. "Ona bağdırmayacağım. Kendimi tanıtacağım."

Sara'ya doğru ilerlemesini dehşetle izliyorum. Sara sevimli bir kız. Parlak kahverengi saçları, gamzeleri var ve her zaman bir yetişkinin seçtiği belli olan çok modaya uygun kıyafetler giyiyor.

Ama Flynn ona ulaşmadan, Greer'in arkadaşı Ben onun önüne geçer. "Sen Flynn Holland'sın," der, tüm sınıfın duyabileceği kadar yüksek sesle.

duyacak kadar yüksek sesle.

Küçük kafalar ona doğru döndü.

"Aman Tanrım." Bayan Kadia gülümser. "Seni tanıdım sandım.

Mustangs takımında atıcı olarak oynuyorsun."

"Doğru," der Flynn, normalde bu kadar dikkat çekmek istemeyen bir adamın utangaç çekiciliğiyle.

"Greer doğruyu söylüyordu," diyor başka bir çocuk.

Yüzü kızaran zavallı Sara'ya bakıyorum. Diğerleri Flynn'in etrafına toplanıyor. Çocuklar ona "Boyun kaç?" ve "Teneffüste bizimle kickball oynamak için kalabilir misin?" gibi sorular soruyorlar.

Flynn, Greer'in arkasında durur ve her birine cevap verirken koruyucu bir şekilde iki elini onun omuzlarına koyar. İlk zil çaldığında

Bayan Kadia herkese Bay Holland'a veda etmelerini söyler. Çocuklarla tokalaşır ve onlar hayranlık dolu büyük gülümsemelerle sıralarına dönerler.

Greer onunla kalan son kişidir. O, Greer'in önüne çömelir. İkisi ne diyor duyamıyorum, ama sonunda Greer ona sarılır ve ben ağlayacakmış gibi hissederim.

Greer'e son bir kez el sallarken duygular boğazımı tıkar. Flynn ve ben çıkarız ve Bayan Kadia sınıfa dikkatlerini toplar.

Koridorda, çocukların bizi göremeyeceği bir yere gelene kadar bekledikten sonra ona sarılırım. Şaşırır, ama kollarını belime dolayarak bana sarılır. Hala gözyaşlarımı tutmaya çalışırken ona sıkıca sarılırım.

"Bu çok nazik bir davranıştı." Sözleri göğsüne gömülmüş gibi çıkıyor. Beni tutan eli gevşiyor ve ben ona bakıyorum.

"Çoğunlukla bencilce bir davranıştı." Kaşlarımı çatıyorum.

"Kimsenin Greer'in yalancı olduğunu düşünmesine tahammül edemedim.

Kimse benim en sevdiğim küçük kızıma sataşamaz."

Şimdi gülmekten ben kalıyorum, o ise sınıfa geri dönmek ister gibi görünüyor. Ama onu anlıyorum. Greer'e zarar veren birinden daha fazla beni kızdıran bir şey yok. Kızımı benim kadar seven bir partnerim olması çok güzel. O şanslı. İkimiz de şanslıyız.

Ondan uzaklaşarak parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum. "Hadi, Hotshot. İkimiz de işe geç kalacağız."

FLYNN

Normal sezonun ilk ayı bir anda geçti. Atış yapmadığım zamanlarda, sahaya geri dönmek için sabırsızlıkla yedek kulübesinde oturuyorum. Buradaki koçlarla çalışmak çok iyi oldu. Onlar ve Earl'den öğrendiğim küçük bilgiler sayesinde büyük bir fark yarattım. Kendi yolumu buluyorum ve olabileceğimi bildiğim atıcı olmaya başlıyorum.

Ne yazık ki, performansım takımımızın yenilgisini engelleyemedi. Deplasmanda arka arkaya iki yenilgi aldık ve bu akşamki maçta bir galibiyet daha almak için can atıyorum. Bu maç birçok nedenden dolayı önemli, ama benim için Twins'in beni takımdan çıkardığından beri ilk kez karşı karşıya geleceğim maç.

Maç başlamadan saatler önce stadyuma varıyorum. Telefonumu antrenman odasına götürüyorum. Antrenörler burada, ama ben gelen ilk oyuncuyum.

Onlara selam verip odanın köşesine geçiyorum. Maç bu gece geç saatte olduğu için Olivia ve Greer gelemeyecek. Ama Archer ve Brogan tribünde olacaklar. Mümkün olduğunca her maça geliyorlar. Knox ve Hendrick de öyle. Knox, Teksas'ta beni görmeye bile geldi. Ertesi gün yakınlarda bir yarışı vardı. Onlara ve her zaman benim için orada olmalarına minnettarım. Onlar olmasa ne yapardım bilmiyorum.

Greer ile ne kadar çok zaman geçirirsem, bunu o kadar çok düşünüyorum. Kardeşlerimin babamla olan ilişkimi kabullenmekte zorlandıklarını biliyorum, ama gerçek şu ki, ben onların yaşadığı gibi onun kaybını hissetmedim çünkü onlar vardı. Onlar olduğu için babaya ihtiyacım yoktu, ama yine de bir baba *istiyorum*.

Onu aramak için rehberindeki numarasını tıklayıp telefonu kulağıma dayadım. Üçüncü çalınıştta cevap verdi.

"Alo." Her zaman böyle der, her heceyi vurgular. Arka planda birçok insanın konuştuğu gürültülü bir ortam var.

"Merhaba. Neredesin?" diye soruyorum. "Sedona'ya biraz araba sürmeye gittim."

Sanırım bu, bu gece gelip gelmeyeceği sorusuna cevap oluyor. Bu sezon hala hiçbir maça gelmedi ve bu beni rahatsız etmeye başladı. Henüz sezonun başlarında olduğumuzu biliyorum ama

sezon, ama en azından bir tanesine katılabilirdi gibi görünüyor. Geçen sezon neredeyse her maça katılmıştı. Anlamıyorum. Ne değişti?

"Oh."

"Hala orada mısın?" diye soruyor ve arka plan şimdi daha sessiz, sanki insanlardan uzaklaşmış gibi.

"Evet, buradayım."

"Bir şey mi istiyordun yoksa sadece hal hatır sormak için mi aradın?"

"İkisi de. Birkaç haftadır senden haber almadım. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Burada her şey yolunda. Sen nasılsın? Geçen hafta birkaç zorlu mağlubiyet yaşadın. Takımın sana pek yardımcı olmuyor. Birinin orada

"

Takım arkadaşlarımı savunmak istiyorum, özellikle de JT dün bu sezonki vuruş ortalaması yüzünden moralinin bozuk olduğunu söylediği için. Beyzbol zor bir oyundur ve herkes ya zirveye çıkmak ya da orada kalmak için mücadele eder.

"Bu gece durumu tersine çevirmeyi umuyorum," diyorum, birdenbire babamla konuşmak yerine reklam sloganı atıyormuşum gibi hissediyorum.

Son zamanlarda aramızda garip bir durum var ve nedenini bilmiyorum.

"Ne istiyordun?" diye soruyor ve beni sohbete geri çekiyor.

"Doğum günü partin. Her şey 10 Haziran için hazır-Cumartesi günü. Hendrick, The Topsy Rose'da düzenlenmesine izin verdi. Terri'yi ve istediğin herkesi davet edebilirsin."

Bir an sessiz kaldı ve umarım vazgeçmez. Kardeşlerim bunu asla unutmamı istemezler.

"Tamam."

Rahat bir nefes alıyorum. "Orada olacak mısın?"

Kabul ettiğini belirten bir homurtu çıkar. "Orada olacağım, ama altmış rakamından bahsetme."

"Anlaşıldı." Ağzımın köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. Bu harika olacak. Onun ve kardeşlerim için garip olacağını biliyorum, ama umarım bu, birçok aile buluşmasının ilki olur.

"Tamam," dedi babam. "Biri biramı içmeden önce dışarı çıksam iyi olacak. Bu gece iyi maçlar."

"Teşekkürler."

Telefonu kapatıp normal ısınma rutinimi yapmaya başlıyorum. Takımın geri kalanı da yavaş yavaş gelmeye başlıyor.

Gunnar ve Bo birlikte gelirler. Onlara her zamanki gibi selam verip ısınmaya devam ederim, bu yüzden bana doğru geldiklerinde şaşırıyorum.

İlk tepkim gerginlik olur. Karşılıklı bir anlayışa vardık ve beni açıkça dışlamayı bıraktılar, ama genellikle benimle sohbet etmek için yanıma gelmezler.

"Bu gece arkanızdayız," diyor Bo. Kafam karışıyor.

"Sen onları eler, biz de üsse ulaşırız." Gunnar, sanki bilek güreşi yapacakmışız gibi iri elini uzatır.

Tereddütle avucumu onun avucuna koyuyorum. Elimi sıkıca kavırıyor ve beni geniş göğsüne çekiyor.

"Atış kolu," diye hatırlatıyorum ona.

"Doğru." O gevşer ve ben geri çekilirim, hala onların değişimini nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum.

Onlar uzaklaşırken, koruyucu bir şekilde sağ kolumu ovuşturdum. Earl bir ara içeri girdi ve Gunnar ile Bo'nun uzaklaşmasını izlerken gülümsedi.

"Bu gece büyük maç var," diyor

Earl. "Evet," diye onaylıyorum.

"Eski takım arkadaşlarınla karşılaşmak nasıl bir duygu?"

Hatırlamıştı. Dürüst olmak gerekirse, babamı aramamın yarısı, bu geceki ekstra baskı hakkında konuşacak birini istediğim içindi. Eski takımına karşı ilk kez oynayacağım. Beni bıraktıkları için onlara kin beslemiyorum, ama bu, bu gece en iyi performansımı sergilemek istemediğim anlamına gelmiyor.

"Artık benim takımım gibi gelmiyorlar," diyorum. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama Mustang olmak hoşuma gidiyor. Başlangıçta hoşuma gitmeyen şeyler, burayı benzersiz kılan tuhaflıklar haline geldi. Duşlardaki garip kokudan, düzenli olarak para çalan otomat makinesine kadar, bilmiyorum, burası diğer takımlardan daha çok evim gibi geliyor.

"Yine de, onlara kaçırdıkları şeyi göstermek istediğinden eminim."

"Evet." Bunu inkar etmiyorum.

Açıkçası, zamanlama çok iyi gibi görünüyor. Atışlarım hiç olmadığı kadar istikrarlı ve artık bunu kontrol altına aldığım için daha sert atışlar yapabilmeliyim.

Konuyu değiştirmek için Earl'e dirseğimle hafifçe dürttüm. "Haklıydın. JT'ye ön ayağımı izlemesini söyledim. Bu büyük bir fark yarattı."

Earl gururla gülümsedi, ama sonra sanki bunu fark etmiş olmaktan utanıyormuş gibi gülümsemesini yumuşattı. "Başka biri de eninde sonunda fark ederdi."

"Belki." Omuz silkiyorum. "Ama onlar fark etmedi. Sen fark ettin. Tekrar koçluk yapmayı düşündün mü hiç?"

"Bunun için çok yaşıyım. Benim zamanım geçti. Ve burayı kim idare edecek?" Elini odanın içinde dolaştırdıktan sonra, bunun saçma bir fikir olduğunu düşündüğünü belirten bir ifadeyle bana baktı.

"Bu işte iyisin. Birçok kişi senin gözünden faydalanabilir. Sen diğer insanların görmediği şeyleri görüyorsun."

"Teşekkürler evlat, ama şu anki durumumdan memnunum ve takımda benden çok daha deneyimli birçok koç var."

Mutlu olduğu konusunda doğruyu mu söylüyor, bilemiyorum, ama ısrar etmemeye karar veriyorum. En azından şimdilik.

JT odaya girer ve her zamanki ısınma yerine gider. Göz göze geldiğimizde, geniş bir gülümsemeyle bana başparmağını kaldırır.

"Takım arkadaşların, Twins'e neyi kaçırdıklarını göstermen için sana yardım etmeye hazır görünüyor," diyor Earl hafifçe gülerek.

"Evet." JT'ye başparmağımı kaldırarak karşılık verdim ve sonra Gunnar ve Bo'nun kaybolduğu yöne baktım. Az önce olanlar bununla mı ilgiliydi? Sebep ne olursa olsun, bu gece oynamaya hazır olduklarına sevindim.

"Ben turumu atmam lazım, ama onlara cehennemi yaşatın." Omzuma hafifçe vurur.

"Yapacağım."

JT'nin yanına gidip onun yanında esnemeye başlıyorum.

"Bu gece sahneye çıkmaya hazır mısın, Holland?" diye sorar, başını hoparlörlerden gelen müziğe göre sallayarak.

"Evet, hazırım."

Sağ koluma bakıyor. "Ağrı ya da sızı var mı?" "Hayır

dostum, hazırım."

"Erken bir moral konuşması ister misin?"

Gülüyorum. JT, birlikte oynadığım en iyi yakalayıcıdır. Sadece oyun sırasında beni düzeltmede harika olmakla kalmaz, aynı zamanda iyi biridir. Benim tuhaflıklarımın ve alışkanlıklarımın farkındadır. Acele ettiğimde bana zamanımı almamı hatırlatır veya kötü sonuçlara neden olan mekanik farklılıklarımı belirtir. En iyi performansımı, eğlenceli ve rekabetçi arasında bir yerde hissettiğimde sergiliyorum. Çok fazla çabalarsam, kafam karışıyor. Çok sakın olursam, geri çekilebilirim. JT,

oyun öncesi en iyi çalma listelerini ve ısınma motivasyon konuşmalarını bir araya getirerek zihnimi doğru yerde tutuyor.

"Ben iyiyim," diyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Sağ tarafa doğru uzanarak, baldır ve kalça kaslarını gerer. "Duruma bağlı. İyi bir moral konuşması biliyor musun?"

"Hayır. Sadece bir uyarı. Bu gece sert atacağım."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi moral konuşması." Yüzündeki ifade yumuşar ve gözlerinin köşeleri gülümsemeyle kırışır. Bana yumruğunu uzatır ve ben de yumruğumu onun yumruğuna çarparım.

OLIVIA

"Gerginim." Bacaklarım hızla sallanıyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Sen *beni* gergin yapıyorsun," diyor yanımda duran Sabrina, bir avuç daha patlamış mısır alırken.

"O halleder," diyor Brogan yanımda.

Onun sözlerinin beni sakinleştirmesine izin vererek başımı sallıyorum. Tüm ekip burada. Flynn'in tüm kardeşleri ve eşleri. Hendrick ve Jane, onu çocukluğumun en sevdiğim TV dizilerinden birinde oynayan eski bir aktris olarak hemen tanıdım, Knox ve Avery, tam zıtlar gibi görünüyorlar, o pembe giyinmiş ve gülümsüyor, o ise siyah giyinmiş ve somurtuyor (ona baktığı zamanlar hariç), London Brogan'la geldi ve tabii ki Sabrina da Archer'la. Ve ben. Flynn burada olduğumu bilmiyor. Son dakikada karar verdim ve ona sürpriz yapmak istedim.

Flynn, JT'ye başını salladı, sonra dik durdu, kolunu salladı ve bir atış daha yaptı. Hakem "Striiiiike!" diye bağırmadan önceki o kısa saniyelerde nefesimi tuttum.

"Evet," diyorum sessizce, bir elimi yumruk yapıyorum. Flynn sahadan koşarak çıkarken, tüm kardeşler ayağa kalkıp onu alkışlıyorlar.

Gergin bir maç oldu. Her inning uzun sürüyor. Flynn iyi atıyor. Sekiz inning boyunca sadece üç vurucuya baz vermiş. Buna rağmen Twins 1-0 önde.

"Tamam. Burada bir şeyler yapmaları gerekiyor," diyor Knox.

O, Flynn'i kulübeye kadar izleyen son kişidir.

Yüzündeki gururu görebiliyorum. Tüm kardeşler ona gururla destek veriyorlar, ama hiçbiri Knox kadar değil.

Takım arkadaşları ve koçlarından high five ve sırt sıvazlamaları aldıktan sonra, Flynn oturup inning'in sonunu bekliyor.

JT ilk olarak vuruş yerine geçer. Bu gece vuruşlarda çok iyidir. Dördüncü inningde, bir dış saha oyuncusu olağanüstü bir yakalama yaparak, kimsenin yapamayacağı kadar yükseğe zıplayıp topu parkın dışına çıkmadan yakaladığında, bir home run'dan mahrum kalır.

İlk atışta büyük bir vuruş yapar ve üçüncü baz çizgisine doğru bir çizgi vuruşu gönderir. Kalabalık yüksek sesle tezahürat yaparken o birinci baz için koşmaya başlar. Herkes heyecanlanmıştı. Bu stadyumun bu kadar canlı olduğunu görmek gerçeküstü bir his. Doğru, yıllar boyunca pek çok maça gitmedim, ama bu sezon taraftarların stadyuma geldiğini söyleyebilecek kadar çok maça gittim. Flynn'in bunun katalizörü olduğuna bahse girerim.

JT birinci bazda güvenli. Bir sonraki vurucu ağır rock müziği eşliğinde sahaya çıkıyor. "Hadi, G-Cruise." Önümüzde oturan iki adam ayağa kalkıp sahaya doğru bağırıyor

. İçlerinden biri Holland forması giyiyor ve bu beni gülümsetiyor.

Gunnar Cruise geniş ve kaslı bir adam. Pazı kasları formunun kollarını dolduruyor ve her an Hulk'a dönüşecekmiş gibi görünüyor. Plaka pozisyonuna geçerken arka ayağını yere sağlam basıyor.

Yine, ilk atış sihirli. Gunnar topu orta sahaya uçurur.

Herkes ayağa kalkar ve topun dışarı çıkıp çıkmayacağını izler. Kalbim hızla atıyor. Top çiti aştığı anda stadyum çığlıklarla doluyor. Mustangs, gecenin ilk sayısını almış oluyor.

Kaosun ortasında Flynn'e bakıyorum. Vücut dili rahat. Bankın arkasına yaslanıyor ve başı hafifçe geriye düşüyor, ama gülümsüyor. Eminim yorgundur. Jumbotron'daki duyuruya göre, sekiz inning boyunca tüm sezon boyunca hiç olmadığı kadar sert atışlar yaptı. Koç onu oyundan alıp başka birine maçı bitirmesini isteyebilir, ama Flynn'in bunu istemeyeceğini biliyorum. Maç bu kadar yakinken olmaz. Twins'i durdurup maçı kazanmak ona bağlı.

Bir sonraki vurucu bir topu yere vurur ve dışarı atılır, sonra Bo bir pop-up vurur ve kısa durdurucu tarafından yakalanır. Vuruş, bir strikeout ile sona erer.

Yine Flynn'e bakıyorum. Hızla ayağa kalkıyor. Eldivenini alırken yüzünde ciddi bir ifade var. Koç ona doğru yürüyor ve kısa bir konuşma yapıyorlar. Flynn başını sallıyor ve sonra kulübeyi terk ediyor.

Koltuğuma geri oturuyorum ve hemen kusmak istiyorum.

Sabrina bacağıma hafifçe vurup, eğlenceli bir gülümsemeyi zorlukla bastırıyor. "Ondan daha gergin görünüyorsun," diyor.

"Bu onun süper gücü, ama ne yazık ki benim değil." Bu doğru. O çok rahat ve ben kontrol illüzyonunu seviyorum.

Bana elini uzatıyor, ben de onu tutup endişemin bir kısmını dışarı çıkarıyorum.

"Tamam. Ah. Ah."

"Üzgünüm." Elimi gevşetiyorum ve gergin bir kahkaha atıyorum. "Bunu onun için çok istiyorum."

"O bunu başaracak," diyor Brogan tekrar, kolunu omzuma atıp omuzlarımı hafifçe sallayarak.

Başımı sallıyorum. "Haklısın. O durdurulamaz."

"Aynen öyle." Brogan beni son bir kez salladıktan sonra bırakır.

"En iyi Holland kardeşi," diyorum ve yan tarafa bakarak onun tepkisini görmek için göz ucuyla bakıyorum.

"Tamam. Hemen heyecanlanmayalım," der Brogan, alaycı bir şekilde kaşlarını çatarak.

"Bunu başarırsa, en azından bu gece için o unvanı hak ettiğini söyleyebiliriz," diyor Knox.

Twins'in ilk vurucusu plakaya çıkar. Flynn her zamanki rutinini yapar, acele etmez ve kendinden emin ama rahat bir şekilde atış alanında durur. Ben de aynı enerjiyi kendime aktarmaya çalışırım.

Bunu başarabilir. İnanılmaz bir gece geçiriyor. Üç çıkış daha.

İlk iki atışı ayırıyor. Bir top, bir vuruş. Üçüncü atışta, vurucu üçüncü baz çizgisinin üzerinde faul yapıyor. Bir sonraki atış yüksek ve içten. Vurucu vurulmamak için geri atladığında kalabalık topluca "oooo" diye ses çıkarıyor. Ve bir sonraki atış da yüksek.

"Hadi, Baby Holland. Onlara ne yapabileceğini göster," Brogan o kadar sessizce mırıldanıyor ki, sözlerini zar zor duyabiliyorum.

Flynn bir sonraki atış için hazırlanmak için biraz daha uzun süre bekliyor, JT'nin işaretlerini reddediyor ve sonunda başını sallıyor. Atış daha iyi görünüyor, ancak hakem topu sayıyor ve vurucu birinci kaleye yürüyor.

Bu tutarsızlığın Flynn ve muhtemelen çoğu atıcı için bir sorun olduğunu biliyorum. Twins'in onu göndermesinin nedeni de bu. Sahada ne kadar sakin olursa olsun, onlara yanıldıklarını kanıtlamak ve son birkaç atışın maçın geri kalanını belirlemesine izin vermemek için baskı hissetmek zorunda.

JT mound'a koşar. Flynn, catcher'ı topu eldivenine koyup bir şey söylerken başını eğik tutar. Kısa bir konuşma olur, ama Flynn çenesini kaldırdığında, ifadesindeki değişikliği görebiliyorum. Sinirleri sonunda yatışır. Brogan haklı. Flynn durumu kontrol altına almıştır.

Bir sonraki vurucu, kendini beğenmiş ve kibirli bir şekilde plakaya yaklaşır. Flynn hazırlandığında kalbim hızla çarpmaya başlar. İlk atışı yaptığında nefesimi tutarım.

Hakem, dramatik bir şekilde elini kaldırarak işaret yapar ve "Striiiiike!" der.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır.

Flynn onu vuruş dışı bıraktığında, vurucu çok daha az kendini beğenmiş görünüyor. O kadar mutluyum ki, sahaya koşup kollarına atlamak ve onu öpüp durmak istiyorum.

Momentum değişti ve sonraki iki vurucu da aynı aynı kaderi paylaşır.

Son vuruş ilan edildiğinde stadyum çılgına döner. Önümüzde zıplıyor ve birbirlerine sarılıyorlar.

"Ahh!" Ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum ve ellerimi başımın üzerine atıyorum, bu da Sabrina'yı güldürüyor.

Stadyumdan çıkan son taraftarlar arasındayız. Flynn'i aile alanında beklemek yerine, onu otoparkta beklemeye karar verdik. Brogan bagaj kapağını indirir ve o, London, Archer ve Sabrina otururlar. Hendrick bardan bir telefon alır, bu yüzden o ve Jane birkaç metre uzakta dururlar. Bu da beni Avery ve Knox ile birlikte ayakta bırakır.

"Burada olduğunu ona mesaj attın mı?" diye soruyor Avery.

"Hayır." Kafamı sallıyorum, sonra bir an panik oluyorum. "Mesaj atmalı mıydım?"

Anında gülümser ve elini uzatıp kolumu hafifçe sıkar. "Çok heyecanlanacak. Onun hakkında sadece harika şeyler duydum."

"Gerçekten mi?" Bu beni şaşırttı. Archer ve Brogan'ı oldukça iyi tanıyorum, ama Flynn'in benden bahsettiğini hiç düşünmemiştim.

"Gerçekten. O..." Daha fazla konuşmaya başlar, ama Brogan'ın park yerinde Flynn'in adını yüksek sesle bağırmasıyla sözümüz kesilir.

Onun bize doğru yürüdüğünü görmek için zamanında dönüp bakıyorum. Aniden ne yapacağımı ve nereye duracağımı bilemiyorum. Kendimi açıkta hissediyorum ve bir şekilde hem gergin hem de heyecanlıyım. Belki de akşamı ailesiyle geçirmek istiyordu ve şimdi ben onu rahatsız ediyorum. Kabul ediyorum, bunu düşünsem bile mantıklı gelmiyor, ama yine de o tam önüme gelene kadar stres yapıyorum. Doğruca bana doğru geliyor.

Kardeşleri ona seslenerek iyi bir maç diler ve onu cesaretlendirir. Gözlerini benden ayırmaz, sanki ayırırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

"Burada ne işin var?" Baştan aşağı beni süzerken sırtıtıyor.

"Ruby yazmaya ara vermek istedi, o yüzden Greer'la pijama partisi yapıyorlar ve ben senin maçını kaçırmak istemedim."

Onun cevap olarak başka bir şey söylemesini bekliyorum. Ama o bana bakmaya devam ediyor. Sonra birdenbire bir kolunu belime doluyor, beni kendine doğru çekiyor ve ağzını ağzıma yaklaştırıyor, etrafımızdaki herkes sevinçle bağılıyor ve tezahürat yapıyor.

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Kardeşleri bize ıslık çalarken, Flynn'in ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Öpücüğü derinleştirmek için şapkasını ters çevirdi. Onunla gurur duyuyorum ve benim olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Park yerinde bizi izleyenler umurumda değil.

Sonunda beni ayağa kaldırdığında, yüzü ıslıl ıslıl ve ben de kızardığımdan eminim.

"Gecenin geri kalanında seninle birlikte miyim?" Heyecanı, kazandıkları zamankinden bile daha belirgin. Ve şapkasını ters takınca çok yakışıklı görünüyor.

"Bütün gecen benim, Hotshot."

Arabalara binip erkeklerin en sevdiği bara gidiyoruz. Oraya vardığımızda, birkaç masayı birleştirip içeceklerimizi sipariş ediyoruz. Telefonumu kontrol edip Ruby'den gelen mesajı açıyorum. O ve Greer, büyük taşlar ve parlak mavi göz farı takmış, kameraya gülümsüyorlar.

Flynn, ben fotoğrafa kalp işareti koyarken eğilip fotoğrafa bakıyor.

"Onu özledim," diyor, sesinde samimiyet ve sanki bu düşünce yeni aklına gelmiş gibi bir şaşkınlık var.

"O da seni özlüyor." Bu

onu gülümsetir.

"Neden bu gece burada kalmıyorsun, sabah onu görebilirsin?"

Greer'ın ilk yatıya kalmamıza kayıtsız tepkisine rağmen, Flynn hala benim evimden çok kendi evinde kalıyor. Çoğu gece oyunları Greer'ın yatma saatini çok geçiyor ya da sabah erkenden stadyuma gitmesi gerekiyor, bu yüzden daha yakın olduğu için kendi evinde kalması daha kolay.

"Evet, çok isterim. Artık kendi evimde kalmaktan nefret ediyorum. Sadece ben ve Dick varız."

Yavaşıya gülüyorum. "Diğer bitki bebeklerin ne olacak?"

"Dick hala en sevdiğim ama o bile seninle ve Greer'le kıyaslanamaz."

"Bu çok tatlı, bence." Dudaklarımdan bir kahkaha daha dökülür. O gülümser, kahverengi gözleri eğlenceyle parıldar.

"Bu gece gerçekten harikaydın," diyorum.

Nefes almak için yukarı çıktığımızda, kardeşleri onu tebrik etmek ve kucaklamak için etrafını sardılar. Onların etkileşimini görmek harikaydı, ama o ve ben henüz maç hakkında konuşma fırsatı bulamadık.

"Teşekkürler. İyi bir maçı. JT ve Gunnar gerçekten iyi oynadılar." Biraz daha geniş bir gülümsemeyle.

"Sen de öyle."

"Orada olduğunu bilmeliydim. Sen yanımdayken her zaman daha iyi oynarım."

"Bunun için kendime pay çıkarmamalıyım ama yine de çıkaracağım. Senin atışını izlemeyi seviyorum. Orada inanılmaz bir özgüven ve rahatlık sergiliyorsun. Bu çok seksi."

"Öyle mi?" Bir tarafındaki gülümsemesi daha da genişledi. "Beni seksi mi buluyorsun?" "Bu belli değil miydi?" Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

O hafifçe gülümser. "Hayır, zaten biliyordum, sadece senin tekrar söylemeni duymak istedim."

Onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum.

"Eski takımına karşı oynamak garip miydi?"

"Hayır," diye cevaplar hemen. "Öyle olacağını düşünmüştüm, ama olmadı."

Bunu anlıyorum. Onun gibi takımdan takıma geçmeyi hayal edemiyorum. Zor olmalı.

"Yine de onlara karşı galip geldiğim için çok mutluyum." Yüzünde muzip bir gülümseme belirliyor.

"Onlara o günü pişman ettirdin, kesin."

Kıkırdar ve başını sallar.

"Zaferlerden bahsetmişken, bu gece bir zafer daha kazanmam gerekiyor," diyor Flynn. "Hemen dönerim."

Beni öper ve kardeşlerinin peşinden koşarken göz kırpar.

Onun gidişini izliyorum. Knox ve Brogan'ın arasında duruyor, şakacı bir şekilde kollarını onların omuzlarına atıyor. Onu kardeşleriyle birlikte, bu kadar mutlu ve kaygısız görmek, onun hayatının bir parçası olmak istememi sağlıyor. Sadece şu anda değil, her zaman. Flynn etrafta olduğunda, her şey daha basit ve daha iyi hissettiriyor. Bunu sadece benim için değil, kardeşleri için de yapıyor. O etrafta olduğunda hepsi daha çok gülümsüyor

daha fazla gülümsüyor. Kötü şeyleri kabul ediyor ama üzerinde durmuyor.

"Tamam. Anlatma zamanı." London'ın sesi dikkatimi masadaki kızlara çeker.

Hepsi bana bakıyor.

Tereddütle

gülümsüyorum. "Ben mi?"

"Evet, sen." Avery'nin tatlı gülümsemesi tam bana yöneliktir. "Hepimiz sen ve Flynn hakkında bir şeyler duymak için can atıyoruz."

Ağzımı açıp kızların her birine bakıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Sonunda, "Ne bilmek istiyorsunuz?" diyorum.

"Erkek arkadaş olarak nasıl biri?" diye sorar London.

"Ona 'seni seviyorum' dedin mi? Çünkü sana bakışından... yüzde yüz aşık olduğu belli." Avery dirseklerini masaya koyup öne eğildi.

"Onu Greer'la birlikte görmelisin," diye ekledi Sabrina. "Çok tatlılar." "Yatakta iyi mi?" diye sordu Jane.

Hepimiz ona bakarız.

"Ne?" diye sorar masumca. "Hepimiz bunu düşünüyoruz."

Onay için diğerlerine bakar, ama onlar sadece gülerler.

"O harika. Yavaş yavaş ilerliyoruz. Hem Greer'a karşı çok iyi, hem de yatakta çok iyi." Gülerek, "Bu ikisini bir araya getirmek tuhaf bir düşünce." diyorum.

"Biliyordum. Ailevi bir şey olmalı," diyor Jane.

"Kızın için yaptıklarını duydum, o zorba çocuğa haklı olduğunu kanıtlamak için beyzbol kıyafetiyle ortaya çıktı," diyor Avery. "Klasik Flynn. Her zaman iyi bir kalbi olmuştur."

"Keşke o küçük kızın yüzünü görebilseydim." Sabrina acımasız görünüyor. Greer ve stüdyodaki çocuklarla çok iyi geçiniyor, ama zorbalığa tahammül edemiyor.

"Oldukça sevimliydi," diye itiraf ediyorum.

"Ona aşık mısın?" diye soruyor London.

Yine tüm gözler üzerimde ve yüzümün kızardığını

hissediyorum. "Bu bizi ilgilendirmez." Avery,

London'a dirsek atıyor.

"Kesinlikle aşık," diyor Sabrina. Beni çok iyi tanıyor.

"Bu bizi ilgilendirmez," diyor Avery tekrar, ama yine de bana umutla bakıyor.

Masadaki herkese hızlıca bir göz gezdirip, her birinin gözlerine bakıyorum. Flynn'in onlar için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Onun,

bunu anlıyorum. Bu yüzden başımı sallıyorum. Ona yüzde bin aşığım.
Hep birlikte çığlık atarlar.

OLIVIA

Bardan eve dönerken, Ruby'ye ulaşp Greer'ın iyi olduğunu ve çok eğlendiklerini öğreniyorum. Bana, Ruby'nin yatağında uyuyan tatlı kızımın da aralarında bulunduğu birkaç fotoğraf gönderiyor.

Flynn ve ben evime bırakıldık, sonra acıkmış olduğumuza karar verdik ve apartmandan bir blok ötedeki gece boyunca açık olan bir lokantaya yürüdük.

"Ailenizi gerçekten çok seviyorum," diyorum ona, yürürken ellerimizi birbirimize sallayarak.

"Harikalar, değil mi?" Gülümsemesi bulaşıcı. Sanırım başka birinin yanında hiç bu kadar gülümsememiştım.

"Tıpkı senin gibi," diyorum gülümseyerek, uzanıp onun çok köşeli ve sert çenesini sıkıştırarak onu genç ve sevimli göstermeye çalışıyorum. Pek işe yaramıyor. Kardeşleri ona Bebek Holland diyebilir, ama o tam bir erkek.

Flynn, elim çekildiğinde gülüyor. Benim için lokantanın kapısını açıyor ve ben içeri giriyorum. Kahve ve yağlı yemek kokusu var. Midem guruluyor. Lokanta neredeyse boş. Benden biraz daha genç bir grup kadın, arkada oturmuş yüksek sesle konuşup gülüyorlar ve birkaç müşteri de tezgahın önünde duruyor.

Garson bizi karşılarken Flynn'in yanına sokuluyorum. "İstedığınız yere oturun," diyor.

Mekanı bir kez daha gözden geçirirken, tezgahta tanıdık bir yüz görüyorum.

"O Walter mı?" diye Flynn'e soruyorum.

"Evet, o." Kitapçı sahibini gördüğüne benim kadar şaşırmış gibi görünüyor, ama sonra ön tezgaha doğru bir adım atıyor.

"Bekle." Flynn'i durdurmak için koluna tutunuyorum.

"Hadi ama. Bir geceliğine rekabetini bir kenara bırakabilirsin."

Flynn'e bunun tek taraflı bir rekabet olduğunu söylemeye cesaretim yok. Walter hiç çaba harcamadan beni alt ediyor, en azından öyle görünüyor.

Ona yaklaşırken Flynn'in arkasına saklanıyorum. Walter'ın önünde bir kupa ve bir kitap var. Yarım sandviç ve biraz patates kızartması tabağında duruyor.

"Walter," diyor Flynn neşeli bir ses tonuyla.

Yaşlı adam kitabından başını kaldırıp bize doğru dönüyor. Yavaşça gülümsüyor ama sonunda gülümsüyor.

"Flynn." Gözlüklerini çıkarır ve bir elinde tutar. "Seni görmek güzel."

"Ben de." Flynn duruşunu açar. "Ve kız arkadaşım Olivia'yı tanıyorsun. Ailesi, senin dükkânının aşağısındaki The Book Nook'un sahibi."

Sanırım Flynn'in bana kız arkadaşı dediğini ilk kez duyuyorum. Beni oyalayıp Walter'a karşı nazik davranmam için beni pohpohlamaya çalışıyorsa, her iki konuda da başarılı oluyor. Ağzımın köşelerinde beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Merhaba." Elimi hafifçe sallayarak selam veriyorum. "Tabii ki. Seni de görmek güzel."

"Yeni gelen formlarınızı ve ürünlerinizi imzalamak için uğramak istiyordum," diyor Flynn.

Walter bu konuda kayıtsızlığını gösteren bir yüz ifadesi takınıyor. "Ne zaman fırsatın olursa. Acele etme. Bu akşamki maç için tebrikler. Daha önce yayınladılar." Gözlüklerini duvardaki küçük bir kutu televizyona doğru çevirir. Onlarca yıldır orada duruyor gibi görünüyor.

Flynn'in telefonu kot pantolonunun cebinde titrer. O kadar yakın duruyoruz ki, titremesini hissedebiliyorum. Telefonu çıkarırken kaşlarını çatıyor.

"Ah. Menajerim arıyor," diyor bana.

"Bu saatte mi?"

"Kocasının hokey takımıyla Batı Kıyısı'nda seyahatte. Ben bunu halletsem iyi olur. Bize bir masa ayırt, hemen dönerim." Yanağıma hızlıca bir öpücük kondurur. "Bu hafta uğrarım, Walt."

Flynn telefonunu kulağına dayayıp aceleyle uzaklaşır ve beni Walter'la... ya da Walt'la baş başa bırakır. Huysuz kitapçı sahibiyile arkadaşlık kurup ona takma ad takmak Flynn'e kalmış.

"Ben..." diye başlıyorum, omzumun üzerinden başparmağımı uzatarak bir masa bulmam gerektiğini işaret ediyorum. Elindeki kitabı görünce duruyorum.

"Bu benim en sevdiğim beş kitaptan biri. Orijinal kapağı mı? Daha önce hiç görmemiştim." Kitaba doğru başımı sallarım. Kırk yıldan fazla bir süre önce yayınlanmış eski bir tarihi aşk romanıdır. 1900'lerin başında Kuzey Dakota'da geçen, bir çiftçi ve bir öğretmen hakkında bir hikaye. Lise kütüphanesinde tesadüfen bulmuştum. Romantik romanları sevmemi sağlayan kitaplardan biri, ya da en azından onlardan biri, ve o zamandan beri

defalarca aşık oldum. Kitapların en güzel yanlarından biri de budur.

"Karımın en sevdiği kitaptı. Her yıl bu zamanlar okurdum. Bana onu hatırlatır." Yüzünün tamamını değiştiren bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Üç yıl önce vefat etti."

"Çok üzüldüm."

Kendimi onun yanındaki tezgahda otururken buluyorum. "O da kitapları sever miydi?"

"Evet. Okumak onun sporu gibiydi, öyle derdi. Haftada iki üç roman okurdu, nereye giderse gitsin yanında mutlaka bir tane olurdu." Sanki kafasında canlandırıyormuş gibi, ağzının köşeleri yine gülümsemeyle kıvrılır. "İkimiz de emekli olduktan sonra bir kitapçı açmak onun fikriydi. Tabii ki planladığımızdan daha uzun sürdü. Ben kadrolu bir tarih profesörüydüm ve rahat bir ofisim vardı. Bol bol vaktimiz olacağını düşünmüştük."

Bu, bana şimdiye kadar söylenen en üzücü şeydi, ama aynı zamanda çok da güzeldi. "Onun için mi dükkânı açtınız?"

"Ve kendim için. Kitaplarla çevrili olmayı seviyorum. Bana ona."

Mantıklı, ama çok üzücü. "Peki ya pencere sanatı?"

"Benim hobim." Bana komplo kurmuş gibi bir bakış attı.

"Seninki?"

"Kimseye söyleme."

"Neden? Çok güzeller. İnsanlar sadece onları görmek için geçiyorlar." "Kendim için çiziyorum," diyor basitçe.

Flynn içeri girerken lokantanın kapısı çınladı. Walter'ın yanındaki koltuktan kalktım.

"Bize katılmak ister misin?" diye soruyorum.

"Bize katılmak ister misin?" diye soruyorum. Belki de Gigi haklıydı ve o sadece yalnızdı.

Flynn'e bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Teklifin için teşekkürler. Siz ikiniz gecenizin tadını çıkarın."

"Tamam," diyorum ve ona son bir kez gülümsüyorum.

Akşam yemeğinden sonra, Flynn ve ben benim evime doğru yürüyüşe çıkıyoruz. Saat geç oldu ama ikimiz de yorgun değiliz.

"Onun rahmetli eşi ile benim en sevdiğimiz kitabın aynı olması ne kadar olasıdır?" diye soruyorum, hala biraz şaşkınım.

Flynn gülüyor. Muhtemelen aynı şeyi onlarca kez söylemişimdir.

"Emin değilim, ama bu kitapçı yarışmasında harika bir trivia sorusu olur."

Ona şakacı bir şekilde vuruyorum ve gülümsemesi genişliyor. En azından şimdilik, bu tuhaf karşılaşmayı kafamdan atıyorum.

"Ajansının ne dediğini bir daha söyle."

Şimdi sıra, o mutlu, biraz şaşkın gülümsemeyi takınmaya geldi.

"Aynen şöyle dedi: 'Böyle devam edersen, sezon sonunda o kadar çok teklif alacaksın ki, hepsini tek tek incelemek zorunda kalacaksın. Yavaşça gülümser. 'Everly dramatik bir yeteneği var.'"

"Ama haklı da değil. Bu gece harika bir maç oynadın.

Herkes sonunda, seni tanıdığım andan beri bildiğim şeyi görüyor."

"Nedir o?" diye sordu.

"Sen bir süperstarsın."

O bunu sindiriyormuş gibi bir saniye durur. İyi. Öyle yapmalı.

"Büyük kitapçı etkinliğin için her şey hazır mı?" diye sorar, ben de daireme doğru yürümeye devam ederiz. Bu kadar geç saatte dışarıda olmak, onun bende kalması ve Greer için endişelenmemek - ya da en azından o kadar endişelenmemek - benim için yeni bir deneyim. Bunu iyice sindirmek istiyorum. Flynn sezon sonunda takas edilirse, böyle bir anı bile kaçırmak istemiyorum.

"Evet." Heyecan içimi kaplıyor. Sabırsızlanıyorum. Yeni çıkan bir polisiye romanın ön baskısını okudum ve yayıncıya ne kadar beğendiğimi söylemek için ulaştığımda, yazar için bir tanıtım partisi düzenlemek isteyip istemediğimi sordular. Bu, tam bir etkinliğe dönüştü ve ben de çok heyecanlıyım!

"Seninle gurur duyuyorum." Parmak eklemlerimi öper. "En havalı çocuğu yetiştirmek, bir kitapçı işletmek, geceleri barmenlik yapmak... çok ilham verici."

"Teşekkürler." Hafifçe gülüyorum. Ulusal medyanın ilgisini çeken kişi o, ama yine de benimle gurur duyuyor.

"Hey." Durur.

Bir adım daha atarım ama o, birleşik ellerimizle beni geri çeker. Gülerek, ona çarpmamak için

. Gözlerine bakıyorum, şakacı olmalarını beklerken, aksine ciddi olduklarını görüyorum.

"Ne?" diye soruyorum, yüzünü inceleyerek. "Seni seviyorum."

Göğsüm genişliyor ve nabzım hızlanıyor. " yle mi?"

O başını sallar, boğazı yutkunarak aynı ifadeyle bana bakmaya devam eder.

Kollarımı omuzlarına doluyorum, sonra parmak uçlarımda yükselip ellerimi ensesine doluyorum ve başını kendime doğru çekiyorum. "Ben de seni seviyorum, süperstar."

FLYNN

Cumartesi öğleden sonra Vegas'ta bir deplasman maçımız vardı. Bu bizim üst üste dördüncü galibiyetimiz ve eve dönüş uçağı adeta bir parti gibiydi. Herkesin keyfi yerindeydi, kart oynuyor ve müzik dinliyorlardı. JT önceki sezonlardan hikayeler anlatıyordu

—Mustangs'ta geçirdiğı yıllarda başına gelen en çılgın, en komik olayları anlatıyor ve ben de hepsini dinliyorum.

Takım arkadaşlarımla kutlama yapmak ve sezonun ne kadar harika geçtiğı konusunda aynı heyecanı hissetmek istiyorum – herkese, bize verdikleri değerdan daha iyi olduğumuzu kanıtlıyoruz. Ve belki de bu yıl sonuna kadar gitmek için gereken her şeye sahibiz. Ama aklım sürekli babama gidiyor.

Yolda olduğumuz için gelmesini beklemiyordum, ama her zaman bir umut vardır. Bir şeyleri yanlış yaptığımı düşünmeden edemiyorum. Geçen yıl her maça geldi, beni izlemek için her yere seyahat etti, ama şimdi nihayet bir şeyler başardığımda ortadan kayboldu. Onu aramasaydım, benden haber alır mıydı?

Greer ve babasını düşünüyorum. Olivia, her pazar konuştuklarını söyledi ve o zamanlar bunun biraz üzücü olduğunu düşünmüştüm, ama babamın her hafta aynı saatte arayacağını bilmek için her şeyi verirdim. Bilememek, şüphe duymak ve her şeyi tekrar tekrar düşünmek en kötü kısım.

"Selam." JT yanımdaki koltuğa oturdu. "Burada ne yapıyorsun? Kutlama yapman gerek. Şu anda en önemli kişisin. Seni es geçen tüm takımlar şimdi pişmanlık duyuyor."

Ona zayıf bir gülümseme atıyorum. "Yorgunum galiba."

"Yorgun mu?" O gülerek homurdanıyor. "Ne, yedi tur atış mı yaptın yoksa?"

Geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Bu sezon için teşekkürler." Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Burada olmak istemediğini biliyorum, ama bu çocuklara uzun zamandır sahip olmadıkları bir şey verdin."

"Daha iyi bir galibiyet ortalaması mı?" "Umut," diyor.

"Holland!" Gunnar, gür sesiyle adımı bağıırır. Sonra o ve Bo, JT'nin yanındaki koridorda belirir.

"Ne haber?" diye soruyorum onlara.

"Bu akşam evimde parti veriyorum. JT sana adresi verebilir." "Aslında, benim..."

Cümlemi bitiremeden JT dirseğiyle bana çarptı. "Orada olacağız."

Onlar gittikten sonra, "Uzun süre kalamam. Yapmam gereken bir iş var yapmam gereken bir şey var."

"Evet, ben de, ama bir saatin var. Ondan sonra sarhoş olup partiye başlayacaklar ve biz ayrıldığımızda kimse fark etmeyecek."

Başımı sallıyorum. O haklı ve bu gruba dahil olmanın önemli bir şey olduğunu biliyorum, ama tek istediğim Olivia ve Greer'ı görmek. Üç gün oldu ve bu üç gün çok uzun bir süre.

JT'nin tahmin ettiği gibi, Gunnar'ın evine vardığımızdan yaklaşık bir saat sonra, parti o kadar büyük ve çılgın ki, biz çıktığımızda kimse umursamıyor.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler," diyorum Gunnar'a.

"Bu bizim geleneğimizdir." Elini omzuma koyar. "Ne tür bir gelenek?"

JT elimden telefonumu alır. Ona tuhaf bir bakış atarım ama sonra Gunnar beni kucağına alır.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, kendimi dengelemek için onun büyük pazılarını tutarak. Havuzun yanına doğru yürüyor ve niyeti belli oluyor.

"Dur, dur, dur."

"Üzgünüm, Holland," diyor ve beni havuza atmadan saniyeler önce. Su yüzüne çıktığımda, parti kalabalığı alkışlıyor ve gülüyor.

Gunnar kenarda bekliyor. Elini bana uzatıyor.

"Sana güvenecekmişim gibi," diyorum ve yanındaki havuz duvarına doğru ilerleyerek kendimi dışarı çekiyorum. Islak giysilerim ağır ve bu çok zor.

Kolumu tutar ve yardım eder, sonra beni kucaklar, kocaman göğsüne sıkıştırır, etrafımıza su sıçrar. "Artık sen de bizden birisin, Holland."

Babamın evinin önüne geldiğimde hava kararmaya başlamıştı. Partiden sonra eve gidip üstümü değiştirdim ve sonra doğrudan Olivia'nın evine gitmeyi planladım, ama kamyonetime bindiğimde, sanki kendi iradesi varmış gibi görünüyordu.

Babamın Harley'i garaj yolunda duruyor ve ön bahçede Terri'yi gül çiçeklerini budarken görüyorum.

Kamyonetten indiğimde bana gülümsedi. "Ne hoş bir sürpriz." "Merhaba Terri. O burada mı?"

"Garajda." Başını o yöne doğru eğdi. "Teşekkürler."

Tek arabalık garaj evin sağ tarafında. Etrafta dolaşırken kapının açık olduğunu ve çalışma tezgahındaki eski bir radyodan rock müzik çaldığını fark ediyorum. Bir an için bu manzara bana çok tanıdık geliyor. Bir anı aklımın ucunda dolaşıyor. Babam garajda bisikletini tamir ederken müzik çalıyor. Bu manzarada evimi hatırlatan basit bir şey var.

Babam kamyonetinin kaputunu açmış, motorun üzerine eğilmiş.

"Zincir yine mi bozuldu?" diye soruyorum.

Başını kaldırıp bana bakar, sonra dik durur ve dudaklarında bir gülümseme belirir. "Flynn."

Burada ne yapıyorsun?"

Ellerini bir bezle siler ve bana doğru gelir, kollarını bana sarılmak için açar.

"Seni görebilmemin tek yolu bu gibi görünüyordu," diyorum, birbirimizden ayrılırken.

Beni uzun zamandır görmemiş gibi süzdü, ki dürüst olmak gerekirse bu doğrudur. "Bira ister misin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Uzun süre kalamam."

Bir kova alır ve benim için ters çevirir, sonra karşılıklı otururuz.

"Bu zevki neye borçluyum?" diye soruyor.

"Senden haber almamıştım, seni görmemişim. Nasıl olduğunu görmek istedim." "İyi." Başını yukarı aşağı salladı. "Önemli anları gördüm."

Vegas'taki maçın. Bir galibiyet daha. Harika bir sezon geçiriyorsun."

Keşke sesindeki gururu hissedebilseydim, ama kafam çok karışık.

Maça bile gelemiyorsa, gerçekten o kadar gurur duyuyor mu?

"Senin haberlerin ne?" diye soruyorum.

"Pek bir şey yok. Haftaya tekrar yola çıkmaya hazırlanıyorum, o yüzden kamyoneti tamir ettiriyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir arkadaşım buradan bir saat kuzeyde bir ev inşa ediyor ve iş için birkaç kişiye ihtiyacı var. Kamyonuma bağlayabileceğim bir karavanı var, böylece gidip gelmek zorunda kalmayacağım."

İçimde rahatsız edici bir his oluşur. "Ne kadar süreliğine gideceksin?"

"Bir ay, belki iki. İşlerin ne kadar hızlı ilerlediğine bağlı."

Başımı sallıyorum ve sonra bir şey aklıma geliyor. "Doğum günü partini kaçıracaksın."

Bana özür diler gibi gülümsüyor. "Doğum günüm umurumda değil, kimsenin beni özleyeceğini de sanmıyorum."

"Ben özleyeceğim."

O yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verir, ama ben bu ifadeyi taklit edemem. Kızgınım. Bu çok saçma ve o kadar tipik bir durum ki, bunu önceden tahmin edemediğime inanamıyorum.

"Seni anlamıyorum." Sesim istemediğim kadar yüksek çıkıyor. "Aramızı düzeltmek istediğini sanıyordum."

"Öyle. Sen ve ben iyiyiz."

"Öyle mi? Seni aylardır görmedim, aramadın, mesaj atmadın, bu sezon hiçbir maçıma gelmedin."

Cevap verecekmiş gibi görünüyor, ama ona konuşma fırsatı vermiyorum.

"Peki ya Archer? İkinizin arası nihayet düzelmeye başlamıştı.

İkiniz arasında işler nihayet düzelmeye başlamıştı. Onunla hiç iletişime geçtin mi?"

Yüzündeki suçlu bakıştan cevabı biliyorum.

"Senin için bahaneler uydurmaya devam edemem. Değiştin diyip duruyorum ama değişmedin. Gerçekten değişmedin. Sen, başkalarını düşünmeden istediği gibi gelip giden aynı bencil adamsın." Tanrım. Kendimi çok aptal hissediyorum.

"Sadece bir parti."

"Hayır, değil. Bu, bizi bir kez daha yüzüstü bıraktığın bir başka durum. Knox ve Hendrick'ten daha kaç şans daha alabileceğini düşünüyorsun?"

"Hiç, sanırım. Beni çoktan silmişler," diyor babam, sanki gitmemek için tek gerekçesi buymuş gibi.

"İşte bu yüzden gelmelisin. Sana bir fırsat veriyorlar, sen ise bunu mahvediyorsun. İlk adımı sen atmadıkça hiçbir şey değişmeyecek. Belki bu adil değil, ama ebeveynlik budur. Bizi terk ettin, şimdi bunu düzeltme şansın var."

"Eğer ben bu kadar hayal kırıklığı yaratıyorsam, sen neden buradasın? Sen de bensiz daha iyi görünüyorsun." Çenesi Knox'u hatırlatan bir şekilde geriliyor. Ve sonra anı tam olarak ortaya çıkıyor. Garajda müzik dinleyerek çalışan babam değil, Knox. Babam hiç ortalıkta yoktu çünkü

hiç yanımızda değildi. Ama kardeşlerim vardı. Beni onlar büyüttü. Onlar sayesinde bugünkü halime geldim. Her şeyi onlara borçluyum. Belki hikayenin böyle gitmesini istemiyorum, ama öyle. Bundan sonra ne olacağı ona bağlı.

"Kendi babanın sana hiç değer vermemesi nasıl bir şey biliyor musun?" Dudaklarımdan alaycı bir kahkaha çıkıyor. "Sana söyleyeyim, çok berbat bir şey. Hayatım boyunca tribünlerde seni aradım, nerede olduğunu ve neden gelemediğini merak ettim. Kimseye böyle bir şeyin olmasını istemem."

O ise hiçbir şey söylemiyor, ne söyleyecek ki?

"Geçmiş geçmişte kaldı baba. Sana karşı kin beslemiyorum. Hiç beslemedim. Ama bundan sonra yapacağın şeyler, aramızdaki ilişkiyi belirleyecek." Tabureden kalkıp gitmeye hazırlanıyorum, ama söylemem gereken bir şey daha var. Kendim için, Greer için, bizim gibi her çocuk için.

"Bir gün çocuklarım olacak ve senin yapmadığın her şeyi onlar için yapacağım. Her maçta, her doğum gününde, her önemli olayda yanlarında olacağım. Senin gibi olmayacağım ve onlar, babalarının kendilerini umursayıp umursamadığını sorgulayarak büyümeyecekler. Sana hayatımda yer alman için birçok şans verdim, ama onların hayatında yer alman için çok daha az şansın olacak. Knox'un beni senden korumaya çalıştığı gibi, ben de onları senden koruyacağım. Yani, karar senin. Partiye gel ya da gelme. Ama bir kez ve sonsuza kadar kararını ver."

Şimdi anlıyorum. Knox'un bunca yıldır neden bu kadar öfkeli olduğunu ve neden babamla ilişki kurmamı bu kadar istemediğini anlıyorum. Şu anda hissettiğim şeyi hissetmemi engellemeye çalışıyordu.

Babama son bir kez daha bakıyorum. Geleceğin bize ne getireceğini bilmiyorum, ama ilk kez bu konuda kendimi iyi hissediyorum.

OLIVIA

Greer'in anaokulu mezuniyet günü, Flynn antrenmanını erken bitirip benimle birlikte gelir. Gigi, büyükbaba ve Ruby de törene katılır. Sabrina ve Archer'a, ayrıca babasına video ve fotoğraf göndermem konusunda sıkı talimatlar aldım. Ruby, mezuniyetin yapıldığı spor salonunun arkasında duruyor, böylece ailemle görüntülü konuşma yapıp töreni gerçek zamanlı olarak izleyebiliyorlar.

Çocukların okulda iki gün daha var, ama yaz tatili yaklaşıyor ve tatil heyecanıyla dolular. Hiçbiri yerinde duramıyor ve öğretmenlerin bunu nasıl başardığını hiç anlamıyorum.

"İyi misin?" diye Flynn'e sessizce soruyorum. Bacağı dakikada bir kilometre hızla sallanıyor.

"Evet," diyor hemen. "Harika. Şuradaki kız ne kadar tatlı bak."

Hafta sonu babasıyla yaşadığı tartışmadan beri biraz dengesiz davranıyor. Detayları bilmiyorum, ama babasının sürekli hayatına girip çıkması konusunda nihayet konuşmuşlar. Babasına karşı çıktığı için onunla gurur duyuyorum.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirip bacağına koyuyorum ve sallanması duruyor.

"Doğru olanı yaptın," diyorum ona, ilk kez değil.

"Biliyorum." Başını sallar. Bence buna inanıyor, ama bunun işleri kolaylaştırmadığını da biliyorum. Sorunlarla yüzleşmemek daha kolaydır, çünkü istediğin şeye inanmaya devam edebilirsin. İnsanları bir taahhütte bulunmaya zorladığında, görmezden gelemeyeceğin bir cevapla karşı karşıya kalırsın. Bunu iyi bilirim, ama kendi ailemle başa çıkmayı hayal edemiyorum. Onun için çok üzülüyorum.

Elini biraz daha sıkı tutuyorum ve sonra müdür mikrofonun önüne geçip programı başlatıyor.

En kaotik ve sevimli saat. Her bir anaokulu öğrencisi kırmızı kep ve cüppeyle sahneye çıkıyor. Onların fotoğraflarının ve büyüdüklerinde ne olmak istediklerini belirten bir slayt gösterisi var.

Greer'ın sırası geldiğinde, tüm sıramız ayağa kalkıp alkışlıyor. Greer sahneyi hızla geçerken kocaman gülümsüyor. Sarı bukleleri kepinin altında zıplıyor.

Flynn yüksek sesle bağıırken tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu fark ediyorum. Greer ile olan bağı, benim hayal edebileceğimden çok daha güçlü.

"Bak."

Gigi, müdür okurken slayt gösterisini işaret ediyor: "Greer büyüdüğünde profesyonel beyzbolcu ya da prenses olmak istiyor."

Seyirciler gülüyor ve birkaç "aww" sesi duyuyorum. Gülümserken ve alkışlarken gözlerim doluyor. Greer sertifikasını alıyor ve sonra sınıfına dönmek için sahnenin önündeki yere oturuyor.

"Duydun mu?" Flynn otururken sorar. Daha gururlu olamazdı. "Prensesin önüne beyzbol oyuncusu geldi."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum.

Tören biter bitmez Ruby ve dedemlerle vedalaşırız, sonra Flynn ve ben Greer'ı kutlamak için dondurma yemeye götürürüz.

Flynn, kaldırımda yürürken Greer'ı omuzlarına alır. Ben de arkalarından giderken birkaç fotoğraf çekerim.

Dondurma dükkanına girince onu yere indirir, sonra cebinden para çıkarır ve oyun makinesi için verir. Greer parayı heyecanla alır ve dükkanın arkasına koşar.

Flynn ve ben siparişimizi verdikten sonra dondurmamızı birkaç ay önce oturduğumuz masaya götürdük.

"Greer, Haziran ayında on günlüğüne babasını ziyarete gidiyor," diyorum. Bu süreyi birlikte geçirebilmek umuduyla bu konuyu açmak istiyordum.

"O kadar uzun mu?" Gözleri büyüdü.

Bu tepkisi için onu seviyorum. Ben, çocukların olmadığı bir hafta boyunca istediğimiz her şeyi yapabileceğimiz için heyecanlanacağımı düşünmüştüm. Daha iyi bilmeliydim. Bu Flynn'in tarzı değil.

"Evet. O çok heyecanlı. Sea World'e ve plaja gidecekler ve... Neyse, biz de kendi yetişkin tatilimizi yapabiliriz diye düşündüm, böylece tüm zamanımızı üzgün ve yalnız hissederek geçirmeyiz."

Kaşları kalkar ve yüzünde bir gülümseme belirir. "İyi düşünmüşsün. Aklında ne var?"

"Bir hafta boyunca sadece yemek ve zorunlu aktiviteler için daireden çıkacağımız bir pijama partisi."

"Mmm. Düşünüyorum, düşünüyorum," der şakacı bir şekilde cebinden telefonunu çıkarırken. "Everly'ye o hafta maçlarıma hasta olduğumu söyleyip söyleyemeyeceğimi sorayım."

Bir saniye beklemesi için parmağını kaldırır ve telefonu kulağına götürür. "Selam Ev. Tam zamanında geldin."

Kahkahası yavaşça sönüyor ve yüzündeki ifade değişiyor. Bir kaşık daha dondurma alıp ağzıma atıyorum ve Greer'a bakıyorum. Yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesi var, vinçle mavi bir tavşanı kaldırıyor.

"Ciddi misin?" Flynn'in sesi dikkatimi Greer'dan uzaklaştırır.

Mutlu, neşeli ifadesi kaybolmuş, yerine anlayamadığım bir ifade gelmiş.

"Bu..." Cümlesini bitirmedi. Bunun yerine, boğazı yutkunarak çalıştı.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Sesinde, mutlu gibi görünse de beni tetikte tutan bir şey var.

"Tamam. Evet, kulağa hoş geliyor," diyor ve başını sallıyor. Bacağı masanın altında sallanmaya başlıyor. "Teşekkürler, Ev."

Flynn, şaşkın bir ifadeyle telefonu kulağından uzaklaştırır. Sanki şu anda nerede olduğunu tamamen unutmuş gibi dümdüz önüne bakar.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Gözlerini kırıştırır ve bana döner. "Bugün bir takas teklifi geldi. Renegades benim sözleşmemi satın almak istiyor."

"Gelecek sezon mu?"

Başını sağa sola sallar. "Hayır. Şu anda." "Ne?!"

Benim paniğim karşısında, o sanki birden kendine geliyor. "Onların atıcısı sakatlık nedeniyle sezonun geri kalanında oynayamayacak. Everly, geçen sezonki gibi bir durumla karşılaşmamam için Mustangs ile yaptığım sözleşmeye takas yasağı maddesi ekledi. Yani gitmek ya da kalmak benim kararım."

Bana bakarak bir tepki bekliyor.

"Bu... harika." Harika olduğu için zorla gülümsüyorum. Bu tam da istediği şeydi ve bunun için çok çalıştı. Bir kolumu boynuna dolayarak ona sarılıyorum. Greer'ı görürüm ve boğazımda bir yumru oluşur.

yıkılacaktır. Gözlerim yaşlarla doldu. Hayır. Şimdi değil. Daha sonra üzülebilirim, ama şu anda sadece onun ihtiyacı olan desteği olmak istiyorum.

"Tebrikler." Bu kelime neredeyse bir fısıltı kadar. "Bunu yapabileceğini biliyordum
biliyordum."

OLIVIA

"Tamam, bu gerçekten çok havalı," diyor Ruby kitapçıda dolaşırken.

Okuduğum ve sevdiğim yeni gizem yazarı için kitap imza gecesi. Etkinliği planlamak için çok uğraştım. Gerçekten başarılı olmasını istiyorum, ama hayatımın geri kalanının kaosa dönüşeceğini tahmin etmemiştim. En azından birkaç saniye için iyi bir dikkat dağıtıcı.

"Kıskandın mı?" diye soruyorum, kız kardeşime kaşlarını kaldırarak. "Biraz."

"Bir sonraki kitabın için daha da iyisini yapacağız." Hediye masasındaki kitap ayrıçalarını ve çıkartmaları düzeltiyorum. "Bu arada, bugün sonunu yazdın mı?"

"Hayır." Sesi hüzünlüleşir. "Son bölüm hala aklıma gelmiyor." "Kötü bir bölüm yaz, sonra düzeltiriz."

Bana dehşetle bakar. "Benim çalışma tarzımın bu olmadığını biliyorsun." Dudaklarımdan küçük bir kahkaha çıkar. Günlerdir ilk kez.

İlk birkaç misafir gelir, ardından Sabrina ve London gelir.

"Geldiniz." Her birini kucaklarım.

"Tabii ki. Kaçırmazdık," diyor Sabrina.

"Şu yere bak. Bayıldım." London etrafında dönerek mağazayı inceler. "Çok fazla kitap okumam ama birdenbire rafları kitaplarla doldurmak istedim."

"Öyleyse size etrafı gezdireyim," diyor Ruby gülerek. Ruby ve London uzaklaşırken, ben de etrafa bakıyorum. Oldukça iyi görünüyor, Kendi kendime söylüyorum. Oyunlar ve aktiviteler var; daha sonra yazar ile soru-cevap için sandalyeler kurulmuş ve oturup sessizce geceye katılmak isteyenler için bir okuma alanı var. Tematik yiyecekler ve eğlencenin olduğu açık bir kitap kulübü gibi.

Sabrina yaklaşır ve sesini alçaltır. "Nasılsın?" Flynn dün koçlar ve genel menajerle görüşmek için New York'a gitti.

Onlarla konuşmadan hemen karar vermek istemediğini söyledi, ama heyecanlı. Nasıl heyecanlı olmasın ki? Bu onun hayali.

"Ben... iyiyim." Bu kelimeyi seiyorom çünkü "berbat" ve "kalbi kırık" gibi kelimeler böyle eğlenceli bir gece için çok i karartıcı geliyor.

O, buna inanmadığını gösteren bir şekilde sırttı. İnanmamalı da. Ben berbat bir yalancıyım.

"Bu geceden sonra zlebilirim. Şu anda odaklanmam gerekiyor. Bu etkinliğin mükemmel olmasını istiyorum." Bence bu bizim nişimiz olabilir. Belki aylık kitap kulüpleri veya daha düzenli yazar imza günleri ve etkinlikler düzenleyebiliriz. Kitapçıyı seviyorum, ama beni en mutlu eden şey, hikayeler aracılığıyla insanları birbirine bağlamak. Walter'la karısının en sevdiği kitap hakkında konuşana kadar bunu unutmuş olmam ne garip. Her yıl ona daha yakın hissetmek için bu kitabı okuyor. Ne kadar inanılmaz bir şey bu? Hikayeler güçlü ve iyileştiricidir ve bildiğim kadarıyla sihre en yakın şeydir. Bu gece, bu sihi kendim için kullanmam gerekiyor.

Sabrina başını sallar ve yüzünde kararlı bir ifade belirir. "Tamam, hadi yapalım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Birkaç saat boyunca, Flynn ve New York hakkındaki tüm düşünceleri kafamdan atmayı başarırım. Kitapçı tıklım tıklımdır ve işleri yolunda tutmak için hepimizin yardımı gerekir. Yazar çekici ve ilgi çekicidir ve kitaplarını imzalamak için kalır. Onu çok severler ve stoklarımız tükenir.

Son hediye kutusunu masanın üzerine koyarken, beklenmedik bir yüz kapıdan içeri girer.

JT Ryan beni görünce gülümsüyor. Koyu kahverengi tenli, çarpıcı bir kadının elini tutuyor. Dudakları kiraz kırmızısı rujla boyanmış ve onun yanında dururken başını ona doğru eğerek sevimli ve hayran bir şekilde bakıyor. şaşkın bir şekilde onlara doğru yürüyorum. JT ile sadece bir kez tanıştım, ama kalabalığın içinde onu ne çıkaran bir havası var. Flynn'in sık sık taktığı mavi Mustangs şapkası var ve ela gözleri, ona yaklaşırken beni rahatlatan bir samimiyetle parıldıyor.

"Merhaba." Selamlama, sanki bir soru gibi çıkıyor ağzımdan. O burada ne arıyor?

"Selam. Seni görmek güzel." Derin sesi sıcaklıkla doludur. "Seni de." Bakışlarını kadına çeviriyorum. "Ben Olivia."

"Biliyorum. Senin hakkında çok şey duydum. Ben Whitney," diyor, bilgili bir gülümsemeyle.

"Öyle mi?"

"Flynn senden bahsetmekten hiç vazgeçmiyor," diyor JT.

"Ve bebek bezleri, diş çıkarma ve uykusuzluk dışında yeni ve ilginç konularımız kalmadı." Whitney, JT'ye hayranlık dolu bir bakış atarken küçük bir kahkaha atıyor.

"Diş çıkarma. Eyvah. Hatırlıyorum." Dişlerimin arasından hava çektim. Üçümüz birlikte güldük.

"Burada ne yapıyorsun?" Vücudumu, mağazanın sağ tarafında hala kitaplarını imzalayan yazara bakabileceğim şekilde çeviriyorum. "Hayranı mısın?"

"Uhh..." JT benim bakışımı takip etti ve sonra bana geri döndü. "Hayır. Flynn, kitapçının bu akşam büyük bir etkinlik düzenleyeceğini söyledi." "Öyle mi?"

"Evet. Tüm ekibin haberi olsun diye özen gösterdi. Seninle gurur duyuyor."

Midem altüst olur ve göğsümdeki ağrı derinleşir. "Bu duygu karşılıklı."

"Sadece uğrayıp tebrik etmek istedik. Eskiden çok kitap okurdum. Umarım küçük oğlumuz tekrar gece boyunca uyumaya başladığında, ben de tekrar okumaya başlayabilirim." Whitney'in gülümsemesi genişler. "Artık nereye geleceğimi biliyorum."

"Teşekkürler. Çok sevindim, tabii ki, istediğin zaman tekrar gel. Sana önerecek çok kitabım var."

O hevesle başını sallar. "Bu teklifi kabul edeceğim."

JT, birleştirilmiş ellerini kaldırır ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurur. Hareket küçük ama tatlıdır ve Flynn'i daha da özlememi sağlar. Böyle küçük anlar kaç tane kaldı?

Ruby tezgahın arkasından beni çağırır. Gözlerine bakıp parmağımı kaldırarak bir dakika sonra geleceğimi işaret ederim.

"Gitmeliyim," diyorum. "Geldiğin için teşekkürler. Ve Flynn'i takıma kabul ettiğin için teşekkürler. Senden çok övgüyle bahsediyor."

"O harika bir adam, ama sanırım bunu zaten biliyorsun."

Boğazım düğümlenerek başımı sallıyorum.

JT'nin mutlu ifadesi bir saniye için kaybolur, sonra gülümsemesi daha da belirginleşir. "Tebrikler. Flynn buranın dolup taşacağını söylemişti."

O ön kapıya doğru geri adım attı. Whitney bana son bir gülümsemeyle

"Tanıştığımıza memnun oldum. Tekrar geleceğim" dedi.

Onlar çıkarken elimi sallayarak veda ettim.

Flynn'in takım arkadaşlarına etkinlikten bahsettiğini ve etkinliğin başarılı olacağını umduğunu öğrendikten sonra, tekrar işime dönmeden önce sadece bir an oturup düşünme fırsatım olur.

Yazarımız, sırada bekleyen herkesle imza ve sohbet etmek için kalıyor. Ama o gittikten sonra bile insanlar kalıyor. Mağazanın her yerinde küçük gruplar oluşuyor. Köşede kitap okuyan içe dönükler, oyun oynarken gülen dışa dönükler ve kitapları ayrıntılı olarak tartışan sıkı hayranlar bir araya toplanıyor.

Onları göndermek istemiyorum ama mağaza kapanmalı ve duygularımı kontrol altında tutacak enerjim kalmadı.

Ruby esnemesini bastırıyor.

"Eve git," diyorum ona. "Buradan sonrasını ben hallederim." "Hayır, sorun değil." Yine esniyor.

"Git," diyorum daha kararlı bir şekilde. "Yarın son bölümü yazabilmen için uyuman lazım."

Bana bir bakış atıyor ama bu sefer tartışmıyor. O ofisten sırt çantasını alırken, Sabrina, London ve ben temizliğe devam ediyoruz.

Ruby geri gelir ve bana sarılır. "Bu inanılmazdı. Seninle gurur duyuyorum. En azından bana göre, bu şehirdeki en iyi kitapçı."

"Göreceğiz," diyorum.

Diğer kızlara el sallayarak Ruby dışarı çıkar.

"Peki..." London iki elini beline koyar. "Onları kovma zamanı geldi mi?"

"Evet. Maalesef." Umarım tekrar gelirler. Mağazanın bu kadar dolu olduğunu görmek çok hoşuma gidiyor.

"Merhaba millet," diyor Sabrina, dans derslerinde duyduğum gibi sesini yükselterek. "Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederiz. Umarız iyi vakit geçirmişsinizdir. Dükkan artık kapandı, lütfen eşyalarınızı toplayın ve düzenli bir şekilde dışarı çıkın."

"Düzenli bir şekilde mi?" diye sorar London.

"Onların beş yaşında olmadığını unutmuşum." Sabrina'nın yanakları biraz kızardı.

Kapıda durup, ayrılan herkese teşekkür ediyorum. Son kişi de gittiğinde, uzun bir nefes alıyorum. Başardık. Adrenalin dalgası beni sarıyor ve içime hüznün çökse de, bir anlığına mutlu ve minnettar hissediyorum.

"Maraton koşmuş gibi hissediyorum," diyor London, ben kapıyı kapatıp kilitlerken

"Ben de." Sabrina ön tezgahın arkasına geçer ve çantasından bir şişe şampanya çıkarır.

"Artık yanında içki mi taşıyorsun?" diye gülümseyerek soruyorum.

"Bu gecenin büyük bir başarı olacağını ve kutlamak isteyeceğimizi hissetmişim." Şampanyanın kapağını açar ve London bize kağıt bardaklar getirir.

"Olivia'ya," diyor Sabrina, içkilerimizi içtikten sonra.

"Olivia'ya." London, bardağını benimkine çarptırır. Sabrina da aynısını yapar.

Bu geceki oyunlardan biri için kullanılan sandalyeli masaya doğru yürür ve otururuz.

"Bu gece yardım ettiğiniz için teşekkürler, çocuklar." Gigi Greer'ı izliyor ve ben onun olmadan da sorun olmayacağını düşünmüştüm, ama işi hafife almışım. Onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

"Rica ederiz," diyor London.

Sabrina gülümser. "Bana gerçekte nasıl hissettiğini söyleyerek borcunu ödeyebilirsin. Saçmalama."

"Bu rüşvet içkisi gibi geliyor," diyorum ama yine de bir yudum daha alıyorum.

London sessizce gülüyor, sonra diyor ki, "Eğer teselli olacaksa, Brogan da gerçekten çok üzgün. Öğrendiğinden beri moral bozukluğu yaşıyor."

Sabrina onaylayarak başını sallar. "Archer de öyle. Tabii ki onun için mutlu, ama bence onun tekrar yakınlarında olmasını gerçekten çok seviyorlardı."

"Kendim için üzülüyorum ama onunla gurur duyuyorum. Bu onun hayali ve bunun için çok çalıştı." Stadyumda geçirdiği geç saatleri, nadiren şikayet ettiği ağrıları ve sızıları ve tüm bunları yaparken bana ve Greer'e hala zaman ayırdığını düşünüyorum. Yani, tüm bunların arasında bir şekilde takım arkadaşlarına bu geceyi anlatmak için zaman buldu.

"Hafta sonları ve sezon dışında hala ziyaret edebilirsin," diyor London. "Futbol sezonunun en yoğun döneminde, Brogan'ı neredeyse hiç görmüyorum ve biz birlikte yaşıyoruz."

"Greer biliyor mu?" diye soruyor Sabrina.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Her şey yoluna girene kadar ona söylemek istemiyorum, ama bunu ondan uzun süre saklayamayacağım. New York onu gelecek hafta orada istiyor."

O da benim gibi üzülecek, ama bunu atlatacağız. Onu hayatımıza davet etmenin riskli olduğunu biliyordum, ama yine de onun getirdiği iyiliklerin buna değdiğine inanıyorum. Umarım haklı çıkarım.

"Benimle gitmeyi düşünür müyüm diye sordu." Elimdeki fincana bakıyorum.
"Öyle mi?" Sabrina şaşkınlıkla ciyakladı. Bunu beklemediğini anlayabiliyordum.

"Gidecek misin?" diye sordu London.

"Çok kısa bir süredir çıkıyoruz. Greer'in hayatını kökünden söküp atamam. Ailesi, arkadaşları, okulu... her şey burada. Ve kitapçı." Şimdiye kadar yaşadığım her yer kadar benim için ev gibi olan bu yere bakıyorum. "Bunu geride bırakmayı hayal edemiyorum."

Etrafımıza ciddi bir sessizlik çöktü.

London sessizliği ilk bozan kişi olur. "New York o kadar da harika bir yer değil zaten." Sabrina ve ben güleriz ve göğsümdeki ağrı hafifler.

"Geç oldu. Geri kalan temizliği sabaha bırakacağım." Ayağa kalkıyorum ve onlar da peşimden geliyor.

Her birini kucaklayıp kapıya kadar eşlik ediyorum. Onlar gittikten sonra, arka ofise gidip eşyalarımı alıp ışıkları kapatıyorum.

Bu gece not duvarı dikkatimi çekiyor. Rastgele bir yer seçip birkaçını okuyorum.

Şeftalilerin tadını çıkarın.

Bu gece eve geç geleceğim.

Yirmi yıl ve devam ediyor x

Yirmi yıl. Tanrım, biriyle bu kadar uzun süre birlikte olmak nasıl bir şey acaba? Flynn yirmi yıl sonra nasıl olacak acaba? Nerede olacak? Çoğu beyzbol oyuncusu otuzlu yaşların sonlarında veya kırklı yaşların başında sporu bırakır. Flynn bundan sonra ne yapacak?

Onu bir sürü çocuğuyla birlikte, onları parka götürüp beyzbol öğreten bir görüntü canlanıyor gözümde. Of. Kendime işkence etmeyi bırakmalıyım.

Greer bu gece büyükannemlerde kalacağı için, ben de tek başıma daireye gidiyorum. Kapıma yaklaşırken, üst basamakta bir adam duruyor.

Flynn.

O kendini açığa çıkararak bana gülümsediğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. "Merhaba." O olduğu yerde kalırken, ben bir an için donakaldım. Sonra ona doğru koştum.

FLYNN

Boş bir yatakta uyanıyorum. Uyumak istememiştim. Uzun, huzursuz geceler beni yakaladı. Ve Olivia'yla birlikteyken vücudumun daha çok rahatladığını düşünüyorum. O bana evimi hatırlatıyor.

Kalkıp kot pantolonumu giyerken onu dinliyorum. Daire sessiz, ama o kadar küçük ki onu bulmak zor değil.

Olivia, kucağında bir kitapla kanepede oturuyor. Kitap kapalı ve derin düşüncelere dalmış gibi karanlık pencereden dışarı bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Dikkatini bana çeviriyor ve birkaç kez gözlerini kırıyor. Kitabı sehpa atıyor. "Uyuyamadım."

Odayı geçip yanına oturuyorum, sonra onu kucağıma alıyorum. Kollarını boynuma doluyor ve başını omzuma gömüyor.

Bu durum çok berbat. New York harikaydı. Söylemelerini istediğim her şeyi söylediler: yanıldıklarını, uzun bir yol katettiğimi, takımlarına katkı sağlayacağımı düşündüklerini.

Bu anın neşe ve heyecanla dolu olacağını düşünmüştüm, ama bunun benim için büyük bir fedakarlık gerektirdiğini düşünmeden edemiyorum. Olivia'yı, Greer'ı, kardeşlerimi, ekibimi terk etmek zorunda kalacağım.

Ellerimle sırtında yavaşça daireler çizerek kokusunu içime çekiyorum. Gözlerine bakabilmek için yerimi değiştiriyorum. Saçlarını yüzünden geriye doğru çekiyorum.

"Benimle gelmeyi tekrar düşündün mü?" Ondan çok şey istediğimi biliyorum, ama o yanımda olduğunda her şey çok daha heyecanlı geliyor. "Bir ev bulana kadar üç ay boyunca beni bir konutta ağırlayacaklar. Greer için yakınlarda çok iyi okullar olduğunu söylediler. Birlikte gidip bakabiliriz ve takımdaki diğer arkadaşlara da sorabilirim. Bunun işe yaramasını istiyorum."

"Ben de öyle," diyor üzgün bir sesle. "Sadece ben olsaydım, seni hemen takip ederdim. Senin istediğin her şeyi başarmanı görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Sen çok iyi bir adamsın ve çok yeteneklisin."

Bunu söylemesine bile gerek yok. Onu engelleyen şeyin ne olduğunu biliyorum. Biliyorum ve saygı duyuyorum, ama yine de benimle gelmeyeceğini bilmek içimi parçalıyor.

"Bu büyük bir istek ve anlıyorum. Sen harika bir annesin. Seni sevmemin birçok nedeninden biri de bu. Greer, senin her zaman ona göz kulak olmanla çok şanslı."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. Babamın benim için yapmasını istediğim şeyi yaptığını fark etmiyorum — kızının mutluluğunu kendininkinden üstün tutuyor.

"En azından bir süreliğine uzun mesafeli bir ilişki yaşayabiliriz. Greer ve ben bir ara hafta sonu için gelebiliriz, sen de bize etrafı gezdirebilirsin." Gülümsüyor, ama bu veda gibi geliyor.

"Tabii ki. Çok isterim."

"Seni seviyorum," diyor, sanki beni rahatlatmak istercesine. Elleri yüzümü kavıyor. "Seni hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum."

Hayatımı benden çalan bir nefes veririm ve alnımı alnına dayarım.

"Ne zaman gideceksin?" diye sorar sessizce. "Pazar."

"Yani 48 saat sonra mı? *O* pazar mı?" Anladığında gözlerinde hafif bir panik belirir.

"Evet. Cumartesi günü New York ile evimizde oynayacağız. Bu, Mustangs ile son maçım olacak."

"Eski takımınla yeni takımın arasında maç mı oynayacaksın?"

"Evet." Henüz garip gelmiyor, ama belki de ayrılacağım gerçeği henüz tam olarak kafama yerleşmediğinden dolayıdır.

Olivia başını sallar ve yüzünde, benim aşık olduğum o inatçı ifade belirir. "O zaman kalan zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

"Demek gidiyorsun?" diye sorar Knox.

"Evet." Başımı sallar ve bakışlarımı bara sabitlerim.

Knox ve Hendrick bugün arabayla geldiler. Yarın maçı izlemek için zaten seyahat etmeyi planlıyorlardı, ama takılmak için erken gelmeye karar verdiler. Bir süre için son kez görüşmemiz olabilir.

"Yani bu kadar mı? Kararın kesin mi? Fikrini değiştirmeyecek misin?" Brogan bir sonraki soruyu sorar. Sorular arka arkaya gelip duruyor.

"Yarın haber vereceğimi söyledim, ama düşünecek pek bir şey yok."

Archer derin bir nefes aldı. "Zor bir karar."

"Öyle mi?" Brogan kaşlarını kaldırır. "Oldukça basit görünüyor." Hepimiz ona bakarız.

"Burada kal," der, sanki cevap çok açılmış gibi omuz silker. "Biz buradayız, kız arkadaşın burada, başka neye ihtiyacın var?"

"Son elli yılda kazanan bir takım," dedi Hendrick hafifçe gülerek. "Ve Olivia ile Greer'in sonunda onunla gidebileceğini söyledi."

"Evet, ama ben gitmeyeceğim." Brogan başparmağıyla kendini işaret eder.

Archer bana anlayışlı bir gülümsemeye bakar ve en iyi arkadaşının omzuna hafifçe vurur.

"Benim için mutlu olacağını sanmıştım. Flynn the Flaaaaame," diye onun gür sesini taklit ederek alay ediyorum. O, en büyük olmasa da en gürültülü destekçimdi.

"Öyle. Öyle. Ama lanet olsun, seni özleyeceğim, Baby Holland. Hepimizin tekrar aynı eyalette olmasını sevmiştim. Çok güzeldi."

"Yine de ziyarete geleceğim," diye söz veriyorum.

Brogan başını sallarken dudakları sıkı bir çizgi halinde.

Konuşma, Renegades hakkında bana daha fazla soru sormalarıyla devam eder ve Brogan her cevapla daha da üzgün görünür. Sonunda, dart tahtasına doğru gider ve Archer ile Hendrick onu takip eder.

"O iyi olacak," diyor Knox, sanki endişemi okumuş gibi.

Son gecemizin hüznle kaplı olmasından nefret ediyorum. Ama anlıyorum. Ben de onları özleyeceğim.

"Doğru şeyi mi yapıyorum?" diye Knox'a soruyorum. "Buna senin yerine cevap veremem."

Hafifçe ters bakarım. "Teşekkürler."

O gülümser. "Benim ya da başkalarının ne yapacağı önemli değil. Sen ne istiyorsun?"

"Hayatım boyunca New York'u hayal ettim, ama düşündüğüm gibi Mustangs'ta oynamaktan nefret etmiyorum. Onlar iyi bir grup."

Knox başını sallar. "Bu da bir şey sayılır." "Ve sizleri daha sık görmekten keyif aldım."

"Seni aramak zorunda kalmadığımızda grup sohbeti daha az sinir bozucu oluyor." Ağzı bir sırıtışa dönüşür.

"Biliyorsunuz, hayatımın büyük bir bölümünü kendi başıma dışarı çıkıp kendime bakabileceğimi kanıtlamam gerektiğini düşünerek geçirdim. Her zaman siz dördünüz bana göz kulak oldunuz

. Yanlış anlama, minnettardım ama aynı zamanda kendi başımın çaresine bakabileceğimi de bilmek istiyordum."

"Uzun zamandır kendi ayakların üzerinde duruyorsun. Biz sana göz kulak oluyorduk, ama aslında buna ihtiyacın yoktu. Sen her zaman iyi bir çocuk oldun."

"Çocuk," diye homurdandım ve hafifçe güldüm. "İyi adam," diye düzeltti.

"Benim olduğum adam, hepinizin sayesinde. İyi ya da kötü. Her yerde benimlesiniz. New York'ta da bu değişmeyecek."

"Biliyorum. Ve ne karar verirsen ver, ben senin arkadayım. Onlar da öyle." Yüzünde, ancak gurur olarak tanımlayabileceğim bir ifade belirir. Bu, hiç şüphe duymadığım tek şeydir. Knox'un her zaman arkamda olduğunu biliyorum. Her zaman. Bu yüzden her zaman hayallerimin peşinden özgürce koşabildim.

Bira içiyorum. "New York'a gideceğim. Bu benim şansım. Ve söz veriyorum, sizi ziyaret edeceğim ve grup sohbetinde daha sık kontrol edeceğim. Brogan çok geveze ama."

"Bu konuda haklısın." Knox hafifçe gülümser. Bunun doğru bir karar olup olmadığını düşündüğünü anlayamıyorum, ama söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum; ne olursa olsun hepsi beni destekleyecek.

"Gitmeliyim. Gitmeden önce Olivia ile olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum." Onu görmem, planlar yapmam, tüm bu olanların ortasında ona nasıl tutunacağımı bulmam gerekiyor. Ve Greer'e nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyor. Bunun ne kadar zor olacağını düşününce midem düğümleniyor. "Altı yaşındaki bir çocuğa, hayallerinin peşinden gidip ülkenin öbür ucuna taşınacağını nasıl söylersin?"

Babamın gelip gitmesini ve Knox'un onun gittiğini bana kaç kez söylemek zorunda kaldığını düşünüyorum.

"Sen babam değilsin," diyor sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Dürüst ol ve yerine getiremeyeceğin sözler verme."

Kulağa kolay geliyor, ama onu bırakmak kalbimi parçalayacak. Nefesimi verip ayağa kalkıyorum. "Yarın maçta görüşürüz?"

"Evet. Kaçırmam."

Omzuna yumruk atıp gitmek üzereyken durup geri döndüm. "Hey, Knox."

"Evet?" Bana dönerek kaşlarını kaldırır. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bizi bir arada tuttuğun, beni büyüttüğün, elinden geldiğince koruduğun, hayallerini askıya aldığın için... Seç sen."

Ayağa kalkar ve bana şaşkın bir bakış atar. "Zehir değildi. Seni seviyorum. Sen benim küçük kardeşimisin. Senin için her şeyi yaparım. Gerekirse New York'a bile gelirim."

"Önemli bir şey değildi. Her şeydi."

Beni boynumdan tutup saçlarımı okşadı. İkimiz de hiçbir şey söylemedik, ama beni kucakladığında boğazım düğümlendi.

"Kızlarını görmeye git. Yarın konuşuruz."

Olivia'nın dairesinin kapısından içeri girer girmez Greer bana koşar. Beni gördüğünde yüzündeki heyecan ve hayranlık gibisi yoktur. Çok saf ve içtendir.

"Tahmin et ne oldu?!" Cevap vermemi beklemiyor. "Bu yaz Mustangs takımında beyzbol oynayacağım."

Önümde zıplıyor. Mavi Mustangs şapkası buklelerini örtüyor. Şapka ona çok büyük geliyor ve alnına düşerek gözlerini neredeyse tamamen kapatıyor.

Yanında duran Olivia'ya bakıyorum, sonra tekrar Greer'e. "Gerçekten mi?"

"Evet. Harika değil mi? Senin gibi olacağım, Hotshot. Maçımı izlemeye gelir misin?"

Göğsüm parçalanmış gibi hissediyorum.

Olivia'ya bir kez daha hızlıca baktığımda, onun da aynı acıyı hissettiğini anlıyorum.

"Büyükbabası onu bu yaz stadyumdaki gençlik kampına kaydettirdi," diyor Olivia, sesinde benim hissettiğim kadar ağlamak üzere olduğunu belli eden bir titremeyle.

"Tamam," diyorum ve Greer'in göz hizasına gelmek için çömeliyorum. "Bu harika. Orada çok başarılı olacaksın. Bana atışını gösterir misin?"

Sevinçle sol bacağına kaldırırken, iki elini göğsünde topu tutar gibi tutar, sonra adım atar ve atar. Bitirdiğinde, benden geri bildirim bekler.

Boğazımı temizleyerek, boğazımdaki devasa yumruyu çıkarmaya çalışıyorum. "Mükemmeldi."

"Tabii ki. En iyisinden öğrendim." Şapkasını düzelterek büyük, yeşil gözlerini daha fazla gösterir. "Peki, beni izlemeye gelecek misin?"

Kahretsin, bu hayal ettiğimden çok daha fazla acıtacak. "Hadi kanepeye oturalım," diyor Olivia ve o yönde bir adım atıyor. yönünde bir adım atıyor.

O ve Greer o tarafa doğru giderler. Ben yavaşça ayağa kalkarım ve onlara doğru daha da yavaş ilerlerim. Her adımım tahta gibi hissedilir.

Olivia kanepenin bir tarafına, Greer ortasına oturur. Ben de dünyadaki en sevdiğim küçük kızın diğer tarafına otururum. Bu abartı değil. Elbette, gerçekten tanıdığım tek kişi o, ama bu gerçeği değiştirmez. Bana olmak istediğim adam hakkında çok şey öğretti. Bir gün olmak istediğim baba hakkında da.

"Sana söylememiz gereken bir şey var," diye başlıyor Olivia.

Greer, bu cümlelerin herhangi bir korku tepkisi uyandırması için çok küçük. Küçük avucunu dizime koyarken ayaklarını kanepeye vuruyor.

Olivia, kızının başının üzerinden benimle göz göze gelir. Sıra bende gibi hissediyorum. "Bazen beybolcuların farklı takımlara transfer edildiğini bilirsin

" diye soruyorum Greer'a.

O, hala etkilenmemiş bir şekilde başını sallar. "Geçen yıl senin gibi. Minnesota için oynadın."

"Doğru. Sonra buraya geldim ve seninle tanıştım." Ona gülümserim. Vücudumdaki savaşa rağmen gerçek, samimi bir gülümseme. Son birkaç ayı hiçbir şeye değişmem.

O eğilip beni belimden sarar. Gözlerim yanar ve zorlukla yutarım. Olivia'dan yardım istercesine ona baktığımda, gözleri yaşlıdır, ama ifadesinde gözyaşlarının akmasını engelleyen çelik gibi bir kararlılık vardır.

"Flynn o kadar iyi bir atıcı ki, ligin en iyi takımı Renegades dahil birçok takım onu kadrosuna almak istiyor. Ne kadar harika, değil mi?" Olivia ona sorar.

Greer geri çekilir ve kolları belimden düşer, ama vücudu hala bana yaslıdır. Kaşları çatılır ve ayakları tekmelemeyi bırakır. "Sanırım, ama ben Mustangs'ı daha çok seviyorum. Ve büyükbabama, bu sezon Hotshot sayesinde diğer takımlar kadar iyi olduğumuzu söylüyor."

Sevinç ve sadelikle dolu o utanmaz gülümseme yüzüne geri döndü. Bana inanan birçok insan var: kardeşlerim, babam, arkadaşlarım, takım arkadaşlarım, koçlarım, Everly, Olivia. Ama hiçbir

Greer'ın bana olan sarsılmaz inancı kadar ilham verici. Ona mükemmel bir oyun oynayacağımı söyleseydim, bunu zaten yapılmış gibi kabul ederdi. O benim her şeyi yapabileceğime inanıyor. Nokta. Ve ben de onun için bunu yapmak istiyorum.

Sesimi buluyorum, boğazımdan çıkan kaba bir sesle konuşuyorum. "Annenin söylemek istediği şey, artık Mustangs için oynamayacağım. Yarın onlarla son maçımı oynayacağım ve sonra New York'a taşınarak Renegades için oynayacağım."

Bu sözleri ilk kez söylüyorum ve her zaman düşündüğüm gibi hissetmiyorum. Renegade olacağım. Hayatımın hayali gerçek oldu.

Yavaşça uzaklaşıyor, annesine yaklaşıyor. "Bu, artık dondurma yemeye gidemeyeceğimiz anlamına mı geliyor?"

Knox'un tavsiyesini hatırlıyorum: tutamayacağın sözler verme.

"Ben burada olmayacağım, ama eminim annen seni yine götürecektir." Olivia başını sallar. "Ve Flynn'i televizyonda izlemeye devam edebiliriz."

"Ama ben senin dünyadaki en sevdiğin çocuğum." Gözlerinde büyük gözyaşları birikir ve onların yüzünden akmasını engellemek için hiçbir şey yapmaz.

Elimi uzatıp başparmağımla gözyaşlarını silerim. "Her zaman."

Benden uzaklaşır ve yüzünü Olivia'nın yanına gömer, annesine sıkıca sarılır. Mustang şapkası kafasından düşer ve yere düşer. Olivia, Greer'ı koluyla sarar ve bana üzgün, anlayışlı bir gülümseme atar. "Hey." Olivia, Greer'ın gözlerine bakmak için eğilir. "Hep birlikte dondurma yemeye gidelim mi? Onu özleyeceğiz için bizim için iyi bir şey olmadığını biliyorum, ama bu Flynn için heyecan verici bir şey. Ve başkalarına iyi şeyler olduğunda bunu kutlamalıyız, değil mi?"

O çok hafifçe başını sallar.

"Tamam." Olivia, hala üzgün olduğunu anlayabilmeme rağmen, gülümsemeyi başarır ve üzgünmüş gibi konuşmaz. "Ayakkabılarını giy, ben de pençeli makine için yeterince bozuk para olduğundan emin olayım."

Greer yavaşça kalkar ve odasına yürür. Uzun bir nefes alıp başımı kanepeye yaslarım. Olivia elimi bulur ve parmaklarını benimkilerle birleştirir.

Ona bakarım.

"O iyi olacak," diyor sessizce. Evet, ama ben iyi olacak mıyım?

FLYNN

Cumartesi öğleden sonra stadyuma erken varırım. Binaya son kez girmek gerçeküstü bir his. Bütün gün son anlarla doludur. Mustang olarak son günüm, stadyuma son kez arabayla gelişim ve daha niceleri.

Everly konferans odalarından birinde beni bekliyor. Kocası Jack yanına oturmuş, Mustang'lerin genel menajeri Charles ise duvara yaslanmış duruyor.

"Merhaba," diyorum, odanın içinde durup bakışlarımı hepsinin üzerinde gezdirirken.

Önce Charles'a doğru ilerleyip elimi uzattım. "Her şey için teşekkür ederim," dedim ve el sıkıştık.

"Rica ederim. Gittiğin için üzgünüm, ama kariyerini takip etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Bol şans." Uzaklaşırken bana nazikçe başını salladı.

"Teşekkürler, Charles. Çok teşekkür ederim."

O gittikten sonra Everly ve Jack'e bakıyorum.

İlk olarak Jack ayağa kalkar. "Tebrikler. Karımı da yanımda getirdiğim için kusura bakma. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim."

"Bu büyük bir an," diyor, gözleri heyecandan parlıyor. "Çok büyük." "Hiç de değil," diyorum ona. "Seni görmek güzel. Ve sana da tebrikler . Wildcats'in seni gözden çıkarmasına şaşırdım."

Jack, tüm zamanların en iyi hokey oyuncularından biridir. Bir rekoru birbiri ardına kırmış ve Hall of Fame'e girmeye adaydır. Takımı konferans şampiyonluğunu garantiledi ve gelecek hafta Kupa finallerinde oynayacak.

"Kısa bir seyahat." Gülümsüyor. "Yarın işime döneceğim." Anladığımı belirten bir şekilde başımı sallıyorum.

Everly sandalyesinden kalkar ve bana gülümser. "Resmi hale getirmeye hazır mısın?"

"Evet." Masayı dolaşıp bir ucuna oturuyorum.

Everly dizüstü bilgisayarını açar ve hemen sözleşmenin ayrıntılarını açıklamaya başlar. Onu dinlerim, ama aslında pek duymuyorum, yine de başımı sallayarak onaylıyorum.

Ayağım masanın altında sallanıyor ve kalbim hızla atıyor. İşte bu. Benim için her şeyi değiştirecek sözleşme. Harika bir takımın parçası olacağım. En yetenekli oyuncuları ve koçları bir araya getirebilecek imkanlara sahip bir takım. Ligdeki en iyi tesislerden bahsetmiyorum bile. Artık potluck yemekleri ya da eski video ekipmanları yok.

"Geriye sadece imzalamak kaldı," diyor sonunda.

Parmağım track pad üzerinde duruyor. İmza kutusuna gidip tıklıyorum. Sonra duraklıyorum. Alnımda soğuk terler çıkıyor. Binadaki klima muhtemelen bozulmuştur. Earl'e zor anlar yaşatan arkadaşları ve onun bunu çabucak tamir edecek birini bulmak için uğraşmasını hayal ederken, ağzımın bir köşesi hafifçe yukarı kıvrılıyor.

Telefonum cebimde titriyor. Geriye yaslanıp telefonu çıkarıyorum.

"Ah," diyorum, ayağa kalkarak. "Bir saniye. Kapıda pizza teslimatçısını beklemem gerekiyor."

"Pizzacı mı?" diye sorar Jack, koyu renk kaşlarından birini kaldırarak.

"Bugün takım ve personele yemek getirmek benim görevim," diyorum, sonra yüzlerindeki şaşkın ifadedden, bir ara bunun benim için garip olmaktan çıktığını fark ediyorum.

Ne tür bir yemek geleceğini asla bilmemek biraz eğlenceli. Gunnar her zaman büyük bir tencerede kendi yaptığı chili getirir, Freddie salata barını sever ve JT'nin karısının muffinleri ve diğer unlu mamulleri hala benim favorimdir.

"Tabii," diyor Everly. "Günün sonuna kadar vaktimiz var."

"Harika." Kapıya doğru yürürken, bir elim kapı çerçevesine dayanmış halde duruyorum. "Neden bana e-posta ile göndermiyorsunuz? Böylece ikiniz de buradan çıkıp öğle yemeği falan yiyebilirsiniz... birlikte gününüzün tadını çıkarın."

Everly'nin kaşları çatılır, ama hemen ifadesini düzeltir. Jack'e bir bakış atar ve sonra başını sallar. "Tamam. Oyuna hazırlanabilmen için yolundan çekileceğiz, ama bu akşam maçıını izlemek için geri geleceğiz. O zamana kadar sözleşmeyi imzalamamış olursan, tekrar bir araya gelebiliriz."

"Teşekkürler, Everly." Kapı çerçevesine parmaklarımla vurup pizza teslimatçısını karşılamaya gidiyorum.

Yemeği aldıktan sonra mutfağa götürdüm. Gunnar ve Bo tezgaha yaslanmış, ellerinde protein shake'leri vardı.

"Selam çocuklar," diyorum. "Bo, ananaslı ve jambonlu pizzan alt katta."

O, onayladığını belirten bir ses çıkarır, ama ikisi de başka bir şey söylemez. Stoik tavırları bana her şeyi anlatır. Siktir. Bu, düşündüğümden daha zor

düşündüğümünden daha zor. Bana ısınmaları zaman aldı, ama sonunda ısındılar. Ve şimdi tam da korktukları şekilde onları terk ediyorum.

"Beni takıma kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle oynamak benim için bir onurdu. Kızgın olduğunuzu biliyorum, ama son bir kez daha eğlenmeye ne dersiniz?" diyorum, ellerimi ceplerime sokarak.

İkisi de bana bakıyor, o kadar uzun süre konuşmuyorlar ki sırtım terliyor ve tişörtüm sırtıma yapışıyor. Biri Earl'ü bulup klimada bir sorun olduğunu söylemeli.

Bo ilk adım atan kişi oldu. Bana yumruğunu uzattı. Ben de yumruğumu onun yumruğuna çarptım ve Gunnar'ı bekledim.

Gunnar pek de heyecanlı görünmeden razı olur. "Hadi yapalım."

Vücudumu esnetip ısındıktan sonra, sonunda Earl'ü görüyorum. O, bugün burada gördüğüm birkaç dostça gülümsemeden biri.

"Hayranlara bir gösteri daha yapmaya hazır mısınız?" diye soruyor bana.

"Kesinlikle." Bir son daha. Fletcher sahasında, Mustangs üniformasıyla

"Onlara cehennemi yaşat," diyor gülümseyerek.

"Tamamdır." Bir adım atıp durdum. "Hey, Earl. Son zamanlarda klimayı kontrol ettin mi?"

Kabarık kaşları birbirine yaklaşır.

"Bütün gün burada terledim. Fark etmedin mi?"

Kafasını yavaşça salladı. "Bana normal geliyor ama bir bakayım."

Üniformamı giyip sahaya çıktıktan sonra, her ayrıntıyı iyice içime sindirmek için zaman ayırıyorum. Topu sağ elimde tutuyorum ve tanıdık stadyuma bakıyorum. Ligin en lüks stadyumu değil, kesinlikle değil. Yine de benim evim oldu.

Her zamanki rutinimi yapıyorum, ama her adımda daha fazla zaman harcıyorum. Renegades oyuncularını saha kenarına çıktıklarında, sahadan karşıya doğru onlara bakıyorum. Midem düğümleniyor.

"Holland!" Koç Wayne sahaya çıkarken adımı bağırır.

Diğer takımdan gözlerimi ayırıp ona doğru yürüyorum. Elleri belinde, çenesiyle hızlıca sakız çiğneyerek yürüyor.

Yaklaştığında "Son dakika kadro değişikliği var" diyor. "Bugün Freddie başlıyor. New York, yeni süperstar atıcılarıyla karşılaşmak istemiyor."

Hayal kırıklığı dalgası beni kaplar. "Ciddi misin?"

Bana ciddi bir şekilde başını sallar, sonra yakınlarda ısınma hareketleri yapan Freddie'ye seslenir. "Jones, bu gece sen sahadasın."

Freddie önce bana bir bakış attı, sonra başını eğdi. "Anlaşıldı."

Olivia ve Greer maça erken gelirler ve Earl onları sahaya indirir.

"Merhaba!" Olivia, onlara yaklaşırken gülümser. Kahretsin, bu sabah yaşadıklarımın son onları görmek çok iyi geliyor. Ne yazık ki, sadece biri beni gördüğüne seviniyor gibi görünüyor.

Greer ayaklarına bakıyor, bir elinde bir kağıt tutuyor. Diğer elinde ise ona verdiğim doldurulmuş at var.

"Mustang olarak oynadığın son maçında sana şans dilemek istedik," diyor Olivia, sonra kızına bakıyor. "Değil mi?"

Greer hiçbir şey söylemiyor ve başını da kaldırmıyor. "Üzgünüm," diyor Olivia.

Greer'in önüne çömelıyorum. Büyük, yeşil gözleri yaşlarla dolmuş.

Kalbim parçalanıyor.

"Hey, ufaklık," diyorum, ona gülümseyerek.

Olivia ve ben ona dün gece söyledik. İlk başta oldukça sakın görünüyordu, ta ki ne zaman tekrar benim atışımı izleyebileceğini, ne sıklıkla birlikte dondurma yiyebileceğimizi veya sonunda Monopoly oynayabileceğimizi sormaya başlayana kadar. Dürüst olmak gerekirse, bu soruların cevaplarını ben de onun kadar sevmedim.

"Hey, Hotshot." Küçük sesi zayıf ve her zamanki heyecanı ya da küstahlığı yok.

"Bugünkü maçı izlemek için heyecanlı mısın?" diye soruyorum. Kibarca başını sallıyor. "Sana bir resim yaptım."

"Öyle mi?" diye soruyorum, o da bana fotoğrafı uzatıyor. Fotoğrafta ben beyzbol formamla poz veriyorum. Bu sefer Mustang mavisi yerine Renegade kırmızısı kullanmış

mavisi yerine Renegade kırmızısını kullanmış. Üstüne de "*İyi şanslar, Hotshot*" yazmış.

"Çok beğendim. Teşekkür ederim." Sözler boğazımda düğümleniyor. Kollarımı açıyorum ve o bana doğru adım atıyor.

Olivia'nın kızını kucaklarken gözlerine bakıyorum. Gözünün köşesinden bir damla gözyaşı siliyor ama gülümsemeyi bırakmıyor.

"Annem bazen sana mesaj atabileceğimi ve görüntülü konuşabileceğimi söyledi," diyor Greer. "Çok isterim." Ona görüşeceğimize, geri döneceğime geri döneceğimi ya da onların beni görmeye geleceğini söylemek istiyorum, ama Knox'un söylediği şeyi hatırlıyorum: tutamayacağın sözler verme.

"Yerlerimize gidelim," diyor Olivia, ellerini Greer'in omuzlarına koyarak. "Hâlâ daha sonra bize gelecek misin?"

"Tabii ki. Kaçırmam." En kötüsü, ayrılmadan önce onlarla geçireceğim son zaman.

Greer'dan aldığım fotoğrafı soyunma odasına götürüyorum. Herkes son dakika işlerini hallediyor, sahaya çıkıp son takım ısınmamızı yapmadan önce.

JT, dolabının önündeki bankta oturmuş, bacak koruyucularını ayarlıyor.

Çizime bakarak, onun yanına oturdum.

"Haberleri duydum," diyor selam olarak. "Son başlangıcını senden aldıkları için üzgünüm."

"Teşekkürler. Sanırım bunu tahmin etmeliydim." Greer'in benim için çizdiği resmi kaldırıyorum. "Ne görüyorsun?"

"Çok şirin," diyor. "Greer mi çizdi bunu?"

"Evet," diyorum. "Sen de benim

gördüğümü görüyor musun?"

"Uhh..." Resme ve bana birkaç kez bakıyor. "Bu bir tuzak soru mu?"

Cevap vermiyorum.

"Bu senin çizimin, değil mi?"

"Evet, benim, ama sen ne *görüyorsun*?" Ayağa kalkıp, benim için çizdiği ilk resmi alıyorum. Greer bana verdiğinden beri dolabımda asılı duruyordu. Şimdi ikisini yan yana tutup JT'ye gösteriyorum.

İkisine de hızlıca bir göz atıyor. "Üniformanın rengini değiştirmiş. Çok sevimli."

"Ve?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Ve ne?"

"Resimlere bak. Bunda ne eksik?" Yeni resmi sallıyorum. Tek başımayım. Olivia yok. Greer yok. Sadece ben varım.

"İyi misin?" diye sordu JT.

Ellerimi indirip koltuğa yaslanıyorum. "Evet. İyiyim." "Tamam." Beni baştan aşağı süzdükten sonra ayağa kalkıyor. "Dışarıda görüşürüz."

Ben hiç yedek kulübesinde oturmayı sevmedim, ama bu gece tam bir işkence. Takım arkadaşlarım benden uzak duruyorlar. Kendimi fazla övmek istemem, ama sanki benim ruh halim tüm takıma bulaşmış gibi.

Bildiğim kadarıyla oynayamıyoruz. Hatalar, dikkatsiz savunma, yavaş vuruşlar ve titrek atışlar.

Sekizinci inningin sonundayız ve bir şekilde New York'a bir sayı farkla yetiştirmeyi başardık.

Bacağım sallanıyor ve dirseklerim dizlerimin üzerine gelecek şekilde öne doğru eğiliyorum. JT yanımda ve bana meraklı bakışlar atıp iyi olup olmadığımı sorup duruyor.

"Hadi bakalım, Bo." Gunnar, arkadaşı vuruş yerine adım attığında ellerini çırpıyor.

Atış hızlı ve tam ortadan geliyor. Bo topu güçlü bir vuruşla vuruyor ve yedek kulübesindeki herkes ayağa kalkıyor. Top merkez sahaya doğru uçuyor ve üst tribünlere giriyor.

"Evet." Yumruğumu sıkıp takım arkadaşlarımla kutlamak için dönüyorum, ama onlar Bo'yu tebrik etmek için çoktan sahadan çıkmışlar.

Orada kalıp onları izlerken kendimi bir yabancı gibi hissediyorum.

Berberlikle birlikte enerji değişir. İki oyuncu daha üsse çıkar, ardından Gunnar bir çift vuruş yapar ve bize maçta ilk kez üstünlük sağlar.

Freddie iç çeker ve başını dizlerinin arasına koyar.

"İyi misin?" diye sorarım.

"Bir inning daha onları durduramayacağım galiba," diyor ve geriye yaslanıyor.

Bu geceki yedek atıcısı, sert slider atışlarıyla tanınan deneyimli Roger, ama son zamanlarda sırt ağrısı çekiyor. Antrenörler onunla birlikte sahada, ısınırken onu gözlüyorlar. Buradan bile atışları acı verici görünüyor. *Siktir*.

"Şu anda dışarı çıkmak ister miydin?" diye sırtarak sorar.

"Tahmin bile edemezsin."

"Biz de öyle. Renegades'e karşı, hepimizin hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez bir galibiyet elde etmek harika olurdu."

"Evet," diye onaylıyorum.

Onun rahat tavırları yeniden ortaya çıkıyor. "Sadece bir maç." Belki, ama bu benim son maçım ve bu çok kötü.

İning biter ve Freddie ayağa kalkar, uzun bir nefes verir ve eldivenine uzanır.

"Bana şans dile," diyor ve mound'a doğru yöneliyor.

Freddie, inning öncesinde ısınırken kendini toparlayabilecek gibi görünüyor. Yorgun olduğu belli, ama topu plaka üzerinden güven ve hızla fırlatıyor, bu da bizim yedek kulübesinde rahatlama ve umut hissi yaratıyor.

Bu uzun sürmez. İlk vurucu öne çıkar ve ilk atışta topu sahanın ortasına doğru vurur. İşte o anda Freddie dağılır. Koçun onu neden hemen oyundan almadığını bilmiyorum, belki Freddie'nin kendini toparlayabileceğini düşünüyor ya da Roger'ın sırtına daha fazla zarar vermesinden endişe ediyor olabilir. Sebep ne olursa olsun, koç ancak bazlar dolduğunda mound'a doğru yürür.

Freddie'ye bir pat atar ve ikisi sahadan ayrılır. Stadyum onun için ayağa kalkar, ama bu, herkesin bu maçı pes ettiğini gösteren bir tür kabullenmiş alkıştır.

Roger, JT ile birkaç deneme atışı yapar. Top elinden her çıktığında yüzünü buruşturur. Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Ayakta, kulübede ileri geri yürüyorum. Orada olmak için can atıyorum. Bir sonraki vurucu plakaya adım attığında midem düğümleniyor.

Roger bir işareti reddeder ve bir sonrakine başını sallar. Gerginlik hissedilir derecede artar. Sonucu beklerken nefesimi tutarım. Vurucu topa vurur, ancak top üçüncü baz çizgisinin ötesine gider.

"Kahretsin, acı çekiyor," diyor biri yedek kulübesinden.

Roger'a bakıyorum. Yürüyerek geçiştirmeye çalışıyor, ama duruşundan acı çektiği belli.

Koçun ağzı aşağı doğru kıvrılır ve onu kontrol etmek için sahaya doğru yürür.

Düşünmeden eldivenimi alıp onu takip ediyorum.

Koç Wayne beni durdurur. "Hey, nereye gidiyorsun Holland?"

"Bunu bitirmeye."

"New York istemiyor..."

"Umurumda değil. Bu gece, bu hala benim takımım ve bu işi bitirmek istiyorum."

Yavaşça başını sallar, çenesiyle hâlâ hızlıca sakız çiğniyor. "Tamam o zaman."

O diğerlerine haber verirken, ben de kulübenin yanında ısınmaya başlarım. Birisi beni görmüş olmalı ki, kısa süre sonra birkaç kişinin "Flynn the Flame, Flynn the Flame" diye tezahürat ettiğini duyarım.

Brogan, takma adının yayıldığını öğrense çok mutlu olurdu. Hafifçe güldüm ve sonra tekrar odaklandım. Üç çıkış ve bu maç bitecek. Bazalar dolu ve onlar sıralamanın en üstündeler, bu da hata yapma lüksü olmadığı anlamına geliyor. Her atış önemli.

Roger sahadan ayrılır ve ben de atış yerine giderim. Tezahüratlar daha da yükselir. Pozisyonumu aldıktan sonra, topu elimde tutar ve Olivia ile Greer'in izlediğini bildiğim yere bakarım. İkisi de ayakta alkışlıyorlar.

Sonra kardeşlerimi buluyorum. Brogan kollarını başının üzerine kaldırmış ve buradan bile ağzının tezahüratla birlikte hareket ettiğini görebiliyorum. Knox, Hendrick, Archer... ve babam. Gözlerimi birkaç kez kırıp hayal görmediğimden emin oluyorum, ama o Archer'ın yanında duruyor.

JT bana doğru koşarak gelir ve dikkatimi tekrar maça çeker. "Başını oldukça belaya sokmuşsun."

"Evet." Küçük bir kahkaha atıyorum ve dolu bazlara bakıyorum.

"Sana moral verici bir konuşma yapmayacağım, ama içimden bir ses bu gece buna ihtiyacın olmadığını söylüyor."

"Ben iyiyim," diyorum, onun düşüncelerini onaylayarak.

"Tamam o zaman. Ne dersin? Son bir kez daha top oynayalım mı?" "Evet."

Başımı sallıyorum, adrenalin vücudumu sararken.

O, plakanın arkasına dönmek için arkasını

döndü. "Hey, JT," diye seslendim.

Durur ve bana bakarken bir kaşını kaldırır. "Evet?"

"Sana sert ve hızlı atacağım diye uyarmam gerektiğini düşündüm."

Gülümsedi. "Uyarmaya gerek yok. Gözlerindeki bakıştan anlıyorum."

Muhtemelen haklı. O, şimdiye kadar birlikte oynadığım tüm yakalayıcılardan daha iyi beni okuyabiliyor.

Sonunda hazırız. Kolum ısınana ve gevşeyene kadar JT'ye atış yapıyorum, sonra New York'un vurucusu plakaya geçiyor.

Lazer gibi odaklanmış ve daha önce hiç hissetmediğim bir özgüvenle doluyum.

İlk adamı üç atışta dışarı attım.

Bir sonraki vurucu, beni güldürmek isteyen küstah bir şekilde sırtarak adım atar. Üzgünüm dostum, bu gece senin gecen değil.

Üç atış daha ve aynı

aynı

kade Bir vuruş daha. Bir çıkış daha.

riyle Stadyum şimdi çok gürültülü. Gürültüyü sadece bir an için içeri aldım, dikkatimi dağıtmasına ya da ritmimi bozmasına izin vermiyorum. Yemin ederim, hala benim adımları haykıran tezahüratlarda Brogan'ın sesini duyabiliyorum.

Eskiden tüm sahaların ve stadyumların temelde aynı olduğunu düşünürdüm. Birbirinin yerine geçebilirlerdi. Ama burası özel. En güzeli değil, ama burada yeri doldurulamaz bir aile ve topluluk duygusu var. Earl gibi, tüm zor zamanlarda bu takımı seven taraftarlar. Hepsi için vazgeçmek kolay olabilirdi, ama vazgeçmediler.

Ben de şimdi vazgeçmeyeceğim.

Renegades'in bir sonraki vurucusu sahaya çıkıyor. İyi bir adam. Bu hafta başında New York'tayken tanışmıştım. Hatta ona birkaç top attım. Tutarlı ve sabırlı bir oyuncu. Artık ondan hiçbir şey gizleyemeyeceğim.

İlk atışı faul yapar, topu plakanın arkasına vurur ve oyun dışı kalır. Benim hızlı topumu bekliyor, ben de ona bir değişiklik atışı yaparım.

"Striiiiike," diyor hakem. Kalabalık coşuyor.

Olivia'yı buluyorum. Onu buradan seçebileceğimi söylediğimde bana inanmıyor, ama onu gözden kaçırmak imkansız. Bana her zamanki gibi güveniyor. Onun desteğini ve sevgisini hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama bundan vazgeçmeye niyetim yok.

Hazırlanıyorum ve JT'ye bakıyorum. O, ne atacağımı zaten biliyor, bu yüzden o işaret verir vermez başımı sallıyorum.

Son bir hızlı top. Son bir vuruş. Son bir galibiyet.

OLIVIA

Flynn son vurucuyu üç vuruşla ellediğinde stadyum çılgına dönüyor. Takım arkadaşları etrafını sarıyor ve tribünlerdeki herkes sevinçle zıplıyor.

"Başardılar!" diyorum Greer'e.

Bana gülümser, üzüntüsü o an için geçici olarak unutulur. "Hotshot ateş gibiydi!"

Ruby ve Gigi de diğer herkes gibi bağırıyor ve alkışlıyor. "Oraya inmem lazım," diyorum onlara.

"Greer'ı yakaladım," diyor Ruby. "Git adamını tebrik et!"

"Teşekkürler," diyorum ona, sonra Greer'a sarılıyorum. "Hemen dönerim."

Aşağı kata koşarak, kutlama yapan taraftarların arasından geçiyorum. Büyükbabam beni bekliyor, sanki Flynn'i görmeye geleceğimi biliyormuş gibi.

Beni geçirmeme izin veriyor. Hızlıca ona sarılıp yanağından öpüyorum ve sonra Flynn'i arıyorum. Takımın geri kalanı sahadan çıkmış, ama o Renegades'in yedek kulübesinin yanında, koçlarıyla konuşuyor.

Koçla el sıkışıyor ve sonra sahayı geçmeye başlıyor. Geniş bir gülümsemeyle, ki bence öyle olması da normal. Ne harika bir veda. Flynn kalsaydı takımın ne hale gelebileceğini düşünmemek zor, ama onunla gurur duyuyorum.

Sonunda beni gördüğünde, ona doğru koşuyorum. Onun kollarında olmaktan daha güzel bir his yok. Zıplıyorum ve o beni yakalıyor, ben başımı boynuna gömerken beni sıkıca sarıyor.

"Başardın! Harikaydın," diyorum ona. "Buradan ayrılmak için mükemmel bir yol

."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Ne?" diye soruyorum, onu yanlış duyduğuma eminim. Beni önüne indiriyor.

"Ben kalıyorum. Mustanglar benim evim."

Sözleri beni şaşırtır ve umutla doldurur. "Ciddi misin Ciddi misin?"

"Evet. Burada, bu takımla, bu şehirde, sen, Greer ve ailem beni desteklerken kazanmak istiyorum. Ligin en iyi takımının bir parçası olmak en önemli şeydi sanıyordum, ama şimdi seçim şansım olduğuna göre, ayrılmak istemiyorum. Burası benim evim. *Sen* benim evimsin."

Kalbim göğsümde hızla atıyor. Konuşamıyorum.

Ağzında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. "Umarım uzun mesafeli bir ilişkiyi dört gözle beklemiyordun."

"Ben..." Hâlâ kelimeler bulamıyorum, bu yüzden ona tekrar sarılıyorum. "Dalga mı geçiyorsun? Çok mutluyum. Seni çok özlerdim. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Takım biliyor mu?"

"Henüz değil." Flynn sırtıyor. "Önce birkaç kişiye daha söylemem lazım."

Soyunma odalarına giden tünelin içinde bekleyen menajeri Everly'nin yanına yürüdük.

"Ligin tüm takımlarının dikkatini çekmeye çalışıyorsan, tebrikler. Telefonum durmadan çalıyor." Kurnaz bir gülümsemesi ve insanları kazanmakta ya da azarlamakta hiçbir sorunu olmadığını gösteren bir tavrı var.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," diyor ve elimi tutuyor.

"Bunu söyleyeceğini düşündüm, bu yüzden sana başka bir sözleşme e-postası gönderdim."

"Anlamıyorum," diyor Flynn yavaşça, Everly'den bana, sonra da menajerine bakarak.

"Mustangs seni önümüzdeki beş yıl için bağlamak istiyor." Ona gülümsüyor. "Düşün. Yarın seni ararım."

Menajeri uzaklaşırken Flynn'in yüzünde saf bir sevinç ifadesi belirir. Başını eğip beni öper.

Geri çekildiğinde şapkamın kenarına dokundu. "Artık kalacağım, sana yeni bir tane almamız gerekecek."

"Ne? Neden?" diye soruyorum. "Bu benim en sevdiğim şapka."

"Kardeşlerimin takımının renklerini giyemezsin. Bu sporla alakası bile yok."

"Bu sadece bir şapka." Gülerek, "Herkes benim senin olduğumu biliyor." "İki katı mı, yoksa hiç mi?"

"Neye bahse giriyoruz?" Kolları belimi sararken bir kahkaha daha kaçıyor. Gözleri mutlulukla parıltıyor. "Sonsuza kadar."

OLIVIA

"Tebrikler." Ruby, şehirdeki en iyi kitapçı ödülünü kaldırıp sırtıyor. "Onu eve götürüp yastığının altında uyumak ister misin?"

"Kapa çeneni." Gülerek ödülü ondan alıyorum.

Dün haberi aldık. Şehrin tüm kitapçıları arasında, The Book Nook ilk kez Lake City'nin en sevilen kitapçısı seçildi. Çok gurur duyuyorum, ama aynı zamanda... belki de bu ödüle hiç ihtiyacım olmadığını fark ettim. En azından düşündüğüm nedenlerden dolayı değil. Bu dükkanı, bu işi, ailemle birlikte yapmayı seviyorum.

Haftalık etkinlikler düzenlemeye başladık: kitap kulüpleri, yazar imza günleri, yetişkinler için okuma saatleri ve hatta Sabrina ile "Bale ve Kitaplar" adını verdiğimiz bir işbirliği. Çocuklar arasında büyük ilgi gördü.

"Bence onu tezgahın üzerinde bırakabiliriz," diyorum.

Gülümseyerek, kasaya, neredeyse görünmeyecek şekilde koyuyor.

"Tamam, peki, belki de insanlar okuyabilsin diye onu çevir." Ödülü müşterilerin görebileceği şekilde çeviriyorum.

Ruby yine güldü.

"Bir süre dükkanı gözetebilir misin?" diye soruyorum. "Bir işim var."

"Tabii. Gidecek yerim ve yapacak işim yok. En azından menajerim bana notlarıyla geri dönene kadar."

"Kitap harika. O da, herkes de çok sevecek." Ruby gülümser. "Şimdilik o umut balonunda yaşamayı seçiyorum."

Sonunda kitabını bitirdi ve bu, yazdığı en iyi kitap. Tabii ki, ben her zaman böyle derim ama bu sefer okuyucuları da benimle aynı fikirde olacaklar. Flynn öyle düşünüyor. Spor sahnelerini doğru yazdığından emin olmak için kitabı okudu, en azından bahanesi buydu. Her halükarda okuyacağından eminim. Sonuçta, yazdığı diğer tüm kitapları okudu.

Ofisten birkaç şey alıp dışarı çıkıyorum. Yaz mevsimindeyiz ve insanlar öğleden sonra sığağından kaçtıkları için kaldırımımız bomboş.

Alnımda ve ensemdede ter damlaları oluşmasına rağmen, Plot Twist'in önünde durup sanat eserini hayranlıkla seyrediyorum ve sonra küçük bir kahkaha atıyorum. Üzerinde "The Book Nook'a tebrikler, Lake City'nin en iyi kitapçısı" yazıyor. Altında ise elinde bir yığın kitap tutan, bana çok benzeyen bir kadının resmi var.

Walter sürprizlerle dolu bir adam.

Plot Twist, bugün bizim dükkanımız kadar sessiz, ama klima beni serinletiyor ve içeride olduğum için rahat bir nefes alıyorum.

"Merhaba. Hoş geldiniz," diyor Walter mağazanın içinden. "Benim, Olivia," diye cevap veriyorum.

Bir elinde bir yığın kitapla kitaplığın yanından başını uzatır. Ağzının bir köşesi gülümser. "Öğleden sonra gelen ilk kişi sensin."

"Bugün herkes evinde saklanıyor," diyorum ona yaklaşırken. "Pencerede yazdığın mesaj için teşekkürler."

"Rica ederim." Bakışları kaygılı, sanki bu sevgi gösterisinden rahatsız olmuş gibi, oysa bunu başlatan kendisiydi.

Bu yüzden, daha fazla konuşmak yerine, etrafındaki manzarayı içime çekiyorum. Küçük romantizm bölümünün önündeki yerde kitap yığınları var. Mağazadaki en küçük bölüm olsa da, onu yenilediğini görmek beni çok heyecanlandırıyor.

"Burada ne oluyor?" diye soruyorum, yanına yaklaşıp dönüşümü incelemeye başlıyorum.

"Mae'nin en sevdiği kitaplardan birkaçını daha hatırladım, ben de sipariş ettim ve dün geldiler."

"Bekle. Bunların hepsi onun en sevdiği kitaplar mı?" diye soruyorum.

"Romantizmden anlamam, bu yüzden ona bırakıyorum. Bence bu doğru olan."

Kitaplara yeni bir gözle bakıyorum. Tahmin etmeliydim. Yirmi yıl öncesinin tarihi aşk romanları ve popüler yazarları var. O aşk romanlarından nefret etmiyor. Sadece onu gerçekten seviyordu.

"Bir fikrim var," diyorum, getirdiğim şeyleri yere koyup ön tarafa geri dönüyorum. Bir Sharpie kalem, bant ve Mae'nin resmini alıyorum.

Walter, bir tabela yapıp rafların üzerindeki mevcut "Romantik Romanlar" tabelasının üzerine bantladığımda endişeyle izliyor. Sonra fotoğrafını en üst rafa, tabelanın altına yerleştiriyorum.

O başını sallar ve birlikte diğer kitapları raflara yerleştiririz.

"İşte," diyorum işimiz bittiğinde. İki elimi belime koyup yaptığımız işi hayranlıkla izliyorum.

"Mae'nin Favorileri," tabelayı okur ve gülümser. "Bunu çok sevecekti. Teşekkürler."

"Ve..." Ona getirdiğim kitabı almak için eğildim. Ruby'nin son çıkan kitabı. Diğer kitapların yanına rafa koydum.

Bana alaycı bir bakış atar.

"Tamam, peki. Ön masaya koyabilirsin." Kitabı geri alıyorum, ama burada bir yere bırakmak niyetindeyim. Bir kitapçının Ruby Madison'ın tek bir kitabını bile satmaması gerçekten trajik olurdu.

"Ve bu da sana." Ona getirdiğim bitkiyi alıp uzattım. Bu bir gelenek haline gelmişti. Ne zaman uğrasam, ona bir tane getirirdim. Elimde değildi. Herkesin hayatında biraz yeşillik olmalıydı.

"Ön masada ya da belki tezgahta çok güzel duracak," diyorum.

"Teşekkürler, Olivia," diyor. "Benim de sana bir şeyim var."

"Öyle mi?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum.

O öne doğru yürür, ben de onu takip ederim. Ruby'nin kitabını ön masaya koyarım, şanslı bir okuyucu alsın diye.

Walter tezgahın etrafından dolaşır ve ben de tezgahın önüne geçerim. Bitkiyi kasaya koyar ve sonra kasayı kaldırıp yıpranmış bir kitap çıkarır. Bir an elinde tutar, sonra bana doğru uzatır.

Ne olduğunu fark etmeden alıyorum, ama beynim bağlantıyı kurar kurmaz geri vermeye çalışıyorum. Elimde tutmak bile yanlış geliyor. Çok değerli. Çok eski. Çok önemli.

"Walter, bunu kabul edemem."

"Evet, kabul edebilirsin." Elini sallayarak benden almayacağını belirtir ve geri çekilir.

En sevdiğim kitabın yıpranmış kapağına bakıyorum. "Bu Mae'nin kitabıydı. Her yıl okurdun."

"Hala okuyabilirim. O, onu kendisi kadar seven birinin almasını isterdi."

"Bu ilk baskı," diye fısıldıyorum. Nedenini bilmiyorum. Sanırım şoktayım.

Cevap vermediğinde, öne çıkıp ona sarılırım. Sanırım onu şaşırttım, ama sonunda bir kolunu bana dolayarak beni nazikçe okşar.

"Çok teşekkür ederim. Onu özenle saklayacağım," derken geri çekiliyorum. Kitabı göğsüme sıkıca sarıyorum. Onu çok rahatsız ettiğimi fark ediyorum, bu yüzden onun önünde utanç verici bir şey yapmadan önce gözlerimi gizlice siliyorum.

gözlerimi silerim, yoksa onun önünde ağlayarak utanç verici bir durum yaratacağım.

Ön kapının açılması ikimizi de kurtardı. Flynn, Greer'ı omuzlarında taşıyarak içeri girdi.

"Merhaba," diyorum, hem onları gördüğüm için hem de sürpriz için gülümseyerek. "Beni nasıl buldunuz?"

"Ruby burada olduğunu söyledi." Flynn öne eğilip beni öper, sonra geri çekilir ve Walter'a bakar. Ona elini uzatır. "Seni görmek güzel. Dükkan harika görünüyor."

"Öyle, değil mi? Olivia'nın iyi bir gözü var." "Öyle," Flynn gururla gülümser.

Walter başını mağazanın arkasına doğru eğiyor. "Senin için imzalamak üzere bir kutu dolusu tişört ve şapka var. Senin ürünlerini stokta tutamıyorum."

Flynn, Renegades'in teklifini reddedip Mustangs'ta kalmaya karar verdiğinden bu yana geçen bir ay içinde, takım ligin en iyi skorlarından birini korumaya devam etti. Bir zamanlar mantıksız gelen sarsılmaz umut, gerçeğe dönüştü ve Flynn'in tüm sevgi ve hayranlığın tadını çıkarmasını izlemekten daha fazla gurur duyamazdım. Şehir onu seviyor. Ben de öyle.

"Öğleden sonra geri geleceğim. Kızlarımı dondurma almaya götüreceğim," diyor Flynn.

Walter onaylayarak başını salladı.

"Ruby'ye sadece birkaç dakika gideceğimi söyledim."

Flynn gülümser. "O da 'Olivia'ya bugün buraya gelmeyi aklından bile geçirmemesini söyle' dedi. Seni kolluyor."

"Tamam."

"Evet?" diye sorar Flynn.

Birkaç ay önce, muhtemelen daha fazla direnirdim ya da birinin bana yardım teklif etmesinden dolayı suçluluk duyardım, ama şu anda sadece Flynn ve Greer ile biraz daha zaman geçirmek istiyorum. Bu günü, bu duyguyu ve bu hayatı içime çekmek istiyorum.

"Klaas makinesinden bana bir şey kazanır mısınız?" Bir tarafı gülümsüyor. "Tabii ki, güzelim."

EPILOG

FLYNN

"Paten kaymaya mı gidiyoruz?" Olivia, onu kamyonetime bindirirken sorar. Bacaklarını ortaya çıkaran kısa, açık mavi elbisesiyle muhteşem görünüyor.

"İlk durağımız orası değil, ama uslu durursan, ne yapabileceğime bir bakayım." Göz kırparak kapıyı kapatıp diğer tarafa koşuyorum.

"Günün nasıl geçti?" Olivia, ben şehri geçerken sorar.

"İyi. Yorucu. Büyükbaban beni çok zorluyor."

Olivia gülümsüyor. Mustangs ile yeni sözleşmemi imzaladığımda, tek bir isteğim vardı. Kabul edip etmeyeceğinden emin değildim, ama Earl bir şartla atış koçu olarak gelmeyi kabul etti: tesisin ihtiyaçlarını denetlemeye devam edebilecekti.

Koçluk yıllarının geride kaldığını ısrarla söylemesine rağmen, bu iş için doğuştan yetenekli. Akıllı ve anlayışlı, aynı zamanda cesaret kırıcı değil, motive edici bir şekilde geri bildirimde bulunabiliyor. Freddie, Roger ve diğerlerinin de artık onun bilgeliğinden faydalananıyorsa olması beni çok heyecanlandırıyor.

"Sabrina'nın gelecek hafta sonu yapılacak bekarlığa veda partisi için heyecanlı mısınız?" diye soruyorum

diy

oru Gülümsüyor. "Hepinizin geleceğini biliyorum."

m. "Ne? Nasıl?" Zamanlama konusunda şanslıydım. Önceki gece bir maçımız vardı

, bu yüzden ayrı ayrı gitmem ve belki yarım gün erken ayrılmam gerekecek, ama sabırsızlanıyorum. Olivia ile küçük bir kulübede iki gece geçireceğiz.

"Archer bana ne düşündüğümü sordu. Bunun iyi bir sürpriz mi olacağını yoksa bir grup striptizci ve kızgın bir nişanlıyla karşılaşıp karşılaşmayacağını bilemiyordu."

"Peki sen ne dedin?"

"Herkesin striptizcilerin tadını çıkarmalı ve Sabrina çok mutlu olacak."

Kahkahayı bastım. "Tanrım, seni seviyorum."

Şehrin ışıkları arkamızda küçülürken, dağlar ve çöl arazisi önümüzde uzanıyor. Dağ yamacına inşa edilmiş devasa bir eve giden asfalt yolu takip ediyorum.

"Burada kim yaşıyor?" diye sordu. "Bir takım arkadaşın mı? Koç mu? Yönetimdeki önemli birisi mi?"

"Görürsün." Gülümserim ve kamyonetten inerim.

Olivia yanımda kalarak, beni takip ederek açık bir kapıya doğru ilerler. İçerideki partiden gelen sesler dışarıya sızıyor. Her yerde ışıklar asılı ve insanlar dolaşıyor.

Yaz sıcağı hala havada asılı duruyor ve çiçek kokusu o kadar güçlü ki, sanki bir bahçeye girmişiz gibi.

"Aman Tanrım, çok güzel." Olivia'nın sesi hayranlıkla doludur. Titizlikle düzenlenmiş bahçeye bakarken ağzı açık kalır. Her boyutta ve renkte bitkiler vardır. Sanki bir dergiden çıkmış gibidir. Aslında, bu bahçenin bir dergide yer aldığından eminim.

"Bunlar beyzbolcular gibi görünmüyor," diye fısıldadı.

"Değiller." Yürümeye başladım, ama o beni geri çekti.

"Partiye davetsiz mi giriyoruz?"

Gülerek, birleşmiş ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerini öpüyorum ve onu partinin içinden geçiriyorum. Kimseyi tanımıyorum. Çoğunlukla yaşlı insanlar var, birkaç çocuk da zorla getirilmiş gibi görünüyor.

Bahçenin arkasına doğru ilerliyoruz. Burada, büyük bir kaktüs benzeri bitki gecenin yıldızı. Ağaçların yanında, yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğinde duruyor, gövde ve dallar boyunca uzanıyor ve tırmanıyor. Beyaz, kısmen açmış çiçekler, sapsar boyunca dağılmış dikenli yaprakların ortasında duruyor.

Olivia nefesini tutar. Bana bakar, sonra da kötü şöhretli Gece Kraliçesi'ne geri döner.

"Nasıl?" diye sorar.

"Etrafa sordum, birkaç telefon görüşmesi yaptım, birkaç tatlı yaşlı bayana beyzbol maçı bileti vererek rüşvet verdim."

"Flynn." Elleriyle ağzını kapatır ve gözleri yaşlarla dolar. "Oldukça havalı, değil mi?" İtiraf edeyim, şimdiye kadar bunun cazibesini gerçekten anlamamıştım.

Bu bitki tüm yıl boyunca sadece bir gece çiçek açar ve biz buna tanık oluyoruz.

"Bunu şahsen göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor, sesi hayranlıkla dolu. hayranlıkla dolu.

"Ben de. Çiçek açtığında şehirde olacağımı bilmiyordum. Etkinliği düzenleyen bayan

sadece yaklaşık bir z a m a n aralığı verebildi. Ruby, gelemesem diye benim yedeğimdi."

"Ruby senin yerine gelmeyi kabul etti mi?"

"Ona da rüşvet vermek zorunda kaldım." "Neyle?"

"Yazdığı her kitabı satın almayı kabul ederek."

Olivia gülerek bakışlarını tekrar kaktüse çevirdi. "Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en güzel şey."

"Skoru eşitleyeceğim. Sen bana her zaman güzel şeyler yapıyorsun."

Bana dönüp bir adım öne çıktı ve bir kolunu omzuma koyarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Sonra orada durup ona bakıyoruz. Aslında o ona bakıyor. Ben ona bakıyorum. Bundan asla bıkmayacağımı düşünüyorum.

Sonunda daha fazla insan etrafımıza toplanmaya başlar ve hepimiz çiçeklerin tam olarak açmasını izleriz. Kollarımda tüylerim diken diken olur. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en harika şeydir.

"Ooh" ve "ahh" sesleri duyulduktan sonra, hepimiz bunu içimize sindirirken uzun bir sessizlik oldu. İnsanlar dağılmaya başlamadan önce ne kadar süre orada durduğumuzu bilmiyorum.

Olivia'nın kıpırdamaması şaşırtıcı değil. Onunla sonsuza kadar burada dururdum. "Bunu seninle birlikte görebildiğim için çok mutluyum." Olivia başını omzuma yaslayarak

omzuma yaslayarak koluma sarıldı. "Bu mükemmeldi." "Neredeyse."

Kaşlarını çatarak dik durur ve sonra bana döner. Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kullanarak onu kendime doğru çekerim. Burada kimse bizi tanımıyor, ama yine de bu an mükemmel bir an gibi geliyor. Sadece ikimiz ve hayatımızda bir kez karşılaşabileceğimiz bir an.

"Benimle evlenir misin?"

"Ne?" Gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve gülümsedi. Sonra şakacı bir şekilde göğsüme vurdu. "Şaka yapma."

"Şaka yapmıyorum." Cebime uzanıp yüzük kutusunu çıkarırım. Olivia'nın mavi gözleri tabak gibi büyür. "Aman Tanrım."

Kutuyu açtım ve tek dizimin üzerine çöktüm.

"Flynn Holland. Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak sordu.

"Evlenme teklif ediyorum, güzelim."

Ağzı hala açıkken küçük bir kahkaha attı.

"Seni seviyorum Olivia. Benim için tek sensin. Senin kocan ve Greer'in babası olmak istiyorum. Eğer istersen, daha fazla çocuk da istiyorum. İstemiyorsan, pratik yapabiliriz. Seninle hayatımı paylaşmak istiyorum, tüm eğlenceli, zor, karmaşık ve kaotik şeyleri. Son birkaç ayda

seninle birlikte olduğu sürece geleceğin nasıl olacağı umurumda değil."

Yüzüğü çıkarırken kalbim deli gibi atıyor. "Ne dersin?" "Evet derim." Bağını sallıyor ve daha fazla gzyağı akıyor.

Yüzüğü parmağına takıyorum ve sonra ayağa kalkıp iki elimle yüzünü ereveliyorum. Dudaklarım onun dudaklarını kapladıda, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

HOLLAND KARDEŞLER

ARCHER

Niőanınız hayırlı olsun! Olivia harika bir kız. İkiniz için de çok sevindim.

BROGAN

Holland Kardeşler resmen piyasadan çekildi. Bayanlar, kıskançlıktan atlayın.

KNOX

Oh, haydi ama. Hemen heyecanlanmayalım. Emin misin, kardeşim?

ME

Kesinlikle.

HENDRICK

Bu büyük bir adım. Koca. Baba.

BEN

Endiőelenmiyorum. En iyilerden öğrendim. Drdnzden.

BONUS EPILOG

FLYNN

"Sonunda geldin. Nerelerdeydin?" Brogan sorar ve beni kocaman bir kucaklamayla sarar. Sonra Olivia'ya doğru ilerler ve kucağındaki bebeği ezmek için dikkatli bir şekilde onu kucaklar. Ardından bebek Sloane'nin başına bir öpücük kondurur. Archer hemen arkasındadır ve biz de ikinci kez kucaklaşıp bebekleri öperiz.

"Kızlara kasabayı biraz gezdirmek istedim," diyorum, hepimiz geri çekilirken.

"Liseye gittik," diye araya girer Hazel, amcalarına yaklaşmak için parmak uçlarına yükselir. Üç buçuk yaşında, çilek sarısı saçları ve annesinin büyük mavi gözleri var. Yaşına göre uzun boylu, bezelyeyi sevmez ama diğer her şeyi sever. Cidden, her şeyi. Çok sakın bir çocuktur. Başkaları ne yaparsa o da onu yapmaktan mutlu. O kadar hayat dolu ve meraklı ki, onun yanında gülümsemek zor.

Greer, Hazel'ın elini tutar. O en iyi abladır. Koruyucu, sabırlı ve bazen yaramazlıklarla doludur.

"Liseye gittiğinde teneffüs olmadığını biliyor muydun?" diye sorar Greer.

Hazel, teneffüsün ne olduğunu henüz tam olarak bilmiyor olmasına rağmen şaşırır. Greer için iyi ve dikkatli bir dinleyicidir. Ablasının dünyadaki en zeki ve en komik kişi olduğunu düşünür.

"Bu gerçekten çok saçma." Brogan eğilir ve Hazel'ı kollarının arasına alır, Greer'a göz kırparak "Ne zaman bu kadar akıllı oldun?" diye sorar.

"Artık on bir buçuk yaşındayım Brogan amca," der, yaşından çok daha olgun olduğunu düşünen bir kızın tüm ciddiyetiyle.

Brogan hafifçe güler, sonra bana ve Olivia'ya bakar. "H-bombayı çalışıyorum. Nerf savaşında bir ortağa ihtiyacım var."

"İyi eğlenceler," diye seslenir Olivia.

Onu taşıırken gülümserim. Greer'a baktığımda, o ve Archer işaret diliyle konuşuyorlar. Onunla işaret diliyle konuşmada o kadar iyi hale geldi ki, ben zar zor yetişıbiliyorum. Hala beyzbolcu ve prenses olmak istiyor, ama şimdi listeye tercümanlığı da ekledi.

"Onları yakalayabilir miyiz?" Archer, Brogan ve Hazel'ın gittiği yöne başını eğerek ona sorar.

"Kesinlikle."

Bahçeyi zar zor geçtikleri sırada Sabrina ortaya çıktı.

"Ver bana." İki eliyle bebek Sloane'ı işaret ediyor. En yeni kızım. Bugün altı haftalık oldu.

Lake City'de kalmaya karar verdikten sonra, her şey netleşti. Evlilik, bebekler, hepsi. Beklemek istemedim. Olivia da öyle. Kızlarım benim her şeyim.

"Çok otoriter," Olivia küçük kızımızı en iyi arkadaşına dikkatlice uzatır.

Sabrina, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Sloane'ı bir kolunda sallar.

"Saçları son gördüğümde daha da kıızıl olmuş."

Bu doğru. Hazel benim ve Olivia'nın karışımıysa, Sloane daha çok bana benziyor. Saçları benimkinden daha kırmızı, gözleri de aynı derecede koyu. Hendrick, annemize çok benzediğini söylüyor.

"Sen çok tatlısın," diyor Sabrina, bizi görmezden gelerek Sloane'a sesleniyor. İnsanların bunu sık sık yaptığını fark ettim, ama onları suçlamak zor. Kızlarım çok tatlı.

London onun yanına koşar. Olivia ve bana kısa bir gülümseme gösterir, sonra dikkatini Sloane'a verir.

"Sanki biz burada değilizmiş gibi," diyorum karıma, ama mutlu olmaktan başka bir şey hissetmek imkansız. Aslında, hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Her gün, her dönüm noktası daha da iyiye gidiyor.

Atıcı tepesinden başımı kaldırıp kızlarımın beni tezahürat ettiğini görmek, uzun bir yolculuğun ardından kapıdan içeri girmek, tembel pazar sabahları ve aradaki her şey.

Olivia'nın parmaklarını parmaklarımla birleştirirken arka bahçeyi tarıyorum. Bütün aile, Knox'un evinde oğlunun doğum gününü kutlamak için toplanmış. Chase, anne ve babasının sevimli ve eğlenceli bir karışımı. Avery'nin sarı saçları ve mavi gözleri var, ama diğer her şey Knox'a benziyor. Gülümsemesi, tavırları, kirli motosikletlere olan sevgisi. Son zamanlarda futbola çok ilgi gösteriyor, bu da Archer ve Brogan'ı çok mutlu ediyor, ama Knox ve beni biraz kırıyor. Eminim bir ara yeğenimi beyzbol oynamaya ikna edeceğim.

Hendrick ve Jane, kızları Rosie ile havuzda. Rosie geçen hafta dört yaşına girdi ve Jane'in tıpatıp aynısı. Yumuşak sesli ve utangaç, ama çok tatlı bir gülümsemesi var ve yüzmeyi çok seviyor. Bebekken

Yüzme derslerine bebekken başladı ve o zamandan beri tek istediği şey bu. Havuzda yapabildikleri inanılmaz. Sanırım gelecekte bir olimpik yüzücümüz olacak.

Hamile Avery, Chase ve arkadaşlarını bahçenin bir köşesine toplayarak birbirlerine nerf silahlarıyla ateş etmelerini sağlıyor. Brogan ve Hazel, Archer ve Greer'in hemen arkasında koşarak onlara katılıyor. Brogan, silahını alırken Hazel'ı kalkan olarak kullanıyor. O da Hazel'a bir nerf silahı verene kadar bahçenin diğer ucundan onun çılgınlıklarını duyuyorum.

Son birkaç yıl çok çılgın geçti ve daha heyecan verici şeyler de yolda. Archer ve Sabrina, üç aylık ikiz erkek çocukları evlat edinme sürecindeler. Biri Archer gibi sağır. Greer onlara işaret dilini öğretmek için sabırsızlanıyor.

Brogan ve London'ın oğlu Cooper iki yaşında. Utangaç ve parlak sarı saçlı, ama güldüğünde sesi tıpkı babası gibi. Onu arıyorum ve Chase'in yanında koştuğunu görünce hiç şaşırıyorum. Yaş farklarına rağmen bu ikisinin özel bir bağı var.

Ve belki de en büyük değişiklik...

Knox, babamızla birlikte ızgarada. Konuşuyorlar ve gülümsüyorlar. Onları birlikte görmek hala garip, ama hoş bir manzara.

Hızlı ya da kolay olmadı, ama babam kardeşlerime ilgi göstermeye başladığında, onlar da yavaş yavaş ona karşı açıldılar. Önce Archer, sonra Hendrick. Chase doğduğunda Knox da sonunda ikna oldu. Knox'a söylemeyin, ama babalık onu büyük, yufka yürekli bir adam yaptı. Her zaman büyük bir kalbi vardı, ama şimdi bunu daha açık bir şekilde gösteriyor.

Ve babamızın hakkını vermek gerekirse, o iyi bir büyükbaba oldu. Tüm torunları onu seviyor ve o da onları önceliği haline getiriyor; her softbol maçına, motosiklet yarışına, yüzme yarışmasına, doğum günlerine ve yaptıkları her şeye katılıyor. Onlar onu meşgul ediyor.

Kardeşlerimin, babam bizim için de böyle olsaydı nasıl olurdu diye merak ettiklerini biliyorum. Ben de bazen merak ediyorum, annemiz hala hayatta olsaydı nasıl olurdu diye. Hepimizin bu hale gelmesinden mutlu olacağını düşünmek hoşuma gidiyor.

Hendrick onun izinden giderek, annesinin çok sevdiği barı yeniden canlandırdı ve kızına annesinin adını verdi.

Knox, annesinin büyük kalbini ve doğal bakımcı yanını almış. Ateşli yanını da.

Archer, annemizin sahip olduğu aynı sessiz ama algısı güçlü tavırlara sahip. Ve annemizin 80'lerin rock müziğine olan sevgisini devam ettiriyor.

Brogan kan bağıyla annemin oğlu olmayabilir, ama kimse onu onun kadar güldüremezdi. Annemi güldürmeyi severdi ve o şaka yaptığında ya da aptalca bir şey yaptığında, annemin onun hala hepimiz için bunu yapmasından ne kadar hoşlanacağını düşünüyorum.

Bana gelince, onu istediğim kadar iyi hatırlamıyorum, ama onu her gün kardeşlerimde görüyorum. Onların bir parçası olduğu için onun harika bir anne olduğunu biliyorum. Bu yüzden, bir bakıma, sanki hala burada gibi.

"Selam, yakışıklı." Olivia kollarını boynuma doladı. "Evet, güzelim?"

Sarışın saçları artık daha kısa (Sloane'ın tutunması için daha az), ama hala beni delip geçen o büyük mavi gözleri var. "Altı haftadır ilk kez çocuklarımız yok."

"Kahretsin, belki de partiyi iptal etmeliyiz." Eğilip dudaklarını dudaklarımla birleştiriyorum. Sıcaklık ve mutluluk içimi kaplıyor. Onu öpmek hiç eskimez.

"Baba!" Hazel bahçenin diğer ucundan bağıyor. Bu da hiç eskimez.

Tam zamanında bakınca, Hazel'in başının üzerine kaldırdığı nerf silahıyla her yöne ateş ettiğini görüyorum.

"Sanırım kızının desteğe ihtiyacı var," diyor Olivia. "Bir dahaki sefere..." Onun vücudunu baştan aşağı dikkatle inceliyorum. O gülüyor. "Kesinlikle."

Bir adım geri çekildim. Olivia elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Parmak uçlarına basarak vücudunu bana doğru bastırdı. Bahçede ailemiz yokmuş gibi beni öptü.

Kollarımı beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Biri ıslık çalıyor ve Chase ve arkadaşları "İğrenç!" diye bağıyor.

Olivia ayak parmaklarının ucundan iner ve bana gülümser. "Bu ne içindi?" diye sorarım.

"Sebebi yok. Ben sadece..." Yüzünde, hissettiklerini kelimelere dökemiyormuş gibi hayali bir ifade belirir. "Kendimi çok..."

"Evet, ben de," diyorum küçük bir gülümsemeyle. Hazel tekrar bana bağırmadan önce onu bir kez daha öpüyorum.

Bahçeyi koşarak geçerken, sonunda aklıma gelen kelime. Şanslı. Ne kadar şanslıyız?

Spotlight'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım Flynn ve Olivia'nın hikayesini beğenmişsinizdir. Bu ikiliyi şimdiden özlediniz mi? Baba Flynn'i bir kez daha görmek için özel bonus sahnesine göz atın.

Hokey hakkında hiçbir şey bilmeyen huysuz bir romantik yazar, hokey aşk hikayesi yazmak zorunda kaldığında ne olur? **Lucky Shot**'ı ön sipariş verin ve 28 Ağustos 2025'te öğrenmeye hazır olun!

Holland Kardeşler'in hikayesinin bitmesine hazır değil misiniz? Kendini beğenmiş bir kötü çocuk olan Knox, ondan etkilenmeyen tek kadınla tanıştığında neler olur? **Burnout**, esprili diyaloglarla dolu, zıt kutupların birbirini çektiği baharatlı bir romantizm hikayesi ve size bir sonraki mutlu sonunuzu sunuyor.

REBECCA JENSHAK'IN DİĞER ESERLERİ

Holland Kardeşler

[Burnout](#)

[Oyun Kitabı](#)

[Geri Dönüş Spot](#)

[Işığ](#) —

Kampüs Çiçekleri

[Oyuncuya Özel Ders](#)

[Vermek Oyuncuya](#)

[Nefret Etmek Oyuncuya](#)

[Puan Vermek Oyuncuya](#)

[Baştan Çıkarmak](#)

Wildcat Hokey Serisi

[Wildcat](#)

[Seninle Çılgın](#)

[Sonu Çılgın](#)

[En Vahşi Düşlerinde](#)

Kampüs Geceleri Serisi

[Gizli Puck Kötü](#)

[Aşk Kırık](#)

[Kalpler Vahşi](#)

[Aşk](#)

Akıllı Sporcular Serisi

[Asist](#)

[Fadeaway Tip-](#)

[Off](#) —

[Sahte](#)

Pas

Bağımsız Romanlar

Tatlı Nokta

Elektrik Mavisi Aşk

YAZAR

Rebecca Jenshak, *USA Today*'in en çok satan yeni yetişkin ve spor romanları yazarıdır. Ailesiyle birlikte Arizona'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda, yerel spor etkinliklerine katılır, ailesi ve arkadaşlarıyla vakit geçirir veya kitap okumakla meşgul olur.

Kitap satışları ve yayın haberleri için [haber bültenine](#) kaydolun.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Telif Hakkı](#)

[Adanma](#)

[Yazarın Notu Bölüm](#)

[1 – Olivia Bölüm 2 –](#)

[Flynn Bölüm 3 –](#)

[Olivia Bölüm 4 –](#)

[Flynn Bölüm 5 –](#)

[Flynn Bölüm 6 –](#)

[Olivia Bölüm 7 –](#)

[Flynn Bölüm 8 –](#)

[Olivia Bölüm 9 –](#)

[Flynn Bölüm 10 –](#)

[Olivia](#)

[Bölüm 11 – Flynn](#)

[Bölüm 12 – Flynn](#)

[Bölüm 13 – Olivia](#)

[Bölüm 14 – Olivia](#)

[Bölüm 15 – Flynn](#)

[Bölüm 16 – Olivia](#)

[Bölüm 17 – Flynn](#)

[Bölüm 18 – Olivia](#)

[Bölüm 19 – Flynn](#)

[Bölüm 20 – Olivia](#)

[Bölüm 21 – Flynn](#)

[Bölüm 22 – Olivia](#)

[Bölüm 23 – Olivia](#)

[Bölüm 24 – Flynn](#)

[Bölüm 25 – Olivia](#)

[Bölüm 26 – Flynn](#)

[Bölüm 27 – Olivia](#)

[Bölüm 28 – Olivia](#)

[Bölüm 29 – Flynn](#)

[Bölüm 30 – Olivia](#)
[Bölüm 31 – Olivia](#)
[Bölüm 32 – Flynn](#)
[Bölüm 33 – Flynn](#)
[Bölüm 34 – Olivia](#)
[Bölüm 35 – Olivia Epilog](#)
[– Flynn](#)
[Bonus Epilog – Flynn](#)
[Rebecca Jenshak'ın Diğer](#)
[Eserleri Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

